Cristina Pănculescu

Taina Kogaiononului
Muntele Sacru al dacilor

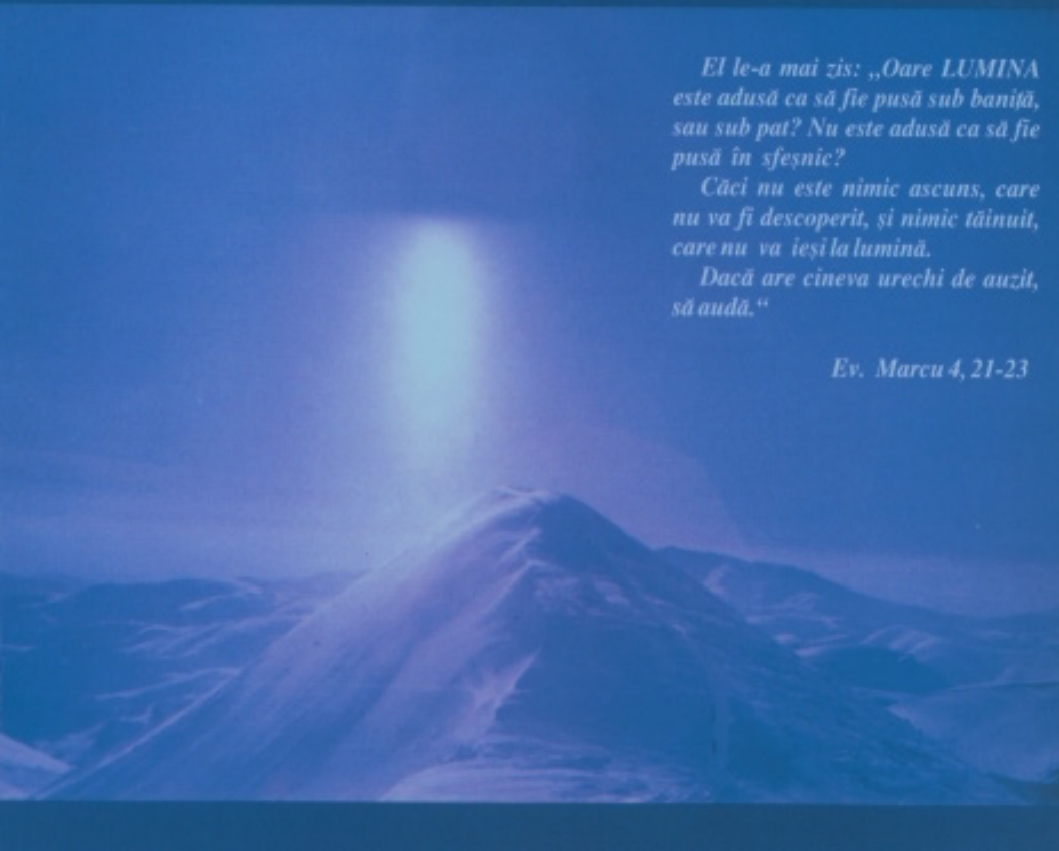

El le-a mai zis: „Oare LUMINA este adusă ca să fie pusă sub baniță, sau sub pat? Nu este adusă ca să fie pusă în sfeșnic?

Căci nu este nimic ascuns, care nu va fi descoperit, și nimic tăinuit, care nu va ieși la lumină.

Dacă are cineva urechi de auzit, să audă.“

Ev. Marcu 4, 21-23

TAINA KOGAIONONULUI - MUNTELE SACRU AL DACILOR

Închinăm această carte Tatălui Ceresc
şi Mamei România.

editura ŞTEFAN

Colaborator, tehnoredactor şi autoare a realizării grafice:
GEORGETA CIOBANU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Pănculescu, C.
Taina Kogaionului. Muntele sacru al dacilor / Cristina Pănculescu,
Bucureşti: Ştefan, 2007
ISBN 978- 973-118-055-7

editura ©ŞTEFAN, 2008

Copertă: Georgeta CIOBANU

ISBN 978- 973-118-055-7

Distribuitor:

STAND AGENŢIE DIFUZARE CARTE

011044 - Bucureşti
Sector 1, Str. Petru Rareş nr.75,
Tel: 021/223.26.60; 021/260.28.56
Tel/Fax: 021/310.78.90
e-mail: stand2001@cartea-ta.ro
Internet: www.cartea-ta.ro

Cristina Pănculescu

TAINA KOGAIONONULUI
MUNTELE SACRU AL DACILOR

editura ȘTEFAN

Rezultatele cercetării care fac obiectul acestei lucrări au fost prezentate în public (inițial într-o formă artistică - sub titlul ***Pe culmile Kogaiononului***), începând din 15 martie 1988, textul fiind publicat integral în revista Arca nr.l şi nr.2, din 15 mai, respectiv 1 august 1990. Având certitudinea că este vorba de informații de importanță națională - şi nu numai - am considerat că ele trebuie aduse la cunoştința oficialităților vremii şi a personalităților competente în astfel de domenii, ceea ce am şi făcut pe parcursul anilor 1987 - 1989. După evenimentele din decembrie 1989 rezultatele cercetării au fost prezentate noilor autorități, pe parcursul anilor 1990 - 1996, dar reacția a fost mereu aceeaşi: promisiuni, chiar entuziaste în multe cazuri, urmate de o tăcere ostilă - ca să nu o numesc agresivă. Urmarea a fost că începând din a doua jumătate a anului 1992, cu toate eforturile mele, nu am mai putut publica sau prezenta în public nimic. Practic - şi afirm în deplină cunoştință de cauză - mi s-a aplicat ceea ce se cheamă „conspirația tăcerii". Interese personale şi mai ales de grup şi diverse orgolii şi-au impus punctul de vedere, iar consecințele de tot felul nu au întârziat să apară... una dintre consecințe fiind compromiterea rezultatelor cercetării prin preluarea şi vicierea gravă a informației de către diverse grupări ocultiste.

Primele cinci capitole ale prezentei lucrări sunt o reluare a primei versiuni intitulate ***Taina Kogaiononului*** care a fost concepută pentru expunere în public, şi a fost predată lui Nicolae Copoiu - la Institutul de Istorie de pe lângă CC. al P.C.R. - în 27 octombrie 1988 (în toamna lui 1987 predasem un rezumat al cercetării, aceleiaşi persoane şi în cadrul aceluiaşi institut); lucrarea a fost înscrisă la sesiunea de comunicări ştiințifice din 30-31 octombrie 1988 de la Vălenii de Munte unde, din inițiativa organizatorilor şi fără acordul meu prealabil, a fost înregistrată în programul sesiunii sub titlul ***Cercetări privind efectele de piramidă din munții Bucegi***. Un exemplar al lucrării a fost depus tot atunci, în octombrie 1988, la Mănăstirea Sinaia. Față de prima versiune, lucrarea de față - fiind concepută pentru publicare - conține argumentația completă expusă pe larg şi, în plus, include părți din lucrarea ***Civilizațiile stelare*** care reprezintă o continuare a primei versiuni a lucrării ***Taina Kogaiononului***. ***Civilizațiile stelare*** a fost elaborată în 1991, expusă integral în public în luna noiembrie a aceluiaşi an, şi prezentată parțial în 7 ianuarie 1992 la T.V.R. 2 (în cadrul emisiunii ***Tribuna nonconformiştilor***). Un rezumat al acestor două lucrări a fost publicat în revista Strada nr. 3 (76) din 27.01 - 3.02.1992.

„Nu poți cere cititorului nici să te creadă pe cuvânt, nici să te verifice într-un domeniu în care el nu e competent. Îi poți cere însă efortul minim de a lua în considerație argumentarea pe care o aduci, de a urmări, adică, validitatea judecății tale. Nu e nevoie să fii un «specialist» în culturile arctice ca să judeci concluziile unei cărți despre Laponi, căci aceste concluzii sunt derivate dintr-un anumit număr de documente, pe care autorul ți le pune sub ochi, şi judecata pe care el o face o poți verifica şi singur.

Evident, autorul îți poate cita anumite documente care convin tezei sale şi poate trece cu vederea altele, care îl infirmă. Nu ți se cere, însă, când nu eşti competent, să-ți dai părerea asupra problemei generale, ci numai să gândeşti asupra soluției autorului a cărui carte ai citit-o. **Este lesne pentru un om cu mintea bine organizată să judece metoda şi stringența de care dă dovadă un autor, chiar dacă acesta scrie asupra unui subiect nefamiliar**. .."

MIRCEA ELIADE, 1937
Cosmologie şi Alchimie Babiloniană,
Ed. Moldova, Iaşi, 1991, pag.4-5.

„Astăzi, când istorismul este depăşit, şi în cultura europeană încep să-şi recapete prestigiul formele de sensibilitate pre-alfabetică, şi să se înţeleagă aşa cum trebuie gândirea simbolică - cultura românească poate să-şi valorifice zone rămase până acum inerte şi obscure. Ni se pare, de aceea, de-a dreptul îngrijorător faptul că nu acordăm importanţa cuvenită tocmai acelor ştiinţe care ne aşează pe picior de egalitate cu marile culturi europene.

Poporul român, care nu a avut un Ev Mediu glorios (în sens occidental), şi nici Renaştere, şi deci n-a participat la istoria şi la crearea culturii europene - are o preistorie şi o protoistorie de egală valoare cu a oricărei naţii europene importante, şi are un folclor incontestabil superior tuturora. Astăzi, ştiinţa românească întâlneşte prilejul unic de a valorifica spiritualitatea şi istoria secretă a neamului nostru.

Pentru că, după cum spuneam, istorismul a apus pretutindeni. Se pune preţ pe preistorie şi extra-istorie; sunt cercetate şi promovate formele colective ale vieţii, simbolurile, tradiţiile orale, etc... Or, în acest domeniu, poporul nostru este bogat.

Conformiştii, însă, nu simt noua orientare spirituală. Nu înţeleg că, în câteva zeci de ani, o monografie istorică va fi mult mai puţin interesantă decât o pagină de exegeză simbolică sau interpretare folcloristică."

MIRCEA ELIADE, 1937
Cosmologie şi Alchimie Babiloniană,
Ed. Moldova, Iaşi, 1991, pag.7-8.

Introducere

CENTRUL LABIRINTULUI

„Pentru lumea antică, DACIA războinicilor temuți din CARPAȚI a fost, până la cucerirea lui Traian, o țară aspră, aproape de nepătruns, înconjurată de mister. Nimeni nu ştia bine cine erau oamenii care locuiau în acea cunună de munți”[1]. Despre ei se crease un adevărat mit, fiind printre cele mai obsedante şi puternice din imaginația anticilor.

Alexandru Busuioceanu[2], cercetând arhivele mai multor biblioteci din Spania, a constatat cu uimire că în toată literatura medievală şi în cronicile oficiale, hispanicii se considerau descendenții geților. Cărturarii şi oamenii din clasa conducătoare, trebuiau, pentru a-şi întemeia noblețea, să dovedească sau măcar să afirme descendența lor din geți.

Alexandru Busuioceanu, citând din scrierile episcopului Alonso de Cartajena, arăta că „în vremea lui Enrique al IV-lea (sec. al XV-lea), regii Spaniei coborau din Dacia, din «principii geți», luându-şi numai numele de la locul unde trăiesc, pentru că era mai ilustru decât al strămoşilor.”[3]

„Istoricii - afirma acelaşi autor - dau prea puțină atenție sau nici una, faptului că timp de patru decenii, între 286-324, patru împărați daci se succed fără întrerupere la cârma Imperiului Roman, constituind o adevărată dinastie danubiană [...]. Dintre aceşti împărați, cel care prezintă personalitatea cea mai puternică şi tenace, Galerius (IOvius), pare să fi avut toată conştiința vechiului dac inamic ereditar al Romei [...]. Fiu de mamă transdanubiană, «adoratoare a divinității munților» şi dedicat el însuşi acestui cult, care nu putea fi altul decât al lui Zamolxis, Galerius este tipul rebelului ieşit din acei munți unde viața ciobănească păstrase întotdeauna idea libertății, inamică oricărui imperiu. Ajuns cezar şi apoi împărat, fostul cioban, fidel credințelor strămoşeşti, originii lui sociale şi instinctului poporului său, îşi întoarce legiunile împotriva Italiei, cu hotărârea - afirmă contemporanul lui, Lactanțiu - de «a şterge până şi amintirea Romei» şi a fost pe punctul - declară acelaşi autor - «să schimbe numele Imperiului Roman în cel de Imperiu Dacic»”[4].

---

1 Alexandru Busuioceanu: Zamolxis, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1985, pag. 191.

2 Ibidem, pag. 179-180.

3 Ibidem, pag. 185.

4 Ibidem, pag. 206-208.

Notă: Imaginea războinicului dac este reprodusă după Valentin Tănase, din lucrarea Efigie străbună.

„**Dacii sau geții nemuritori şi țara lor erau ermetici pentru antici**. Grecii se apropiaseră de ei numai pe țărmurile Mării Pontice, fără să se aventureze mult în interior. Romanii îi cunoşteau doar pe războinicii daci. Dunărea le inspira teamă. Era un **Limex Hiperboreum**, de unde începeau pământurile care dormitau sub leneşele stele ale **Polului getic**".[5]

Orice contact cu aceste locuri devenea subiect pentru literații vremii. Astfel, poetul latin Marțial, contemporan împăratului Domițian, într-una din epigramele sale, se adresează prietenului său, soldatul Marcellinus, care se întorsese de curând din Dacia, cu cuvintele: „Abia răbdaseşi, Marcelline, cele şapte stele de la miazănoapte şi constelațiile leneşe ale polului getic; iată acum cât de aproape va să vezi cu ochii steiurile lui Prometeu şi **legenda muntelui**".[6] ... **Legenda Kogaiononului**, muntele ascuns al strămoşilor noştri, Kogaiononul care dintotdeauna a avut ca țintă şi scop suprem OMUL, omul cu majuscule.

> "**În muntele cel ascuns, care va rămânea necunoscut până la sfârşitul timpurilor**, bătrânul legii vechi privea din gura peşterii lui lucirea nouă de primăvară..."[7]

Lucrarea de față conține concluziile şi argumentele pe care se bazează aceste concluzii rezultate în urma unei munci de cercetare întreprinsă pe parcursul a patru ani în Munții Bucegi, cercetare bazată pe studii de mitologie comparată, istorie veche, folclor şi artă veche românească, istoria religiilor, hermeneutică şi ştiințe tradiționale în general.

Pot să afirm că arareori un cercetător, şi cu atât mai puțin unul de ocazie cum este cazul meu, a avut un asemenea noroc. Norocul a constat în faptul că din pură întâmplare, am dat peste un fir; l-am urmărit din simplă curiozitate iar el m-a condus, spre surprinderea mea, chiar în „**Centrul Labirintului**". Abia atunci am realizat că firul călăuză era firul Ariadnei uitat acolo de Theseu. Minotaurul nu mi-a barat calea - deoarece după cum se ştie îl „omorâse" demult eroul Heladei - aşa încât pot să vă asigur că drumul spre **Centru** este liber şi, mai mult decât atât, este chiar marcat.

Ceea ce nu a înțeles Theseu a fost faptul că **adevărata ieşire din Labirint este prin Centrul lui**, iar **Minotaurul** era acolo din trei motive: într-un sens tocmai pentru a păzi **Marea Poartă „îngustă"**, iar în alt sens pentru a semnala prezența ei; rolul lui prim şi cel mai ascuns fiind de fapt acela de **„deținător al cheilor"**, căci miraculosul Minotaur era fiu al lui Poseidon - stăpânul apelor primordiale care, în chip de taur, îl zămislise cu Pasiphae, fiică a lui Helios-Apollo şi soție a lui Minos.

5 Ibidem pag. 192.
6 Ibidem pag. 54.
7 Mihail Sadoveanu: Creanga de aur, Ed. Minerva, Bucureşti, 1986, pag. 13.

Miraculosul Minotaur, care nu-şi arătase privirilor indiscrete decât chipul de om-taur[8], era în realitate Sfinxul[9] - prin esenţă tetramorf: om şi taur şi leu şi vultur - păzitor al Marii Porţi a Centrului; „Poartă deschisă în Cer" prin care, peste milenii, apostolul loan a văzut Scaunul de Domnie şi pe Cel ce stătea pe el. în jurul Scaunului de Domnie din Cer erau „patru făpturi vii: una avea faţă ca a unui om, una semăna cu un viţel, una semăna cu un leu şi una cu un vultur". Miraculosul Minotaur-Sfinxul sintetizează deci cele patru făpturi vii din jurul Scaunului de Domnie din Cer, despre care vorbeşte - din porunca Celui care este Alfa şi Omega - Apocalipsa după loan (IV, 1;7). Nestatornic şi prea preocupat de a străluci prin fapte eroice, Theseu nu a înţeles şi a ratat adevărata şansă oferită de Ariadna rătăcindu-se definitiv în „Labirint". Theseu a ignorat un lucru elementar, şi anume că drumul spre Centrul Labirintului este drum iniţiatic, iar în adevărata iniţiere poarta de ieşire nu mai poate fi aceeaşi cu poarta de acces pentru cel ce a intrat în posesia „cheilor". Până la Theseu, toţi tinerii trimişi drept „hrană" Minotaurului descoperiseră în Centru adevărata ieşire şi primiseră cheile; căci nu despre moartea lor reală, ci despre moartea iniţiatică era vorba, iar aceasta înseamnă: accesul la nemurire - realizarea condiţiei de om cosmic - ruperea lanţurilor lui Cronos (Timpul). Sub chipul Miraculosului Minotaur - de altfel frate vitreg al Ariadnei - se ascundea ultimul Mare Iniţiator Celest deţinător al Ştiinţei tainice a Legăturii dintre Cer şi Pământ. Prin dispariţia sa Centrul Labirintului şi funcţia lui se ocultează. Minotaurul se lasă ucis (în realitate se retrage), aruncând un văl impenetrabil asupra secretului Labirintului.

Eroarea lui Theseu - sărbătorită de concetăţenii lui drept o victorie - a târât întreaga Helladă în această confuzie şi cu ea întreaga lume modernă. Theseu era simbolul lumii moderne pe cale de a se naşte - lume care, pierzând marile sensuri ale existenţei, răsturnând scara valorilor, începea să se precipite „glorioasă" spre periferiile „Labirintului" fluturând cu emfază în chip de stindard eul minuscul.

Totuşi, aventura lui „Theseu" este obligatoriu să fie conchisă cu o expresie a lui Vasile Lovinescu: „subversiunea a fost necesară"[10] - pentru că numai saturaţia de bucuriile amestecate cu lacrimi şi moarte ale „Labirintului" se pare că poate trezi în om nostalgia adevăratelor mari înălţimi, aspiraţia spre Unitate, spre Centru, spre Absolut. Şi numai aspiraţia omului spre Absolut poate readuce în lume, sub adevăratul său chip, „Minotaurul" alungat şi re-deschiderea Centrului - Poarta Pământului la Cer, Poarta omului spre Nemurire - singura salvare din Labirintul care are puterea de a înghiţi şi nimici totul.

Căci, aşa cum afirmă Vasile Lovinescu, „ce nu este atras în sus, cade în jos în mod necesar".[11]

---

8 Minotaurului, reprezentat cu cap de taur şi trup de om, îi revin de drept şi cele două atribute solare: leul şi vulturul, ca moştenire de la bunicul său Helios-Apollo.

9 în tradiţia greacă, şi nu numai, Sfinxul este reprezentat cu chip de om, trup de leu, picioare de taur şi aripi de vultur.

10 Vasile Lovinescu: Creangă şi creanga de aur, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1989, pag. 405.

11 Vasile Lovinescu: Al patrulea hagialăc, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1981, pag. 17.

Esența lucrării de față constă în relevarea faptului că Centrul Labirintului este o realitate, el se află în Grădina noastră, în „Grădina Maicii Domnului", şi este acelaşi cu Centrul Sanctuarului Principal al Kogaiononului.

Pe scurt: firul conducător l-am găsit pe platoul Bucegi, unde am început cercetările nu în idea de a găsi Muntele Sacru al strămoşilor noştri - pe care de altfel la ora aceea îl credeam în Gugu din masivul Godeanu - ci pentru a-mi lămuri mie enigma Sfinxului din Bucegi în fața căruia am ajuns practic din întâmplare în 25 noiembrie 1984.

Ştiința modernă a descifrat multe din secretele naturii, dar este ştiut şi recunoscut faptul că ne aflăm abia la primele pagini ale marii cărți a cunoaşterii integrale a micului şi a marelui univers. Termenii de forță şi energie pe care îi folosim în mod curent suit în realitate nişte concepte, şi ceea ce cunoaştem noi despre ele sunt de fapt efectele - şi anume efectele pe care le putem constata direct sau care pot fi puse în evidență prin intermediul mijloacelor pe care le oferă ştiința actuală.

Una din marile realizări ale ştiinței secolului al XX-lea a fost lărgirea noțiunii de materie care în accepția fizicii moderne înseamnă: corpuscul, energie, informație.

În baza a ceea ce am spus mai sus, se poate admite tară nici-o rezervă ipoteza că există şi alte forme de energie în afara celor cunoscute sau chiar cele pe care le cunoaştem pot avea aspecte care nu au fost puse încă în evidență. Din acest motiv le ignorăm astăzi - ceea ce înseamnă în mod sigur că le vom cunoaşte mâine. Cât de departe va fi acest mâine depinde numai de noi oamenii.

Am considerat necesar - şi se va vedea de ce - să evidențiez aceste ultime aspecte înainte de a trece în revistă principalele concluzii ale cercetării întreprinse în Bucegi, şi anume:

PUNCTUL 1

În Bucegi, în zona Vârfului Omu se află cel mai important Centru Energetic-Informațional natural al planetei; existența lui este semnalată de toate tradițiile, sub numele sau mai exact prin conceptul de „Centru".

Acest aspect reprezintă punctul central al lucrării, şi totodată primul în ordine cronologică, fiind elucidat tară echivoc în ianuarie 1986. De aici au derivat toate celelalte, începând cu o concluzie de domeniul evidenței: Kogaiononul nu putea fi decât aici!

PUNCTUL 2

Zona care conține acest Centru este Sanctuarul principal - Altarul Kogaiononului. Deci Muntele Sacru al dacilor se află în Bucegi; el este structurat pe trei niveluri care corespundeau la tot atâtea trepte de inițiere:

• Primul nivel - Peştera lui Zalmoxis identificată cu Peştera Ialomiței, în 12 mai 1986;

• Al doilea nivel - Platoul Babelor unde se află Sfinxul de la care a început totul, în 25 noiembrie 1984;

• Al treilea nivel - Zona Vârfului Omu, care este Sanctuarul principal.

Strămoşii noştri nu au ales întâmplător acest munte; ei cunoşteau existenţa acestui Centru precum şi legile care guvernează „funcţionalitatea" lui căci, după cum aflase Herodot, geţii, cei mai viteji şi mai drepţi dintre traci, ştiau a se face nemuritori.

PUNCTUL 3

Kogaiononul nu şi-a încetat niciodată activitatea. El a fost şi este cea mai mare „Academie" a planetei; spun „este", deci continuă să fie, chiar dacă legătura conştientă directă a fost total întreruptă, fapt petrecut, s-ar părea, relativ recent[12] .

Kogaiononul a fost cea mai mare comoară a strămoşilor şi înaintaşilor noştri. Bine ferită de ochii năvălitorilor şi ai jefuitorilor care ne-au încălcat de-a lungul veacurilor hotarele, înaintaşii noştri au trecut din generaţie în generaţie marea comoară ascunsă „sub pecetea tainei"; iar dacă a fost posibilă găsirea Muntelui Ascuns, a fost pentru că SOSISE TIMPUL!

PUNCTUL 4

„Vârstele umanităţii" sunt determinate de variaţia activităţii energetic-informaţionale a acestui Centru, activitate supusă legilor ciclice universale.

PUNCTUL 5

Legile care guvernează acest Centru planetar - conexiunile, funcţia şi activitatea lui - prin generalizare, conduc la cheia problemelor fundamentale rămase fără răspuns ale cosmogoniei şi cosmologiei.

---

12 Mijlocul secolului al XX-lea.

„A fost odată un bătrân ciudat care trăia într-o peşteră în care se refugiase pentru a scăpa de zgomotul satului. Avea o faimă de vrăjitor şi de aceea avea discipoli care sperau să înveţe de la el arta vrăjitoriei. Dar el nici nu se gândea la aşa ceva. Nu căuta decât să înveţe ceea ce nu ştia. După ce a meditat îndelung la ceea ce se află dincolo de meditaţie, n-a văzut altă scăpare din impasul său, decât să ia o bucată de cretă roşie şi să deseneze tot felul de figuri pe zidurile peşterii sale, pentru a afla cum ar putea să arate ceea ce nu ştia. După multe încercări desenă un cerc. «Aşa e bine» - simţi el - «şi acum un pătrat!», ceea ce facu desenul şi mai bun. Discipolii săi erau curioşi, dar tot ce puteau observa era că bătrânul pune ceva la cale, şi ar fi dat orice să ştie ce făcea el. Dar când îl întrebară: «Ce faci acolo?», el nu le răspunse nimic. Atunci descoperiră figurile de pe ziduri şi spuseră: «Asta e!» şi începură toţi să le imite. Dar făcând asta, răsturnară, fară să observe, întreg procesul cu capul în jos; au anticipat rezultatul în speranţa de a face să se repete procesul care a dus la el; aşa s-a întâmplat atunci şi aşa se întâmplă şi astăzi.”

KARL GUSTAV JUNG

Traducere ANCA OROVEANU: Revista Secolul XX, nr. 10-11-12 /1986

C a p i t o l u l I

TRADIȚIE,
SIMBOL ŞI SIMBOLISM TRADIȚIONAL

Consider că este util să definesc o serie de noțiuni în accepția pe care le-o voi atribui pe tot parcursul lucrării; fiind vorba de noțiuni ce nu sunt incluse în programele nici uneia dintre formele de învățământ oficial, şi fiind deci mai puțin cunoscute, pentru definirea acestor noțiuni voi cita cele mai autorizate personalități în domeniu.

TRADIȚIA PRIMORDIALĂ

După cum arată Rene Guenon[1] , Tradiția Primordială înseamnă „Ştiința prin excelență" sau „Cunoaşterea sacră în integralitatea sa" revelată la începutul timpurilor.

„Se spune că Veda (Ştiința Sacră - n.n.) există veşnic, fiind în sine însăşi anterioară tuturor lumilor" şi că „înțelepții primelor Vârste ale umanității «au auzit» Veda; Revelația fiind opera Logosului, ca însăşi Creația."

FORME TRADIȚIONALE - TRADIȚII

Existența unei diversități de tradiții sau forme tradiționale se datorează - conform cu Rene Guenon[2] - necesității adaptării Tradiției Primordiale la mentalitatea unui anumit popor şi a unei anumite perioade, deci adaptări cerute de împrejurări de loc şi de timp, în virtutea legilor ciclice. în spatele tradițiilor aparținând diverselor popoare se ascunde doctrina unică, izvorul şi esența lor, care nu este alta decât Tradiția Primordială.

FOLCLOR - TRADIȚII POPULARE

În ceea ce priveşte folclorul, Rene Guenon[3] consideră basmele ca fiind purtătoare de relicve ale tradițiilor esoterice[4] dispărute: „Atunci când o formă tradițională este pe punctul de a se stinge, ultimii săi reprezentanți pot, în mod deliberat, să încredințeze memoriei colective (poporului), ceea ce altfel s-ar pierde iremediabil; era singura modalitate de a salva ce mai putea fi salvat într-o oarecare măsură; şi, în acelaşi timp, incomprehensiunea naturală a masei era o garanție suficientă că ceea ce avea un caracter esoteric şi-l va păstra nealterat, menținându-se doar ca o mărturie a trecutului pentru cei care, în alte timpuri, vor fi capabili să înțeleagă". Vasile Lovinescu mai admite şi o a doua posibilitate: „anume cazul unei concomitențe a

1 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinței Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 155.

2 Ibidem, pag. 52, 94.

3 Ibidem, pag. 33.

4 „Esoterismul este interiorul, miezul oricărui lucru. Esoteros, în greceşte este un comparativ şi înseamnă «mai lăuntric»" (Conform Vasile Lovinescu: Al patrulea hagialâc, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1981, pag. 11.

basmului cu doctrina inițiatică pe care o prezenta mascat, aceasta din urmă fiind rezervată unui cerc foarte restrâns capabil să primească lumina direct, primul destinat celorlalți oameni, care vedeau numai umbrele, ca în caverna platoniciană, în măsura gradului de permeabilitate a ascultătorului: «Vouă vă e dat să ascultați adevărul de-a dreptul, ceilalți îl ştiu prin parabole». Căci basmul şi parabola vehiculează influențele spirituale în alt mod, real însă şi el"[5].

Ceea ce este valabil pentru basm, se aplică în egală măsură vechilor balade, dansuri, datini, etc., transmise cu sfințenie de popoare de-a lungul veacurilor.

ŞTIINȚE TRADIȚIONALE

„Numim ştiințe tradiționale disciplinele ce făceau obiectul unei predanii orale şi numai în acest mod puteau fi asimilate; partea lor scrisă era numai un aide-memoire, incomprehensibilă pentru cine nu-i avea cheia."[6]

SIMBOL ŞI SIMBOLISM TRADIȚIONAL

Simbolismul tradițional nu are nimic de a face cu ceea ce se numeşte în mod obişnuit simbolism. „Simbologia tradițională este o ştiință exactă, ca toate celelalte, mai riguroasă chiar, pentru că purcede din principii axiomatice imuabile, vechi de când lumea".[7]

„Simbolismul se întemeiază, în general, pe corespondențele ce există între diferitele ordine de realitate [...]. Această corespondență este adevăratul fundament al simbolismului şi, din această cauză, legile unui domeniu inferior pot fi întotdeauna considerate ca simbolizând realitățile de ordin superior, unde îşi au rațiunea lor profundă care le este, în acelaşi timp, principiu şi scop."[8]

Simbolurile pe care ni le-au transmis tradițiile nu sunt inventate - ele există în natură, căci - după cum argumentează Rene Guenon - „dacă Logosul este Gândire în interior şi Cuvânt în exterior, şi dacă Lumea este efectul Cuvântului divin rostit la originea vremurilor, întreaga natură poate fi considerată ca un simbol al realității superioare".[9]

„Orice simbol veritabil îşi cuprinde sensurile multiple încă de la origine, căci el nu s-a constituit ca atare în virtutea unei convenții umane, ci în virtutea unei «legi a corespondenței» ce leagă toate lumile între ele [...]. Suprapunerea unei pluralități de sensuri care, departe de a se exclude, se armonizează şi se completează în cunoaşterea sintetică integrală, este caracteristica generală a adevăratului simbolism".[10]

„Există simboluri care sunt comune celor mai diferite şi îndepărtate forme tradiționale, nu ca urmare a «împrumuturilor», imposibile în multe cazuri, ci pentru că

5 Vasile Lovinescu: Creangă şi Creanga de Aur, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1989, pag. 14.
6 Vasile Lovinescu: Al patrulea hagialăc, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1981, pag. 31.
7 Ibidem, pag. 10.
« Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinței Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 311; 18.
9 Ibidem, pag. 18.
10 Ibidem, pag. 36; 441.

aceste simboluri aparţin în realitate Tradiţiei Primordiale din care toate formele au provenit direct sau indirect".[11]

Simbolurile tradiţionale pot fi împărţite în patru clase principale, şi anume:

1) Simboluri în imagini

Simbolurile în imagini se împart în două categorii:

a) Simboluri alegorice

Simbolurile alegorice exprimă explicit principiul. Ele sunt simboluri intermediare.

b) Simboluri geometrice

Simbolurile geometrice pot fi aproximative sau reale; cele aproximative sunt, faţă de cele reale, ceea ce este o schiţă faţă de desenul la scară. Simbolurile geometrice aproximative pot intra şi în componenţa simbolurilor alegorice. Simbolurile geometrice reale sunt simboluri absolute, ele conţin esenţa. Unui simbol plan îi pot corespunde unul sau mai multe simboluri spaţiale.

2) Simboluri sunet

Simbolurile sunet pot fi vehiculate de simboluri alfabetice, deci de simboluri în imagini. Simbolurile sunet pot fi la rândul lor aproximative sau reale; cele reale sunt simboluri absolute.

3) Simboluri culoare

Simbolurile culoare pot fi şi ele aproximative sau reale; cele reale sunt simboluri absolute.

4) Simboluri numerice

Simbolurile numerice pot fi, de asemenea, aproximative şi reale.

Între cele patru tipuri de simboluri absolute, specifice unui principiu oarecare, există corespondenţă. Această corespondenţă este urmarea faptului că cele patru tipuri de simboluri, în realitate, vehiculează fiecare din ele câte un aspect fundamental al esenţei respectivului principiu, în acelaşi timp conţinându-le şi pe celelalte trei. În consecinţă, prin oricare dintre aceste patru simboluri se poate ajunge la celelalte trei sau direct la esenţa principiului însuşi. „Misterul" constă în faptul că numitorul comun este vibraţia.

În lucrarea sa *Istoria naturală a supranaturalului*, Lyall Watson[12] relatează faptul că - pe la mijlocul secolului al XX-lea - elveţianul Hans Jenny a reuşit să dovedească experimental că forma produsă de frecvenţa sunetului O este o sferă. Dar sfera proiectată într-un plan este un cerc, deci exact forma pe care am ales-o ca să reprezentăm figurativ în scrierea noastră litera O. Să nu pierdem din vedere însă un amănunt: „alfabetul latin este de origine feniciană deci sacral"[13] , ceea ce înseamnă că era alcătuit în conformitate cu legile naturale care formau baza de cunoştinţe secrete a ştiinţelor tradiţionale.

11 Ibidem, pag. 34.

12 Ioan Toma: Lyall Watson, Istoria naturală a supranaturalului, suplimentul revistei Memoria Antiquitatis, sept.

1988, editat de Muzeul Judeţean Neamţ.

13 Vasile Lovinescu: Al patrulea hagialăc, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1981, pag. 80.

Un simbol este o cheie. Cheia-simbol creşte în eficienţă dacă deţinem şi apelăm la aspectul absolut al simbolului în cauză. Acesta este motivul pentru care se păstra un secret total asupra respectivelor simboluri, iar învăţătura în ceea ce priveşte aceste cunoştinţe se dădea numai în urma unor probe iniţiatice şi sub jurământ de tăcere. în privinţa probelor, cele care aveau drept scop testarea nivelului moral al aspirantului erau de bază şi aveau caracter eliminatoriu.

Este cunoscut faptul că, în informatică, un cod oarecare dă acces la o serie de informaţii stocate într-o anume zonă de memorie a calculatorului; pentru a avea acces la aceste informaţii este necesar şi suficient să fie îndeplinite următoarele patru condiţii:

1. Cunoaşterea codului
2. Cunoaşterea modului de utilizare a respectivului cod
3. Accesul la calculator
4. Cunoaşterea metodei de decodificare a informaţiei obţinute

De cele mai multe ori forma exterioară a codului nu spune nimic despre informaţiile la care dă acces. În acelaşi sens, un simbol absolut este un cod, dar de data aceasta un cod natural ce dă acces la o sursă energetic-informaţională cosmică, specifică principiului care a generat respectivul simbol.

Tehnica de operare cu aceste coduri este aşa numita tehnică a rezonanţei, tehnică pe care sistemul Yoga o numeşte contemplare, şi pe care Brâncuşi a rezumat-o simplu în cuvintele: „Priveşte până ai să înţelegi!". În ceea ce priveşte calculatorul, el nu este altceva decât întreaga Natură, întregul Univers, deci este accesibil oricui, oricând şi oriunde.

NOŢIUNEA DE CENTRU ÎN ŞTIINŢELE TRADIŢIONALE - SIMBOLURI AFERENTE -

„Centru este unul dintre cele patru simboluri fundamentale alături de Cerc, Cruce şi Pătrat."[14]

Toate tradiţiile atestă existenta unui Centru al Lumii, Centru înzestrat cu puteri miraculoase: prin el se face legătura dintre Cer şi Pământ, pe aici coboară zeii, pe aici oamenii pot urca la Cer şi pot dobândi nemurirea, devenind asemenea zeilor.

Există în simbolismul Centrului un aspect asupra căruia Rene Guenon insistă în mod deosebit: „Centrul despre care e vorba, este punctul fix pe care toate tradiţiile se învoiesc să-l desemneze ca Pol, deoarece în jurul lui se efectuează rotaţia lumii"[15] ; dar atenţie, rotaţia lumii nu înseamnă acelaşi lucru cu rotaţia Pământului - deci nu despre polul geografic este vorba!

În Centrul în cauză - după cum arată Mircea Eliade[16] - conform diverselor tradiţii, se înalţă Muntele Cosmic, Piramida Cosmică, Arborele Cosmic sau

14 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 156.

15 Rene Guenon citat de Vasile Lovinescu: Al patrulea hagialâc, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1981,pag. 9

16 Mircea Eliade: Images et symboles, Ed. Gallimard, Paris, 1952, pag. 53-59.

Arborele Vieții; pe aici trece Axis sau Cardines Mundi care reuneşte în Centru toate registrele cosmice; aici este plasat Stâlpul care susține toate nivelurile cosmice.

„Simbolismul unui Munte, Arbore sau Stâlp situat în Centrul Lumii este extrem de răspândit şi provine dintr-un vechi mit universal"[17].

În ştiințele tradiționale, un simbol al lui Axis Mundi este litera „**i**"[18] , punctul de deasupra fiind imaginea Polului, deci a Centrului.

În creştinism Crucea este asimilată cu Arborele Cosmic, căci „prin Cruce = Centru se operează comunicarea cu Cerul"[19]. Crucea verticală rezultă din intersecția a două axe rectangulare: unul vertical şi unul orizontal. Axul vertical reprezintă Axul Lumilor (Axis Mundi), iar cel orizontal reprezintă un anume plan de existentă; la intersecția lor este Centrul care dă acces la ambele direcții. Un alt simbol care se referă la Centru este „Crucea orizontală, ceea ce înseamnă crucea cu brațe egale trasată în planul orizontal care reprezintă un anumit plan de existență"[20] (în ceea ce ne priveşte este vorba de planul fizic, deci de Lumea terestră). Crucea orizontală simbolizează expansiunea Lumii în discuție, pornind din Centru - centrul crucii - care este imaginea Principiului; când este înscrisă într-un cerc, circumferința poate simboliza - funcție de punctul de vedere la care ne raportăm - limitele extreme ale Lumii pe care o reprezintă.

Exemplu ilustrat:

Fig. 1 - pag.23. Crucea orizontală plasată în vârful unui ax piramidal (Axis Mundi), aflat pe acoperişul unei clădiri din incinta mănăstirii Peştera Ialomiței. În imagine, pentru o mai uşoară identificare, crucea orizontală a fost marcată şi reprodusă mărit în colțul fotografiei.

„Una dintre formele cele mai remarcabile a ceea ce numim crucea orizontală [...] este figura swasticei [...] ce pare să se rataşeze direct Tradiției Primordiale, căci o întâlneşti în cele mai diverse țări, [...] din epocile cele mai vechi, [...] din Extremul Orient în Extremul Occident [...]. Swastica este simbolul, emblema Polului; căci în adevăr, Lumea se învârteşte în jurul lui, Polul însuşi rămânând imobil şi neafectat de mişcarea pe care o produce; swastica nu figurează Lumea, ci acțiunea Principiului asupra Lumii."[21] În vreme ce crucea orizontală formată din două axe rectangulare este statică, svastica reprezintă forma ei dinamică.

În reprezentări svastica apare figurată în mai multe variante: cu patru sau mai multe brațe îndoite în unghi drept sau curbate, indicând mişcarea în jurul centrului imobil; ca doi S încrucişați sau cazul svasticii clavigere formate din patru chei. Cele două sensuri de rotație pe care le poate indica evocă dublul curent Yin şi Yang al energiei cosmice.

17 Ibidem, pag. 53.

18 Vasile Lovinescu: Al patrulea hagialâc, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1981, pag. 129.

19 Mircea Eliade, ibidem pag. 215.

20 Rene Guenon citat de Vasile Lovinescu: Al patrulea hagialâc, Ed. Cartea Românească, Bucureşti 1981, pag. 78.

21 Ibidem, pag. 78-79.

Acest simbol este extrem de răspândit la noi; fiind atestat la geto-daci el continuă să persiste până în zilele noastre în arta populară.

Exemple ilustrate:

Fig. 2 - pag. 23. Piesă de aur din tezaurul getic de la Băiceni[22] , secolul al IV-lea î.Chr.

După cum se observă este vorba de o formă a svasticii cu braţe curbate, alcătuite din patru capete de cai.

Fig. 3 - pag. 23. Motiv popular în broderiile bucovinene[23].

Este vorba de două svastici de mărimi diferite suprapuse sau se poate spune că cea mare care are braţe curbate o conţine pe cea de a doua, care este o reprezentare a svasticii clavigere (formate din patru chei); cele două svastici au sensuri de rotaţie opuse.

Fig. 4 - pag. 23. Detaliu din voalul de mormânt, de la Putna, al Măriei de Mangop - soţia voievodului Ştefan cel Mare[24] .

Se observă, printre motivele broderiei, două figurări ale svasticii (în imagine ele au fost marcate).

Fig. 5 - pag. 23. Reprezentare schematică a relaţiei dintre Moksha {Eliberarea) şi ciclurile istoriei şi renaşterii în tradiţia jainistă (India)[25].

Este evident semnul svasticii cu braţe frânte în unghi drept.

Fig. 6 - pag. 23. „Marea Mamă stăpâna animalelor, pe un vas beoţian"[26].

Se observă cu uşurinţă semnul svasticii cu braţe frânte figurat de şase ori (trei dintre acestea sunt marcate).

Fig. 1 - pag. 25. Douăsprezece plăci de piatră cu simbolul crucii[27]. Plăcile au fost descoperite în Mexic, la începutul secolului al XX-lea de către William Niven şi au o vechime estimată la peste 12.000 ani. Colecţia conţine un număr de peste 2.600 de astfel de plăci.

În imaginile prezentate apar clar: crucea orizontală statică (poz. 1.1), înscrisă în cerc (poz. 1.2), precum şi o serie de simboluri derivate din acestea (poz. 2.1; 2.2; 2.3; 3.1). Este prezentă şi imaginea svasticii: cu braţe frânte în unghi drept (poz. 1.3; 1.4; 2.4; 3.2), cu braţe curbate (poz. 3.3), precum şi svastica formată din patru chei (poz. 3.4).

Fig. 2 - pag. 25. Motive ornamentale scrijelite pe reprezentări ale Coloanei Cerului în tradiţia populară românească[28].

---

22 Reproducere după Ion Miclea şi Radu Florescu: Geto-Dacii, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1980, planşa 34.

23 Reproducere după Romulus Vulcănescu: Mitologia Română, Ed. Academiei Române, Bucureşti, 1985, pag. 161.

24 Reproducere după Octav Monoranu, Ion Miclea: Putna, Ed. Sport -Turism, Bucureşti, 1977.

25 Reproducere după Heinrich Zimmer: Introducere în civilizaţia şi arta indiană, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1983, pag. 124.

26 Reproducere după Pierre Levşque: Aventura greacă, vol I, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1987, pag. 146.

27 Reproducere după James Churchward: Mu - continentul dispărut, Ed. Saeculum, I.O., Ed. Vestala, Bucureşti, 1996, pag. 135.

28 Reproducere după Romulus Vulcănescu: Coloana Cerului, Ed. Academiei Române, Bucureşti, 1972, pag. 20.

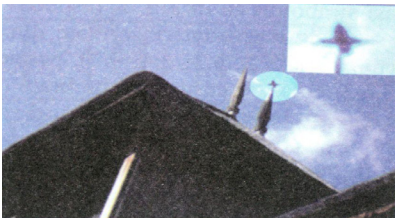

Fig. 1. Imagine din incinta schitului Peştera Ialomiței.
Este pusă în evidență crucea orizontală.

Fig. 2. Piesă de aur din tezaurul getic de la Băiceni (sec. IV î.Chr.).

Fig. 3. Motiv popular în broderiile bucovinene.

Fig. 4. Voalul de mormânt al Măriei de Mangop (Putna).

Fig 5. Reprezentare a relației dintre Moksha (eliberarea) şi ciclurile istoriei şi renaşterii, în tradiția jainistă (India).

Fig. 6. Marea Mamă stăpână a animalelor pe un vas beotian

Se regăsesc aceleaşi simboluri ca în Fig. 1, respectiv: crucea orizontală simplă (poz. 2.1; 2.2) şi o serie de reprezentări derivate din ea (poz. 2.3; 2.4; 7.3), crucea înscrisă în cerc (poz. 3.1; 3.2; 3.3; 3.4; 4.2), precum şi figura svasticii cu patru braţe curbate (poz. 6.3; 6.4) sau cu mai multe braţe (poz. 6.1; 6.2; 7.1). Este prezentă şi imaginea svasticii cu braţe frânte, în număr de opt (poz. 7.2).

Consider că este util să mai aduc câteva argumente menite să înlăture suspiciunile - de altfel justificate - faţă de semnul svasticii, suspiciuni datorate însuşirii abuzive şi profanatoare a acestui simbol străvechi de către regimul nazist. Astfel „în Occident, aşa cum spune dl. Charbonneau-Lassay, svastica a fost în vechime una dintre emblemele lui Cristos, păstrându-şi această semnificaţie până către sfârşitul Evului Mediu. [...] acest simbol este şi astăzi prezent în semnele mănăstirii carmeliţilor din Loudun”[29] ; în plus, după cum afirmă Vasile Lovinescu, „găsim swastica şi pe cea mai veche sinagogă din lume, şi anume «Altneusynagoge» din Praga”[30].

Simbolul geometric plan al Centrului provine din reunirea crucii orizontale cu crucea verticală prin acelaşi centru. Această imagine se figurează în plan ca două cruci cu centrul comun, rotite una faţă de alta cu 45° - vezi Fig. 1 - pag. 27. Axul vertical al crucii verticale, după cum am spus anterior, este Axis Mundi (verticala absolută), iar celelalte trei axe reprezintă planul nostru de existenţă, respectiv cele trei dimensiuni ale Lumii noastre.

Dacă marcăm pe fiecare dintre cele patru braţe ale celor două cruci puncte situate la o aceeaşi distanţă de centru şi le unim pe cele vecine între ele, obţinem un poligon regulat cu opt laturi, deci octogonul - vezi Fig.2 - pag. 27. Octogonul este simbolul geometric plan al Centrului; simbolul numeric este 8. În relaţie cu octogonul este şi simbolul numeric 9 (8 + Centrul), ceea ce înseamnă 8 manifestat care conţine virtual pe 9.

Un alt simbol geometric plan ataşat Centrului este octogonul stelat. Acest simbol se raportează la aspectul activ, „funcţional”, al Centrului, şi iată de ce: dacă prelungim laturile octogonului - vezi Fig. 2 - pag. 27, obţinem două „pătrate animate”, cu centrul comun şi rotite unul faţă de altul cu 45°; pătratul este simbolul geometric plan al Pământului; pătratul care nu se sprijină pe una din laturi ci pe unul din vârfuri poartă numele de pătrat animat, sugerând mişcarea[31], iar imaginea realizată de cele două pătrate animate este un octogon stelat, care închide în interiorul lui octogonul. Octogonului stelat astfel obţinut îi corespund simbolurile numerice 16 (8 raze ale octogonului interior + 8 raze ale octogonului stelat) şi 17 (16 raze + centrul).

Alte simboluri ataşate Centrului, derivate din simbolurile lui geometrice (expuse) sunt: steaua cu 8 raze, rozetele cu 4, 8, 16 petale, trifoiul cu 4 foi.

---

29 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 73; 75.
30 Vasile Lovinescu: Al patrulea hagialâc, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1981, pag. 78.
31 Rene Guenon: La Grande Triade, Ed. Gallimard, 1957, pag. 101.

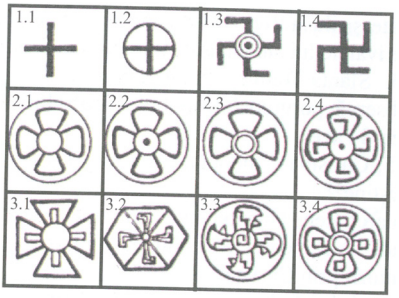

Fig. 1. Douăsprezece plăci de piatră descoperite în Mexic, cu o vechime estimată la peste 12.000 de ani.

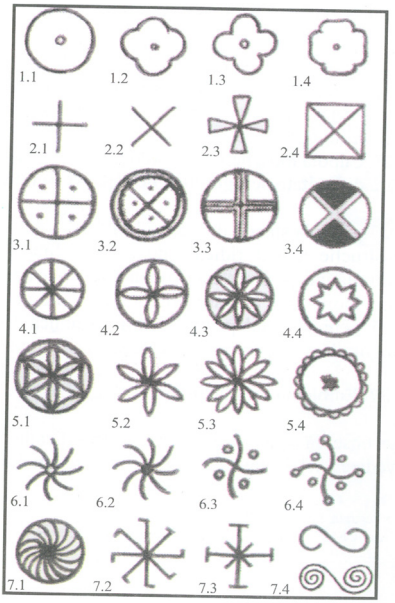

Fig. 2. Motive ornamentale scrijelite pe Coloana Cerului, în tradiția populară românească.

Exemple ilustrate şi ilustrative, aparţinând diverselor forme tradiţionale, în care octogonul sau derivatele lui sunt ataşate noţiunii de Centru:

Fig. 3 - pag. 27. Sfânta Treime a tradiţiei creştine[32].

După cum se observă, porumbelul, simbol al Duhului Sfânt, este reprezentat în centrul unei stele cu 8 raze.

Fig. 4 - pag. 27. Chrisma - monogramă a lui Christos, important simbol al Bisericii primitive creştine[33].

„După cum remarcă Rene Guenon, bucla literei P figurează Soarele înălţat în vârful lui Axis Mundi, [...] poarta Soarelui pe unde se efectuează ieşirea din Cosmos, fruct al mântuirii prin Christos."[34]

Identitatea dintre chrismă şi imaginea din Fig. 1 (pag. 27) este evidentă.

Fig. 5 - pag. 27. Troiţă din cimitirul de la Ţebea[35]

Troiţele sunt reprezentări ale Stâlpului Cerului în creştinism.

În centrul crucii se remarcă rozeta cu 8 petale marcată şi reprodusă mărit în colţul fotografiei.

Fig. 6 - pag. 27. Crucea de piatră de pe Muntele Găina[36] .

În centrul crucii este pusă în evidenţă o floare cu 4 petale. Limitele petalelor determină o cruce, iar cele 4 puncte care marchează mijlocul fiecărei petale sugerează celelalte 4 braţe intermediare.

Fig. 1 - pag. 29. Cupola moscheii din Cordoue[37] (artă musulmană, secolul X).

Se remarcă fară dificultate octogonul şi octogonul stelat care domină întreaga cupolă.

Fig. 2 - pag. 29. Cupola stâncii din Ierusalim[38].

„Această construcţie a fost ridicată de califul Umayyad 'Abd al-Malik.

Destinat iniţial să permită îndeplinirea unor ritualuri analoge acelora ce se practicau în jurul Kaabei, acest monument a apărut ulterior ca semn al puterii Islamului"[39] (Kaaba, piatră sacră, reprezentând pentru tradiţia islamică Centrul Lumii). Se remarcă forma octogonală a construcţiei pe care se sprijină cupola semisferică.

Fig. 3 - pag. 29. Emblema roţii la hinduşi[40] - reprezentare în piatră, Konarak, secolul al XIII-lea.

După cum se observă, roata are 8 spiţe. „Semnificaţia cosmică a roţii se exprimă în textele vedice [...]. Rotaţia ei permanentă este înnoitoare. Din ea se naşte spaţiul şi toate diviziunile timpului. Numai

32 Reproducere după o ilustrată, Ed. ICAR, Bucureşti.

33 Reproducere după Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed.Robert Laffont, Paris,

1982, pag. 202.

34 Ibidem, pag. 202.

35 Foto: Doina Păun.

36 Foto: Doina Păun.

37 Reproducere după Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: ibidem, pag. 411.

38 Reproducere după Dominique Sourdel, Jeanine Sourdel-Thomine: Civilizaţia Islamului clasic, Vol.I, imag. 40.

39 Ibidem, pag. 318.

40 Reproducere după Magazin istoric, An XVII, Nr. 3 (192), martie 1983.

OCTOGONUL
-SIMBOL GEOMETRIC PLAN AL CENTRULUI-

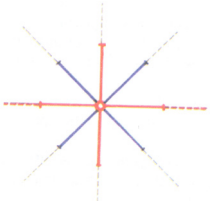

Fig. 1. CENTRUL reuneşte crucea orizontala (albastru) şi crucea verticală (roşu).

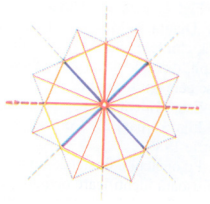

Fig. 2. Simbolul geometric plan al CENTRULUI: OCTOGONUL simplu (galben) şi OCTOGONUL stelat.

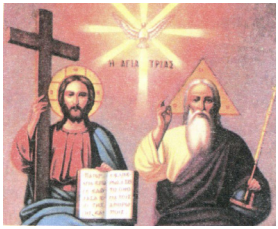

Fig. 3. Sfânta Treime.

Fig. 4. Chrisma - monograma lui Christos.

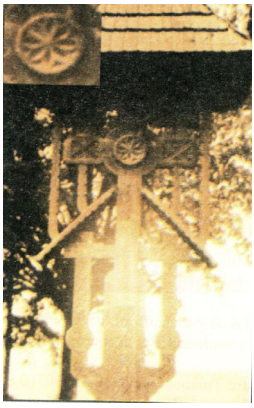

Fig. 5. Troiță din cimitirul de la Țebea.

Fig. 6. Crucea de piatră de pe muntele Găina.

centrul roţii cosmice este imobil [...].

Acel vid din centrul butucului este punctul de aplicare al Activităţii cereşti."[41]

Fig. 4 - pag. 29. Diagrama Marelui Pol[42] .

„Diagrama Marelui Pol constituie cea mai concisă şi mai clară reprezentare grafică, chintesenţă a înţelepciunii antice chineze [...]. Marele Pol naşte cele două principii, din cele două principii se nasc cele patru imagini; din cele patru imagini se nasc cele opt trigrame."[43]

Este evident în imagine octogonul determinat de cele opt trigrame.

Fig. 5 - pag. 29. Cometa Halley, imagine transmisă de staţia spaţială Giotto în martie 1986.

Pe nucleul cometei se remarcă două forme octogonale concentrice. Pentru o mai uşoară identificare octogonul interior a fost marcat. Această imagine vine în sprijinul afirmaţiei că octogonul este un cod natural.

Staţia spaţială care în 1986 a transmis imaginile cometei Halley, înaintând ca un kamicaze spre inima ei, şi-a luat numele de la pictorul florentin Giotto. Într-una din frescele sale din Capela Arena din Padova, în scena care reprezintă Adoraţia Magilor, Steaua din Betleem apare sub chipul cometei Halley pe care pictorul avusese ocazia să o vadă la trecerea ei din anul 1301. Până la Giotto Steaua Magilor era reprezentată - conform normelor canonice - ca o stea cu opt raze statică.[44]

La ultimele două vizite ale cometei Halley în sistemul nostru solar - respectiv în anii 1910 şi 1986 - au avut loc o serie de evenimente deosebit de importante legate de exteriorizarea, în premieră, de date esoterice referitoare la Centru:

- în anul 1909 Rene Guenon publică primele sale articole; era începutul unei serii de lucrări care trezeau la viaţă spiritul Ştiinţei Sacre, simbolismul Centrului Suprem, într-o Europă care se îndepărtase prea mult de el pentru a-i mai putea bănui existenţa şi mai ales funcţia.

- în anul 1910 se publică lucrarea postumă a lui Saint-Yves d'Alveydre intitulată Mission de l Înde, în care pentru prima oară în Europa se menţionează existenţa unui Centru misterios desemnat cu numele de Agartha; Agartha fiind unul dintre numele Centrului în discuţie.

- în anul 1910 Nicolae Densuşianu finaliza monumentala sa lucrare Dacia preistorică, ridicând vălul dens ce acoperea Columna Ceriului din Carpaţi şi istoria fabuloasă a acestor meleaguri. În 24 martie 1911 Nicolae Densuşianu înceta din viaţă, lucrarea văzând lumina tiparului la doi ani după dispariţia autorului.

- în anul 1910 se petrece şi acţiunea Crailor de Curte Veche a lui Mateiu Caragiale. Această carte a servit drept suport lui Vasile Lovinescu în elaborarea lucrării sale Al patrulea hagialâc unde, pentru prima oară, cititorului român îi sunt dezvăluite date esenţiale legate de Centru şi de simbolismul său autentic tradiţional.

---

41 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 660.

42 Reproducere după M.M.Davy: Encyclopedie des mystiques orientates, Ed. Robert Laffont, Paris, 1975, planşa 40.

43 Zhou Shirong, Ou Guang'An: Călător la grota de foc, Ed. Pentru Turism, Bucureşti, 1990, pag. 113.

44 Cornelia Cristescu, Gabriela Oprescu, Magda Stavinschi: Cometa Halley, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică,

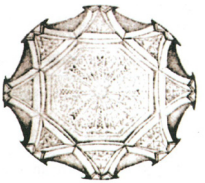

Fig. 1. Cupola moscheii din Gourdoue (sec. X)

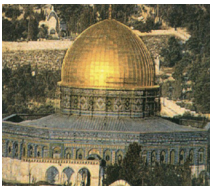

Fig. 2. Cupola stâncii din Ierusalim

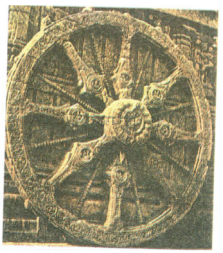

Fig. 3. Emblema roții la hinduşi

Fig. 4. Diagrama Marelui Pol în tradiția chineză

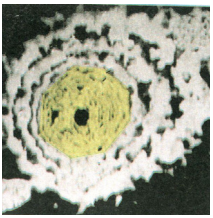

Fig. 5. Cometa Halley la ultima sa trecere prin sistemul solar (1986)

Fig. 6. Stema regală Mu

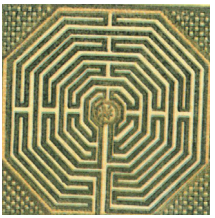

Fig. 7. Marele labirint din naosul central al catedralei din Amiens (Franța)

- în anul 1986, deci în timpul ultimei vizite a cometei Halley în sistemul nostru solar, a fost identificat Centrul în Bucegi şi implicit Kogaiononul.

- în anul 1986 se reeditează Dacia preistorică a lui Nicolae Densuşianu, lucrare ce fusese practic „îngropată" timp de 73 de ani.

Şi ca o concluzie la asocierea acestor evenimente cu ultimele două treceri ale cometei Halley, îl voi cita pe Vasile Lovinescu: „ «Coincidenţă?» Byron scria despre mania oamenilor de a atârna acest termen de tot ceea ce nu pricep, că este un semn de lene şi comoditate mentală"[45].

Fig. 6 - pag. 29. Stema regală Mu[46]. Imaginea prezintă stema rotită cu 180 de grade faţă de poziţia pe care o are în lucrarea din care a fost reprodusă, pentru că, după cum se va vedea în capitolele următoare, aceasta este poziţia reală a stemei.

După cum apreciază James Churchward, autorul lucrării Mu - continentul dispărut, scufundarea acestui continent s-ar fi petrecut acum circa 50.000 ani[47]; în centrul stemei se remarcă simbolurile în discuţie, respectiv crucea înscrisă în cerc şi octogonul stelat.

Fig. 7 - pag. 29. „Marele labirint din naosul central al catedralei din Amiens " [48] .

„Labirintul e graficul rătăcirilor, probaţiunilor, suferinţelor pe care le încearcă iniţiatul - şi în ultimă instanţă umanitatea (n.n.) - înainte de a ajunge la Centru".[49]

„Labirinturile gravate pe pardoselile bisericilor erau substitute ale pelerinajului în Ţara Sfântă [.,.]. Credinciosul care nu putea să îndeplinească pelerinajul real, parcurgea în imaginaţie labirintul, pentru ca în final să ajungă în Centru, în locul sfânt"[50]. Se remarcă în imagine forma octogonală a labirintului şi implicit a traseelor lui.

Prin Centru, după cum afirmă toate tradiţiile, se face legătura dintre Cer şi Pământ.

Simbolul geometric plan al Cerului este cercul.

Simbolul geometric plan al Pământului este pătratul.

Simbolul geometric plan al Centrului este octogonul care face trecerea de la pătrat (Pământ) la cerc (Cer), şi reciproc,

În Fig. 1 - pag. 31 este reprezentată grafic trecerea de la pătrat (Pământ) la cerc (Cer), prin intermediul octogonului simplu şi stelat (Centru), iar în Fig. 2 din aceeaşi pagină este reprezentată trecerea de la cerc (Cer) prin intermediul octogonului simplu şi stelat (Centru) la pătrat (Pământ).

---

45 Vasile Lovinescu: Al patrulea hagialăc, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1981, pag. 77.

46 Reproducere după James Churchward: Mu - continentul diapărut, Ed. Saeculum, I.O, Ed. Vestala, Bucureşti, 1996, pag. 101.

47 Ibidem, pag. 9.

48 Reproducere după Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 446.

49 Vasile Lovinescu: Al patrulea hagialăc, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1981, pag. 84.

50 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 446.

După cum se observă, ambelor reprezentări le corespund simbolurile numerice 16 (16 raze) şi 17 (16 raze + Centru), pe care le voi numi simboluri numerice ale funcţionalităţii / activităţii Centrului.

Cifra „1" se reprezenta şi sub forma unei linii verticale cu un punct deasupra (şi astăzi există persoane care o scriu în felul acesta); deci cifra „1" este şi litera „i".

Dar litera „i", după cum am mai spus, este simbol al lui Axis Mundi, având în punctul de deasupra marcat Centrul (Polul). Rezultă că simbolurilor numerice ale funcţionalităţii Centrului 16 şi 17 le corespund simbolurile alfabetic-numerice i6 respectiv i7. Adoptând terminologia din informatică, voi numi aceste tipuri de simboluri „simboluri alfanumerice". Deci i6 şi i7 sunt simboluri alfanumerice ale funcţionalităţii/activităţii Centrului.

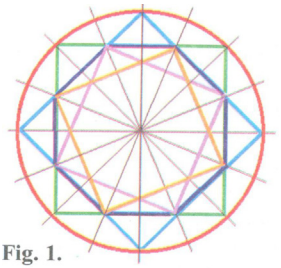

Fig. 1.

Pământ - Centru - Cer

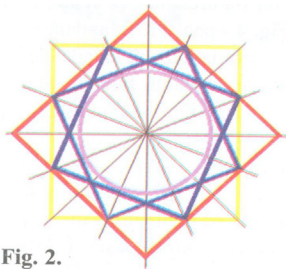

Fig. 2.

Cer - Centru - Pământ

Acest mecanism al trecerii de la pătrat la cerc este codificat în însăşi construcţia lăcaşurilor de cult creştin: pronaosul are turla cu secţiune pătrată, naosul are turla cu secţiune octogonală, iar acoperişul altarului figurează cercul. Un amănunt: la noi, turlele octogonale au fost introduse de Ştefan cel Mare.

Exemple ilustrate:

Fig. 1 - pag. 33. Biserica schitului Peştera Ialomiţei.

În imagine se remarcă turla pronaosului cu secţiune pătrată, turla naosului cu secţiune octogonală, şi acoperişul altarului care figurează cercul.

Fig. 2 - pag. 33. Bolta turlei bisericii mănăstirii Dragomirna[51].

În bolţile turlelor naosurilor este reprezentat Iisus Pantocrator. Pantocrator înseamnă: în Toată Puterea, Atotputernic.

După cum se poate remarca în imagine, Pantocratorul ţine în mână Cartea Vieţii - Cartea Ştiinţei Divine - şi este reprezentat în centrul unui Pătrat animat, care dedublându-se devine octogon; octogonul devine octogon stelat, care în final se înscrie în cerc - vezi şi Fig. 1. Rezultă că în turla bisericii Dragomirna este reprezentată înălţarea Domnului: ridicarea de la Pământ (pătrat) prin intermediul Centrului (octogon) la Cer (cerc).

51 Reproducere după Ştefan S. Gorovei, Ion Miclea: Dragomirna, Ed. Sport-Turism, Bucureşti, 1978.

Fig. 3 - pag. 33. Bolta turlei principale a Catedralei Mitropolitane din Timişoara, cu Iisus Pantocrator[52].

În această imagine este reprezentată Coborârea (Venirea) Domnului de la Cer (cerc) prin intermediul Centrului (octogon) la Pământ (pătrat animat). Faptul că pătratul la rândul său se înscrie într-un cerc, arată că Pantocratorul controlează ambele sensuri: de la Cer la Pământ şi de la Pământ la Cer - vezi şi Fig. 2 (pag.31).

Simbolurile numerice 16 şi implicit 17 sunt puse în evidenţă prin cele 16 raze luminoase care străbat cercul înscris în octogon.

Reprezentările Pantocratorului ni-L înfăţişează pe Iisus Cristos ca suveran absolut al Centrului Fizic şi Spiritual căci, aşa cum spune învăţătura creştină, nimeni nu s-a urcat la Cer în afara Fiului Omului care a coborât de la Cer.

Fig. 4 - pag. 33. Mandală[53].

În tradiţia indiană mandalele sunt reprezentări alegorice care transpun în limbaj simbolic învăţături fundamentale ale Ştiinţei Sacre.

Mandala din imagine este o reprezentare a ceea ce tradiţia chineză numeşte Om veritabil. După cum arată Rene Guenon,[54] omul veritabil este acela care a atins plenitudinea stării umane, acela care s-a identificat efectiv cu un punct al Axului Lumii care este Centrul planului său de existenţă, şi virtual cu Axul însuşi. „Acest Centru este punctul unic unde se operează în acest plan unirea influenţelor cereşti cu cele pământeşti şi, în acelaşi timp, singurul de unde este posibilă o comunicare directă cu alte planuri de existenţă. Această comunicare directă nu se poate efectua decât de-a lungul Axului însuşi"[55] - cu care omul veritabil identificându-se în mod virtual, dobândeşte statutul de mediator între Cer şi Pământ.

După cum se poate observa în imagine, identificarea omului veritabil cu Centrul este figurată de octogonul central în care omul este plasat; identificarea lui virtuală cu Axul Lumii este redată de dedublarea pătratului (Pământul), omul fiind înscris în pătratul animat - rezultă octogonul stelat (Centrul în acţiune) care atinge cercul (Cerul).

Fig. 5 - pag. 33. Domnul Savaoth[56] (Savaoth este un Nume biblic al lui Dumnezeu).

În imagine este redată învăţătura creştin ortodoxă cuprinsă în Crez: Din Tatăl din Cer -Domnul Savaoth reprezentat în centrul unui cerc (Cerul) - purcede Duhul Sfânt sub forma unui porumbel, pentru a ajunge pe Pământ (pătrat).

Porumbelul coboară de-a lungul Axului Lumii - verticala absolută a stelei cu 8 raze - şi pătrunde pe Pământ prin Centrul Lumii noastre (octogonul stelat format de cele două pătrate, din care unul este animat).

52 Reproducere după V. Polizache: Timişoara - Catedrala Mitropolitană, Animafilm, Bucureşti.
53 Reproducere după Jose and Miriam Argiielles: Mandala, Shambala, Berkeley and London, 1972.
54 Rene Guenon: La Grande Triade, Ed. Gallinard, 1957, pag. 153; 127.
55 Ibidem, pag. 122.
56 Reproducere după Teodora Voinescu: Radu Zugravu, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1978, planşa 79.

CVADRATURA CERCULUI
CIRCULATURA CVADRANTULUI

Fig. 1. Biserica schitului Peştera Ialomiţei

Fig. 2. Inălţarea Domnului (PATRAT - OCTOGON - CERC) Bolta turlei mănăstirii Dragomirna, cu Iisus Pantocrator

Fig. 3. Coborârea (Venirea) Domnului (CERC - OCTOGON - PATRAT animat) Bolta turlei principale a Catedralei Metropolitane Timişoara, cu Iisus Pantocrator.

Fig. 4. Mandală - "Omul veritabil" indentificat cu Centrul, mediator între Cer şi Pământ

Fig. 5. Domnul Savaoth.

După cum arată Mircea Eliade[57], simbolismul Centrului este strâns legat de cel al Muntelui, căci în Centrul în cauză se înalță Muntele Cosmic a cărui imagine este Piramida.

Piramida cu baza pătrat este simbolul geometric al Centrului, replică spațială a octogonului, şi iată de ce:

Piramida cu baza pătrat rezultă tot din unirea crucii verticale cu crucea orizontală prin acelaşi centru, ca şi în cazul octogonului, însă de această dată axul orizontal al crucii verticale se suprapune peste unul din axele crucii orizontale.

Rezultă o cruce compusă din două axe orizontale rectangulare care determină un plan orizontal, şi un ax vertical perpendicular pe planul determinat de primele două. Găsim o astfel de cruce compusă pe Vârful Găina din Munții Apuseni - prezentată în Fig. I 5 8 - pag. 35. Reprezentarea în plan a celor două cruci - una orizontală şi una verticală - unite prin centrele lor, se regăseşte într-una dintre cele mai răspândite forme ale Chrismei, anume Chrisma cu trei axe şi şase brațe[59]. Un exemplu este prezentat în Fig. 2 - pag. 35, unde este reprodusă inscripția votivă[60] (sec. al IV-lea) descoperită la Biertan, județul Sibiu. Se remarcă, înscrisă în cerc, Chrisma cu 3 axe. Un alt exemplu este prezentat în Fig. 3 - pag. 35 care conține imaginea uneia dintre cele două cruci de piatră gemene ce încadrau intrarea în Peştera Ialomiței. În centrul crucii de piatră este montată Chrisma care este în relief, fiind executată din metal. Am ținut să dau aceste detalii pentru că tocmai ele mi-au permis să înțeleg, la vremea respectivă (12 mai 1986), că cele două axe încrucişate ale Chrismei în realitate reprezintă crucea orizontală văzută în perspectivă; altfel spus, imaginea prezentată în lupa din Fig. 3 este echivalentă cu imaginea prezentată în Fig. 1, ceea ce diferă fiind unghiul de observare al ansamblului format din cele două cruci (orizontală şi verticală). Acest ansamblu fiind tridimensional, rezultă că ceea ce figurează de fapt imaginea din Fig. 2 este Chrisma cu trei dimensiuni înscrisă în sferă. Revenind la Chrisma din Fig. 3, un alt amănunt care mi-a atras atenția, amănunt esențial în identificarea piramidei ca simbol geometric spațial al Centrului, constă în faptul că fiecare dintre cele două axe ale crucii orizontale are extremitățile întoarse, una în sus şi cealaltă în jos, formând în planul vertical al axului respectiv unghiuri ascuțite; se poate spune că extremitățile brațelor crucii orizontale se întorc spre axul vertical, iar dacă le prelungim pe direcțiile astfel indicate vom constata că două dintre aceste prelungiri vor întâlni axul vertical într-un punct aflat deasupra centrului Chrismei, iar celelalte două îl vor întâlni într-un punct aflat sub centrul Chrismei.

Concluzia este următoarea: modul de reprezentare analizat indică faptul că extremitățile brațelor crucii orizontale se unesc cu două puncte ale axului vertical, puncte plasate simetric față de centrul Chrismei.

---

57 Mircea Eliade: Images et Symboles, Ed. Gallimard, Paris, 1952, pag. 53-54.

5 8 Foto: Doina Păun.

59 Acestei reprezentări în plan, prin analogie cu ceea ce am prezentat la Chrisma cu patru axe şi opt brațe, îi corespund ca simboluri geometrice ataşate Centrului: hexagonul simplu, hexagonul stelat, şi implicit simbolurile numerice 6, 7,12,.13.

60 Maria Soveja, Ioana Burlacu, loan Opriş: Mărturii ale trecutului, Ed. Arta grafică, Bucureşti, 1981, pag. 37

PIRAMIDA
- SIMBOL GEOMETRIC SPAȚIAL AL CENTRULUI

Fig. 1. Vârful Găina. Crucea verticală și crucea orizontală unite în același centru.

Fig. 2. Inscripție votivă descoperită la Biertan, jud. Sibiu (sec. IV).
De remarcat Chrisma înscrisă în cerc.

Fig. 3. Cruce de piatră de la intrarea în Peștera Ialomiței.

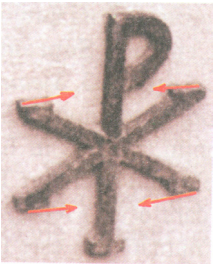

Lupă din Fig. 3.

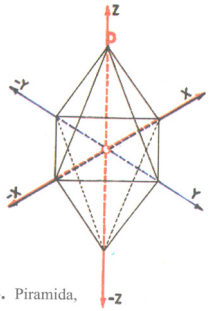

Fig. 4. Piramida, simbol geometric spațial al Centrului.

Fig. 5. „Steaua Magilor" - arcana majoră „17" din Tarotul egiptean.

Ceea ce rezultă este un octoedru (corp geometric cu 8 fețe laterale). În Fig. 4 - pag. 35 construcția descrisă anterior este reprezentată tridimensional cu ajutorul celor trei axe de coordonate rectangulare.

După cum se vede în imagine, dacă se unesc între ele şi extremitățile vecine ale brațelor crucii orizontale se obține o piramidă cu baza pătrat şi imaginea ei răsturnată sau, cum se spune în esoterism, o piramidă cu baza pătrat şi imaginea ei reflectată în Apele inferioare[61].

Rezultă că piramida cu baza pătrat este simbolul geometric spațial al Centrului; simbolul numeric este 5 (4 vârfuri ale bazei + vârful piramidei).

În concluzie, ceea ce se cunoaşte astăzi despre piramida cu baza pătrat sub numele generic de „efecte de piramidă", reprezintă în realitate virtuțile acestui corp geometric în calitatea sa de simbol geometric spațial al Centrului. Prin analogie, toate simbolurile geometrice, în mod special cele absolute şi cu precădere cele legate de Centru, fie ele plane sau spațiale, prezintă proprietăți specifice similare.

Şi aş mai face o precizare: proprietățile la care mă refer nu au legătură cu „undele de formă" sau, dacă au, au în măsura în care laserul are legătură cu lumina zilei.

O confirmare a faptului că simbolurile: 17, steaua cu 8 raze şi piramida sunt asociate Centrului Suprem, ne parvine din tradiția egipteană.

Fig. 5 - pag. 35. Steaua Magilor - arcana majoră „17" din Tarotul egiptean[62].

Tarotul se compune din 22 de arcane majore şi 56 de arcane minore. Aceste arcane conțin, traduse în limbaj simbolic, învățături esoterice tradiționale, şi se spune că ele sunt opera lui Thot-Hermes Trismegistus însuşi. O arcană înseamnă un desen care este o reprezentare simbolică; desenului respectiv îi este ataşat un nume, un număr care este un simbol numeric, şi o literă care este un simbol alfabetic.

În imagine este arcana majoră care poartă numărul 17 şi numele de Steaua Magilor; ea „este un centru de lumină [...] şi este prima lamă din Tarot în care apar astrele. În lamele anterioare ale Tarotului omul apărea închis în universul terestru; de aici însă viața împletindu-i-se cu viața cosmică, el se abandonează influențelor celeste care îl vor conduce spre iluminarea divină"[63] . Deci „arcana 17" vorbeşte despre refacerea legăturii dintre Cer şi Pământ, fapt ce confirmă asocierea cu Centrul şi Axul Lumii a simbolurilor integrate în ea:

- Este de remarcat steaua cu opt raze situată deasupra capului fetei din imagine. Dar steaua cu opt raze, am arătat anterior, este derivată din octogonul stelat - care este simbol geometric plan al Centrului raportat la aspectul său activ, dinamic - şi îi corespunde simbolul numeric 17, deci chiar numărul arcanei în dis cutie. În plus, numele de Steaua Magilor trimite la

61 „Apa este materia primă, Prakriti [...]. Apele reprezentând totalitatea posibilităților de manifestare, se împart în Ape superioare, care corespund posibilităților fără formă, şi Ape inferioare care corespund posibilităților cu formă" (Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 303). Planul de separare al Apelor superioare de Apele inferioare reprezintă planul de reflexie.

62 Reproducere după Egyptian Tarot, Made in Switzerland, by A.G. Muller, Distributed exclusively by U.S Games Systems, Inc. New York, N.Y. 10016.

63 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 339.

Steaua Magilor din tradiţia creştină care are acelaşi simbolism şi căreia, după cum am văzut, îi corespund aceleaşi simboluri.

- Deosebit de semnificativă este plasarea „rombului" în interiorul stelei cu 8 raze, pentru că în realitate el ascunde simbolul geometric spaţial al Centrului - Piramida cu baza pătrat precum şi imaginea ei reflectată în Ape - şi iată de ce: dacă privim o piramidă cu baza pătrat, privirea fiind orientată spre una dintre feţele ei laterale, ceea ce vom vedea va fi un triunghi. Deci în interiorul stelei cu 8 raze este reprezentată - ca şi în Fig.4 din aceeaşi pagină - piramida cu baza pătrat (triunghiul alb) şi imaginea ei reflectată (triunghiul inversat negru). Diferenţa care apare între cele două reprezentări se datorează unghiului de observaţie.

- Ar mai fi de remarcat cele 7 stele mici din jurul stelei cu 8 raze; în felul acesta este pus în evidenţă şi simbolul numeric 7 care intră în componenţa simbolului alfanumeric „i7" - acest aspect va fi dezvoltat în capitolul următor.

- În imagine se mai remarcă un lotus cu 3 cupe; tija florii este simbol al lui Axis Mundi, iar cele trei cupe sunt simbol al Centrului Suprem reprezentat prin „întreitul Stâlp al Cerului" (simbolismul florii de lotus, al cupei, precum şi al „întreitului Stâlp al Cerului" sunt prezentate în capitolul al III-lea al lucrării).

Simbolul absolut sunet al Centrului este monosilaba OM, care „conform tradiţiei hinduse este sunetul primordial, sunetul creator, imagine a Verbului de la care porneşte desfăşurarea manifestării; ea este esenţa însăşi a Vedei, deci a Ştiinţei Sacre. Monosilabei OM îi corespunde svastica, emblema desfăşurării ciclice a manifestării pornind din Centrul Primordial"[64].

ŢARĂ SFÂNTĂ - CENTRE SPIRITUALE
CENTRU SUPREM

După cum arată Rene Guenon[65] , prin denumirea de Ţară Sfântă este desemnat acel ţinut în care este stabilit un centru spiritual corespunzând unei forme tradiţionale particulare, sediu al puterilor spirituale emanate sau derivate mai mult sau mai puţin direct din Centrul unic şi Suprem, singurul care este adevăratul Centru al Lumii, Ţinutul Suprem, Ţara Sfântă prin excelenţă. Există tot atâtea Ţări Sfinte specifice câte forme tradiţionale sunt constituite. Aceste centre spirituale au toate o structură analogă, chiar în detalii foarte precise, ele fiind tot atâtea imagini ale aceluiaşi Centru unic.

„Cu alte cuvinte, există o «Ţară Sfântă» prin excelenţă, prototipul şi Centrul Spiritual căruia i se subordonează toate celelalte Ţări Sfinte, lăcaş al Tradiţiei Primordiale din care au derivat toate tradiţiile specifice prin adaptarea la anumite condiţii, cum ar fi acelea oferite de un popor sau de o epocă."[66]

64 Ibidem, pag. 560.
65 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed.Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 90-91.
66 Ibidem, pag. 91.

„Simbolismul «Țării Sfinte» are un dublu sens: fie că se referă la Centrul Suprem sau la centrele subordonate, el reprezintă nu numai acest centru (adevăratul Centru al Lumii în cazul Centrului Suprem sau localizările lui simbolice în cazul centrelor subordonate - n.n.), ci reprezintă şi Tradiția care emană de aici, adică Tradiția Primordială în cazul Centrului Suprem sau tradiția pe care o păstrează, adică o formă tradițională particulară, în cazul centrelor subordonate [...]. Prin analogie, din punct de vedere cosmogonic, «Centrul Lumii» reprezintă deopotrivă punctul originar de unde s-a propagat Verbul creator şi Verbul însuşi".67

Constituirea mai multor centre spirituale secundare - care sunt localizări simbolice ale Centrului Suprem - răspunde legii dezvoltării ciclice a manifestării.

Faptul că toate aceste centre sunt tot atâtea imagini ale Centrului Suprem aplicându-li-se în egală măsură acelaşi simbolism şi, în plus, faptul că ele fiind mai deschise spre exterior sunt şi mai cunoscute, a făcut pe mulți autori sau comentatori să considere aceste localizări simbolice ca fiind localizări succesive efective ale Centrului Suprem. De aici s-a tras o concluzie care este un nonsens, şi anume că Centrul Suprem, deci Centrul Lumii, s-ar deplasa. Pe acest motiv cred că este util să sintetizez şi să accentuez următoarele aspecte fundamentale: CENTRUL despre care este vorba (Centrul Suprem, Centrul Primordial, Centrul Lumii) este IMOBIL şi imuabil; este UNICUL PUNCT FIX pe care toate tradițiile se învoiesc să-l desemneze ca POL; este PUNCTUL FIX unde Axul imuabil al Lumilor intersectează planul nostru de existență, deci Lumea noastră; este PUNCTUL UNIC unde se operează în acest plan unirea forțelor cereşti cu cele terestre şi SINGURUL de unde este posibilă o comunicare directă cu alte planuri de existență, căci această comunicare directă nu se poate efectua decât de-a lungul Axului Lumii însuşi; „este PUNCTUL de unde a început Creația Lumii"68, şi totodată

„LOCUL unde a fost creat omul primordial".69

Decor interior al unei străchini pictate policrom. Hăbăşeşti, faza CucuteniA. (cea. 3500 IChr.)

Reproducere după Vladimir Dumitrescu: Arta culturii Cucuteni, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1979, pag. 36, figura 22.

67 Ibidem, pag. 92.
68 Mircea Eliade: Images et symboles, Ed. Gallimard, Paris, 1952, pag. 54.
69 Ibidem, pag. 55.

C a p i t o l u l II

ŞCOALA KOGAIONONULUI NU ŞI-A ÎNCETAT NICIODATĂ ACTIVITATEA (prima parte)

TAINA ÎNCIFRATĂ ÎN „iO"

În tot lungul istoriei noastre zbuciumate Şcoala Muntelui Ascuns şi-a făcut simţită prezenţa. Marii noştri voievozi, mulţi din marii oameni şi eroi ai neamului au cunoscut-o direct. Întocmai ca nişte faruri ei au ştiut să conducă „Arca" urmaşilor celor mai viteji şi mai drepţi dintre traci prin uraganele istoriei şi să-i salveze bunurile cele mai de preţ: unitatea şi substanţa.

Dovadă a afirmaţiilor pe care le-am făcut este faptul că simbolurile Centrului - Centru care, urmează să demonstrez, este podoaba sanctuarului principal al Muntelui Ascuns - se regăsesc pe stemele, pe sigiliile, pe medaliile, pe pietrele lor funerare, pe obiectele de îmbrăcăminte, pe armele lor şi pe zidirile pe care le-au ridicat. Una dintre dovezile cele mai elocvente este însă mult discutatul „IO" care apare în titulatura marilor noştri voievozi, fie că sunt domni ai Moldovei sau ai Ţării Româneşti. Cheia pentru decodificarea lui „IO" este numărul 17 în calitatea sa de simbol numeric al funcţionalităţii Centrului, precum şi simbolul alfanumeric derivat **i7**.

Pentru a susţine însă aceste afirmaţii, în prealabil, este necesar să fac o paranteză substanţială:

După cum arată Mircea Eliade[1]*, Alchimia este una dintre multiplele discipline ale hermetismului socotite ca revelate de Hermes (Toth Hermes Trismegistus).*

Hermes era considerat patronul tuturor ştiinţelor, identificat fiind de către stoici cu însuşi Logosul. Literatura hermetică (deci ceea ce a fost încredinţat scrisului şi a mai ajuns până la noi din ştiinţele revelate de Hermes) se compune din scrieri aparţinând hermetismului popular (care sunt şi cele mai vechi, unele dintre ele urcând până în secolul al III-lea î.Chr), şi scrieri aparţinând hermetismului savant.

Scopul Alchimiei era transmutaţia (realizarea Marii Opere - Opus Magnum), care duce la obţinerea „Pietrei Filosofale". Simbol al răscumpărării sufletului, al regenerării lui prin graţie divină, „Piatra Filosofală" este numită Elixir al vieţii, fiind uneori interpretată ca simbol al lui Christos. „Formula Solve et Coagula (dizolvare şi coagulare) este considerată a conţine, într-un anume sens, tot secretul Marii Opere, căci aceasta reproduce chiar procesul manifestării universale"[2]*.*

Prin prisma acestui ultim aspect şi conform cu principiul corespondenţei ce există între diferitele ordine de realitate, formula Solve et Coagula se aplică

1 Mircea Eliade: Istoria Credinţelor şi ideilor religioase, vol. II, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1986, pag. 286 -288; 295-297.

2 Rene Guenon : La Grande Triade, Ed. Gallimard, 1957, pag. 55.

în egală măsură umanității în procesul ciclului propriu de dezvoltare şi, în acest context, din perspectiva umanității se aplică şi Tradiției Primordiale.

După cum arată Mircea Eliade[3], alchimistul acționând asupra materiei prime acționa asupra lui însuşi, propria-i ființă suferind simbolic toate modificările prin care trecea respectiva materie pe parcursul procesului alchimic. Plecând de la o stare dată: o materie minerală brută, grosieră, asimilată alchimistului la debutul procesului, acesta o supunea operațiunii Solve - disoluția a ceea ce era în acea stare - pentru ca ulterior, prin Coagula (coagulare), materia să renască într-o stare nouă, desăvârşită, devenind Aur, metalul incoruptibil simbol al imortalității; simultan (şi acesta era scopul real al alchimiei tradiționale) o transformare similară se producea în operator: el atingea desăvârşirea spirituală şi statutul de „ Om transcendent". Această transmutație nu putea fi însă realizată fără intervenție divină, şi de aceea operațiunile tehnice alchimice erau însoțite de rugăciune şi cult.

La un nivel inferior, într-o fază de degradare, de pierdere a sensurilor originare ale Alchimiei, scopul realizării transmutației a sfârşit prin a se reduce la transformarea metalelor ordinare în aur (în vederea îmbogățirii), iar rugăciunile înălțate pentru coborârea harului divin au fost înlocuite cu constrângerea magică (magia).

Toate tradițiile dau informații despre un eveniment mitic ce s-ar fi petrecut „in illo tempore", având drept consecință ruperea legăturii dintre Cer şi Pământ[4]. Ruperea legăturii dintre Cer şi Pământ marchează sfârşitul epocii paradisiace; ca urmare, „Paradisul terestru devine inaccesibil, iar Centrul Suprem, care este în fond acelaşi lucru, încetează să se mai manifeste în exterior, şi atunci se poate spune că Tradiția (Ştiința Sacră) este pierdută pentru toată umanitatea, căci ea nu mai este păstrată decât în anumite centre, riguros închise, şi la care masa oamenilor nu mai participă în mod conştient şi efectiv, contrar cu ceea ce avusese loc în starea originară ".[5]

Ruperea legăturii dintre Cer şi Pământ răspunde legilor ciclice de dezvoltare a manifestării, şi reprezintă debutul unei faze descendente, centrifuge, care în raport cu diferitele Yuga (Vârste ale umanității)[6] se caracterizează printr-o îndepărtare gradată, în faze succesive, de Centrul Primordial şi pierderea treptată a Ştiinței Sacre. Însăşi „constituirea centrelor secundare corespunzând formelor tradiționale particulare, oricare ar fi ele, marchează deja un prim grad de opacizare față de Tradiția Primordială " [7].

Ceea ce interesează în mod deosebit pentru tratarea subiectului acestui capitol este tocmai această pierdere, pentru umanitate în ansamblul ei, a Tradiției. Şi totuşi, după cum spune Rene Guenon, „ la drept vorbind, Tradiția este mai

---

3 Mircea Eliade: Istoria Credințelor şi ideilor religioase, vol. II, Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1986, pag. 286-288; 295-297.

4 O caracteristică a acestor mituri constă în faptul că efectul este substituit cauzei; în realitate, ruperea legăturii dintre Cer şi Pământ reprezintă cauza, tot restul fiind consecință.

5 Rene Guenon: Regele Lumii, Ed. Rosmarin, Bucureşti, 1994, pag. 44-45.

6 Ce anume semnifică concret această „rupere a legăturii dintre Cer şi Pământ", precum şi problema Vârstelor umanității şi implicit a legilor ciclice, este expus pe larg în capitolul al VI-lea al lucrării.

7 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinței Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 43.

degrabă ascunsă decât pierdută "[8].

În Kali-Yuga (Vârsta de Fier) distrugerea cărților vechi, ce conțineau învățături esoterice ale Tradiției, se dovedește a fi în așa măsură o acțiune deliberată și sistematică, încât Jacques Bergier dedică subiectului în cauză o întreagă lucrare în care urmărește acest fenomen de-a lungul istoriei umanității; el ajunge chiar la concluzia că ar fi vorba de o conspirație ce ar viza să împiedice știința omenească să se dezvolte prea repede: „ Tema «cărții blestemate», care ar fi fost sistematic distrusă de-a lungul istoriei, i-a inspirat pe mulți romancieri. Cu toate acestea nu e vorba de o temă doar literară. Această distrugere sistematică există în așa măsură, încât ne punem întrebarea dacă ea nu cumva purcede dintr-o conspirație permanentă vizând să împiedice știința omenească de a se dezvolta prea repede [...]. Dacă așa cum cred, și cum această carte încearcă să probeze, există o asociație internațională a «Oamenilor în negru», ea trebuie să fi fost contemporană cu străvechiul Egipt și să-și exercitat activitatea încă de pe atunci [...]. Urme ale acestei conspirații se găsesc la fel de bine în istoria Chinei ori Indiei, pe cât în aceea a Occidentului [...]. Atât de reușita distrugere a bibliotecii din Alexandria este cu siguranță cel mai mare succes al «Oamenilor în negru» [...]. Pare evident că această grupare s-a demascat în anul 295, de vreme ce atunci, sub Diocletian, au fost sistematic căutate și distruse lucrările de alchimie și de magie "[9].

Referitor la acelaşi subiect, respectiv pierderea Tradiției, H.P. Blavatsky spunea: „se pretinde că India - dar nu India redusă la limitele sale actuale, ci înțelegând prin aceasta frontierele ei străvechi - este singura țară din lume care are încă printre fiii ei Adepți cu o completă cunoaștere a celor 7 subsisteme și care posedă cheia întregului sistem. De la căderea Memphisului Egiptul a început a pierde aceste chei una după alta, iar chaldeenii nu mai posedau decât 3 în vremea lui Berosos[10"11].

În realitate, această „ascundere" a Tradiției a reprezentat o necesitate obiectivă cerută de legile ciclice (legile „Roții Timpului,, -Kâlâcakra),punerea ei în aplicare fiind coordonată din Centrul Suprem,[12] *și corespunde în alchimie operațiunii Solve (disoluție). Privit din această perspectivă se poate spune că, de fapt, depozitul Tradiției Primordiale a fost dezmembrat iar cheile ei împrăştiate pe tot pământul, ascunse, dar ascunse practic la vedere, învăluite fiind în limbaj simbolic în miturile, legendele, tradițiile (zis) populare ale umanității. Aceste creații (după cum am arătat citându-ipe Rene Guenon și pe Vasile Lovinescu în capitolul precedent) conservă relicve ale tradițiilor esoterice dispărute, ele reprezentând fragmente ale unei „criptograme" unice. Pentru a reface unitatea Tradiției trebuie refăcut întreg mozaicul. „Înțelegerea mitului - spunea Mircea Eliade*

---

8 Rene Guenon: Regele Lumii, Ed. Rosmarin, Bucureşti, 1994, pag. 44.

9 Jacques Bergier: Les livres maudits, traducere şi adaptare de D. Petrescu, în revista Orizont-Magazin, noiembrie 1985 - martie 1986.

10 Berosos, erudit chaldeu preot în templul zeului Marduk din Babilon (sec. IV-III î.Chr.).

11 H. P. Blavatsky: Doctrine secrete, Ed. Revue et Corrigee, Paris, 1923, pag. 12.

12 Această acțiune fiind în interesul umanității și nu în detrimentul ei, chiar dacă acest fapt este mai greu de înțeles și acceptat.

- va fi socotită într-o zi printre cele mai utile descoperiri ale secolului al XX-lea".[13]

După cum în alchimie disoluției (solve) îi urmează coagularea finală cu realizarea Pietrei Filozofale, tot astfel, încheierii disoluției Tradiției, ce marchează sfârşitul Vârstei de Fier, nu-i poate urma decât operațiunea coagula care înseamnă refacerea unității ei; căci sfârşitul Vârstei de Fier coincide cu începutul „ Vârstei de Aur ", care implică întoarcerea la Centrul Primordial.

Închizând această paranteză voi reveni la ceea ce anunțam înaintea deschiderii ei, şi anume la decodificarea formulei „IO" cu ajutorul simbolului numeric al funcționalității Centrului „17" şi al simbolului alfanumeric derivat „i7".

După cum am văzut, litera „i" este simbol al lui Axis Mundi, punctul de deasupra fiind imaginea Principiului reprezentat de Pol, deci de Centru. Litera „O" figurează cercul; „cercul este înainte de toate un punct extins şi ca urmare beneficiază de perfecțiunea acestuia. Astfel, punctul şi cercul au proprietăți simbolice comune: perfecțiune, omogenitate, absența distincției sau a divizării [...]. În Mesopotamia, «O» era numărul perfect exprimând totul"[14] . „Ideograma alchimică a lui «Unul-Totul» este O, cercul."[15] În consecință, raportând la Ştiința Sacră ca atare, „O" simbolizează Tradiția Primordială în integralitatea ei, deci din perspectivă umană Cunoaşterea Absolută. „IO" vorbeşte despre faptul că Centrul Suprem deține întreg acest depozit sacru. Simbolismul numărului 10 - a cărui versiune alfanumerică este „IO" - susține această interpretare: „10 este numărul Tetraktysului pitagoreic şi are sensul de totalitate, de desăvârşire, de întoarcere la unitate după desfăşurarea ciclului primelor nouă numere"[16] .

Numărul 7, conform diverselor tradiții, simbolizează numărul părților care compun un întreg; el „este în mod universal considerat simbol al unei totalități, dar al unei totalități dinamice [...]. Astfel, în Apocalipsa după loan, cele 7 lămpi de foc care sunt cele 7 Duhuri ale lui Dumnezeu, înseamnă Duhul Său întreg; cele 7 scrisori adresate celor 7 Biserici sunt adresate Bisericii în întregime; [...] în tradiția incaşă alături de Arborele Cosmic sunt figurați 7 ochi numiți ochi a toate câte sunt [...]"[17] ; profetul Zaharia vorbeşte de 7 ochi ai lui Dumnezeu, care înseamnă privirea Lui atotvăzătoare.

În concluzie, din punctul de vedere considerat se poate spune că 7 (conținut în i7) simbolizează numărul părților în care a fost dezmembrată Tradiția Primordială, iar i7 vorbeşte despre faptul că sinteza lor se poate realiza prin intermediul Centrului. Această interpretare, după cum vom vedea în continuare, este confirmată de mitul lui Osiris.

---

13 Mircea Eliade: Mituri, vise şi mistere, Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1998, pag. 31

14 J. Chevalier, A.Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 158; 160.

15 Julius Evola: Tradiția hermetică, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1999, pag. 39.

16 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: ibidem, pag. 292.

17 Ibidem, pag. 688; 690.

Relativ la 17, dicţionarul de simboluri spune: „Acest număr, ca şi 72 - care este în relaţie cu el, primul fiind suma iar celălalt produsul lui 8 şi 9 - prezintă o mare importanţă simbolică."[18] După cum am văzut, 8 şi 9 sunt simboluri numerice ale Centrului. Conform cu tradiţia ebraică suma valorilor numerice ale celor patru litere care formează Numele divin inpronunţabil - Tetragrama Yod-He-Vov-He (YHVH) - este 26[19] ; conform aceleiaşi tradiţii YHWH are 72[20] de nume. Dar 72, după cum am văzut, este în relaţie cu 17. De aici, prin medierea lui 72, rezultă o relaţie între 17 şi 26, confirmată de tradiţia islamică prin faptul că în şiism[21] Numele divin este pus în legătură cu numărul 17: se spune că „Numele suprem al lui Dumnezeu este compus din 17 litere ale alfabetului"[22].

Toate aceste informaţii cifrate, furnizate de diversele tradiţii, se regăsesc în mitul lui Osiris. În esenţă, după cum sintetizează Constantin Daniel[23] datele transmise de antici, mitul relatează următorul fapt: 72 de conjuraţi, conduşi de zeul Seth, pun la cale uciderea zeului Osiris care de altfel era fratele lui Seth. Uzând de un şiretlic, complotiştii, în ziua a 17-a a lunii Athyr[24], reuşesc să-şi atingă scopul propus, iar ulterior Seth dezmembrează trupul lui Osiris şi-i împrăştie fragmentele pe tot cuprinsul Egiptului. Isis, soţia lui, adună bucăţile risipite, reface trupul lui Osiris şi prin magie îl învie. Între Horus - fiul postum al lui Osiris născut în mod miraculos de Isis - şi Seth începe o luptă care nu se mai sfârşea, victoria rămânând mereu nedecisă. Pentru a pune capăt acestui conflict, are loc o judecată a zeilor în oraşul On (Heliopolis) în urma căreia se dă câştig de cauză lui Horus, în sensul că primeşte prerogativele lui Osiris care făceau obiectul disputei dintre cei doi zei, iar Seth primeşte o pedeapsă cel puţin ciudată: „Ra-Horahte (Soarele) grăi: «Să-mi fie dat mie Seth, fiul lui Nut, ca să şadă alături de mine, să-mi fie fiu, să bubuie el în ceruri şi să stârnească teama!»".[25]

După unele versiuni ale mitului Osiris a fost dezmembrat în 26[26] de bucăţi, după altele în 17[27] , iar alte versiuni vorbesc de 14 bucăţi. Dar „numărul 14 este dublul lui 7 şi de aceea are şi numărul 14 un caracter sacral"[28].

După cum am arătat, existenţa unei relaţii între toate aceste numere este semnalată de diverse alte tradiţii - luate individual sau prin corelarea lor - iar acest fapt se înscrie în ceea ce spuneam despre cheile Tradiţiei împrăştiate pe tot Pământul. De aici rezultă că diferitele versiuni ale mitului lui Osiris nu se contrazic ci se completează, fiecare din ele contribuind la reconstituirea sintetică integrală a informaţiei reale ascunse în mit.

18 Ibidem, pag. 294.

19 Annick de Souzenelle: De Varbre de vie au schema corporel, Ed. Dangles, Frances, 1977, pag. 26-27.

20 Pierre Riffard: Dicţionarul esoterismului, Ed. Nemira, 1998, pag. 198.

21 Şiismul este o ramură a Islamului, considerată a fi gnoza lui.

22 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 294.

23 C.Daniel: Cultura spirituală a Egiptului Antic, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1985, pag. 256; 390.

24 Luna Athyr este luna a treia a anului egiptean corespunzând lunilor octombrie - noiembrie din calendarul nostru.

25 M.E.Matie: Miturile Egiptului Antic, Bucureşti, 1958, pag. 121.

26 Constantin Daniel: Cultura spirituală a Egiptului Antic, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1985, pag. 390.

27 Ibidem, pag. 338.

28 Ibidem, pag. 390.

Este de remarcat faptul că în tradiţiile ebraică şi islamică numerele 17, 26, 72 erau venerate, ele fiind puse în legătură cu Numele divin, pe când în tradiţia egipteană erau socotite nefaste; mai mult decât atât, „17 fiind ziua lunii Athyr în care a fost ucis Osiris de către Seth, acest număr era blestemat la culme; în ziua aceea egiptenii nu lucrau, şi nu se făceau scări la morminte sau la temple cu 17 trepte, ci cu 16”[29]. Şi cu toate acestea, în mod paradoxal, la Abydos (locul sacru al lui Osiris), sala principală a cenotafului celui mai important templu funerar dedicat zeului (sală în care numai marii preoţi şi faraonul aveau acces) „este înconjurată de 17 nişe săpate în stâncă”[30]. Acest tip de contradicţii flagrante - întâlnite frecvent chiar în sânul aceleiaşi tradiţii sau în raportul dintre diverse tradiţii - sunt deliberate şi se numără printre metodele tradiţionale de ocultare, având rolul de a ascunde şi de a revela în acelaşi timp: de a ascunde pentru marea masă căreia nu-i era îngăduit să vadă decât aspectul exterior impus al lucrurilor, şi de a revela pentru cei care, în alte timpuri, vor căuta miezul lor; pentru că întotdeauna în spatele unui paradox se ascunde un adevăr pe care îl ignorăm, care-şi semnalează prezenţa şi care ne invită să pornim în căutarea lui.

În acţiunea relatată de mitul lui Osiris intervine şi zeul Thot (Thot- Hermes Trismegistus). Comportamentul lui Thot în acest context este cel puţin bizar şi se înscrie în categoria contradicţiilor flagrante la care mă refeream mai sus. Astfel, o versiune a mitului[31] îl arată pe Thot luând şi el parte la uciderea lui Osiris ca aliat al lui Seth, pentru ca mai târziu să adune bucăţile risipite ale trupului zeului, să le reunească şi să le vindece. Mai mult decât atât, Thot trece de partea lui Horus, şi în inscripţii se arată cum îi închide pe însoţitorii lui Seth.

Mitul lui Osiris este unul dintre cele mai importante din seria miturilor care dau informaţii despre dezmembrarea şi posibilitatea refacerii unităţii Tradiţiei Primordiale:

• Tradiţia Primordială este desemnată prin persoana zeului Osiris; chiar numele de Osiris[32] având iniţiala O (literă al cărui simbolism l-am expus anterior), aduce un argument în plus în favoarea acestei interpretări. Dezmembrarea lui Osiris vorbeşte în fapt despre dezmembrarea Tradiţiei. în ceea ce priveşte cele trei variante vehiculate de diversele versiuni ale mitului pentru numărul de fragmente în care ar fi fost dezmembrat trupul zeului, respectiv 17, 26, 14, (7 x 2), ele se încadrează în metoda de criptare a informaţiei reale ascunse în mit. Dacă facem suma cifrelor conţinute în aceste numere[33] rezultă 8 atât pentru 17 (1+7) cât şi pentru 26 (2+6), şi 5 pentru 14 (1+4); dar, după cum am arătat în capitolul precedent, 8 şi 5 sunt simboluri numerice ale Centrului corespunzând simbolului geometric plan (octogonul), respectiv simbolului geometric spaţial (piramida), iar 17 este simbolul numeric al funcţionalităţii Centrului. Importanţa deosebită a numărului 17 este semnalată în mit prin faptul că este pus în evidenţă în

29 Ibidem, pag. 390.

30 Claire Lalouette: Civilizaţia Egiptului Antic, vol.II, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1987, pag. 181.

31 Constantin Daniel: Cultura spirituală a Egiptului Antic, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1985, pag. 280.

32 Numele Osiris este versiunea greacă a numelui zeului.

33 Această tehnică de criptare este frecvent folosită în tradiţii.

două moduri: o dată ca fiind ziua lunii în care a fost ucis zeul, şi a doua oară când reprezintă numărul fragmentelor în care a fost dezmembrat. Versiunea alfanumerică i7 vorbeşte despre faptul că Tradiţia Primordială a fost dezmembrată într-un număr de părţi simbolizat prin 7, fapt confirmat de varianta mitului în care trupul lui Osiris a fost dezmembrat în 14 (7x2) părţi, iar „ i " arată că acest proces este coordonat din Centrul Suprem.

• Sacerdoţii care operau în acest Centru sunt desemnaţi:

- În primul rând prin persoana zeului Seth care dezmembrează (solve) trupul lui Osiris, deci unitatea Tradiţiei. În acest fel ajungem la formula IO de la care am plecat, deoarece „în papirusurile magice egiptene Seth este adesea numit IO"[34];

- În al doilea rând prin persoana zeiţei Isis care adună bucăţile risipite şi reface (coagula) trupul lui Osiris, deci unitatea Tradiţiei; dar mitologia romană o identifică pe Isis cu IO[35] , fiica zeului Inachus iubită de Jupiter şi persecutată de Junona. O versiune a mitului lui Osiris - relatată de Diodor, istoricul grec originar din Sicilia - pune în evidenţă şi rolul jucat de Isis (IO) în constituirea formelor tradiţionale particulare ce aveau drept nucleu câte o parte din Tradiţia Primordială (solve), fiecare parte fiind integrată într-un ansamblu ce prefigura întregul din care toate părţile proveneau: „după câte se povesteşte, Isis tăinui fiecare bucată din trupul lui Osiris (părţi ale Tradiţiei Primordiale - n.n.) într-un trup omenesc, plăsmuit din ceară şi mirodenii (formă tradiţională particulară - n.n), mare cât trupul soţului ei. Apoi chemă, pe rând, toate grupările de preoţi (sacerdoţii centrelor secundare derivate direct din Centrul Suprem - n.n.) şi le ceru prin jurământ să nu destăinuiască ce le va fi încredinţat lor. Fiecărui grup îi spuse că doar lui i-a încredinţat corpul lui Osiris (Tradiţia Primordială integrală - n.n.) [...]. Iată, prin urmare, pentru ce până în zilele noastre toţi preoţii pretind că Osiris (Tradiţia Primordială integrală - n.n.) a fost înmormântat în ţinutul de sub oblăduirea lor (centrul secundar respectiv ce deţinea în realitate una din formele tradiţionale particulare - n.n.)".[36]

- Şi în al treilea rând, sacerdoţii care operau în Centrul Suprem sunt desemnaţi prin persoana zeului Thot care intervine şi el şi are o atitudine atât de paradoxală în mitul lui Osiris. Thot mai este numit şi IOh-Thot[37]. Comportamentul zeului este cu atât mai „ciudat" cu cât una din funcţiile lui este de a avea grijă ca lucrurile să se desfăşoare după linia dată de Maat care îi este soţie şi personifică Adevărul şi Dreptatea. În acelaşi timp Thot personifică esenţa gândirii creatoare, cunoaşterea divină. „Tot ce este ascuns, tainic în cer şi pe pământ, este dezvăluit de el. Astfel, toate cunoştinţele sunt adunate la un loc în puterea lui Thot"[38]. Dar tot astfel - într-o versiune a mitului pe care am amintit-o - Thot (IOh) este înfăţişat adunând fragmentele risipite ale trupului lui

34 C. Daniel: Cultura spirituală a Egiptului Antic; Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1985, pag. 275.
35 G. Popa Lisseanu: Mitologia Greco-Romană, ediţia a VIII-a, Ed. Universul, Bucureşti, 1944, pag. 60.
36 Diodor din Sicilia: Biblioteca Istorică, Ed. Sport-Turism, Bucureşti, 1981, pag. 37.
37 C. Daniel: Cultura spirituală a Egiptului Antic, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1985, pag. 278.
38 Ibidem, pag. 279.

Osiris şi reunindu-le (coagula).

Acest paralelism între cele două ipostaze ale lui Thot este de natură să confirme identificarea lui Osiris cu Unitatea Cunoaşterii, deci a Tradiţiei. Pe de altă parte - după cum s-a văzut - Thot fusese iniţial părtaş, alături de Seth, la uciderea lui Osiris (solve).

Se poate trage concluzia că „IO" deţine „puterea cheilor", puterea de a dizolva şi de a coagula - solve et coagula:

Solve: Seth(IO) + Thot (IOh) + ISIS (IO)

Coagula: Isis (IO) + Thot (IOh)

Ar mai trebui reamintit că Thot-Hermes Trismegistus este părintele Alchimiei, iar formula solve et coagula conţine tot secretul transmutaţiei alchimice; dintre scrierile aparţinând literaturii hermetice savante cea mai reprezentativă este „Corpus Hermeticum", care se compune din 17 tratate[39]. Din sursele antichităţii greceşti se ştie că Thot-Hermes era venerat la geţi de rege şi de reprezentanţii de frunte ai aristocraţiei, iar geţii mai erau desemnaţi ca cei ce locuiesc sub Ursa Mare. În tradiţia egipteană „Stelele Ursei Mari au fost văzute ca o coapsă de taur [...] sau un taur întreg, afirmându-se astfel identitatea constelaţiei cu zeul Seth, căruia i se aduceau ca jertfe coapse de taur. De aceea Ursa Mare mai era numită şi coapsa lui Seth"[40]. Ceea ce am vrut să pun în evidenţă cu aceste ultime observaţii este relaţia care rezultă între Thot (IOh), Seth (IO) şi geţi.

În acest context se inserează şi ceea ce spunea Jacques Bergier41 cu privire la distrugerea bibliotecii din Alexandria şi la aşa numita conspiraţie a „Oamenilor în negru". După afirmaţiile autorului menţionat, această grupare s-ar fi demascat în anul 295, sub Diocleţian, când au fost sistematic căutate şi distruse lucrările de alchimie şi de magie. Mai mult decât atât, egiptologul rus B.A. Turaev apreciază că „toate cărţile lui Thot ca şi cele ale preoţilor egipteni au fost distruse {solve), probabil, din ordinul împăratului roman Diocleţian"[42]. Dar după cum spune Ion Barnea43 , unul dintre primii împăraţi romani de obârşie traco-dacică, Galerius, fusese asociat la domnie de Diocleţian încă din anul 293; Galerius a exercitat o mare influenţă asupra lui Diocleţian care l-a declarat fiu adoptiv şi succesor la tron, prilej cu care Galerius şi-a luat supranumele de IOvius. În mod cert această influenţă pe care o avea Galerius asupra lui Diocleţian s-a manifestat şi cu prilejul distrugerilor de la biblioteca din Alexandria - şi afirm acest lucru bazându-mă pe următoarele considerente: după cum arată Ion Barnea, pe Arcul de Triumf al lui Galerius (din Thessalonic) apar reprezentări ale steagului dacic purtat de soldaţi în scenele de luptă, iar Alexandru Busuioceanu[44] spune despre acelaşi Galerius că era fiu de mamă

39 Mircea Eliade: Istoria Credinţelor şi ideilor religioase, vol. II, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1986, pag. 286-287.

40 C. Daniel: Cultura spirituală a Egiptului Antic, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1985, pag. 406.

41 Vezi pag. 39 din lucrare.

42 B.A.Turaev citat de N.F.Jirov: Atlantida, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1967, pag. 128.

43 I.Barnea: Steagul dacilor pe Arcul de Triumf al lui Galerius?, Magazin istoric, anul XII, nr. 1(130), 1978.

44 Vezi pag. 7 din lucrare.

transdanubiană, deci din nordul Dunării, amândoi fiind dedicaţi cultului lui Zalmoxis şi implicit al Muntelui Sacru al dacilor; dar Kogaiononul - urmează să demonstrez - este sediul efectiv al Centrului Suprem care determină şi coordonează, conform legilor ciclice, acest proces de solve et coagula.

Ar mai fi de remarcat faptul că „IO" este prezent şi în alte tradiţii, simbolismul său rămânând în concordanţă cu cel expus sau venind în completarea lui:

• În Creta un mit prehomeric vorbeşte de Zeus Idaios - Zeus de pe muntele Ida - al cărui cult se practica pe munte, într-un templu de lemn (după Euripide) sau în grota sacră (după Odiseea). „Invocarea lui se făcea cu formula «IO Komos» de cinci ori repetată"[45]. Mai există însă un aspect semnificativ relevat de Andrei Lillin, şi anume faptul că Zeus Idaios se inserează în mitul Labirintului, regele Minos fiind un iniţiat al cultului zeului de pe muntele Ida. De unde rezultă că Minos, în cadrul ritualului, rostea invocaţia „IO Komos". Ar mai trebui amintit că Minos era fiul nimfei Europa şi al lui Zeus care, în chip de taur alb, o răpise pe frumoasa fecioară ducând-o în Creta, unde aceasta îl născu pe Minos. Tot acest simbolism vorbeşte în fapt despre constituirea unui centru secundar în Creta, derivat direct din Centrul Suprem care se află în continentul european. Dar Minos, tatăl Ariadnei, este cel ce a pus să se construiască Labirintul pentru izolarea Minotaurului - spune mitul; în realitate, ceea ce izola Labirintul era Centrul Suprem şi Unitatea Tradiţiei pe care o deţinea Minotaurul[46]. Dar oare nu la porunca lui Zeus de pe muntele Ida (IO Komos) - căruia i se închina - acţionase Minos?... Deci mitul Labirintului vorbeşte, de fapt, atât despre momentul ruperii legăturii dintre Cer şi Pământ şi debutul fazei solve coordonate din acelaşi Centru, cât şi, mai ales, despre un alt moment ulterior al ciclului, momentul ocultării efective a Centrului Suprem.

• Numele arhaic al lui Jupiter era IOu - pater.[47]

• În Polinezia, cuvintele graţie cărora IO - Dumnezeu suprem - a făcut să ţâşnească lumina în tenebre, au devenit formule rituale.[48]

• În tradiţia chineză munţii sacrii erau numiţi YO[49]. „Este greu de dedus din scrierile chineze - mărturiseşte J. Churchward - dacă imaginea din Fig. 1 - pag. 49 este simbolul celor patru forţe sau al celor patru genii sau şi al unora şi al altora în acelaşi timp. Muntele era numit YO".[50]

• În Evul Mediu creştin „IO" capătă o valorizare care este în perfect acord cu spusele lui Rene Guenon : „dacă este vorba despre ceva care are un caracter cu adevărat tradiţional, totul trebuie să se găsească acolo încă de la început, iar dezvoltările ulterioare nu pot decât să-l facă mai explicit, fără adăugarea nici unor elemente noi venite din exterior."[51] Astfel, după cum arată Em.C. Grigoraş[52] , în Evul Mediu

45 Andrei A. Lillin: Mitul marelui vânător, Ed. Facla, Timişoara, 1986, pag. 110-111.
46 Vezi pag. 8 şi pag. 9 din lucrare.
47 V. Kernbach: Dicţionar de mitologie generală, Ed. Albatros, 1983.
48 Mircea Eliade: Le mythe del'eternei retour, Ed. Gallimard, 1969, pag. 100-101.
49 Col. James Churchward: Le monde occulte de Mu, Ed. J'ai lu, 1972, pag. 184
50 Ibidem, pag. 81.
51 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 35.
52 Em.C.Grigoraş: Criptografia şi istoria românească, CVLTVRA Naţională, Bucureşti, 1924, pag. 22.

creştin „IO" însemna Alfa şi Omega, şi iată de ce: litera Alfa a fost înlocuită cu „I", iniţiala întemeietorului creştinismului, Iisus Christos, iar litera Omega din alfabetul grec este „O" din alfabetul latin.

ALTE MĂRTURII

În continuare voi mai aduce câteva argumente în susţinerea demonstraţiei care face obiectul acestui capitol, susţinere care va fi reluată în capitolul al V-lea al lucrării.

• În biserica de la Curtea de Argeş, pe mormântul lui Radu V.V., „acel cavaler care a stârnit senzaţie prin bogăţia veşmintelor sale, se află sculptate: o coloană lată, [...] iar în capul acestei coloane este un heptagon în care se află înscris un cerc [...]. Coloana şi Cercul sunt Coloana Lumii".[53] Modul de reprezentare descris de Emil Grigoraş, respectiv ansamblul format de coloana cu un cerc deasupra - identificat de autor cu Coloana Lumii (Axis Mundi) - figurează explicit şi litera „i". Dar cercul este şi punctul lui „i" şi litera „O", iar heptagonul corespunde simbolului numeric 7. Rezultă IO, i7 şi implicit 10 şi 17. În plus, „pe giulgiul cavalerului s-au găsit multe swastika"[54], iar svastica, după cum am văzut, este emblema Polului. În Fig. 2[55] - pag. 49 este reprodus inelul din degetul aceluiaşi cavaler.

După cum se observă, inelul este dominat de octogonul stelat stilizat - simbolul activităţii Centrului - având în centru cifra 7 criptată prin cele şapte cerculeţe.

• Fig. 3 - pag. 49. Portretul lui Vlad Ţepeş[56] .

Se remarcă:

- simbolul activităţii Centrului, octogonul stelat

- simbolul numeric 5 - care corespunde simbolului geometric spaţial al Centrului, piramida - este criptat prin cei 5 bumbi albi de deasupra octogonului stelat.

Confirmarea acestei interpretări este dată de dispunerea în unghi a celor 5 bumbi, reprezentare care în fapt figurează piramida.

• Simbolul numeric 17 apare criptat şi pe patera din tezaurul de la Pietroasele: 16 divinităţi dispuse circular în jurul centrului paterei în care tronează o a 17-a, identificată de specialişti cu Cybele, Marea Mamă a zeilor.

• Simbolul numeric 17 este asociat şi Graalului: „«Graalul este 17 şi el este Unu» - glăsuieşte o învăţătură din baza secretă de cunoştinţe a companionilor din Evul Mediu"[57] . Conform tradiţiei „«Sfântul Graal» este în acelaşi timp un vas (cupă - n.n) şi o carte; cartea desemnează în mod evident Tradiţia"[58], iar cupa, după cum vom vedea, este unul dintre simbolurile Centrului Suprem. Deci căutarea Graalului, al cărui sediu - se spune - se află în Centrul Lumii pe muntele Montsalvat, însemna căutarea Tradiţiei Primordiale şi totodată a Centrului.

53 Ibidem, pag. 39.
54 Ibidem, pag. 40.
55 Reproducere ibidem, pag. 39.
56 Reproducere după un portret aflat la Muzeul de Istorie şi Artă al Municipiului Bucureşti.
57 Jean de la Foye: Ondes de vie, ondes de mort, Ed. R. Laffont, Paris, 1975, pag. 132.
58 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 92.

Fig. 8. Coloana tară sfârşit de la Târgu Jiu.

Fig. 1. Muntele era numit YO

Fig. 2. Inelul descoperit la Curtea de Argeş, în mormântul lui Radu V.V.

Fig. 3. Portret al lui Vlad Ţepeş

Fig. 4. Stema Unirii de la 1600.

Fig. 5. Planul oraşului Alba Iulia.

Fig. 6. Grup de tineri cu batiste pe „clop", Oaş, Satu Mare, sec. XX.

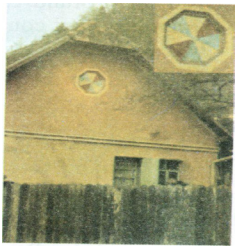

Fig. 7. Casă ţărănească {Foto: Florin Andreescu -1987).

Olivia şi Alexandru Strachină semnalează lucrarea „Drapelele din întreaga lume de-a lungul anilor" - lucrare apărută în editura Fayard în 1976 - în care cunoscutul cercetător american Whithe Smith consemnează faptul că „steagul pe care legendarul rege Arthur[59] l-a ridicat în onoarea tatălui său, Uther Pen-Dragon - devenind şi steagul sub care şi-au apărat independenţa Cavalerii Mesei Rotunde (Cavaleri ai Graalului) - a fost un dragon de tip dacic. În lucrarea menţionată acest dragon al Cavalerilor Mesei Rotunde este reprezentat tricolor: roşu pe burtă, galben pe părţile laterale, albastru pe spate"[60] - deci chiar culorile noastre naţionale. Însemnul Cavalerilor Graalului era Pelerina Albă[61]. În legătură cu acest însemn voi prezenta două „coincidenţe" semnificative: în monumentala sa lucrare consacrată revoluţiei lui Horia, lucrare scrisă pe baza documentelor oficiale, Nicolae Densuşianu[62] menţionează că Horia (supranumit „Horia Rex Dacie") şi căpitanii săi purtau Pelerine Albe când se înfăţişau spre a vorbi mulţimii; iar cu ocazia intrării în Alba Iulia IO Mihail Voievod purta Pelerina Albă, intrarea în Alba Iulia însemnând pasul decisiv pentru refacerea unităţii vechii Dacii, prefigurare a refacerii Marii Unităţi. Pe medalia dedicată marelui voievod cu acest prilej, medalie bătută atunci, la 1600, simbolul numeric 17 apare criptat prin puncte, atât pe aversul cât şi pe reversul medaliei[63], iar pe stema unirii de la 1600 - vezi Fig. 4[64] - pag. 49 - acelaşi simbol numeric este figurat de cei 7 munţi şi de axul care susţine cele trei steme (ale celor trei ţări române) reunite: axul este Axis Mundi, iar cei 7 munţi înseamnă şi numărul 7; rezultă 17 şi implicit i7. Un alt amănunt deloc de neglijat constă în faptul că oraşul Alba Iulia este construit sub forma unei stele cu 7 raze, după cum se vede în Fig. 5[65] - pag. 49.

Concluzia este următoarea: IO, i7, 10 şi 17 vorbesc despre cunoaşterea „activităţii" Centrului şi a legităţilor care guvernează acest proces; purtătorii acestor însemne deţineau această Cunoaştere; sursa acestei Cunoaşteri nu putea fi decât „Şcoala Kogaiononului".

• Simbolurile Centrului au rămas până astăzi vii în tradiţia populară; chiar dacă sensul lor profund este ignorat, s-a păstrat nealterată conştiinţa importanţei acestor simboluri, fapt confirmat de locul de cinste care li se acordă:

- Fig. 6 - pag. 49. „Grup de tineri cu batiste pe «clop». Oaş, Satu Mare, secolul al XX-lea"[66] .

---

59 Regele Arthur este protagonist al legendelor Cavalerilor Mesei Rotunde, numiţi şi Cavaleri ai Graalului.

60 Olivia şi Alexandru Strachină: Tricolorul românesc - tradiţie şi permanenţă, Rev. Manuscriptum, Nr. 2, 1986, editată de Muzeul Literaturii Române (63) Anul XVII.

61 Wolfram von Eschenbach: Poeme epice ale Evului Mediu - Parsifal, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1978.

62 N. Densuşianu: Revoluţia lui Horia în Transilvania şi Ungaria, 1784 - 1785, scrisă pe baza documentelor oficiale, publicată în 1884.

63 Em. C. Grigoraş: Criptografia şi istoria românească, CVLTVRA Naţională, Bucureşti, 1924, pag. 49.

64 Reproducere după Maria Dogaru: Aspiraţia poporului român spre unitate şi independenţă oglindită în simbol, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1981, coperta II.

65 Reproducere după Vasile Drăguţ: Arta românească, vol.I, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1982, pag. 420.

66 Reproducere după Georgeta Stoica: Podoabe populare româneşti, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1976.

După cum se remarcă, tinerii sunt în straie de sărbătoare; pe batistele de pe clopuri, în creştetul capului (pusă în evidenţă de lupa din colţul fotografiei), se observă clar reprezentarea trecerii de la cerc (Cer), prin intermediul octogonului stelat (Centru), la pătrat (Pământ) şi iarăşi la cerc (Cer).[67] Ar mai trebui menţionat faptul că această trecere de la cerc la pătrat şi de la pătrat la cerc, în esoterism poartă numele de cvadratura cercului.

- Fig. 7 - pag. 49. Casă ţărănească situată la jumătatea drumului ce duce de la Braşov spre Pietrele lui Solomon (fotografia[68] a fost realizată în 1987).

Se remarcă faptul că pe faţada casei, de altfel foarte modeste, în interiorul suprafeţei triunghiulare determinate de acoperiş este zugrăvit cu o deosebită îngrijire un octogon (simbolul geometric plan al Centrului). Cele opt triunghiuri determinate de diagonale sunt colorate în roşu, galben şi albastru.

• Dar poate că cea mai concludentă dovadă a continuităţii şcolii Kogaiononului în secolul al XX-lea este Coloana Infinită a lui Constantin Brâncuşi - „aceea de la Târgu Jiu, înaltă de 30 de metri. Ea «susţine cerul» spunea Brâncuşi.

Ea este deci un Axis Mundi, un Stâlp cosmic. Ceea ce aş vrea să ştiu (mărturisea Mircea Eliade), este cum a ajuns să redescopere această concepţie megalitică dispărută din Balcani de mai bine de două mii de ani, care nu supravieţuieşte decât în folclorul religios [...]. În orice caz, în folclorul românesc Coloana Cerului reprezintă o credinţă arhaică, precreştină, care a fost însă repede creştinizată deoarece o întâlnim în colinde. Cu siguranţă Brâncuşi a auzit vorbindu-se despre Coloana Cerului în satul său natal sau în stânile din Carpaţi, unde a ucenicit ca păstor."[69]

Coloana fără sfârşit, Coloana infinită, trezea la viaţă străvechea imagine a Stâlpului Cerului, acel Axis Mundi care leagă prin Centrul Lumii Pământul de Cer. Oare nu cumva Brâncuşi auzise Orologiul Kogaiononului care anunţa că Timpul bate la uşă - iar Coloana de la Târgu Jiu avea menirea de a vesti apropiata refacere a legăturii dintre Cer şi Pământ, apropiata manifestare a adevăratei Coloane a Cerului? Oare întâmplător Coloana infinită are 17 module: cel de la bază continuându-se în pământ iar cel din vârf, al 17-lea, continuându-se în cer? - vezi Fig. 8 [70] - pag. 49.

Mărturisirile lui Brâncuşi[71] confirmă supoziţiile strecurate în spatele semnelor de întrebare:

„Nici nu vă puteţi da încă seama de ceea ce vă las Eu. "

„ Ceea ce fac eu astăzi mi-a fost dat să fac!...

căci am venit pe lume cu o menire!"

„Coloana infinirii va fi una dintre minunile lumii... "

„Coloana fără sfârşit este negarea Labyrintului" - pentru că Labyrintul înseamnă confuzie şi rătăcire, înseamnă pierderea drumului spre Centru;

67 Vezi pag. 29 din lucrare.

68 Foto: Florin Andreescu.

69 Mircea Eliade citat de Mircea Handoca: Mircea Eliade şi Constantin Brâncuşi, Rev. Cronica, nr. 11, 13 martie 1987, Iaşi.

70 Reproducere după Andrei Petringenaru: Imagine şi simbol la Brâncuşi, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1983, pag. 53.

71 Constantin Brâncuşi citat de Constantin Zărnescu: Aforismele şi textele lui Brâncuşi, Ed. Scrisul Românesc, Craiova, 1980, pag. 147, 143, 139, 140, 111.

al Lumii - pe care ne-o revelează şi a cărei apropiată strălucire o vestea Coloana lui Brâncuşi - poate „nega", spulbera, puterea Labyrintului, arătându-ne drumul spre Centru. „Ne găsim cu toţii la sfârşitul unei mari epoci. Şi este necesar să ne reîntoarcem la începutul tuturor lucrurilor; şi să re-găsim ceea ce s-a pierdut..." - spunea Brâncuşi în deplină cunoştinţă de cauză, şi nu ca un inspirat îndemn poetic!

După cum s-a văzut, coloana de la Târgu Jiu are 17 module; în plus, fiecare modul în parte este alcătuit dintr-o piramidă (simbol geometric spaţial al Centrului) şi imaginea ei oglindită în apele inferioare.[72]

72 Vezi pag. 36 din lucrare.

Capitolul III

CENTRUL SUPREM
Cel mai important Centru Energetic-Informaţional natural al planetei
SE AFLĂ ÎN MUNŢII BUCEGI

LEGEA FUNDAMENTALĂ A ANALOGIEI DINTRE MICROCOSMOS ŞI MACROCOSMOS

„Ceea ce e sus este la fel cu ceea ce e jos şi ceea ce e jos este la fel cu ceea ce e sus, pentru a împlini miracolul unui singur lucru" - se afirmă în Tabula Smaragdina (Tabla de Smarald), text legendar atribuit lui Thot-Hermes Trismegistus. Toate tradiţiile la unison proclamă acest adevăr primordial, în formulări diferite, dar fară echivoc: Totul este în Tot şi reciproc; partea este conţinută în întreg - întregul este conţinut în parte. „În Mesopotamia (afirmă Mircea Eliade), poate mai mult ca în altă cultură arhaică, concepţia fundamentală poate fi astfel definită: omologia totală între Cer şi Lume"[1] . Dar oare nu acelaşi principiu este revelat în rugăciunea din Evanghelia creştină când se zice: „Precum în Cer aşa şi pe Pământ? „«Omul e un univers mic şi Universul este un om mare» spune un dicton sufi[2]. De aceea, în toate tradiţiile, Creaţiunea este numită Omul Universal"[3], „fapt exprimat în textele greceşti prin: «Tot ce posedă macrocosmosul posedă şi omul»"[4]. „Asemenea Universului, omul întruneşte în sine toate legităţile acestuia ca efect al său (conchide dr. Dumitru Constantin). Analogia merge până la niveluri surprinzătoare şi incredibile pentru modul nostru de a gândi[5].

Ştiinţa modernă a ajuns să se apropie de legea corespondenţei dintre microcosmos şi macrocosmos prin mijloacele care îi sunt proprii, şi acest fapt nu este singurul care demonstrează că drumurile ce duc spre un adevăr sunt multiple şi nici unul dintre ele nu trebuie disprețuit sau ignorat. Prin integrarea cunoştinţelor celor vechi şi a metodelor lor de investigare în ştiinţele moderne umanitatea va putea face paşi uriaşi în cunoaştere, şi multe din problemele care se ridică astăzi în faţa ei şi par de nerezolvat îşi vor găsi rezolvarea. Lucrul acesta nu este simplu de realizat, deoarece este necesar un uriaş efort pentru depăşirea unor prejudecăţi adânc înrădăcinate, a unor mari complexe - pe de o parte, de inferioritate sau, pe de altă parte, de superioritate - şi pentru

---

1 Mircea Eliade: Cosmologie şi alchimie babiloniană, Ed. Moldova, Iaşi, 1991, pag. 16.

2 Sufismul este o ramură - împreună cu şiismul - a esoterismului şi iniţiaticii islamice (conf. Pierre Riffard: Dicţionarul esoterismului, Ed. Nemira, 1998).

3 Vasile Lovinescu: Al patrulea hagialâc, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1981, pag. 31.

4 Julius Evola: Tradiţia Hermetică, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1999, pag. 44.

5 Dr. Dumitru Constantin: Un posibil model funcţional al omului, inspirat de medicina tradiţională, Almanah Anticipaţia al rev. Stiinţa şi Tehnică, Bucureşti, 1988

depăşirea resentimentelor datorate unor mari şi grave erori săvârşite de-a lungul istoriei - urmare a interpretarilor aberante date unor scrieri şi simboluri tradiţionale - erori inerente rătăcirii prin Labirint fără lumina unei autentice Crengi de Aur şi în absenţa Firului Ariadnei. Efortul necesar este uriaş, însă merită preţul: câştigul va fi integrarea Omului in Umanitate şi a Umanităţii în Univers.

MICROCOSMOSUL-OM ÎN ŞTIINTELE TRADITIONALE

Existenta structurilor bioenergetice, deci proprii viului, este o realitate pe care astăzi nu o mai contestă nimeni. Încă din ultimul sfert al secolului al XX-lea, academicianul Eugen Macovschi a elaborat teoria biostructurală a pluralităţii nivelurilor structurale ale materiei în univers; valabilitatea acestei teorii fiind parţial demonstrate experimental încă de atunci.

În traditia hindusă acest fapt este cunoscut din timpuri imemoriale. Din ea aflăm că fiinţa umană este alcătuită, pe langă structura fizică, dintr-o serie de structuri energetic-informaţionale (corpuri subtile); morfologia şi fiziologia acestor structuri fiind expuse în textele fundamentale ale tradiţiei. În descrierea lor este folosit limbajul simbolic specific ştiinţelor tradiţionale. Relativ la acest subiect aflăm de la Mircea Eliade: „Corpul - înţelegând prin acesta corpul fizic şi cel subtil (energetic) totodată - este constituit dintr-un anumit număr de nadis (canale) şi chakras-uri (centri). Se poate spune, simplificând puţin, că energia cosmică se găseşte latent în chakras şi că energia vitală sub formă de sufluri circulă prin nadis”[6]. Cel mai important dintre aceste „canale subtile” este Shusumna care este situată în axul coloanei vertebrale (Muntele Meru) pe care o parcurge. În stâga şi în dreapta coloanei vertebrale sunt situate alte două „canale subtile” considerate de primă importanţă, numite Ida şi Pingala, care sunt reprezentate şerpuind în jurul canalului principal Shusumna (vezi imaginea de la pag. 55).

Chakras-urile sunt centre de conştiinţă, transformatoare de energie specifică (pranică) şi deschideri ale microcosmosului asupra macrocosmosului, a umanului asupra cosmosului. Hatha-yoga dă 49 (7x7) de chakras, ce corespund la 49 de glande endocrine în plan anatomic. Între glandele endocrine şi chakras-uri există corespondenţă şi nu identificare: glandele aparţin structurii fizice, chakras-urile structurii energetice. Din cei 49 de centri subtili {chakras), 7 sunt consideraţi principali; localizarea lor este prezentată în imagine, unde sunt numerotaţi de la 1 la 7.

Aceşti centri poarta numele simbolic de lotuşi; centrul florii se ascunde sub petalele închise. Kundalini, care desemnează forma statică a energiei creatoare înmagazinate în partea inferioară a coloanei vertebrale, mai este numita „şarpele de foc” sau „trăsnetul”, fiind uneori reprezentata de o zeitate feminină; cand Kundalini îşi incepe ascensiunea în lungul coloanei vertebrale şi atinge lotuşii, petalele lor (simbol care desemneaza spite energetice diferenţiate)

6 Mircea Eliade: Le yoga immortalite et liberie, Ed. Payot, Paris, 1960, cap. VI.

se indreaptă. Rezultă de fiecare dată un câştig energetic-informaţional.

Cel mai important dintre aceşti centri este Sahasrara Padma sau Lotusul cu 1000 petale. Localizată în creştetul capului, deasupra terminaţiei canalului subtil Sushumna, Sahasrara reprezinta realizarea supremă a chakras-urilor minore etajate pe cele 7 planuri ale cauzalităţii. Tot ceea ce există în centrii subtili inferiori sau in Univers rezidă aici în stare virtuala; Sahasrara desemneaza Centrul Suprem unde umanul se integrează în absolut; ea deschide viziunea asupra unei lumi diferite, cosmice. „Trebuie remarcat (afirmă Mircea Eliade) că Sahasrara nu mai aparţine nivelului corpului, ea desemnând deja un plan transcendent - şi acest fapt explică de ce se vorbeşte în general de doctrina celor «şase chakras»"[7].

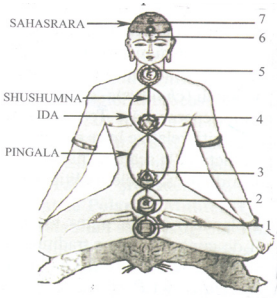

Mircea Eliade redă - dintr-un cânt al tradiţiei hinduse - descrierea în limbaj simbolic a penetrării Lotusului cu 1000 de petale de către energia Kundalini: „Lotusul şi trăsnetul se întâlnesc; [...] se patrunde în cer prin vârful Muntelui Meru"[8]. Acelaşi autor subliniază: „Focul aprins prin ascensiunea lui Kundalini se situează la un cu totul alt nivel decât cel al magiei şi al şamanismului [...]. Cu ajutorul principalelor «sufluri» şi a principalelor canale subtile (nadis) se poate distruge timpul"[9]. În budism Shusumna este considerată drumul Nirvanei.

„În regiunea capului - ne spune medicul şi yoginul indian Srimat Swami Shivananda Saraswati - se afla Mahat Granthi, care are 5 centri principali de operare. Aceşti centri sunt laboratoarele unde se nasc serii de sentimente subtile şi profunde, prin care un om se transformă intr-o fiinţa divina, înzestrată cu calitaţi şi sentimente divine. Persoanele cu o predominanţă a acestor glande sunt adorate ca mari oameni sau incarnări divine. Ei sunt realmente zei pe Pamant"[10]. Aici se poate face analogia cu nivelurile supranoesice de care vorbeşte academicianul Eugen Macovski, niveluri care intră în evoluţia firească a tuturor fiinţelor umane. „Chiar in vârful lui Mahat Granthi se află Brahmarandra (deschizătura lui Brahma).

Aceasta asigură şi menţine legatura între microcosmosul fiinţei umane şi macrocosmos. Această Brahmarandra sau regiune a lui Sahasrara este asemeni unui ocean de conştiinţă pură. Chiar în centrul acestui ocean se inalţă muntele Kailasa al tradiţiei yogine, care este piscul, încununarea şi întruchiparea conştiinţei cristalizate"[11]

7 Ibidem, cap. VI.
8 Ibidem, cap. VI.
9 Ibidem, cap. VI.
10 Srimat Swami Shivananda Saraswati: Yogic therapy or yogic way to cure diseases, Umachal series - 10
11 Ibidem.

LOTUSUL CU 1000 DE PETALE AL TERREI - CENTRUL SUPREM - CURTEA PRIMORDIALĂ -

Făcând apel la legea fundamentală a analogiei dintre microcosmos şi macrocosmos, se poate admite că şi Pământul - care este un organism macrocosmic - are o structură energetică analogă structurii energetice a fiinţei umane şi, în consecinţă, canalele subtile (nadis) şi centrii energetici-informaţionali (chakras) - despre care am vorbit - trebuie să aibă corespondenţi în structura energetică a Terrei; aceste structuri vor trebui să păstreze ca amplasare aceleaşi poziţii relative între ele ca şi în microcosmosul om, şi să prezinte aceleaşi virtuţi şi funcţiuni la scară planetară. Cu siguranţă, această realitate a constituit obiectul uneia dintre ştiinţele tradiţionale - demult pierdute - numite Geografia Sacră.

Prin identificarea unuia dintre aceşti centri planetari se vor putea localiza ulterior toţi ceilalţi. Prin unificarea celor două căi de cunoaştere, cea tradiţională conservată în Orient şi cea modernă născută în Occident, acest lucru devine realizabil.

Beneficiul umanităţii va fi inestimabil. Aceşti centri sunt Porţile care vor da acces Omului Mare - care este Umanitatea - la oceanul infinit al energiei şi informaţiei cosmice.

Numai că, după cum în alchimie transmutaţia nu se poate realiza fără ajutor divin, tot astfel aceste Porţi nu vor putea fi deschise nici prin constrângere magică, nici prin puterea tehnologiei moderne, nici prin conjugarea celor două.

Toate tradiţiile dau avertismente în privinţa unor astfel de tentative luciferice cu consecinţe teribile, pentru că, după cum se ştie, Fructele Arborelui Vieţii sunt păzite de heruvimi cu Sabia de Foc. Numai prin trezirea Frumoasei Adormite - care este Spiritul Cunoaşterii tradiţionale - miracolul se va produce; iar Spiritul Cunoaşterii tradiţionale străbate Cărţile Sacre ale tuturor marilor religii şi presupune în primul rând iubirea de Dumnezeu, cunoaşterea Lui, cunoaşterea şi asimilarea Legilor - ceea ce înseamnă supunere totală, voluntară şi necondiţionată în faţa lor. Numai atunci, şi numai prin Graţie divină Porţile se vor deschide, oamenii vor fi primiţi ca fii legitimi ai Cerului, iar Arborele Vieţii le va oferi Fructele râvnite.

Din descrierea succintă pe care am facut-o Centrului Suprem al fiinţei umane - Sahasrara Padma sau Lotusul cu 1000 de petale - rezultă în mod evident următorul fapt: funcţiunile care îi sunt atribuite sunt aceleaşi cu funcţiunile care se atribuie Centrului Suprem semnalat de toate tradiţiile, şi care se raportează la planetă. In consecinţă acest Centru planetar mai poate fi numit şi Lotusul cu 1000 de petale al Terrei. In scopul susţinerii acestei afirmaţii, în continuare, voi prezenta o serie de argumente provenite din diverse tradiţii.

• După cum am arătat, conform tradiţiei hinduse, fiecărui centru subtil (chakra) îi corespunde pe plan anatomic o glandă endocrină. Lotusului cu 1000 de petale (Sahasrara Padma) îi corespunde glanda pineală. Glanda pineală este o formaţiune nepereche, cu aspectul unui

con mic de brad (aşa este descrisă în manualele de specialitate). Arborele Vieţii este unul dintre simbolurile cele mai răspândite ale lui Axis Mundi şi implicit ale Centrului, bradul reprezentând cel mai frecvent acest simbol. Bradul face parte din familia pinaceelor şi chiar de aici derivă denumirea de „corpus pineale" adoptată pentru această glandă, iar forma de con de brad pe care o are nu este departe de piramidă - simbolul geometric spaţial al Centrului. Centrul Suprem al Terrei, conform legii fundamentale a analogiei microcosmos-macrocosmos, trebuie să prezinte o formaţiune de acest tip, care nu poate fi altceva decât Colina Primordială, Muntele Cosmic sau Muntele Sacru. Acest Munte va avea deci rolul de Glandă Pineală a Terrei.

Vasile Lovinescu, referindu-se la acelaşi Centru, îl numeşte „Curtea Primordială" şi îl identifică după cum urmează: „în esoterismul musulman este «Muntele Polar», «Muntele Qâf» [...]. În India şi Tibet [...] i se zice Agartha, «Inviolabila» sau Ciang-Sambala, Sambala din nord sau Sweta-dwipa, Insula Albă, imobilă, în jurul căreia se operează rotaţia Lumii; e de asemenea Muntele Meru a cărui poreclă occidentală este Montsalvat (Muntele Salvării), sediul Graalului, «acolo unde timpul se preface în spaţiu», cum scrie Wagner în Parsifal [...] în vechile tradiţii greceşti Hyberboreea era unul din numele Centrului în chestiune"[12],

• Referitor la acelaşi subiect, Robert Charroux spune: „Thule se găsea la poarta sasului de ieşire din universul terestru, sau postul de comandament al curenţilor telurici. Capitala Hyperboreei ocupa deci o poziţie cheie; [...] este de altfel ceea ce spunea patriarhul Enoch care înainte de potop s-a dus în ţara primilor părinţi, la limitele Septentrionului unde se găsesc porţile care dau acces la Cer [...]. În cosmologia lamaistă din Tibet se spune: «în mijlocul discului terestru se ridică spre cer Muntele Meru» [...]. Pe Meru se înalţă castelul Regelui Lumii [...].

Din cei patru versanti ai săi pleacă în cele patru direcţii cardinale patru drumuri care duc spre alţi patru poli. Aceşti poli sunt foaiere de intensă energie magnetică, acţionând periodic asupra evoluţiei popoarelor şi a istoriei lor."[13]. Deci 4 poli + vârful muntelui = 5. Aici analogia cu Mahat Granthi din regiunea capului fiinţei umane este evidentă, pentru că, după cum am văzut, Mahat Granthi are 5 centri principali de operare din care unul în regiunea Sahasrarei - vârful muntelui Kailasa; în plus, cifra 5 este simbolul numeric al Centrului corespunzător piramidei.

• După cum arată M. E. Matie[14], unul dintre cele mai vechi mituri ale Egiptului - mit care a devenit mai târziu una din versiunile oficiale ale cosmogoniei egiptene - spune: „Pruncul Soare «luminând pământul cel în beznă cufundat» şi-a făcut apariţia ieşind dintr-o floare deschisă de lotus, ce creştea pe colina înălţată din haosul primitiv, din «lotusul cel în obârşia timpului născut, [...] lotusul cel sfânt de pe marele lac». Această legendă era larg răspândită. Despre lotusul ce creştea pe colina de lângă oraşul Şmunu vorbesc cele mai vechi mituri [...]. Numele grecesc al oraşului era

12 Vasile Lovinescu: Al patrulea hagialâc, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1981, pag. 87-88.

13 Robert Charroux: Le livre du Mysterieux Inconnu, Ed. Robert Laffont, Paris, 1969, pag. 186-187, 306.

14 M.E.Matie: Miturile Egiptului Antic, Ed, Ştiinţifică, Bucureşti, 1958, pag. 17.

Hermopolis; denumirea veche egipteană (Şmunu) înseamnă Opt (8) şi provine de la numărul zeităţilor venerate în acest oraş. Potrivit mitului aceşti 8 zei erau de faţă la naşterea Soarelui din lotus"[15]; ei compun aşa numita ogdoadă şi „apar ca zei primordiali străvechi, care au creat Lumea şi sunt părinţii oamenilor şi ai Lumii"[16]. Este de remarcat faptul că se evidenţiază simbolul numeric al Centrului - 8 - precum şi 9 (numărul zeităţilor care erau de faţă plus pruncul Soare).

În ştiinţele tradiţionale, prin denumirea de zeu - de cele mai multe ori - este desemnat un aspect al Principiului, aspect manifestat printr-o forţă sau principiu cosmic. Cei 8 zei erau de fapt patru perechi, fiecare pereche reprezentând un principiu cosmic diferenţiat, incluzând activul şi pasivul, masculinul şi femininul, Yang şi Yin, (+) şi (-), respectiv: „1.Nun, apa primordială, şi soţia sa Naunet; 2.Huh, infinitul spaţial, şi soţia sa Hauhet; 3. Kuk, întunecimea, şi soţia sa Kauket; 4. Amon, «cel ascuns», cu soţia sa Amaunet. [17] Rezultă deci şi simbolul numeric 5 (patru perechi de zei + pruncul Soare) - corespunzător simbolului geometric spaţial al Centrului, piramida - după cum în microcosmosul om sunt 5 centri principali de operare ai lui Mahat Granthi din regiunea capului. În plus, apare şi simbolul lotusului care este specific centrilor energetici ai fiinţei umane. Mai mult decât atât, în scrierea hieroglifică numărul 1000 se reprezintă printr-o floare de lotus[18], iar caracterul rebusist al scrierii hieroglifice este cunoscut. Rezultă că, în esenţă, mitul conţine următoarele informaţii: Soarele, simbolizând manifestarea Luminii divine care împrăştie bezna de orice fel, a început să acţioneze prin intermediul Lotusului cu 1000 de petale, deci prin Sahasrara terestră, ce se află plasată în obârşia timpului, pe Colina Primordială înălţată din haosul primitiv.

Realitatea analogiei dintre Centrul Suprem al Terrei şi Sahasrara Padma - Lotusul cu 1000 de petale al fiinţei umane - rezultă şi din următoarele reprezentări simbolice.

- Fig. 1 - pag. 60. Floare de lotus[19].
- Fig. 2 - pag. 60. „Ra călărind pe vaca cerească"[20]

„Apelaţia zeului Ra înseamnă în egipteană «soare»"[21]. După cum se observă, zeul Ra, Soarele personificat, stă între coarnele vacii cereşti. Comparând aceste coarne cu imaginea din Fig.1 se observă cu uşurinţă că ele reprezintă conturul exterior al florii de lotus, şi chiar de aici derivă întregul lor simbolism. Acest fapt este confirmat de mitul pe care tocmai l-am prezentat şi care vorbeşte despre naşterea Soarelui din floarea Lotusului cel sfânt. Rezultă că cele două ipostaze ale Soarelui: în floarea de lotus şi între coarnele vacii cereşti sunt echivalente.

---

15 Ibidem, pag. 17.
16 C. Daniel: Cultura spirituală a Egiptului Antic, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1985, pag. 255.
17 Ibidem, pag. 255.
18 Ibidem, pag. 47.
19 Reproducere după Jose and Mirriam Arguelles: Mandala, Shambala, Berkeley and London, 1972.
20 Reproducere după M.E.Matie: Miturile Egiptului Antic, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1958, pag. 96.
21 C. Daniel: Cultura spirituală a Egiptului Antic, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1985, pag. 262.

• Fig. 3 - pag. 60. Zeiță protectoare a Egiptului[22].

După cum se observă în imagine, zeița protectoare apare sub chipul unei şoimițe ce îşi are cuibul pe o floare de lotus. Această reprezentare simbolică spune că prin intermediul lui Axis Mundi - simbolizat de tija florii de lotus care creşte pe Colina Primordială - din Centrul Suprem simbolizat de floarea lotusului, Egiptul se bucură de protecție divină.

• Fig. 4 - pag. 60. Zeița Isis cu fiul ei Horus[23].

Coarnele ce împodobesc capul lui Isis au acelaşi simbolism ca şi coarnele vacii cereşti, numai că de această dată nu este vorba de Centrul Suprem al Terrei ci de formațiunea analogă, Lotusul cu 1000 de petale propriu zeiței.

• Fig. 5 - pag. 60. Zeul Osiris[24].

Osiris poartă pe cap coroana Egiptului de sus încadrată de două pene, pana fiind un simbol al zeiței Maat care personifică Adevărul şi Dreptatea; dacă luăm în considerare conturul acestui ansamblu care împodobeşte capul lui Osiris şi îl comparăm cu floarea de lotus din Fig.l, vom constata că asemănarea este izbitoare.

Putem trage concluzia că este vorba despre acelaşi simbol al Lotusului cu 1000 de petale, propriu zeului.

• Fig. 6 - pag. 60. Fibulă din tezaurul dacic de la Coada Malului, Prahova[25]

În fibula triunghiulară este înscrisă o figură antropomorfa care prezintă în creştetul capului o structură cu un simbolism complex, ce se referă în mod clar la Sahasrara Padma sau Lotusul cu 1000 de petale al ființei umane şi, în plus, pune în evidență analogia cu Centrul Suprem al Terrei:

- Chiar pe centrul creştetului se ridică un canal, analog lui Axis Mundi, linia în zigzag din interiorul lui reliefând existența unui flux subtil ce îl parcurge.

- Acest canal este plasat în interiorul unei formațiuni care poate reprezenta în acelaşi timp, fară să se excludă: o floare de lotus stilizată, o frunză, un con de brad în secțiune sau chiar Arborele Vieții; oricare dintre aceste interpretări confirmă analogia dintre Centrul Suprem al planetei şi Centrul Suprem al microcosmosului-om.

- Imaginea despre care este vorba se înscrie într-un triunghi format din laturile fibulei şi creştetul capului personajului. Simbolismul triunghiului este complex, dar voi aminti numai faptul că el reprezintă secțiunea axială a piramidei, simbol geometric spațial al Centrului.

• Fig. 7 - pag. 60. „Stema regală Mu"[26] .

Această stemă a mai fost prezentată şi în capitolul I al lucrării, pentru că ea conține simbolurile Centrului - respectiv crucea cu brațe egale şi steaua cu 8 raze.

22 Reproducere după M.E.Matie: Miturile Egiptului Antic, Ed. Ştiințifică, Bucureşti, 1958, pag. 25.

23 Reproducere ibidem, planşa XIII.

24 Reproducere ibidem, planşa XIII.

25 Reproducere după Ion Miclea şi Radu Florescu: Strămoşii românilor - vestigii milenare de cultură şi artă. Geto-dacii, Ed. Meridiane, 1980, foto 416.

26 Reproducere după James Churchward: Mu - continentul dispărut, Ed. Saeculum, I.O, Ed. Vestala, Bucureşti, 1996, pag. 101.

Fig. 1. Floare de lotus

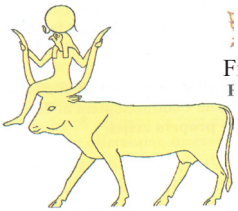

Fig. 2. Ra călărind pe Vaca Cerească

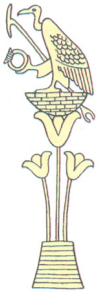

Fig. 3. Zeiță protectoare a Egiptului

Fig. 4. Zeița Isis cu fiul ei Horus

fig. 5. Zeul Osiris

Fig. 6. Fibulă din tezaurul dacic de la Coada Malului, jud. Prahova

Fig. 7. Stema regală Mu

Fig. 8. Litera grecească OMEGA

Fig. 9. Apollo Hiperboreeanul cu LIRA

La momentul respectiv m-am limitat la aceste observaţii, însă simbolismul este mult mai complex, punând în evidenţă funcţionalitatea Centrului[27]; în plus, dacă luăm în considerare conturul exterior al stemei vom constata că se regăseşte aproape identic în conturul exterior al podoabei ce încoronează capul lui Osiris (Fig. 5), precum şi în conturul exterior al florii de lotus (Fig. 1). De unde rezultă că stema regală Mu se referă în exclusivitate la Centrul Suprem al Terrei cu tot ce înseamnă el.

• Fig. 8 - pag. 60. Litera omega[28] din alfabetul grec, aşa cum apare figurată pe frontispiciul unui hrisov al lui Alexandru Scarlat Ghica voievod, domn al Ţării Româneşti, hrisov emis în 1767. Acest mod de reprezentare al literei omega nu este singular.

Se observă cu uşurinţă că forma literei omega din imaginea prezentată se regăseşte atât în conturul exterior al stemei regale Mu (Fig. 7), cât şi în cel al florii de lotus (Fig. 1) - unde asemănarea este şi mai pregnantă dacă ţinem cont de faptul că pistilul florii se identifică în braţul median al literei omega. De aici se poate trage concluzia că litera omega este pecete a Centrului Suprem.

„ «Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi Sfârşitul»,
zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era şi
Cel ce vine, Cel Atotputernic. "

Ioan: Apocalipsa, 18

• Fig. 9 - pag. 60. „Apollo şi Amor, după o piatră antică gravată"[29].

În imagine se remarcă celebra Liră a lui Apollo hiperboreanul. Dacă ţinem cont şi de corzile instrumentului, iar la floarea de lotus (Fig.l) ţinem cont de pistil, devine evidentă identitatea dintre Lira lui Apollo, floarea de lotus şi litera omega (Fig. 8). Rezultă că prin Lira sa, Apollo se legitimează ca reprezentant al Centrului Suprem.

• Fig. 1 - pag. 62. Motiv ornamental creştin de pe tâmpla bisericii din Povergina[30].

• Fig. 3 - pag. 60. „Iisus în potir,, - poală de icoană, biserica Trei Ierarhi, Iaşi[31].

În cele două icoane este reprezentat Iisus cu chip de copil, în potir. Dar cupa sau potirul prezintă în mod riguros un simbolism analog simbolismului florii de lotus din tradiţiile egipteană şi hindusă. Chiar în limbaj curent, prin denumirea de potir sau cupă este desemnată acea parte a unei flori alcătuită din caliciu şi corolă, iar în jocul de cărţi inima roşie este numită cupă. Această echivalenţă din tre floare, inima vie şi cupă,

27 Trecerea de la Pământ (pătratul reprezentat de Crucea cu braţe egale; cercul în care este înscrisă crucea simbolizează,
în acest caz, limitele extreme ale lumii noastre) la Cer (cerc), prin intermediul Centrului (steaua cu 8 raze).

28 Reproducere după Maria Soveja, Ioana Burlacu, Ioan Opriş: Mărturii ale trecutului. Album de documente,
Direcţia generală a Arhivelor Statului, Bucureşti, 1981, pag. 151.

29 Reproducere după G.Popa Lisseanu: Mitologia greco-romană, Ediţia a VIII-a, Ed. Universul, Bucureşti, 1944,
pag. 119.

30 Reproducere după Gheorghe şi Alexandru Comănescu : Mitropolia Banatului - trecut şi prezent, (pliant), Ed. Mitropolia Banatului.

31 Reproducere după Vasile Drăguţ: Arta românească, vol. I, Ed. Meridiane, 1982, pag. 404.

Fig. 1. Iisus în potir
Motiv ornamental
creştin pe tâmpla
bisericii Povergina

Fig. 2. Floare de lotus

Fig. 3. Iisus în potir
Poală de icoana,
biserica Trei Ierarhi,
Iaşi

Fig. 4. Giulgiul lui Christos (Torino)

Fig. 5. Clopote de la Putna

Fig. 6. (a si b).
a. Clopot - cupă.
b. Clopot - liră.

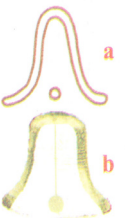

Fig. 7. (a si b)
a. Figurare a Coloanei
Cerului în tradiţia geto-dacă.
b. Clopotul redus la conturul
exterior, cu limba schiţată

conservată de limbaj, derivă din simbolismul tradiţional, „Inimă a Lumii" fiind una din denumirile Centrului Suprem al Terrei.

Este evident faptul că în contur exterior cupa şi floarea de lotus sunt asemenea (vezi spre comparare Fig. 2), dar lucrurile nu se reduc la acest aspect. În imaginea din Fig.l, piciorul potirului, care corespunde tijei florii de lotus şi deci reprezintă Axul Lumii, se sprijină pe un suport care prin forma sa trimite la Colina Primordială a tradiţiei egiptene - Colina Primordială unde creşte Lotusul cel sfânt din care şi-a făcut apariţia Pruncul Soare; iar după cum se ştie, conform tradiţiei creştine Iisus este Soarele Lumii. În acest context, formula sacră sanscrită „Om Mani Padme Hum" - care în traducere înseamnă „Om Giuvaer în Floarea de Lotus" - se asociază în mod firesc celor două icoane prezentate în Fig. 1 şi Fig. 3.

În concluzie, aceste două icoane relevă faptul că Iisus Christos este Suveranul Absolut al Centrului Suprem. În imaginea din Fig. 3 cupa se înalţă deasupra unui cub - simbolul geometric spaţial al Pământului, ceea ce accentuează faptul că despre Centrul Suprem al Terrei este vorba. În plus, Graalul, care este şi Carte şi Cupă, conform tradiţiei, îşi are sediul în Centrul Lumii pe Montsalvat (Muntele Salvării).

• Fig. 4 - pag. 62. „Giulgiul lui Christos"[32] (Giulgiul din Torino).

În imaginea Mântuitorului imprimată pe giulgiu, deasupra capului, se remarcă proiectată forma unei structuri ce seamănă frapant în contur exterior cu un lotus înflorit (Fig. 2), şi care nu poate fi altceva decât amprenta lăsată pe giulgiu de strălucirea Lotusului cu 1000 de petale al Mântuitorului, în momentul învierii. De aici rezultă că în spatele desemnării florii de lotus ca simbol al Centrului Suprem - propriu fiinţei umane (căci omul este creat după Chipul lui Dumnezeu) sau al planetei (în virtutea legii fundamentale a analogiei dintre microcosmos şi macrocosmos) - se află forma reală a acestei structuri, sursă a tuturor simbolurilor prezentate anterior.

Prezenţa amprentei Lotusului pe Giulgiul din Torino este dovada certă a autenticităţii acestuia întrucât, deşi giulgiul a constituit şi constituie obiectul unor lungi dezbateri şi a fost supus unor complexe cercetări şi analize în scopul confirmării sau infirmării autenticităţii lui, acest detaliu nu a fost niciodată pus în discuţie, ceea ce înseamnă, în mod evident, că semnificaţia lui a fost ignorată; dacă ar fi fost vorba de un fals, autorul sau autorii care ar fi introdus conturul lotusului pe giulgiu, pentru a nu risca să fie omis i-ar fi semnalat într-un fel prezenţa, inclusiv semnificaţia.

•Fig. 5, Clopote de la Putna[33], Fig.6 şi Fig.7 - pag. 62.

Simbolismul clopotului este strâns legat de Centru: „prin poziţia sa, suspendat între Cer şi Pământ, clopotul stabileşte o comunicare între cele două"[34].

După cum am văzut, conform tradiţiei, această comunicare directă nu se poate efectua decât de-a lungul Axului Lumii, prin intermediul Centrului Suprem.

---

32 Reproducere după Marie Therese de Brosses, Franţa.

33 Reproducere după ziarul Azi, 29.11.1991.

34 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 215.

Dar clopotul suspendat de funie prezintă o structură analogă structurii subtile a Centrului Suprem conectat la Axul Lumii, fapt ce îi conferă capacitatea de a media efectiv comunicarea între Cer şi Pământ.

Înainte de a argumenta afirmaţia de mai sus, îl voi cita pe Rene Guenon în legătură cu un aspect teoretic al simbolurilor analogiei: „ cele două triunghiuri opuse ale «peceţii lui Solomon»[35] reprezintă două ternare dintre care unul este ca reflexul sau imaginea inversată a celuilalt; tocmai din acest punct de vedere simbolul acesta este o reprezentare exactă a analogiei"[36]. Or acesta este şi cazul clopotului în raport cu Centrul Suprem, clopotul suspendat de funie fiind reflexul sau imaginea oglindită în Ape a Lotusului cu 1000 de petale al Terrei, şi iată de ce: dacă îl rotim cu 180 de grade, clopotul devine cupa iar funia devine piciorul potirului (Fig. 6a) sau clopotul devine floarea iar funia devine tija lotusului, ceea ce în realitate corespunde formei structurii subtile a Centrului Suprem şi a Axului Lumii.

În Fig. 6b este prezentat clopotul rotit şi redus la conturul său exterior, pentru a pune în evidenţă similitudinea cu simbolurile analizate anterior.

Simbolismul clopotului este pus, în primul rând, în raport cu sunetul pe care îl produce. După cum spune Dicţionarul de simboluri citat, în mod universal sunetul clopotelor sau al clopoţeilor are puteri purificatoare, îndepărtând influenţele rele; în Islam este sunetul subtil al Revelaţiei coranice; Canonul budist pali asimilează vocea divină cu sunetul unui clopot de aur; în China glasul clopotelor este criteriul armoniei universale. În creştinism sunetul clopotelor este, pe de o parte, glasul Casei lui Dumnezeu, Biserica, chemarea şi îndemnul ei la rugăciune şi la ascultarea Cuvântului Cărţii Sfinte, şi, pe de altă parte, sunetul clopotelor cheamă Harul divin sau, în caz de pericol, protecţia divină - deci este vorba de o comunicare între Cer şi Pământ în ambele sensuri.

După cum am arătat, forma clopotului reproduce forma structurii subtile a Centrului Suprem, şi numai având această formă el poate produce sunetul specific. Folosind terminologia adoptată în capitolul I al lucrării, se poate spune că glasul de clopot este simbolul-sunet al Centrului Suprem sau, mai exact, al uneia dintre funcţiile[37] sale, căreia îi corespunde forma de clopot ca simbol geometric spaţial.

Rezultă că întregul simbolism al clopotului îşi are originea în faptul că prin sunetele pe care le produce intră în rezonanţă cu Centrul Suprem, şi ca urmare Lumea oamenilor comunică efectiv cu Împărăţia Cerului.

35 Pecetea lui Solomon este steaua cu 6 colţuri formată din două triunghiuri echilaterale suprapuse, unul cu vârful în sus, celălalt cu vârful în jos.

36 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 314.

37 În tradiţia tibetană clopotul (clopoţelul) şi trăsnetul (vajra) sunt asociate, ele reprezentând cele două aspecte ale manifestării divine care se proiectează în funcţiile Centrului Suprem: clopotul reprezintă Doctrina (înţelepciunea, Cunoaşterea) complementară Metodei simbolizate de trăsnet (vajra) care înseamnă manifestarea Voinţei divine atotputernice, justiţiare şi benefice. Aceste două aspecte ale manifestării lui Dumnezeu se regăsesc în tradiţia ebraică în cele două coloane ale Arborelui Sefirotic: una dintre coloane reprezentând Mizericordia (compasiunea, clemenţa), corespunde clopotului tibetan, cealaltă reprezentând Rigoarea, corespunde trăsnetului (vajra).

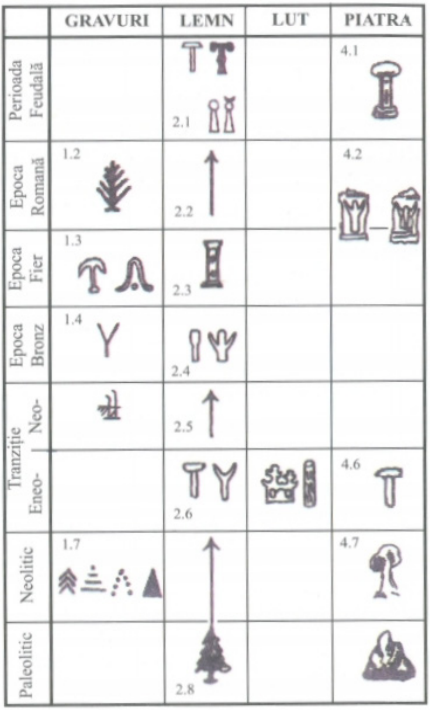

Fig. 1. „Cronologia relativă a figurărilor şi materialelor referitoare la Coloana Cerului". Reprodus după Romulus Vulcănescu: Coloana Cerului, Ed. Academiei R.S.R

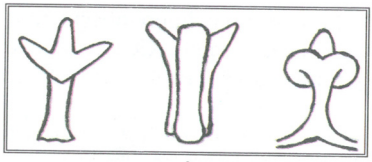

COLOANA ÎNTREITĂ.

Fig. 2. „Tabel sinoptic asupra Coloanei dacice arborigene" Reprodus după Romulus Vulcănescu: Coloana Cerului, Ed. Academiei R.S.R., Bucureşti, 1972, pag. 94.

Relaţia care există între Clopot şi Centrul Suprem este pusă în evidenţă şi de imaginea din Fig. 7a, care înfăţişează o reprezentare a Coloanei Cerului[38] în tradiţia geto-dacă (vezi pag. 65, Fig. l:poz. 1.3). Spre comparare, în Fig. 7b din aceeaşi pagină (62) este redat clopotul redus la conturul său exterior, având limba schiţată.

După cum am văzut, Centrul Suprem al Terrei (Centrul Lumii) este analog, atât ca funcţii cât şi ca structură, cu Centrul Suprem al fiinţei umane, numit în tradiţia hindusă Sahasrara Padma (Lotusul cu 1000 de petale). De asemenea Axul Lumii, conform aceleiaşi legi a analogiei, are corespondent în structura fiinţei umane: în corpul fizic coloana vertebrală[39], iar în corpul subtil (energetic) canalul shusumna (din axul coloanei vertebrale) aşa cum îl reprezintă tradiţia hindusă, cu cele două canale Ida şi Pingala şerpuind şi încrucişându-se de-a lungul lui - vezi Fig. 1 - pag. 67. „Faptul că axa omului e aceeaşi cu Axul Lumii (afirmă Vasile Lovinescu), este expresia unui adevăr primordial în ştiinţele tradiţionale”[40].

Acest adevăr este pus în evidenţă de caduceul lui Hermes Trismegistus[41] - vezi Fig. 2 - pag. 67. Caduceul reprezintă Axul Lumii, în aceasta constând secretul puterii care i se atribuie. Identitatea dintre reprezentările simbolice ale axei omului (Fig. 1) şi Axului Lumii (Fig. 2) este evidentă; cele două canale Ida şi Pingala se regăsesc în cei doi şerpi ai caduceului.

Conform tradiţiei, principala funcţie a lui Hermes Trismegistus este aceea de mediator între Cer şi Pământ, iar această mediere nu se poate efectua decât de-a lungul Axului Lumii. Caduceul - sceptrul lui Hermes - reprezentând Axul Lumii, simbolizează faptul că purtătorul lui este învestit de Cer şi deţine în mod legitim puterea de a îndeplini această funcţie.

În continuare voi mai prezenta câteva imagini simbolice provenite din alte tradiţii, imagini ce pun în evidenţă identitatea reprezentărilor simbolice ale axei omului şi Axului Lumii, precum şi universalitatea acestor reprezentări.

• Fig. 3 - pag. 67. Emblemă medicală babiloniană[42].

În partea centrală a imaginii se observă un ax de-a lungul căruia se încolăcesc intersectându-se doi şerpi, precum în cazul caduceului (Fig.2). Fiind însă vorba de o emblemă medicală, este evident că se referă la microcosmosul-om, deci reprezintă axa omului.

• Fig. 4 - pag. 65. Miniatura ce împodobeşte foia de titlu a Bibliei din Frankfurt, 1597. După această ediţie a tradus Nicolae Milescu Vechiul Testament şi a fost definitivată versiunea românească a Bibliei de la Bucureşti (1688)[43].

38 Reproducere după Romulus Vulcănescu: Coloana Cerului, Ed. Academiei, Bucureşti, 1972, pag. 81.

39 În tradiţia hindusă, coloana vertebrală este desemnată simbolic cu numele de bastonul lui Meru sau Muntele Meru (numele muntelui sacru din Centrul Lumii).

40 Vasile Lovinescu: Al patrulea hagialâc, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1981, pag. 31.

41 Conform tradiţiei Hermes a primit caduceul de la Apollo hiperboreanul în schimbul Lirei.

42 Reproducere după L.Lipin şi A.Belov: Cărţile de lut, Bucureşti, 1960, pag. 341.

43 Reproducere după Virgil Cândea: Raţiunea dominantă, Ed. Dacia, Cluj Napoca, 1979, ilustraţia nr. 14.

Fig. 1. Principalele canale şi principalii centri subtili din structura fiinţei umane (conform tradiţiei hinduse).

Fig. 2. Caduceul lui Hermes Trismegistus.

Fig. 3. Emblemă medicală babiloniană.

Detaliu din Fig. 4.

Fig. 4. Miniatură de pe foaia de titlu a Bibliei din Frankfurt.

Dragonul dacic.

Fig. 5. Iniţiala „Ĭ" din *Liturghierul* Mitropolitului Ştefan.

Fig. 6. Sceptrul lui Ştefan cel Mare.

Fig. 7. Cârja episcopală a Sfântului Ierarh Antim Ivireanu.

În partea centrală a miniaturii regăsim imaginea Axului Lumii reprezentat sub forma caduceului hermetic, creştinismul continuând firul neîntrerupt al Tradiţiei Primordiale. În plus, este de remarcat faptul că în extremitatea superioară a axului central (loc ce revine Centrului Suprem - Lotusul cu 1000 de petale al Terrei), este figurată o imagine ce seamănă izbitor cu un clopot.

• Fig. 5 - pag. 67. „Iniţiala **i**"[44] din Liturghierul mitropolitului Ştefan (secolul al XVII-lea). Deasupra „iniţialei **i**" este reprodus drapelul dacic - dragonul cu trup de şarpe şi cap de lup.

Această reprezentare a literei „**i**" este deosebit de valoroasă, simbolurile integrate în imagine realizând o sinteză cu totul remarcabilă:

- Se identifică fară dificultate caduceul, imagine a Axului Lumii, confirmând astfel simbolismul literei „**i**" care, după cum am mai spus, în ştiinţele tradiţionale este simbol al lui Axis Mundi.

- Spre deosebire de caduceul hermetic, axul principal central în jurul căruia se încolăcesc cei doi şerpi nu este figurat, fapt ce pune în evidenţă caracterul transcendent al acestui canal ce leagă Pământul de Cer; existenţa îi este însă semnalată prin prezenţa capătului său inferior ce apare între cozile celor doi şerpi, iar Centrul Suprem (Lotusul cu 1000 de petale al Terrei) din extremitatea lui superioară este reprezentat de coroană[45].

- Un alt detaliu cu o semnificaţie profundă este acela că cei doi şerpi sunt în realitate doi dragoni dacici - cu trupuri de şerpi şi capete de lupi - ceea ce face să transpară continuitatea tradiţiei dacice în sânul Bisericii creştine autohtone.

- Din tradiţiile hindusă şi hermetică se ştie că cele două canale subtile, reprezentate în cazul caduceului de cei doi şerpi, vehiculează energii de tip Yin, respectiv de tip Yang, realizând un dublu curent descendent şi ascendent, fapt, se pare, foarte bine cunoscut de miniaturistul (de altfel anonim) care a realizat iniţiala „**i**" din Liturghierul mitropolitului Ştefan. Acest dublu curent este redat magistral prin coloritul diferit al celor doi şerpi şi prin cele două ghirlande florale ce se desfăşoară, fiecare din ele, din gura de lup a unuia dintre şerpi până în interiorul cozii în formă de cupă a celuilalt. Acest detaliu este deosebit de important deoarece nici în tradiţia hindusă, nici în cea hermetică nu se fac precizări în privinţa modului de realizare al acestor circuite.

• Fig. 6 - pag. 67. Sceptrul lui Ştefan cel Mare şi Sfânt (preluat din tabloul voievodului prezentat în imagine).

Sceptrul este o reprezentare a lui Axis Mundi - acesta este motivul pentru care este însemnul puterii. El simbolizează faptul că purtătorul lui, prin intermediul Axului Lumii, deci prin Voinţă divină, a fost învestit cu puterea pe care o deţine şi pe care o exercită supus aceleiaşi Voinţe.

Sceptrul lui Ştefan cel Mare este o formă a caduceului: înfăşurarea de pe ax şi lira de deasupra figurează cei doi şerpi ai caduceului care în partea superioară lasă ultima spiră deschisă, capetele lor rămânând de o parte

44 Reproducere după dr.Popescu Vîlcea: Miniatura românească, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1981, Fig. 145.

45 în heraldică (disciplină a hermetismului), o coroană ce timbrează un scut sau o stemă este, după caz, simbol al Centrului Suprem al microcosmosului-om sau al Centrului Suprem al Lumii.

şi de alta a axului principal central. În cazul sceptrului, axul în jurul căruia se înfăşoară şerpii este invizibil, în capătul lui superior având crucea - simbol al Centrului Suprem; căci, aşa cum spune învăţătura creştină, „crucea este taina legăturii dintre Cer şi Pământ".

• Fig. 7 - pag. 67. Cârja episcopală a Sfântului Ierarh martir Antim Ivireanu (preluată din icoana prezentată în imagine)[46].

Cârja episcopală figurează Axul Lumii cu cei doi şerpi, şi Centrul Suprem reprezentat de crucea din extremitatea superioară.

Cârja episcopală simbolizează faptul că purtătorul ei, prin intermediul Axului Lumii, este dăruit cu harul divin şi păstoreşte pe creştinii care i-au fost încredinţaţi avându-L pe Dumnezeu călăuză.

LOCALIZAREA CENTRULUI SUPREM - LOTUSUL CU 1000 DE PETALE AL TERREI

„ Civilizaţia s-a născut acolo unde trăieşte
astăzi poporul romani... răspândindu-se
apoi atât spre răsărit cat şi spre apus!
[...]. Acum 13-15 mii de ani. "

William Schiller[47]
(arheolog american)

„ Carpaţii sunt într-o regiune a lumii unde
este situat centrul european al celei mai
vechi culturi cunoscute la ora actuală "

Daniel Ruzo[48]

„Încă în secolul al doilea înainte de era creştină, gramaticul Apollodor din Athena stabilise pe baza unor texte mai vechi, că maiestuosul munte Atlas, care susţine polul nordic al cerului, se află, nu în Libya sau în Africa de nord-vest, ci în ţara Hyperboreilor, o populaţie întinsă pelasgă din nordul Traciei sau al Istrului (Dunării) de jos/[49].

Nicolae Densuşianu, în monumentala sa lucrare Dacia preistorică, dovedeşte - după cum apreciază academicianul dr. C.I.Istrati[50] care face prefaţa primei ediţii a lucrării - că impunătorul monument de piatră de pe Vârful Omu din Bucegi este unul şi acelaşi cu legendara Columnă a Cerului despre care vorbesc tradiţiile prehomerice, şi că acea Columnă a Cerului era încă foarte bine cunoscută artiştilor din antichitatea

46 Reproducere după ziarul Azi din 20 iunie 1992, icoană publicată cu ocazia canonizării Sfântului Ierarh martir Antim Ivireanu.

47 Citat de A. Berinde, S.Lugojan: Contribuţii la cunoaşterea limbii dacilor, Ed. Facla, Timişoara, 1984, pag. 47.

48 Citat de Robert Charroux: Le livre de Mysterieux inconnu, Ed. Robert Laffont, Paris, 1969.

49 Nicolae Densuşianu: Dacia preistorică, Institutul de Arte Grafice Carol Gobi, Bucureşti, 1913, pag. 294.

50 Ibidem, prefaţă, pag. LIV, XCII, XCIII.

greco-romană. Ea era considerată cel mai sacru monument al lumii vechi, simbol al tronului divin, model tradiţional al Columnei Cerului în arta hieratică.

Această columnă, care în religia pelasgilor constituia ceva identic cu Ierusalimul pentru creştini, s-a răspândit şi în alte direcţii. Nicolae Densuşianu dovedeşte că tot ea a fost simbolul vieţii eterne în religia etruscă, precum şi la Pelasgii din Sicilia, găsind-o de asemenea pe monumentele funerare ale Cartaginei şi pe cutiilemumiilor ca simbol al trinităţii egiptene; dovedeşte[51], după cum subliniază acelaşi autor, că templul cel mai mare al lumii prin importanţa lui extraordinară a fost pe Bucegi la Omu, această columnă fiind considerată cel mai sacru simbol religios al întregii lumi pelasge.

În completarea dovezilor aduse de Nicolae Densuşianu privind larga răspândire a tradiţiei Columnei Cerului al cărui prototip se află în Bucegi pe vârful Omu, voi adăuga şi o dovadă ce provine din tradiţiile Extremului Orient: în tradiţia chineză se vorbeşte despre Maimuţa-de-piatră care, după ce a avut acces la învăţături tainice, a devenit nemuritoare, indestructibilă şi capabilă să mânuiască forţe teribile; s-a autointitulat „Marele înţelept" şi a pornit război împotriva Cerului (al cărui Tron considera că i se cuvine), punând în pericol echilibrul cosmic. Numai Budha a reuşit să o oprească, şi, după ce o închise în Muntele-celor-5-Elemente, îi dădu discipolului său preferat, Ananda, pecetea pe care erau săpate cuvintele „Om Mani Padme Hum" (Om giuvaer în floarea de Lotus), pentru ca acesta să o aplice pe vârful muntelui. „Ananda apăsă pecetea pe o placă pătrată din stâncă aşezată chiar în vârful muntelui"[52].

Columna Cerului de la Omu poate fi asimilată cu o placă pătrată de stâncă: faţa ei de sud-est este chiar un perete vertical plan - vezi pag. 71: Fig. 1 şi Fig. 2 - iar grosimea Columnei este de câteva ori mai mică decât înălţimea acesteia - vezi Fig. 2[53] - pag. 71; conturul exterior al Columnei este de trapez cu baza mare pe sol, celelalte două laturi fiind foarte puţin înclinate; dimensiunile ei, măsurate chiar de Nicolae Densuşianu[54], sunt: 9,99 metri înălţime şi 10,72 metri baza mare.

Deci forma Columnei este foarte apropiată de cea a unei plăci pătrate, după cum se poate observa în Fig. 3[55] - pag. 71. În plus, ea se identifică cu vârful Omu, iar pecetea aplicată de Ananda pe placa pătrată de stâncă aşezată chiar pe vârful Muntelui-celor-5-Elemente, cuprinde silaba sacră

51 Consider că trebuie accentuat faptul că lucrarea lui Nicolae Densuşianu, Dacia preistorică, nu conţine ipoteze, aşa cum persoane şi cercuri interesate încearcă să acrediteze ideea, ci conţine demonstraţii solide, bazate pe probe indiscutabile. Tocmai faptul că aceste probe nu pot fi demontate au determinat respectivele cercuri, interesate în falsificarea istoriei noastre multimilenare, să „îngroape" timp de aproape un secol această lucrare despre care academicianul dr. C.LIstrati spunea în prefaţa primei ediţii (1913): „Declar că Dacia Preistorică e una din cele mai mari opere, dacă nu cea mai importantă, pe care a scris-o o pană ţinută de mâna unui român".

52 U.Ceng-En: Călătorie spre soare apune, Ed. Minerva, B.P.T., Bucureşti, 1971, pag. 114-115.

53 Fotografia a fost făcută din imediata apropiere a columnei, deci imaginea a fost luată de jos în sus; fotografiile din Fig. 1 şi Fig. 2 fiind făcute iarna, în aceeaşi zi (27 ianuarie 1986), dâmbul de zăpadă ce înconjoară columna precum şi zăpada depusă pe pereţii ei nu permit să i se vadă înălţimea reală, şi nici limita din dreapta a plăcii. Cele trei fotografii din Fig. 1, Fig. 2 şi Fig. 3 sunt reproduse în aşa fel încât să redea proporţiile reale ale celor trei feţe ale columnei.

54 Nicolae Densuşianu: Dacia preistorică, Institutul de Arte Grafice Carol Gobi, Bucureşti, 1913, pag. 310.

55 Foto: Răzvan Petcu.

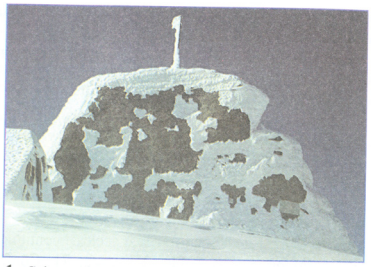

Fig. 1. Columna Cerului de la Omu, fața de sud-est (vedere din A)

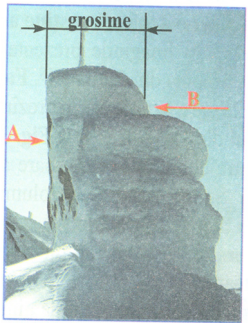

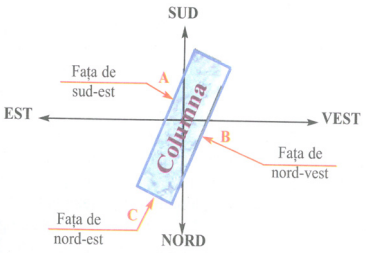

Fig. 2. Columna Cerului de la Omu,
fața de nord-est (vedere din C).

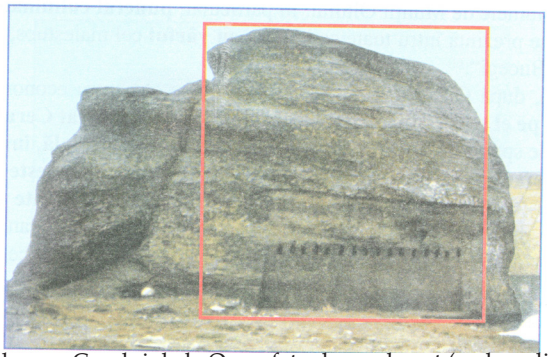

Fig. 3. Columna Cerului de la Omu, fața de nord-vest (vedere din B).
În partea de jos, Columna a fost deteriorata (în sec, XIX) prin
ancorarea unui adăpost.

Om şi cuvântul padme care înseamnă în limba sanscrită lotus. Denumirea de Muntele-celor-5-Elemente indică în mod evident Centrul Suprem, fiind o criptare a simbolului geometric spaţial al acestuia, piramida, al cărui simbol numeric este 5; atât mono-silaba Om, cât şi cuvântul Lotus săpate pe pecetea aplicată de Ananda desemnează simboluri ale Centrului Suprem pe unde trece Axis Mundi, unde este plasat Stâlpul, Coloana sau Columna Cerului, unde se află Muntele Cosmic sau Colina primordială.

Nicolae Densuşianu a identificat pe Columna de piatră de la Omu sursele, modelele originare ale reprezentărilor hieratice care, aparţinând celor mai diverse tradiţii, aveau menirea de a revela adevărul primordial al existenţei Osiei Lumii - Stâlpului Cerului. Astfel, „aceleaşi forme exterioare le are faţa de nord-vest a Columnei din Carpaţi - vezi Fig. 1 - pag. 73 - şi aceleaşi contururi ni le prezintă simbolul trinităţii egiptene”[56] - vezi Fig. 2[57] - pag. 73. Conform mitologiei egiptene, zeul Şu (care personifică Aerul) a smuls Cerul (personificat de zeiţa Nut) din îmbrăţişarea soţului ei Pământul (personificat de zeul Gheb), pentru ca Lumea să poată lua fiinţă. Şu a ridicat-o pe Nut foarte sus, a fixat-o acolo, şi susţine astfel Cerul cu braţele sale. După cum se poate observa în imaginile prezentate, „există o identitate absolută între simbolul egiptean şi Columna din Carpaţi”[58]. Faţa de nord-nord-est a Columnei Cerului, în contururile sale exterioare, reprezintă modelul original al statuii titanului Atlas din muzeul din Neapole - vezi Fig. 3 - pag. 73. „Există o identitate, putem zice absolută, între contururile exterioare ale acestor două monumente, până la cel mai mic detaliu. Se mai cunosc pe Columna din Carpaţi chiar şi urmele, ce par, că au figurat odată braţele ridicate în sus spre a susţine în spate forma globului, ce reprezintă bolta cerului.”[59] Atlas din mitologia greacă este corespondentul lui Şu din mitologia egipteană.

Nicolae Densuşianu mai demonstrează, aducând ca dovezi o serie de „indicaţii geografice ale vechimii, că muntele cel imens Atlas, muntele pastoral al Hyperboreilor, corespunde la catena meridională a Carpaţilor, cunoscută în istoria română sub numele de Munţii Oltului. În particular, punctul culminant al vechiului Atlas ni se prezintă întru toate ca identic cu vârful cel maiestuos, numit Omu, din masivul Bucegi”.[60]

„Atlas, după Odiseea, este un personaj esenţial pentru economia şi durata Universului: pe el se sprijină înaltele coloane care ţin depărtat Cerul de Pământ [...]. Atlas, ne spune Eustathius, «este o linie dreaptă, imaterială, invizibilă legătură a Universului. Ea este continuă pe toată lungimea sa, ea este unică» [...].

Platon vorbeşte de o coloană de lumină, dreaptă, care străbate tot Cerul şi Pământul [...]. Lumea, în ochii unui pitagoreic, este mecanismul grandios şi savant al sferelor, învârtindu-se fiecare cu viteza sa proprie pe axa unică ce le susţine pe toate. Această osie a maşinii cosmice a fost numită

56 Nicolae Densuşianu: Dacia preistorică, Institutul de Arte Grafice Carol Gobi, Bucureşti, 1913, pag. 337.

57 Reproducere după Nicolae Densuşianu, ibidem, fig. 175.

58 Ibidem, pag. 337.

59 Ibidem, pag. 346.

60 Ibidem, pag. 294.

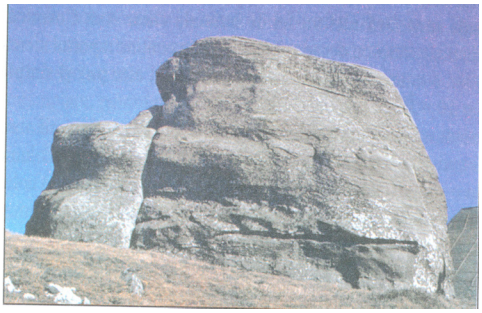

Fig. 1. Columna Cerului de la Omu, fața de nord-vest.

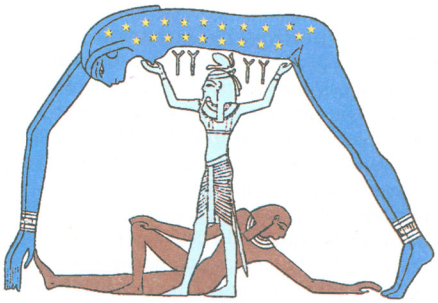

Fig. 2. Trinitatea egipteană: Nut (Cerul), Şu (Aerul), Gheb (Pământul) simbol religios pe cutiile mumiilor egiptene.

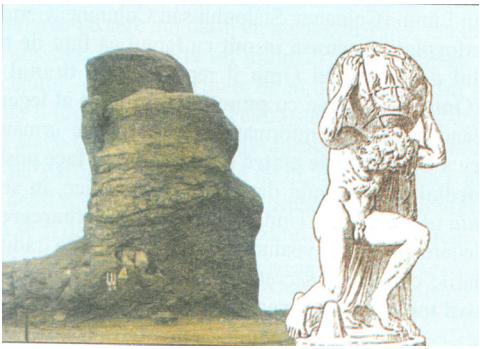

Fig. 3. Columna cerului de la Omu, fața de nord-nord-est si titanul Atlas susținând universul (statuie antică din muzeul din Neapole.

de Homer Atlas [...]. Atlas şi coloanele sale sunt fără nici un fel de îndoială chiar Axa Cosmică. Atlas este identificat de pitagoreici cu decada: [...] «decada conţine raportul sferelor între ele; ea este axa lor, a tuturor» [...]. Numărul 10, decada, este pur şi simplu Atlas."[61]
Deci Atlas = 10 - iO.

Referindu-se la Columna Cerului, despre care dau informaţii anticii, Nicolae Densuşianu mai spunea: „Fără îndoială că la început numele de «Columna Cerului» a fost numai o simplă expresie a geografiei sacre. Ea desemna nu o columnă imaginară, miraculoasă, care susţinea bolta cea înstelată a cerului, ci o columnă reală, însă grandioasă, de pe muntele cel mai sfânt al vechimii [...], o columnă ce a fost consacrată divinităţii supreme a cerului."[62] Vom vedea însă că în realitate era vorba nu numai despre grandioasa Columnă de piatră, ci chiar despre o Columnă miraculoasă care susţine cerul - la fel de reală, chiar dacă ochiul nu o poate percepe ca atare - şi căreia Columna de piatră de la Omu îi este simbol şi semn de recunoaştere.

În prealabil, consider necesar să fac o paranteză, pentru a-l cita pe Vasile Lovinescu cu câteva referiri la tehnicile de criptare caracteristice culturilor tradiţionale: „unul din principiile tehnicii criptării consta în a strecura secretele în detalii insignifiante; un alt principiu consta în înecarea principalului în detalii. Scopul era derutarea profanilor şi se poate spune că rezultatul a întrecut toate aşteptările. Modul de proliferare, de adaptare a verbului, nadele, meandrele şi încrucişările lui în planul de reflexie al cauzelor secunde sunt strict inepuizabile, deci nedetectabile".[63]

Mitul lui Atlas este şi el o criptogramă. El spune, în esenţă, că titanul împietrit şi devenit munte susţine Cerul. Cu alte cuvinte, mitul dă informaţii despre existenta unui munte care susţine Cerul - a-l susţine înseamnă a avea contact cu el; contactul înseamnă posibilitatea comunicării şi a schimbului, şi de fapt acesta este sensul real al formulării „susţine Cerul". Deci mitul lui Atlas se numără printre miturile care se referă în realitate la Centrul Primordial, Lotusul cu 1000 de petale al Terrei, unde se face Legătura (Contactul) dintre Cer şi Pământ prin intermediul Axului Lumii (Coloanei, Stâlpului sau Columnei Cerului).

Corelând informaţia ascunsă în mit cu faptul că faţa de nord-nord-est a Columnei Cerului de pe vârful Omu îl reprezintă pe titanul Atlas susţinând Cerul, iar vârful Omu este acelaşi cu punctul culminant al legendarului munte Atlas, deci corelând aceste trei informaţii se poate trage următoarea concluzie: principala menire a Columnei de piatră este aceea de a face posibilă localizarea Centrului Primordial la momentul dictat de legile ciclice, în scopul demarării procesului coagula (de refacere a Unităţii Tradiţiei), şi întoarcerea la Principiu.

Având în vedere multiplele voaluri sub care în culturile tradiţionale erau criptate (ocultate) marile cunoştinţe secrete, mi-am pus întrebarea dacă nu cumva Columna de piatră indică de fapt vecinătatea, şi nu chiar Centrul în cauză. În realitate însă nu era o întrebare ci un răspuns - răspunsul la

61 Felix Buffier: Miturile lui Homer şi gândirea greacă, Ed. Univers, Bucureşti, 1987, pag. 458-459.

62 Nicolae Densuşianu: Dacia preistorică, Institutul de Arte Grafice Carol Gobi, Bucureşti, 1913, pag. 293.

63 Vasile Lovinescu: Al patrulea hagialâc, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1981, pag. 81.

problema care mă preocupa în momentul în care am ajuns la lucrarea lui Nicolae Densuşianu. Dar pentru a se înţelege despre ce este vorba, voi prezenta firul faptelor în succesiunea lor cronologică.

După cum spuneam în introducerea lucrării, în 25 noiembrie 1984 am ajuns, practic din întâmplare, pentru prima oară în faţa Sfinxului din Bucegi şi, ot atunci, mi-am propus să revin şi să încerc sâ-i dezleg Enigma. Pot să afirm, fară să exagerez câtuşi de puţin, că întâlnirea cu Sfinxul şi obiectivul pe care mi l-am propus atunci mi-au schimbat în mod neaşteptat, definitiv şi radical viaţa. Am revenit pe Platoul Bucegi în primăvara anului următor (1985); urmând direcţia indicată de privirea Sfinxului,[64] am pornit către Omu; apropiindu-ne, în imediata vecinătate a vârfului Omu (la cea. 200-250 de metri) am remarcat un vârf de munte care, pur şi simplu, mi-a captat întreaga atenţie din primul moment în care a apărut în raza mea vizuală. De la Cristi[65], unul dintre tovarăşii de drum, am aflat că printre împătimiţii muntelui umblă zvonul că acest vârf ar fi chiar mai înalt decât vârful Omu - impresie împărtăşită şi de mine pentru că, într-adevăr, aşa pare; cu toate acestea pe unele hărţi nu era menţionat sau, dacă era, nu i se preciza decât în rare cazuri înălţimea; pe unele hărţi vârful era desemnat cu numele de Bucura Dumbravă sau numai Bucura, iar pe altele cu numele de Vârful Ocolit care - ulterior am aflat - era denumirea lui veche (vezi harta şi fotografiile de la pag. 77).

Interesul pentru acest vârf de munte mi-a fost stârnit în primul rând tocmai de cele două nume pe care le poartă: de numele Bucura Dumbravă datorită unor informaţii pe care le dă Mircea Eliade în povestirea „Secretul doctorului Honigberger”[66], iar de numele Vârful Ocolit datorită rezonanţei simbolice realizate de alăturarea celor două cuvinte ce-l alcătuiesc, şi care par a spune că oamenii cheltuiesc resurse enorme pentru satisfacerea unor ambiţii mărunte, ignorând sau ocolind vârfurile cele înalte ale cunoaşterii şi înţelepciunii. În cazul de faţă era ilustrată concret realitatea şi forţa simbolului, acest vârf de munte fiind efectiv ignorat şi ocolit de excursioniştii care, grăbindu-se spre cabana Omu, parcurgeau cele două cărări care îl înconjoară şi care erau, vizibil, singurele bătute. Realitatea era însă mult mai profundă, iar interpretarea pe care am dat-o eu atunci, în 1985, era numai o faţetă a ei.

Mult mai târziu am aflat că până la un moment dat - moment asupra căruia voi reveni în acest capitol - chiar şi turmele de oi ocoleau Vârful Ocolit; păşteau la poalele lui, dar nu îl urcau niciodată. Această stare de fapt mi-a fost relatată de un meteorolog de la staţia Omu care, într-o dimineaţă din 1988, a trăit un sentiment de surpriză văzând pe Vârful Ocolit o turmă de oi; abia atunci a realizat că era prima oară când vedea acest spectacol. Este foarte probabil ca denumirea veche a vârfului, Vârful Ocolit, să se fi datorat tocmai ocolirii lui de către turmele de oi.

---

64 Referitor la privirea Sfinxului, cunoscutul cercetător peruan Daniel Ruzo, care în 1968 a făcut o vizită de lucru în Bucegi, spunea: “Ochii Sfinxului nu au fost făcuţi la întâmplare. Direcţia privirii lor trebuie pusă în legătură cu o credinţă străveche, cu un mit, cu o concepţie sau cu o idee greu de deslușit...” (Simion Săveanu: Aventuri prin tunelul timpului, Ed. Sport - Turism, 1977, pag. 13).

65 Cristian Velicu

66 Asupra acestui aspect nu voi intra în detalii, deoarece urmărirea firelor care leagă aceste informaţii de problema în discuţie m-ar îndepărta prea mult de idea centrală.

Interesul pe care mi l-a stârnit acest vârf de munte s-a datorat şi înălţimii lui, pentru că după cum se înfăţişa privirii părea a fi mai înalt decât vârful Omu. Din hărţile în care îi era precizată înălţimea rezulta că este numai cu doi metri sub nivelul vârfului Omu; asta însemna că Vârful Ocolit (Bucura Dumbravă) este al doilea vârf ca mărime din Bucegi şi, în consecinţă, în mod obligatoriu ar fi trebuit să fie menţionat ca atare pe toate hărţile. Era evident că aceeaşi paradoxală orbire afecta nu numai excursioniştii şi turmele de oi, dar şi pe cartografi.[67]

Un alt fapt pe care l-am constatat când am ajuns în faţa cabanei Omu, care m-a impresionat şi mi-a întărit convingerea că se întâmplă ceva cu acest vârf de munte, a fost aspectul de piramidă pe care îl are versantul său de nord-est, muchia piramidei fiind orientată pe această direcţie - vezi Fig. 2 - pag. 77. Mi-am spus mie, dar şi celor doi prieteni[68] care mă însoţeau, că acest Vârf nu trebuie ocolit! Am luat o piatră de acolo şi mi-am propus să încep investigaţii pentru a lămuri problema. În urma observaţiilor pe care le făcusem, de un lucru eram deja convinsă: acest vârf de munte trebuie să fie unul din acei centri energetici informationali naturali ai Terrei, cărora în structura fiinţei umane le corespund chakras-urile.[69] În concluzie, problema mea se reducea la a stabili căreia dintre cele 49 de chakras-uri îi corespunde centrul a cărui parte vizibilă este Vârful Ocolit (Bucura Dumbravă). Dacă găseam răspunsul la această întrebare, ţinând cont de legea corespondenţei dintre microcosmos şi macrocosmos, puteam să obţin informaţii din tradiţia hindusă privind structura, natura energiei, precum şi funcţiunile acestui centru.

Am revenit în Bucegi de două ori în cursul aceluiaşi an, dar prin forţa împrejurărilor nu am putut merge decât la Sfinx. De fiecare dată însă am identificat dovezi clare că sunt pe drumul cel bun, şi că ceea ce îmi propusesem merita efortul de a fi dus la bun sfârşit. Sfinxul, din motive numai de el ştiute, hotărâse să rupă tăcerea şi să-mi dezvăluie, pentru a face cunoscută, Marea Taină pe care o ascunsese în privire timp de milenii.

În contextul acestor investigaţii cineva mi-a recomandat insistent să citesc lucrarea lui Nicolae Densuşianu *Dacia preistorică*. Astfel, în prima decadă a lunii ianuarie 1986 aflam de Columna Cerului de la Omu (pe care o ignorasem complet când fusesem acolo, în 1985), de simbolurile pe care le poartă, dar mai ales de titanul Atlas care încremenit

67 În iarna lui 1987, din iniţiativa şi prin intermediul lui Dan Brăneanu, l-am vizitat pe profesorul Anton Dumitriu pentru a-i vorbi de rezultatele cercetărilor mele. Chiar şi renumitul profesor şi publicist, autor al minunatului eseu literar- filozofic *Terra mirabilis* unde vârful Omu şi Columna Cerului ocupă un loc central, a rămas surprins să afle de existenţa Vârfului Ocolit/Bucura Dumbravă din acelaşi perimetru, deşi, după cum afirmă în Terra mirabilis, privise spaţiul românesc de la înălţimea vârfului Omu din Bucegi.

68 Cristian Velicu şi Mihaela Mureşanu

69 În acea perioadă eram interesată în mod deosebit de tradiţiile Indiei, şi în mod particular de sistemul Yoga. Legea fundamnetală a analogiei dintre microcosmos şi macrocosmos îmi era familiară, după cum îmi era cunoscută şi existenţa centrilor energetici-informaţionali (chakras) ce fac parte din structura fiinţei umane. Ţin să reamintesc faptul că hatha-yoga dă 49 de astfel de chakras-uri, dintre care şapte sunt considerate principale, iar uneia dintre acestea şapte (Sahashrara Padma - Lotusul cu 1000 de petale) îi sunt subordonate toate celelalte.

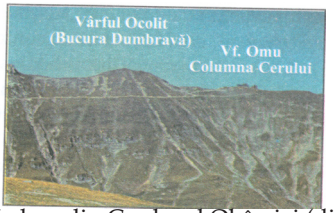

Fig. 1. Vedere din Cerdacul Obârşiei (dinspre sud).

Fig. 2. Vârful Ocolit / Bucura Dumbravă, fafa de nord-est.

Fig. 3. Sfinxul din Bucegi.

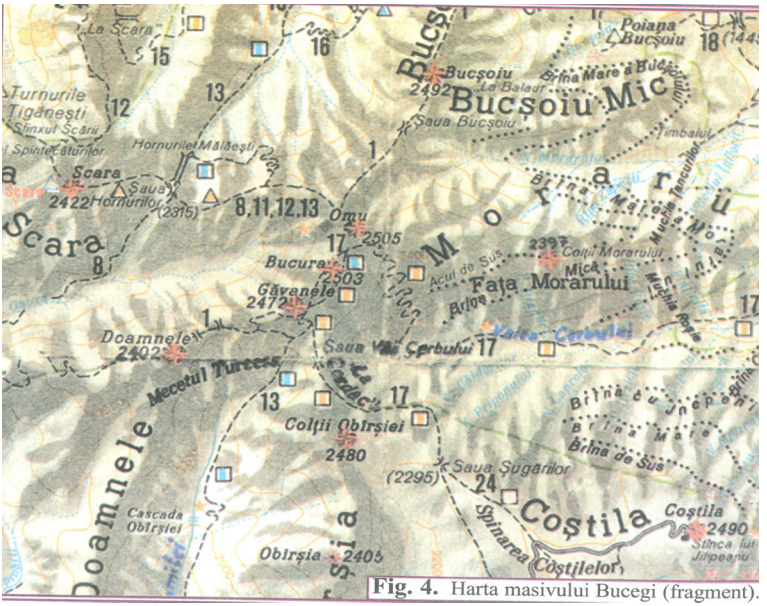

Fig. 4. Harta masivului Bucegi (fragment).

Reproducere după Ion Zăvoianu, Emilian Cristea, Nae Popescu: *Hărţi turistice montane, Carpaţi,* Ed. Sport-Turism.

pe Columna de piatră „susține Cerul". Titanul Atlas a reprezentat pentru mine răspunsul, cheia problemei: conform raționamentului pe care l-am expus anterior, am tras concluzia că titanul Atlas semnala prezența, în imediata lui vecinătate, a celui mai important Centru Energetic-Informațional natural al planetei, Sahasrara Padma sau Lotusul cu 1000 de petale al Terrei, a cărui parte vizibilă este Vârful Ocolit (Bucura Dumbravă). Faptul explica măsurile excepționale de ocultare (ascundere) a acestui vârf de munte: pe de o parte, acea paradoxală orbire de care sufereau chiar şi turmele de oi - şi care în mod cert se datora unor bariere invizibile programate, de tip câmp, generate la momentul impus de faza *solve*, conform legilor ciclice - iar pe de altă parte, însăşi Columna de piatră, prin măreția ei şi prin forța simbolurilor pe care le poartă, a eclipsat tot ce era în imediata ei apropiere, deci chiar adevăratul Vârf despre care ea însăşi vorbeşte şi căruia i s-a substituit.

Din publicațiile vremii mai ştiam un lucru deosebit de important, şi anume faptul că dacă într-o zonă există fluxuri sau câmpuri energetice de o natură necunoscută şi se fac fotografii ale acelei zone, pe pelicula fotografică pot apărea anumite efecte care să le trădeze prezența. Din tradiția yoga (dar şi din experiență proprie) ştiam că fiecare dintre chakras-urile aceleiaşi ființe umane, în mod natural, prezintă variații ale intensității energiei specifice; aceste variații pot avea vârfuri considerabile determinate de diverse surse externe (de mediu, cosmice...) cu care intră spontan în rezonanță. Prin analogie, această caracteristică trebuia să se regăsească şi în cazul Lotusului cu 1000 de petale al Terrei. Ținând cont de considerentele expuse, mi-am propus să merg în zonă ori de câte ori îmi va fi posibil, pentru a surprinde un moment în care intensitatea activității Centrului să permită peliculei fotografice să-i confirme prezența, şi eventual natura. La vremea aceea nu vedeam altă posibilitate de a demonstra, pentru a putea face cunoscută, prezența în chiar Grădina noastră a celei mai minunate comori a Lumii; cunoştințe de mitologie aveam foarte vagi, de simbolism tradițional deloc, din lucrările lui Mircea Eliade citisem doar ce se publicase în țară, de Vasile Lovinescu şi Rene Guenon nici nu auzisem. Nu dispuneam decât de cunoştințele - la care m-am referit anterior - din tradițiile Indiei, şi citisem cam tot ce se publicase în țară despre efectul de piramidă. În consecință, am abordat problema strict inginereşte, conform formației mele de bază.

În 26 ianuarie 1986 am plecat însoțită de trei prieteni[70] spre Bucegi, pentru a face prima serie de fotografii Vârfului Ocolit şi, după cum se va vedea în continuare, rezultatul a întrecut toate aşteptările.

Am înnoptat la cabana Caraiman, urmând ca a doua zi să pornim spre Omu, dacă starea vremii ne va permite. Dimineață (luni 27 ianuarie), un vânt puternic nu prevestea nimic bun. Cineva de la cabană mi-a spus că direcția din care bătea vântul indica înrăutățirea vremii; cu toate acestea, în scurt timp vântul s-a oprit brusc, instalându-se un calm rar întâlnit în zonă; cerul era senin şi de un albastru atât de intens încât părea nenatural în

70 Cristian Velicu, Mihaela Mureşanu şi Doina Păun.

contrast cu albul imaculat al zăpezii care acoperea totul. Am trecut întâi pe la Sfinx; era îmbrăcat în întregime în solzi mari de gheaţă care în razele soarelui aruncau văpăi - părea făcut din cristal - niciodată nu l-am mai văzut aşa. În sfârşit, am pornit spre Omu. Trecerea pe deasupra Cerdacului Obârşiei a fost o adevărată probă de curaj sau poate de inconştienţă, deoarece peretele muntelui are o înclinare foarte mare, gerul îl îmbrăcase într-o platoşă ca de sticlă, iar noi nu aveam echipamentul necesar pentru astfel de situaţii. Singurul bărbat care făcea parte din mica noastră expediţie era şi singurul conştient de pericolul la care ne expuneam, străduindu-se în zadar să ne determine să facem cale întoarsă; nu a reuşit nici când a spus ferm că el nu va merge mai departe - ceea ce a şi făcut.

Am continuat drumul în trei. Gerul era cumplit, trebuia să ne concentrăm asupra fiecărui pas pe care-l făceam, dar nu am avut nici-o secundă sentimentul de nesiguranţă sau de teamă - dimpotrivă, eram inundată de o bucurie imensă care parcă îmi dădea aripi; Vârful Ocolit mă atrăgea ca un magnet. A trebuit totuşi să mergem pe drumul marcat, deci ocolind Vârful prin partea de sud-vest. Când în sfârşit am ajuns pe teren sigur, plan, pe platoul de la Omu, Vârful Ocolit s-a arătat în întreaga lui măreţie de o frumuseţe copleşitoare, o frumuseţe nepământeană, dumnezeiască, pe care nici o peliculă fotografică din lume nu ar fi putut să o redea. Am făcut totuşi, bineînţeles, o fotografie[71] - vezi Fig. 1 - pag. 80. Gerul, după cum am mai spus, era cumplit, echipamentul nostru nu tocmai adecvat, aşa încât a fost mai mult decât necesar să facem un popas la staţia meteorologică de la Omu, pentru a ne repune în formă în vederea drumului de întoarcere. După popasul care a durat aproximativ o oră, am făcut o serie de opt fotografii (pe film negativ-color) în care apar: Vârful Ocolit (Bucura Dumbravă) şi Columna de piatră (Columna Cerului) din diverse unghiuri, precum şi capul păsării de piatră despre care vorbeşte Nicolae Densuşianu şi asupra căreia voi reveni în capitolul următor. La pag. 80 sunt prezentate patru dintre aceste fotografii în ordinea în care au fost făcute, cea din Fig. 2 fiind prima din serie. Intervalul de timp în care am realizat cele opt fotografii a fost de maxim 20-25 de minute. Se poate observa că cerul devenise în totalitate imaculat - nici cea mai fină urmă de nori nu se mai contura. Am ţinut să ilustrez şi să scot în evidenţă aceste detalii pentru că, după cum se va vedea în continuare, nu sunt deloc lipsite de importanţă. Ne-am întors la cabana Caraiman unde am rămas peste noapte. A doua zi o ceaţă de nepătruns învăluia muntele.

În Bucureşti am dat imediat filmul în lucru, dar fotografiile au fost gata doar în cursul lunii martie. Între timp îmi îmbogăţisem substanţial cunoştinţele: întâmplător îmi căzuse în mână cartea lui Vasile Lovinescu *Al patrulea hagialâc*; această carte, ce în opinia mea valorează cât o bibliotecă, mi-a deschis perspective pe care nu le bănuiam privind Tradiţia, şi mai ales tradiţia şi simbolismul Centrului Suprem - sediu al „Curţii Primordiale". Acest Centru nu putea fi altul decât Lotusul cu 1000 de petale al Terrei.

71 Nu mai făcusem niciodată fotografii. Aparatul fotografic (un model "arhaic", de provenienţă rusească) mi-l împrumutase un prieten care îmi şi notase pe o hârtie cum trebuie reglat, funcţie de starea vremii şi de diverse eventuale

situaţii de la faţa locului. In ceea ce priveşte filmul, era un Orwo - altceva nu se găsea la acea vreme.

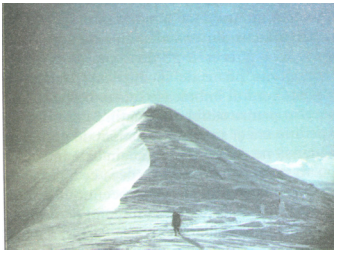

Fig. 1. Vârful Ocolit / Bucura Dumbravă, fața de nord-est. 27 ianuarie 1986.

Sfinxul de cristal.
27 ianuarie 1986.

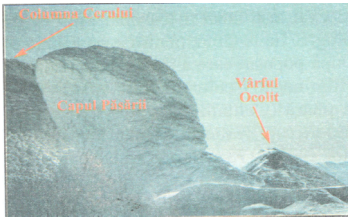

Fig. 3. 27 ianuarie 1986.

Fig. 2. 27 ianuarie 1986.

Fig. 4. Columna Cerului,
fața de nord-est.
27 ianuarie 1986.

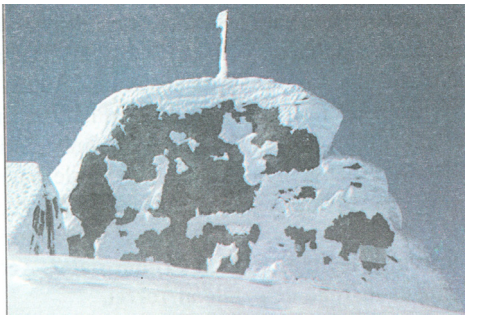

Fig. 4. Columna Cerului, fața de sud-est. 27 ianuarie 1986.

Este foarte greu de descris ce am simțit când am văzut ultima fotografie din seria celor opt - fotografia care îmi oferea dovada pe care o aşteptam, pe care nu mă îndoiam că o voi avea într-o zi, şi care a fost să fie de la prima încercare.

Fig. 1 - pag. 82. Cea de-a opta fotografie din 27 ianuarie 1986 - realizată pe film negativ-color.

Voi sublinia principalele elemente care se pot observa în imagine:

1. După cum am mai arătat, Vârful Ocolit are aspect de piramidă. Obiectivul aparatului fotografic a fost centrat chiar în axul muntelui, muchia piramidei jucând rol de ax de simetrie ce separă două zone: una însorită, care este partea dreaptă a muntelui şi una umbrită care este partea lui stângă - vezi şi Fig. 1 - pag. 80.

2. Excentric față de axul muntelui se remarcă o coloană de lumină. În acel moment Soarele era în partea stângă, în afara câmpului obiectivului aparatului fotografic.

3. Coloana de lumină pare la prima vedere a fi emanată de o formațiune mai întunecată ce se află deasupra ei. Aspectul acestei formațiuni este asemănător unui disc orizontal privit din profil, având central, în partea superioară, o proeminență.

Vreau să accentuez faptul că nu putea fi vorba de un nor deoarece, după cum am arătat, cerul era perfect senin. Acest aspect este confirmat şi de fotografia din Fig. 3 - pag. 82, fotografie realizată la plecare, imediat după ce trecuserăm de Cerdacul Obârşiei.

4. Dacă privim cu atenție, se observă că această coloană de lumină prezintă un centru de intensitate maximă, de unde pare că iradiază lumina, plasat ceva mai jos de formațiunea mai întunecată de deasupra.

5. Peste munte se remarcă proiectată diafragma aparatului fotografic, a cărei deschidere era în formă de octogon. Deşi acest detaliu pare lipsit de importanță, în realitate tocmai acestui detaliu i s-a datorat interesul meu pentru octogon şi a constituit punctul de plecare al căutării semnificației lui. Pasul următor în această direcție s-a datorat cometei Halley care, după cum se ştie, în 1986 evolua în interiorul sistemului nostru solar, iar în acea perioadă (luna martie) se apropia vertiginos de Terra. Spre sfârşitul lunii martie - la câteva zile după ce obținusem fotografia în discuție - cineva mi-a arătat o fotografie mărită (reprodusă dintr-o publicație) a nucleului cometei Halley, unde din primul moment am remarcat figurat octogonul - vezi Fig. 5 - pag. 29; am tras concluzia că nu este exclus să existe o legătură între această cometă şi Centru, a cărui parte vizibilă nu mă îndoiam că este Vârful Ocolit. În consecință, în ziua de 11 aprilie când cometa Halley s-a aflat în cel mai apropiat punct de Terra, însoțită de trei prieteni,[72] am urcat în Bucegi. Era o vreme cumplită: deşi era vânt puternic, o ceață densă învăluia totul; gerul transformase muntele în patinoar şi, în plus, ningea viscolit cu mici proiectile de gheață. Am trecut înâi pe la Sfinx. Drumul spre Vârful Ocolit a fost o adevărată aventură, dar cu toate acestea, ca şi

72 Mihaela Mureşanu, Florin Andreescu şi Liviu Gheorghe.

Fig. 1. Vârful Ocolit / Bucura Dumbravă, faţa de nord-est. 27 ianuarie 1986.

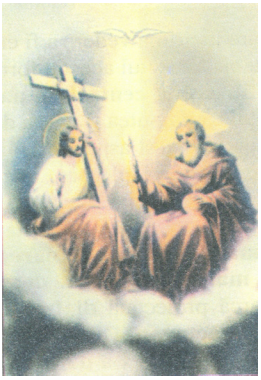

Fig. 2. Sfânta Treime - Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh.

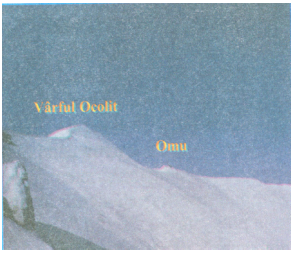

Fig. 3. Ultima imagine luată din Cerdacul Obârşiei, la plecare, în 27 ianuarie 1986.

în 27 ianuarie, sentimentul de teamă sau nesiguranță nu ne-a încercat în nici-un moment; mai mult decât atât, eram toți patru cuprinşi de o veselie debordantă, în totală contradicție cu împrejurările - pentru că riscurile la care ne expuneam erau totuşi reale. Nu am putut face fotografii din cauza ceței care era atât de densă încât, de pe platoul de la Omu, nici nu se bănuia prezența Vârfului Ocolit; n-am îndrăznit să-l urcăm; ceva neobişnuit plutea parcă în atmosferă.

Acest lucru, dar şi alte stări de fapt sau întâmplări petrecute atunci mi-au insuflat sentimentul că nu mă înşel, şi că există într-adevăr o legătură reală între Cometa Halley şi Centru (Vârful Ocolit), iar prezența octogonului pe fotografiile lor nu se datora hazardului.

Imaginea surprinsă de pelicula foto - Fig. 1 - pag. 82 - confirma nu numai că Vârful Ocolit (Bucura Dumbravă) este un centru energetic (vezi coloana de lumină), ci şi faptul că este vorba chiar de Lotusul cu 1000 de petale al Terrei, Polul, Centrul (Centrul Lumii, Centrul Suprem) unde se înalță Muntele Cosmic, Muntele Polar, Muntele Sacru sau Colina Primordială, unde creşte Arborele Cosmic, Arborele Vieții sau Lotusul cel Sfânt, pe unde trece Axis Mundi, unde este plasat Stâlpul sau Coloana Cerului.

Voi prezenta în continuare argumentele care susțin afirmațiile de mai sus.

* Faptul că este vorba de un munte este evident, deci din acest punct de vedere zona corespunde informației furnizate de toate tradițiile, conform căreia în Centru se înalță un Munte (Muntele Cosmic, Polar,...) sau Colina Primordială.

Imaginea Muntelui Sacru transpare din poemul Contemplând muntele sacru al poetului mistic taoist Tu Fu, după cum reiese din comentariul făcut asupra acestui poem de Maria-Ina Bergeron: „Yin şi Yang, cele două aspecte ale manifestării nemanifestatului, versantul umbrit şi versantul însorit al muntelui[73] divid timpul [...]. Este vorba de o realitate tangibilă, de ceea ce vizibilul revelează din Invizibil? Muntele Tai să fie oare Tao (Calea) guvernând spațiul? [...]. Eternul Tao al lui Lao Zi în fața căruia toate celelalte mici tao (căi) nu sunt nimic altceva decât artificii ale oamenilor?"[74]

- Din punct de vedere al aspectului exterior Vârful Ocolit corespunde concluziei care a rezultat din legea fundamentală a analogiei dintre microcosmos şi macrocosmos, şi anume că în Centrul în cauză trebuie să existe o formațiune analogă glandei pineale a ființei umane (vezi pag. 56-57).

- În ceea ce priveşte aspectul de piramidă, pe de o parte este în concordanță cu simbolul geometric spațial al Centrului (piramida), iar pe de altă parte - fapt confirmat de Rene Guenon[75]- piramida este în esență o imagine a Muntelui Sacru sau Polar.

73 Vezi pag. 81 punctul 1.

74 Encyclopedic des Mistiques Orientales, Ed. Robert Laffont, 1975, pag. 224.

75 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinței Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 116.

* După cum se poate observa la pag. 82: Fig. 1 şi Fig. 2, imaginea luminii ce străluceşte deasupra Vârfului Ocolit seamănă izbitor cu reprezentările Duhului Sfânt din iconografia creştină, formaţiunea mai întunecată de deasupra fascicolului de lumină (Fig. 1) identificându-se cu Porumbelul cu aripile întinse din icoana Sfintei Treimi (Fig. 2). Dar Duhul Sfânt este „Domnul de viaţă făcătorul" - se spune în Simbolul credinţei creştine care este Crezul - iar în Centru, conform tuturor tradiţiilor, creşte Arborele miraculos care este Arborele Vieţii, a cărui Sevă nu poate fi decât Duhul Sfânt, Domnul de viaţă făcătorul.

* Printre cele mai frecvente dintre multiplele reprezentări ale lui Axis Mundi dicţionarul de simboluri enumera Coloanele de lumină: „Skambha, Stâlpul Cosmic din Veda, se identifică de altfel cu zeul Indra însuşi şi de asemenea cu zeul Civa, sub forma unei Coloane sau a unui lingă de foc [...]. Platon însuşi consideră Axul Lumii ca fiind luminos şi făcut din diamant [...]. Coloana luminoasă, spune sfântul Clement din Alexandria, este o reprezentare aniconică a Divinităţii [...]; ea este o rază a soarelui spiritual [...]. Esoterismul musulman tratează despre o coloană de lumină care readuce sufletele la Principiul lor"[76]. Urmărind rădăcinile temei mitului Coloanei Cerului din folclorul românesc, Romulus Vulcănescu, în lucrarea dedicată acestui subiect, conchide: „Coloana Cerului se înfăţişează ca un monument al luminii"[77].

După cum se vede în Fig. 1 - pag. 82, o coloană de lumină străluceşte deasupra Vârfului Ocolit, în totală concordanţă cu reprezentările simbolice tradiţionale ale Axului Lumii, Stâlpului sau Coloanei Cerului.

Voi mai menţiona că „în Cambodgia Stâlpul Cosmic este figurat, cel mai adesea, de o floare de lotus. [...] iar la Angkor, Muntele Meru este reprezentat uneori de un Arbore încoronat de un Lotus"[78].

* Fig. 1- pag. 87. Sabia lui Constantin Brâncoveanu, domnul martir al Ţării Româneşti (1688-1714). Această sabie mi-a oferit o adevărată lecţie de simbolism tradiţional şi, mai ales, o dovadă, consider eu incontestabilă, în confirmarea identităţii dintre Vârful Ocolit (Bucura Dumbravă) şi Colina Primordială (unde creşte Lotusul cu 1000 de petale al Terrei) sau Muntele Sacru (pe unde trece Axis Mundi).

Oare de aceea să-l fi sfătuit Sfânta Duminecă pe Harap-Alb să caute acele arme vechi ale părintelui său...?!

Pentru că nimic nu este lipsit de semnificaţie într-o astfel de întreprindere - şi mă refer la ansamblul cercetării care face obiectul lucrării de faţă - înainte de a analiza simbolurile gravate pe sabie, voi face o paranteză destinată continuării prezentării firului evenimentelor în succesiunea lor cronologică:

Am găsit ilustrata cu sabia[79] *lui Constantin Brâncoveanu, în cursul lunii aprilie a aceluiaşi an, la Curtea Veche. Trecusem de-a lungul anilor de nenumărate ori pe lângă Palatul voievodal de la Curtea Veche, dar niciodată nu mă gândisem*

76 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 79-80.

77 Romulus Vulcănescu: Coloana Cerului, Ed. Academiei RSR, Bucureşti, 1972, pag. 190.

78 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 79;53.

79 Sabia după care a fost realizată ilustrata se află la Muzeul de Istorie al Municipiului Bucureşti.

să intru - aproape că nu îl vedeam. De câtva timp însă începusem să-l vizitez ori de câte ori aveam ocazia, şi asta datorită dezvăluirilor pe care le face Vasile Lovinescu în aceeaşi carte, „Al patrulea hagialâc": „Curtea Veche, aceea pe care o ştie toată lumea, care se găseşte pe la piața Sf Anton şi Hanul lui Manuc ", are ca model prototipal Curtea primordială (din Centrul Suprem), iar între copie şi original există continuitate.[80]

De la debutul vizitelor mele Curtea Veche m-a întâmpinat cu covoare albe de zăpadă, şi asta multă vreme, pentru că în acel an iarna a hoinărit îndelung prin lunile de primăvară. Îmi făcusem un obicei din a începe vizita cu un scurt popas în Paraclisul Palatului voievodal, o mică incintă schițată de nişte resturi de ziduri, plasată în capătul terasei de la primul etaj, în partea dreaptă. Pe o plăcuță de sticlă atârnată de o porțiune mai înaltă de zid, se putea citi: „Paraclisul Sf. loan Botezătorul".

Într-o zi de aprilie, când m-am dus la Curtea Veche, covoarele de zăpadă dispăruseră, iar în Paraclis mă aştepta o mare surpriză: dalele de marmură ale pardoselii desenau un octogon plasat în interiorul unui cerc. Octogonul şi cercul aveau centrul comun, iar diagonalele octogonului erau orientate pe direcțiile cardinale şi se prelungeau până întâlneau cercul.[81] *Mărturisesc că am fost de-a dreptul tulburată; am rămas acolo multă vreme privind desenul. La plecare mă aştepta o altă surpriză: ilustrata cu sabia lui Constantin Brâncoveanu, pe care am descoperit-o printre ilustratele oferite spre vânzare la poarta de la Curtea Veche. Ceea ce am remarcat din primul moment a fost octogonul din partea superioară a tecii, octogon care, asemenea celui din Paraclis, era plasat în interiorul unui cerc - vezi lupa A (Fig. 1 - pag. 87).*

Din momentul acela n-am mai avut nici o îndoială; era exclus să fie vorba de simple coincidențe: octogonul din fotografia Vârfului Ocolit, octogonul din nucleul cometei Halley, octogonul din paraclisul de la Curtea Veche, octogonul de pe sabia lui Constantin Brâncoveanu. Concluzia nu putea fi decât una singură: octogonul este, în mod cert, în relație cu Centrul[82]*. Desenul încrustat pe sabia din ilustrată era însă mult mai complex, ceea ce m-a făcut să sper sau poate să intuiesc faptul că ar putea ascunde informații care să confirme concluziile la care deja ajunsesem. N-am mai avut răbdare - cu ilustrata în mână m-am dus la „ Cafeneaua lui MANUc " să o pot analiza pe loc şi în linişte. Într-adevăr nu mă înşelasem: sabia voievodului martir îmi aducea confirmările pe care le aşteptam şi, în plus, îmi punea în față o serie de noi probleme, întrebări, al căror răspuns l-am găsit însă în timp. Este un lucru ştiut că, uneori, formularea unei probleme sau a unei întrebări este chiar mai importantă decât însăşi rezolvarea problemei sau decât răspunsul la întrebare, iar în acest sens aventura lui Parsifal reprezintă o mărturie exemplară.*[83]

80 Vasile Lovinescu: Al patrulea hagialâc, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1981, pag. 85-86.

81 Ulterior, documentându-mă la sursă, am aflat că pardoseala Paraclisului fusese refăcută, dar respectându-se cu fidelitate modelul original.

82 Concluzia de atunci a stat la baza cercetării pe care am întreprins-o ulterior relativ la octogon, cercetare care m-a condus la rezultatele pe care le-am expus în capitolul I al lucrării.

83 în legenda lui Parsifal şi a Regelui Pescar deținător al secretului Graalului, simpla întrebare „Unde este Graalul?" adresată Regelui de către Parsifal, întrebare centrală pe care nimeni nu se mai gândise să o pună, a avut instantaneu ca efect vindecarea Regelui bolnav, regenerarea întregii Naturi şi a întregului Cosmos, (vezi Mircea Eliade: Images et symboles, Ed. Gallimard, 1952, pag. 70-71).

Închizând această paranteză voi reveni la subiectul propriu-zis, respectiv analiza simbolurilor gravate pe sabie, şi identificarea lor în imaginea Vârfului Ocolit deasupra căruia străluceşte coloana de lumină.

- În lupa B (Fig. 1 - pag. 87), în partea inferioară a tecii săbiei se remarcă, reprodusă cu fidelitate, ideograma Coloanei Cerului din tradiţia geto-dacă, prezentată spre comparare în Fig. 2[84] din aceeaşi pagină. Când sabia este în teacă, piatra preţioasă de pe garda săbiei devine punctul de la baza ideogramei Coloanei Cerului. În perfectă concordanţă cu simbolismul Centrului, această ideogramă poate figura şi un munte.

- Excentric faţă de axul de simetrie (invizibil) al acestui „Munte" este trasat un Ax, care nu poate fi altceva decât Axis Mundi. La cele două extremităţi ale Axului se remarcă alte două simboluri ataşate Centrului: cel de la capătul inferior se sprijină pe „munte", şi se identifică în reprezentările lotusului, lirei, cupei - vezi pag. 60 şi pag. 62; cel de la capătul superior este şi lotus, dar şi litera grecească omega - vezi Fig. 8 - pag. 60.

- Litera omega din capătul superior al Axului susţine o reprezentare simbolică a funcţioftalităţii Centrului, aşa numita „cvadratura a cercului":

Cerc(Cer) Octogon(Centru) Pătrat(Pământ) Cerc(Cer). Cei patru termeni ai formulei se identifică în lupa A-Fig. 1, după cum urmează: primul Cerc este reprezentat de punctul central; din el pornesc 8 raze care sunt rotite simetric faţă de vârfurile Octogonului, ceea ce înseamnă că se iau în calcul şi cele 8 raze invizibile determinate de diagonalele acestuia. Rezultă 8+8+Centru = 17 (simbolul numeric al funcţionalităţii Centrului); Pătratul este figurat de rozeta cu 4 petale, şi este un „pătrat animat", deoarece pătratul invizibil în care se înscrie rozeta se sprijină pe unul dintre vârfuri. Cel de-al doilea Cerc din formulă este, evident, Cercul exterior rozetei. După cum apare în imagine (lupa A), această reprezentare simbolică a funcţionalităţii Centrului poate fi asimilată cu un disc, iar în capitolul I al lucrării am arătat că respectiva reprezentare figurează în realitate un plan orizontal străpuns prin Centru de Axis Mundi, care este verticala absolută. În cazul în care s-ar fi ţinut seama de acest aspect, pe teacă, în capătul superior al axului ar fi fost figurat un disc orizontal privit din profil, iar reprezentarea de pe faţa superioară a acestuia ar fi lipsit din imagine.

Se poate trage următoarea concluzie: toate elementele analizate reprezintă simboluri tradiţionale ataşate Centrului, simboluri care pe teaca săbiei lui Constantin Brâncoveanu sunt integrate într-un ansamblu coerent, sintetic.

---

84 Reproducere după R. Vulcănescu: Coloana Cerului, Ed. Academiei RSR, pag. 15. (Vezi Fig. 7, pag. 60).

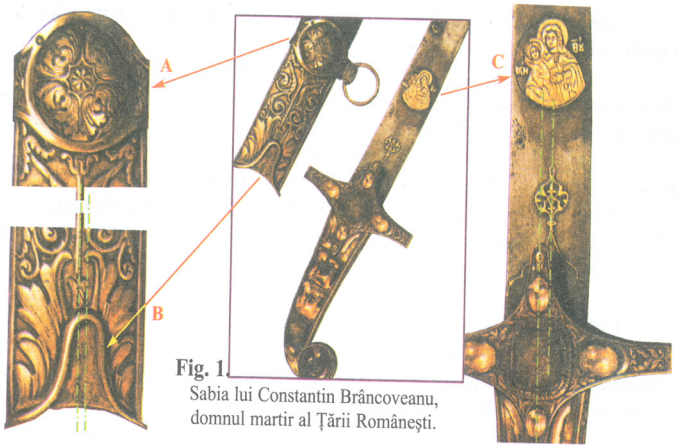

Fig. 1. Sabia lui Constantin Brâncoveanu, domnul martir al Țării Românești.

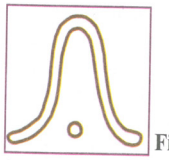

Fig. 2. Ideogramă a Coloanei Cerului în tradiția geto-dacă (vezi Fig. 1 poz. 1.3, pag. 63).

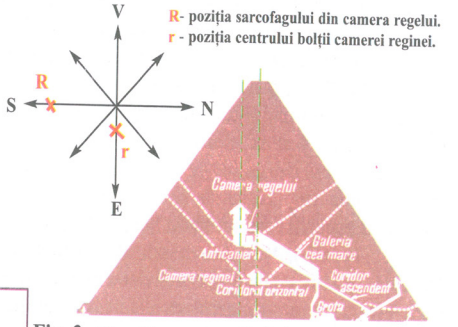

Fig. 3. Piramida cea mare din Egipt: secțiune după axa sud-nord, și schema cu pozițiile relative ale *camerei regelui* și *camerei reginei*, văzute în plan orizontal.

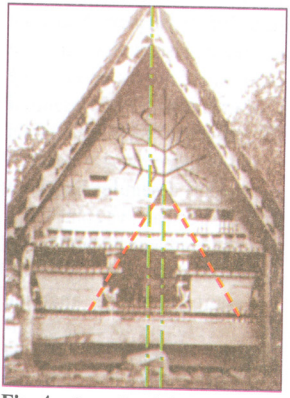

Fig. 4. Casa „Omului sacru" cu Arborele Vieții, Insula Koror (Micronezia).

Fig. 5. Topor (secure) de bronz cu disc.

Acest ansamblu simbolic se regăseşte întocmai în imaginea Vârfului Ocolit, aşa cum apare în Fig. 1 - pag. 82:

- Muntele, figurat pe teaca săbiei de ideograma Coloanei Cerului, şi Axul situat excentric pe vârful lui se identifică în imaginea Vârfului Ocolit şi a coloanei de lumină situate în acelaşi fel în raport cu vârful.

- Reprezentarea cvadraturii cercului de pe teaca săbiei se regăseşte în formaţiunea mai întunecată (asemănătoare unui disc privit din profil) din extremitatea superioară a coloanei de lumină de deasupra Vârfului Ocolit şi, într-un anume fel, în octogonul proiectat pe imaginea muntelui. În privinţa acestui ultim aspect voi reveni pe parcursul capitolului.

Limbajul mut al săbiei voievodului martir spune însă mult mai mult; un al doilea ansamblu simbolic, echivalent celui de pe teacă dar punând în evidenţă alte aspecte, se identifică pe lama şi garda săbiei şi, în consecinţă, trebuie să se regăsească şi în imaginea Vârfului Ocolit din Fig. 1 - pag. 82. Acest al doilea ansamblu simbolic ce rămâne ascuns când lama este în teacă, dezvăluind secretul puterii săbiei revelează, în esenţă, taina Puterii Centrului şi Axului Lumii.

După cum se poate vedea în Fig. 1 - pag. 87, lama, mânerul şi garda săbiei formează o cruce, al cărei centru este marcat de o piatră preţioasă ce din punct de vedere simbolic reprezintă un pătrat. Acest pătrat, împreună cu pătratul animat ale cărui vârfuri sunt indicate de cele patru pietre preţioase mai mici, determină un octogon stelat. Garda săbiei, privită individual, reprezintă ea însăşi o cruce, al cărei ax vertical (invizibil) se suprapune peste mânerul şi lama săbiei. Pe lama săbiei, la îmbinarea cu garda, se observă un desen în filigran ce poate simboliza: un templu, o movilă sau un munte în trei trepte, în vârf având un medalion cu trei lobi (vezi lupa C). Axul de simetrie al acestui desen filigranat este plasat excentric faţă de axul vertical al crucii determinate de gardă.[85] În continuare, pe lama săbiei, înscrisă într-un cerc, se remarcă o iconiţă a Sfintei Fecioare Maria cu Pruncul Iisus. Această iconiţă prezintă un detaliu mai puţin obişnuit: Fecioara ţine Pruncul pe braţul drept, iar în tradiţia iconografică a bisericii noastre ortodoxe, de regulă, Fecioara ţine Pruncul pe braţul stâng. Dacă se prelungeşte axul desenului filigranat de la baza lamei săbiei, se constată că el va întâlni imaginea Mamei Sfinte, iar axul vertical al crucii determinate de garda săbiei, prelungit, va întâlni imaginea Pruncului Iisus. Când sabia este în teacă, axul desenului filigranat de pe lama săbiei, ax ce întâlneşte imaginea Sfintei Mame Fecioare, va coincide cu axul de simetrie al „muntelui" de la baza tecii, iar în imaginea din Fig. 1 - pag. 82 va corespunde axului de simetrie al Vârfului Ocolit. Acest fapt este în perfect acord cu simbolismul tradiţional, deoarece muntele în sine aparţine Pământului şi este din pământ, iar simbolismul mamei este pus de toate tradiţiile în legătură cu simbolismul pământului; Sfânta Fecioară Maria era pământeană şi este Mama Sfântă, deci, în mod firesc,

85 Am verificat la muzeul unde este expusă sabia dacă nu cumva decalajul celor două axe este o iluzie datorată unghiului de fotografiere, şi, într-adevăr, acest decalaj este real.

Muntele Sfânt care este Pământul Sfânt prin excelenţă este pus în legătură cu Mama Sfântă. Acest fapt justifică şi numele de „Grădina Maicii Domnului" atribuit României. În aceeaşi situaţie, când sabia este în teacă, axul vertical, invizibil, al crucii determinate de garda săbiei, ax ce întâlneşte icoana Pruncului Iisus, şi care conform tradiţiei este simbol al lui Axis Mundi, coincide cu Axul vizibil de pe teaca săbiei confîrmându-i identitatea, iar în imaginea din Fig. 1 - pag. 82 corespunde axului coloanei de lumină de deasupra Vârfului Ocolit. Acest fapt este în perfect acord cu învăţătura creştină, căci Mântuitorul, după cum El însuşi mărturiseşte, nu este din lumea noastră; El „S-a pogorât din ceruri şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara"[86], iar după cum s-a văzut anterior, imaginea de deasupra Vârfului Ocolit se regăseşte în reprezentarea iconografică a Duhului Sfânt - vezi pag. 82: Fig. 1 şi Fig. 2. Mai mult decât atât, imaginea Pruncului Iisus din iconiţa de pe lamă coincide pe teaca săbiei cu litera grecească Omega din capătul superior al axului (Axis Mundi), iar în imaginea Vârfului Ocolit corespunde centrului de intensitate maximă al Coloanei de Lumină.

„ «Eu sunt Alfa şiOmega, începutul şi Sfârşitul»
zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era
şi Cel ce vine, Cel Atotputernic.
[...JDin gura Lui ieşea o sabie ascuţită cu două tăişuri,
şi faţa Lui era ca Soarele, când străluceşte
în toată puterea lui.
[...]«Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă» "[87]

O sabie a lui Constantin Brâncoveanu se află în tezaurul Sfântului Mormânt de la Ierusalim; împrejurările cărora s-a datorat acest fapt nu sunt cunoscute.[88]

În completare, voi cita din dicţionarul de simboluri câteva referiri la simbolismul săbiei: „Sabia este un simbol axial şi polar [...]. În China [...] sabia era considerată arma Centrului; la sciţi, simbolul care reprezenta Axul Lumii, activitatea cerească, era o sabie înfiptă în vârful unui munte".[89] Imaginea de deasupra Vârfului Ocolit - Fig. 1 - pag. 82 - poate fi asimilată şi cu o sabie de lumină înfiptă în munte, o sabie cu două tăişuri, discul întunecat de deasupra figurând garda săbiei.

* Fig. 3 - pag. 87. În imagine este prezentată o secţiune după axa nord-sud prin Piramida cea mare din Egipt.[90] După cum se poate observa, aşa numita „cameră a reginei" este plasată în axul piramidei[91], în vreme ce „camera regelui" este plasată excentric faţă de acelaşi ax. Acest fapt corespunde întocmai reprezentărilor simbolice de pe lama

86 Crezul, Simbolul credinţei creştine.

87 loan: Apocalipsa, 1.8, 1.16, 1.17.

88 Arhimandrit Ioanichie Bălan: Pelerinaj la Mormântul Domnului, Ed. Romanului şi Huşilor, pag. 64, 67.

89 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 329.

90 Reproducere după G. Chiţulescu, Tr. Chiţulescu: Şapte monumente celebre ale antichităţii, Ed. Tehnică, Bucureşti, 1969, Fig. 9 (pag. 35).

91 Piramida fiind în esenţă o imagine a Muntelui Sacru sau Polar.

şi teaca săbiei lui Constantin Brâncoveanu, reprezentări simbolice identificate în imaginea Vârfului Ocolit din Fig. 1 - pag. 82: axul piramidei Vârfului Ocolit corespunde Sfintei Maria, iar Pruncului Iisus îi corespunde axul Coloanei de lumină plasat excentric faţă de primul.[92]

* Fig. 4 - pag. 87. „Casa «Omului sacru» cu Arborele Vieţii (insula Koror, Micronezia)"[93]. În vârful unui triunghi, care poate figura un con sau o piramidă, se remarcă Arborele Vieţii plasat excentric faţă de axa de simetrie a unui triunghi mai mare, figurat de acoperiş, care îl conţine pe primul. Axa de simetrie a triunghiului mare coincide cu axa de simetrie a intrării în Casa Omului Sacru.

Pentru interpretarea simbolismului acestei reprezentări trebuie avută în vedere „existenţa unei tradiţii constante a unui simbolism vegetal care exprimă forţa universală, concepută precumpănitor sub formă feminină".[94] În cadrul acestei tradiţii „Arborele (Arborele Cosmic, Arborele Vieţii ...) se prezintă şi ca o personificare a unei «Femei divine» „[95].

Prelungind laturile triunghiului mic, în vârful căruia creşte Arborele Vieţii, şi ţinând cont de spusele de mai sus ale lui Julius Evola, se constată că este vorba de o reprezentare perfect echivalentă celor analizate anterior (Fig. 1 şi Fig. 3). In cazul de faţă (Fig. 4), Axis Mundi este reprezentat de axa de simetrie, invizibilă a triunghiului figurat de acoperiş, iar Arborele Vieţii simbolizează aspectul feminin al energiei universale.

Însăşi denumirea de Casa Omului sacru vorbeşte de la sine; legătura dintre Vârful Omu şi Vârful Ocolit (unde creşte Arborele Vieţii) este o evidenţă, şi după cum se va vedea pe parcursul lucrării, această legătură este mult mai profundă şi mult mai complexă.

* Fig. 5 - pag. 85. Topor de bronz cu disc[96] (epoca bronzului) descoperit la Someşeni (jud. Cluj). „Aşa numitele topoare (securi - n.n.) cu disc au fost descoperite mai ales pe teritoriul Transilvaniei, dar şi la sud de Carpaţi."[97] Aceste topoare nefiind niciodată folosite ca arme sau ca instrumente în alte activităţi practice, au fost catalogate de arheologi ca "obiecte votive", rituale; „arheologii sunt de acord că securile de lut şi de bronz, din simboluri ale puterii uranice [...] devin cu timpul «însemne mitice [...] ale luminii cosmice, ale fulgerului şi trăsnetului»".[98]

92 După cum se vede în Fig.3 - pag. 87, este vorba de o secţiune verticală în piramidă, după axa nord-sud, privind dinspre est deci pe direcţia est-vest. în plan orizontal, poziţiile camerei regelui şi camerei reginei sunt arătate în schema din aceeaşi figură (schema a fost făcută respectând indicaţiile date de G. şi Tr. Chiţulescu, Ibidem, pag. 43 şi pag. 44, fig. 16). În Fig. 1 - pag. 82, Vârful Ocolit este văzut dinspre nord-est, deci pe direcţia nord-est - sud-vest; o secţiune verticală prin piramidă făcută după un plan perpendicular pe această direcţie ar fi fost în principiu aceeaşi cu cea din Fig. 3, camera reginei nemaifiind în acest caz văzută chiar în ax, ci foarte puţin deplasată spre sud-est.

93 Reproducere după CI. Gulian: Lumea culturii primitive, Ed. Albatros, Bucureşti, 1983.

94 Julius Evola: Tradiţia hermetică, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1999, pag. 18.

95 Ibidem, pag. 16.

96 Reproducere după Radu Florescu, Hadrian Daicoviciu, Lucian Roşu: Dicţionar enciclopedic de artă veche românească, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1980, pag. 315.

97 Vasile Drăguţ: Arta românească, vol. I, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1982, pag. 30.

98 Romulus Vulcănescu: Coloana Cerului, Ed. Academiei RSR, Bucureşti, 1972, pag. 184.

În imagine se prezintă: o vedere laterală a toporului (în stânga); o vedere frontală (în centru); o vedere de sus a toporului, unde apare faţa superioară a discului (în dreapta).

După cum se poate remarca, desenul de pe disc este o reprezentare simbolică a funcţionalităţii Centrului, asemenea celei de pe teaca săbiei lui Constantin Brâncoveanu (lupa A - Fig. 1): pe discul toporului octogonul este înlocuit de un simbol echivalent, respectiv pătratul asociat cu svastica" (stilizată) cu braţe curbe; în acelaşi timp, spiralele celor patru braţe ale svasticii (privite în contur exterior) formează un ansamblu care se regăseşte în rozeta cu patru petale de pe teaca săbiei.

Analizând forma toporului în vedere frontală, se constată că ea se regăseşte în imaginea de deasupra Vârfului Ocolit (Fig. 1 - pag. 82): discul toporului se identifică în forma întunecată de deasupra Coloanei de lumină; imediat sub disc, atât toporul cât şi Coloana de lumină se îngustează; urmează gaura care se identifică în Centrul de intensitate maximă al coloanei de lumină, gaura fiind locul unde - prin intermediul cozii - se aplică forţa ce pune toporul în acţiune, iar centrul de intensitate maximă a luminii de deasupra Vârfului Ocolit corespunde - după cum s-a văzut - imaginii Pruncului Iisus de pe lama săbiei lui Constantin Brâncoveanu; în continuare, atât lama toporului cât şi coloana de lumină se îngustează treptat spre extremitatea inferioară.

După cum arată Nicolae Densuşianu, „în tradiţiile populare române s-a mai conservat încă până astăzi amintirea despre numele de «Omul», «Omul Mare», ce-l avea Saturn (Zamolxis[100]- n.n) în religiunea veche, [...] iar ca atribute simbolice ale puterii şi domniei sale lumeşti, «Omul Mare» are, în tradiţiile române, o «secure mare» [...].

De la Tatăl de sus din ceriu sus
S-a înălţat în sus
Un nor mare
Din norul mare
S-a făcut un Om mare
Cu o secure mare

[...]. Zeul Ramman al asirienilor, o divinitate de origine pelasgă, [...] era înfăţişat stând pe un munte, susţinând cu capul său cerul şi având în mână un topor"[101].

La toate acestea se mai adaugă un fapt consemnat de Romulus Vulcănescu: „Revelatoare printre simbolurile mitice folosite în decorarea Coloanei Cerului a fost securea sau toporişca"[102].

---

99 După cum s-a văzut, svastica, simbol al Polului, este imaginea acţiunii Principiului asupra Lumii.

100 "Istoricul Mnascas din Patrae care trăise în secolul al III-lea î.Ch., ne spune că geţii adorau pe Saturn, pe care îl numeau Zamolxis. Tot asemenea scrie Diogene Laerţiu, că geţii numesc pe Saturn, Zamolxis" (Nicolae Densuşianu: Dacia preistorică, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1986, pag. 169).

101 Nicolae Densuşianu: Dacia preistorică, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1986, pag. 175-176.

102 Romulus Vulcănescu: Coloana Cerului, Ed. Academiei RSR, Bucureşti, 1972, pag. 184.

„Securea înfiptă în vârful unei piramide, imagine care apare în numeroase documente vechi, [...] a fost interpretată în moduri foarte diferite. [...] ea ar putea fi înțeleasă ca deschidere a Centrului, a sipetului, a secretului, a Cerului."[103]

Rene Guenon[104], referindu-se la aceeaşi imagine, o interpretează ca reprezentare a Muntelui Sacru sau Polar a cărui imagine este piramida, securea - simbol al puterii spirituale - indicând Polul, „Locul" din care cea mai înaltă Putere spirituală acționează în Lume.

Simbolismul securii înfipte în vârful unei piramide este perfect echivalent cu simbolismul săbiei înfipte în vârful unui munte (din tradiția scitică - vezi pag. 89), ambele reprezentări regăsindu-se în imaginea Vârfului Ocolit - Fig. 1 - pag. 82; ambele reprezentări vorbesc deci despre una şi aceeaşi realitate îmbrăcată în simboluri ce provin din Tradiția Primordială, simboluri diferite dar echivalente.

Imaginea coloanei de lumină înregistrată de pelicula fotografică în 27 ianuarie 1986 deasupra Vârfului Ocolit - Fig. 1 - pag. 82 - a fost prima dintr-o serie care a urmat pe parcursul anului 1987, un ultim exemplu datând din ianuarie 1989[105].

Este vorba de un set de şapte imagini realizate (în absența mea) de Teodor Chiciu, şeful Staţiei Meteorologice Omu[106]. În consecință, nu cunosc condițiile în care au fost realizate (momentul zilei, poziția Soarelui în raport cu obiectivul - aceste aspecte putând fi deduse cu aproximație din imagini), şi de asemenea nu cunosc nici datele exacte ale efectuării lor - cu excepția datei unei singure imagini, datele celorlalte şase având diverse aproximări.

În continuare voi trece în revistă cele şapte imagini ale coloanei de lumină surprinse de pelicula fotografică în aceeaşi zonă.

Fig. 1 - pag. 93. Diapozitiv realizat în 25 ianuarie 1987.

Identitatea dintre coloana de lumină din imagine şi cea din 27 ianuarie 1986 este evidentă. Aici se observă însă un element în plus, şi anume faptul că deasupra extremității superioare a coloanei (deasupra formațiunii întunecate) se mai află o lumină ce ar părea să aibă formă de disc (sferă?), partea superioară ieşind din cadru.

Nu putea fi Soarele deoarece valea era în umbră, doar culmile fiind luminate, iar cerul era senin; de unde rezultă că diapozitivul a fost făcut dimineața, când soarele nu se ridicase încă prea mult deasupra orizontului. De remarcat formațiunea întunecată de deasupra coloanei de lumină care este mult mai bine conturată decât în imaginea din 1986, asemănarea acesteia cu Porumbelul (cu aripile întinse) din reprezentarea iconografică a Duhului Sfânt fiind mult mai evidentă.

103 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 397.

104 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinței Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 116.

105 prin forța împrejurărilor, dar şi considerând că probele de acest tip sunt suficiente, din acel moment n-am mai continuat experimentul.

106 Obligațiile de serviciu nu îmi permiteau să merg în zonă de câte ori şi când consideram că ar fi necesar, în plus, starea vremii acolo este imprevizibilă, şi de multe ori, zile întregi de-a rândul nu se pot face fotografii. De aceea, în câteva rânduri, i-am lăsat lui Dorel (Teodor Chiciu) câte un film, cu rugămintea de a face fotografii, în primul rând în jurul datei de 27 ianuarie, şi, în rest, când îi va permite timpul. Dorel era, bineînțeles, la curent cu cercetările mele şi cu ceea ce mă interesa să prindă în cadru, fiind însă sceptic în privința concluziilor la care ajunsesem.

Fig. 1.

25 ianuarie 1987.

Fig. 2.

Octombrie - noiembrie 1987.

Fig. 4. Punctul cel mai înalt al Vârfului Ocolit, situat în extremitatea sud-vestică.
{Foto: Mihaela Mureşanu)

Fig. 3.

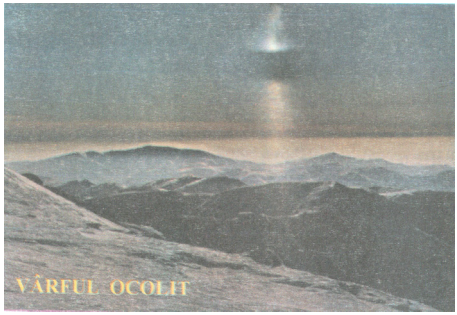

Octombrie - noiembrie 1987.

Fotograful (Dorel) se afla chiar pe Vârful Ocolit din care, în partea inferioară a imaginii, se poate vedea o margine cu limita superioară a versantului de sud-est[107], deasupra căruia străluceşte coloana de lumină. Se poate trage următoarea concluzie: Dacă Vârful Ocolit ar fi fost prins în cadru de la bază, dinspre nord-est, am fi regăsit întocmai imaginea din 27 ianuarie 1986.

Fig. 2 - pag. 93. Diapozitiv realizat în perioada oct. - nov. 1987.

Imaginea este luată tot de pe Vârful Ocolit, ca şi precedenta. De data aceasta obiectivul aparatului fotografic a fost orientat pe direcţia vest-sud-vest. În partea inferioară a imaginii se vede o porţiune din Vârful Ocolit - pe care se află fotograful (Dorel) - şi limita superioară a versantului de nord-vest al muntelui, iar în partea stângă apare o parte din punctul cel mai înalt - vârful Vârfului Ocolit - care în Fig. 4 este prezentat în întregime. După cum se poate remarca, valea era în umbră, doar culmile fiind uşor luminate, deci soarele coborâse spre apus în spatele munţilor.

Se remarcă forma coloanei de lumină care în principiu este asemenea cu cea din Fig. 1, numai că distanţa dintre formaţiunea întunecată şi coloana de lumină este mult mai mare.

Fig. 3 - pag. 93. Diapozitiv realizat în perioada oct. - nov. 1987.

Imagine luată la scurt timp după cea precedentă şi din aceeaşi poziţie.

Fenomenul luminos este acelaşi, însă a scăzut mult în intensitate dând impresia că se stinge.

Fig. 1 - pag. 95. Diapozitiv realizat în perioada oct. - nov. 1987.

După cum se poate observa, imaginea este similară cu cea din 25 ianuarie 1987 (Fig. 1 - pag. 93): este luată tot de pe Vârful Ocolit şi tot în zori, dar ceva mai devreme; imaginea încadrată diferă foarte puţin (vârful Coştila se vede în dreapta); coloana de lumină este aceeaşi, numai că aici formaţiunea întunecată şi lumina de deasupra sunt mai puţin clare, deoarece se suprapun peste un nor alb.

Fig. 2 - pag. 95. Diapozitiv realizat în perioada oct. - nov. 1987.

Cadrul este vizat tot de pe Vârful Ocolit; se observă marginea superioară a versantului de nord-vest, obiectivul aparatului fotografic fiind orientat spre Valea Gaura; imaginea este întunecată deoarece apare efectul „contre-jour", în cadru fiind prins Soarele care se află în cursă descendentă, spre apus. Forma coloanei de lumină este aceeaşi, culoarea însă diferă (este roşie, în celelalte cazuri fiind alb-gălbuie). O altă diferenţă constă în faptul că din extremitatea superioară a coloanei porneşte „un tub" îngust de lumină de aceeaşi culoare, foarte bine diferenţiat, care se prelungeşte întâlnind imaginea discului Soarelui.

---

107 în fundal, în dreptul coloanei de lumină se vede vârful Coştila.

Fig. 1.

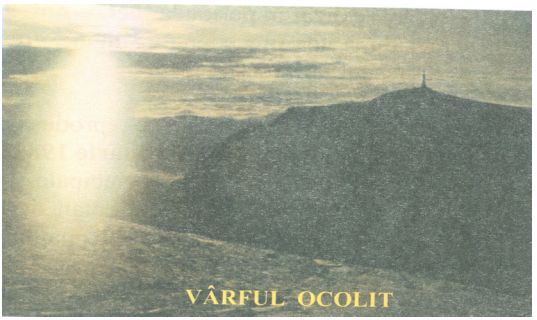

Octombrie - noiembrie 1987.

Fig. 2.

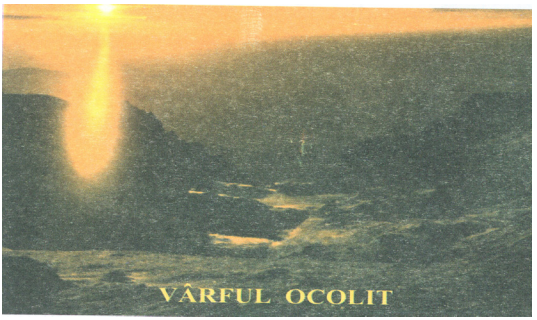

Octombrie - noiembrie 1987.

Fig. 3.

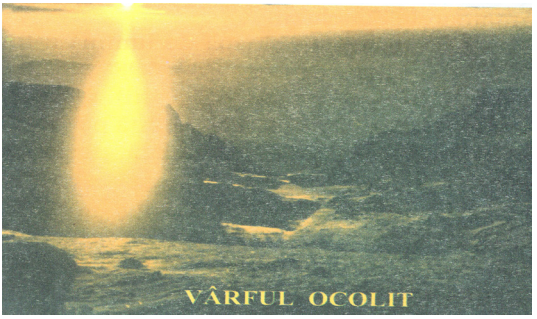

Octombrie - noiembrie 1987.

Fig. 3 - pag. 95. Diapozitiv realizat în perioada oct. - nov. 1987.

Imagine realizată imediat după cea precedentă. Singura diferenţă constă în faptul că fenomenul luminos a crescut în intensitate.

Fig. 1 şi Fig. la - pag. 97. În ambele imagini este reprodusă aceeaşi fotografie realizată pe film negativ-color, în perioada 25-27 ianuarie 1989. În Fig. la contrastul este mărit pentru a pune în evidenţă elementele principale.

Cadrul este vizat dinspre nord. în stânga, în prim plan, se vede o parte din Columna Cerului şi capul păsării de piatră, iar în centrul imaginii, dar în planul secund, este Vârful Ocolit. Deasupra vârfului se remarcă aceeaşi coloană de lumină, inclusiv formaţiunea mai întunecată din extremitatea superioară, care se diferenţiază, deşi, după cum se poate observa, Soarele se află chiar deasupra coloanei, fară însă ca discul său să fie prins în cadru (ceea ce se vede sus în partea dreaptă este o rază reflectată a Soarelui). Lumina de deasupra formaţiunii întunecate poate fi o lumină similară cu cea din imaginea din 25 ianuarie 1987 (reprodusă în Fig. 2 din aceeaşi pagină spre comparare), poate proveni de la Soare, sau poate fi o suprapunere a acestora două.

În 27 ianuarie 1986, Vârful Ocolit a fost vizat dinspre nord-est (pe direcţia nord-est - sud-vest), coloana de lumină fiind plasată excentric faţă de axul muntelui, respectiv deplasată spre versantul sud-estic (vezi Fig. 3 reprodusă în aceeaşi pagină), în cazul de faţă Vârful Ocolit a fost vizat dinspre nord, coloana de lumină fiind chiar deasupra vârfului, deci în axul muntelui. Dar aceeaşi situaţie se regăseşte şi în cazul Piramidei celei Mari din Egipt: în schema din Fig. 3 - pag. 87 se poate remarca faptul că privind dinspre nord, „camera regelui" (respectiv sarcofagul) care se află pe axa nord-sud, apare în axul piramidei. Deci nu există nici o contradicţie între imaginea din 27 ianuarie 1986 şi cea din 25-27 ianuarie 1989, diferenţa datorându-se unghiului de vizare.

Sintetizând, în urma analizei celor opt imagini în care apare coloana de lumină, se pot formula următoarele concluzii:

- Având în vedere faptul că aceeaşi coloană de lumină a fost înregistrată de pelicula fotografică între 25-27 ianuarie în anii 1986,1987,1989 (în 1988 din cauza condiţiilor meteorologice nu s-au putut face fotografii), se poate trage concluzia că este vorba de o activare deosebită a Centrului în această perioadă, şi în consecinţă activitatea Centrului ar rezulta că are o evoluţie ciclică, perioada fiind de un an. În plus, faţă de imaginea din 27 ianuarie 1986, în imaginea din 25 ianuarie 1987, şi s-ar părea că şi în cea din 25-27 ianuarie 1989, deasupra formaţiunii întunecate de deasupra coloanei de lumină mai apare o lumină. De aici se poate trage concluzia că, pe ansamblu, activitatea Centrului este într-un proces de creştere[108] .

- Imaginile coloanei de lumină care au fost înregistrate deasupra versantului sud-estic al Vârfului Ocolit sunt practic identice (pag. 97: Fig. 1, Fig. 2, Fig. 3 şi pag. 95: Fig. 1), şi au fost realizate când soarele era în cursa ascendentă, în vreme ce imaginile coloanei de lumină înregistrate

108 Aceste aspecte sunt dezvoltate în capitolul al VI-lea al lucrării.

Fig. 1.

Vârful Ocolit (în planul doi)
25 - 27 ianuarie 1989

Fig. 1a.

Fata de imaginea din Fig. 1.
contrastul este mărit

Fig. 2.

25 ianuarie 1987

Fig. 3.

Vârful Ocolit, 27 ianuarie 1986

deasupra versantului nord-vestic (pag. 93: Fig. 2, Fig. 3 şi pag. 95: Fig. 2, Fig. 3) diferă în partea superioară chiar şi între ele, şi au fost realizate când soarele era în cursa descendentă. De aici rezultă că există o relaţie între activitatea Centrului şi Soare, fapt care de altfel se regăseşte în informaţiile furnizate de tradiţii.

- De remarcat faptul că toate aceste opt imagini în care apare coloana de lumină au fost realizate cu aparate care aveau diafragma în formă de octogon („ochi de pisică" cu 8 lamele). Un astfel de aparat am avut în 27 ianuarie 1986, şi un astfel de aparat avea Teodor Chiciu. Toate celelalte fotografii sau diapozitive care s-au făcut în zona (şi nu au fost puţine) în perioada 1986 - 1988, au fost realizate cu aparate (de ocazie) cu deschiderile diafragmelor de alte forme.

La prima vedere ar părea că este vorba de simple coincidenţe, dar ţinând cont de virtuţile simbolurilor geometrice (vezi pag. 36) şi de faptul că Vârful Ocolit este sediul Centrului, iar imaginile au fost luate prin intermediul unor fante în formă de octogon care este simbolul geometric plan al Centrului, se poate trage concluzia că tocmai acest octogon a facilitat înregistrarea fenomenului pe peliculă.

Cu aparate fotografice cu deschiderea diafragmei diferită de octogon au fost înregistrate alte câteva imagini în care câmpul energetic al Vârfului Ocolit îşi semnalează în diferite feluri prezenţa:

Fig. 1 - pag. 99. Diapozitiv realizat la echinoctiul de primăvară 1987 (foto: Mihaela Muresanu).

În imagine apare o coloană care ocupă toată partea centrală a cadrului, grosimea ei crescând treptat în treimea superioară; marginile laterale ale coloanei sunt foarte bine conturate şi au o luminozitate mai pronunţată, iar interiorul ei are o luminozitate diferită de a spaţiului exterior.

Imaginea a fost înregistrată la răsărit când Soarele se ridicase puţin deasupra orizontului presărat cu nori - lumina fiind deci foarte slabă. Mihaela avea aparatul şi fotografia răsăritul în secvenţe; am rugat-o să prindă şi un cadru cu Vârful Ocolit faţă de care noi ne aflam la o distanţă relativ mare (eram cam în dreptul Staţiei Meteo), iar în raport cu poziţia noastră Soarele şi Vârful Ocolit făceau un unghi de circa 90°. Mihaela a centrat obiectivul pe Vârful Ocolit[109], care ocupa din cadru aproximativ o treime în partea inferioară, după care a continuat să pozeze răsăritul.

Am dat aceste detalii pentru a se înţelege că pe film am putut identifica uşor această imagine, şi că deşi Vârful Ocolit nu se vede (din cauza luminii foarte slabe şi a reglajului neadecvat al parametrilor de fotografiere), el este totuşi acolo, iar coloana din imagine îl conţine şi îl depăşeşte ieşind din cadru.

---

109 Parametrii aparatului foto care erau reglaţi pentru pozarea răsăritului rămânând neschimbaţi.

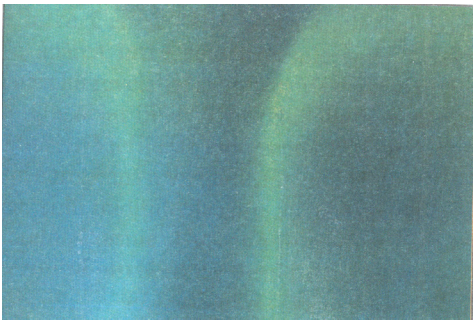

Fig. 1. Echinocțiu de primăvară, 1987.

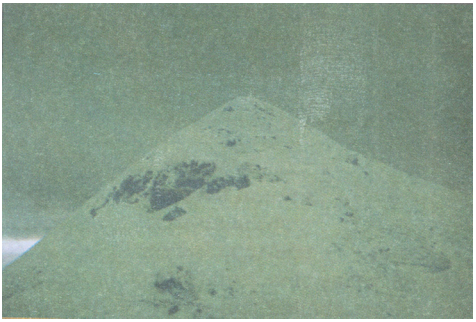

Fig. 2. Echinocțiu de primăvară, 1987.

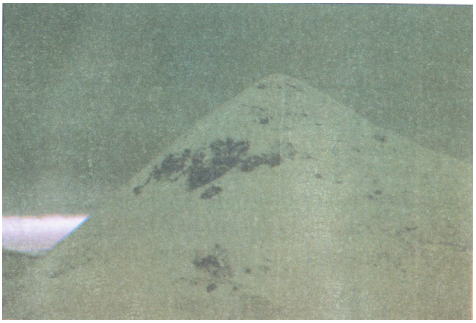

Fig. 3. Echinocțiu de primăvară, 1987.

Fig. 2 şi Fig. 3 - pag. 99. Diapozitive - echinocţiu de primăvară 1987 (foto: Mihaela Mureşanu).

Timpul scurs între realizarea celor două cadre a fost timpul necesar pentru armarea aparatului. Cele două diapozitive au fost realizate în aceeaşi zi cu cel precedent, dar ceva mai târziu, şi din imediata apropiere a Vârfului Ocolit.

În Fig. 2 se vede Vârful Ocolit, iar în dreapta (privitorului) se remarcă marginea unui halou care separă două zone de luminozităţi diferite. Marginea haloului este bine conturată şi este uşor curbată, având concavitatea orientată spre Vârful Ocolit.

În Fig. 3, după cum se poate observa, obiectivul aparatului fotografic s-a deplasat puţin spre stânga, punând în evidenţă cealaltă margine a haloului care învăluie Vârful Ocolit.

Fig. 3, Fig. 4 şi Fig. 5 - pag. 100. Trei diapozitive realizate la scurt timp unul după altul, în 12 iunie 1987 (foto: Mihaela Mureşanu)

Ne aflăm pe Vârful Ocolit din care se vede o porţiune în prim-plan (stânga jos); în planul doi se întrezăreşte cabana Omu şi partea superioară a Columnei Cerului. În toate cele trei imagini, pe şaua Vârfului Ocolit apare o sferă roşie cu un fel de coadă; în cea de-a treia (Fig. 5), în dreptul cabanei Omu se distinge o a doua sferă de acelaşi tip, dar ceva mai mică.

Împrejurările în care au fost realizate aceste diapozitive au fost cu totul speciale, aşa încât voi face o paranteză pentru a le prezenta:

Din motive lesne de înţeles am decis să trasez octogonul pe punctul cel mai înalt al Vârfului Ocolit - vezi Fig. 1 - pag. 77 şi Fig. 4 - pag. 93. Aceasta a fost idea iniţială, pentru ca ulterior, analizând problema, să ajung la concluzia că formula ideală ar fi trasarea întregului ansamblu format din octogon şi cerc, preluat întocmai din Paraclisul Sf. Ioan Botezătorul de la Curtea Veche. La acel moment nu-mi clarificasem încă simbolismul acestui ansamblu dar nu aveam nici o îndoială că cei care l-au conceput în acest fel au avut un motiv întemeiat să o facă, iar „transplantul' de la Curtea Veche pe Vârful Ocolit reprezenta o reactualizare simbolică a legăturii dintre Curtea Veche şi Centrul Suprem, o reintegrare simbolică a Curţii Vechi în Curtea Primordială din care a emanat. În consecinţă, am luat dimensiunile desenului de la Curtea Veche şi împreună cu Mihaela Mureşanu am plecat pentru o săptămână la Omu, în perioada 8-14 iunie 1987; în 11 iunie ni s-a alăturat şi Georgeta Ciobanu (Gina).

În 12 iunie, o zi caldă, calmă şi senină, când tocmai finalizaserăm octogonul şi îl imortalizam pe un diapozitiv, după cum se poate vedea în Fig. 1 - pag. 100, un abur diafan alb-verzui şi-a făcut discret apariţia în vale. Când ne-am întors privirile spre Omu am rămas uluite: parcă izvorând de undeva de deasupra vârfului Omu, un torent vijelios alb-verzui, de consistenţa cetii, se prăvălea cu mare viteză în vale - vezi Fig. 2 - pag. 100. Era un spectacol feeric, grandios şi tulburător, dar care în câteva minute şi-a pierdut complet aspectul feeric devenind în schimb mult mai grandios şi mai ales foarte tulburător,

Fig. 1. Octogonul pe vârful Vârfului Ocolit.

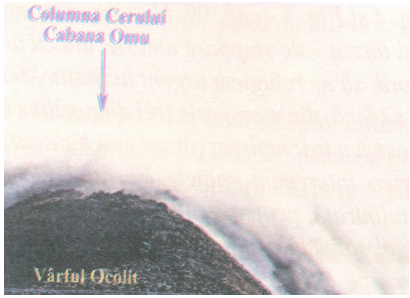

Fig. 2.

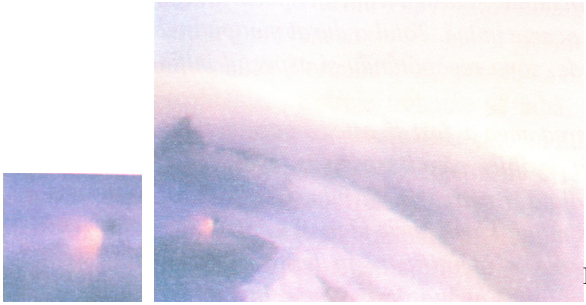

Fig. 3.

Fig. 4.

Fig. 5.

pentru că, văzând cu ochii, puhoiul lua proporții schimbându-şi culoarea în vineţiu din ce în ce mai întunecat - vezi Fig. 3, Fig. 4 şi Fig. 5 - pag. 100. Un sentiment straniu - pe care nu ni l-am mărturisit decât mai târziu - de stupoare amestecată cu un fel de panică ne-a determinat, de comun acord, să ne refugiem urgent la Stația Meteo. Mihaela a avut totuşi prezența de spirit să facă, din mers, cele trei diapozitive în care apar sferele roşii. Chiar atitudinea noastră a fost nefirească sau mai bine zis aberantă, deoarece refugiindu-ne la Stația Meteo întorceam spatele Vârfului Ocolit deasupra căruia atmosfera rămăsese netulburată, pentru a intra chiar sub torent; în plus, nici una dintre noi nu a întors capul să vadă cum apărea Vârful Ocolit în mijlocul acestui spectacol, gest obligatoriu pe care eu în primul rând ar fi trebuit să-l fac, întrucât mă aşteptam ca trasarea octogonului pe Vârf să aibă consecințe. In acele momente însă parcă totul mi se şterse din minte, şi deşi aveam un aparat fotografic în mână am ratat în mod absurd această ocazie unică. Totul a durat mai puțin de o oră după care atmosfera a devenit limpede, zona recăpătându-şi aspectul inițial ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Convingerea mea a fost şi este că acea manifestare uluitoare, pe care m-am străduit - pe cât posibil -să o ilustrez şi să o descriu în rândurile de mai sus, a fost consecința imediată a marcării Vârfului Ocolit cu octogonul; pentru că trasarea octogonului - simbolul geometric plan al Centrului - pe Vârful Ocolit a reprezentat o recunoaştere, o identificare în act a Centrului - ceea ce a echivalat cu ruperea unui sigiliu - având drept consecință căderea barierelor invizibile care ocultau Vârful Ocolit. A doua zi o altă întâmplare venea să confirme că raționamentul de mai sus nu este lipsit de temei.

A doua zi (13 iunie) - pentru a reproduce întocmai desenul din Paraclisul Sf. loan Botezătorul de la Curtea Veche - urma să prelungim diagonalele octogonului, să trasăm cercul exterior, să adâncim şi să umplem cu pietre albe liniile trasate, aşa cum procedaserăm şi în cazul octogonului. La această întreprindere ni s-a alăturat şi Dorel (Teodor Chiciu). Când făceam ultimele retuşuri, un grup numeros de tineri tocmai ajungea la poalele Vârfului Ocolit. Până atunci, în ocazii similare, excursioniştii care treceau pe acolo ne ignorau complet, ocolind Vârful Ocolit - parcă nici nu ne vedeau; de această dată însă au început de la distanță să ne facă semne şi au urcat în fugă la noi. Tinerii erau din Ungaria; nu vorbeau nici-o altă limbă în afară de maghiară, aşa încât a trebuit să ne înțelegem prin semne. Au observat imediat desenul care marca Vârful şi, pe rând, simulând zborul prin mişcări ample ale brațelor au început să-l traverseze; câțiva băieți au făcut traversarea purtând în brațe câte o fată; apoi, la inițiativa lor, ne-am prins toți de mâini într-o horă în jurul cercului din pietre albe. Înainte de plecare, conducătorul grupului a luat o piatră ceva mai mare - o piatră de culoare închisă, bătând în verde, a cărei formă semăna frapant cu o inimă - şi a înfipt-o în Vârful devenit centru comun al octogonului şi cercului. A fost un gest cu totul oportun pentru că, într-adevăr, centrul folosise pentru trasarea desenului iar piatra de acolo lipsea; şi conform simbolismului tradițional, piatra din Vârf este unică şi este ultima care se pune atunci când construcția este terminată - iar piatra aleasă, prin formă şi culoare,

părea destinată acestui rol. Noii noştri prieteni au plecat apoi îndreptându-se spre Mălăieşti şi ne-au făcut semne de rămas bun fluturând mâinile până au dispărut din raza noastră vizuală.

În continuare voi prezenta o analiză efectuată pe baza unor imagini obţinute prin tehnică electronografică, realizate în 1988 cu sprijinul lui Dan Brăneanu şi prin bunăvoinţa doamnei dr. Cornelia Guja. Această tehnică surprinde în imagine fenomene de suprafaţă şi din imediata vecinătate a probelor explorate.

Au fost selecţionate pentru analiză 6 mostre de rocă: una de pe Vârful Ocolit şi 5 mostre martor colectate din diverse zone ale ţării. Mostra de pe Vârful Ocolit nu a fost luată la întâmplare, ci a fost un fragment din piatra înfiptă în vârf în centrul octogonului (în 13 iunie 1987) şi colectată a doua zi (14 iunie). Dintre cele 5 mostre martor, 4 proveneau tot din munţi iar una din Bucureşti.

Conform recomandărilor d-nei dr. Cornelia Guja, pentru ca rezultatele analizei să reflecte cât mai fidel realitatea, mostrele trebuiau să aibă, pe cât posibil, dimensiuni şi forme comparabile şi fiecare să poarte doar câte un număr - fară să-i prezint nici-o explicaţie referitoare la ele înainte de efectuarea electronogramelor, analizarea imaginilor obţinute şi formularea concluziilor.

Prin examinarea electronogramelor s-au constatat deosebiri calitative între cele 6 probe, deosebiri ce se pot urmări în imaginile prezentate în continuare: Fig. 1 - pag. 104 conţine un instantaneu comparativ, de ansamblu, al electronogramelor celor 6 mostre, care au fost supuse unei explorări anodice (+), cu influx (centripet) de electroni evidenţiat prin strimeri lungi filiformi. În Fig. 2 - pag. 104 sunt prezentate electronogramele aceloraşi 6 mostre, supuse de această dată unei explorări catodice (-) cu eflux (centrifug) de electroni. Se observă o diferenţiere netă a probelor nr. 3 şi nr. 5; poziţiei 3 îi corespunde electronograma mostrei de pe Vârful Ocolit, iar poziţiei 5 îi corespunde electronograma mostrei colectate de la Sarmizegetusa Regia (dacică). În mod special poziţia 3, dar în mare măsură şi poziţia 5, prezintă strimeri puternici, şi pozitivi şi negativi; electronograma corespunzătoare mostrei de pe Vârful Ocolit fiind puţin specifică unui mineral, este mai apropiată ca aspect de electronograma unui corp viu, vegetal.

Această ultimă caracteristică este în perfect acord cu simbolismul vegetal al Arborelui Cosmic sau Arborelui Vieţii care, conform tuturor tradiţiilor, creşte în Centrul Suprem.

În scopul unei juste înţelegeri a fundamentului probelor pe care le voi prezenta în continuare, consider absolut necesar (ca prin intermediul unei autorităţi în domeniu - Rene Guenon) să pun încă o dată în lumină izvorul Principial al simbolismului.

„Dacă Logosul este Gândire în interior şi Cuvânt în exterior, şi dacă Lumea este efectul Cuvântului divin rostit la originea vremurilor, întreaga natură poate fi considerată ca un simbol al realităţii supranaturale.

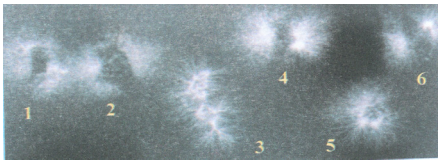

Fig.l. Electrogramele celor sase mostre de roca - explore anodică.
Poziția 3: Vârful Ocolit
Poziția 5: Sarmizegetusa

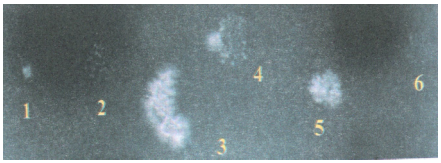

Fig.2. Electrogramele celor sase mostre de roca - explore catodică.
Poziția 3: Vârful Ocolit
Poziția 5: Sarmizegetusa

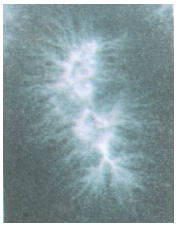

Lupă poziția 3 (Fig. l).
Vârful Ocolit - explorare anodică.

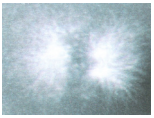

Lupă poziția 4 (Fig. 1).
Explorare anodică.

Lupă poziția 3 (Fig. 2).
Vârful Ocolit - explorare anodică.

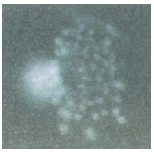

Lupă poziția 4 (Fig. 2).
Explorare catodică.

Tot ceea ce este, sub orice formă, avându-şi principiul în Intelectul divin, traduce sau reproduce acest principiu în maniera sa şi conform ordinului său de existenţă; şi astfel, de la un ordin la altul, toate lucrurile se înlănţuiesc şi îşi corespund pentru a contribui la armonia universală şi totală, care este ca o reflectare a Unităţii divine înseşi. Această corespondenţă este adevăratul fundament al simbolismului şi, din această cauză, legile unui domeniu inferior pot fi întotdeauna considerate ca simbolizând realităţile unui ordin superior, unde îşi au raţiunea lor profundă care le este, în acelaşi timp, principiu şi scop. "[110]

Faptul că Vârful Ocolit (Bucura Dumbravă) reprezintă partea vizibilă a Centrului Suprem, este susţinut de informaţii transmise prin simboluri şi mituri ce se regăsesc constant în cele mai diverse tradiţii - ceea ce reprezintă o dovadă suficientă că sursa lor este Tradiţia Primordială. Este vorba de simboluri fundamentale şi imagini simbolice ataşate Centrului pe care le voi prezenta, în cele ce urmează, identificate în însăşi structura şi amplasamentul Vârfului Ocolit.

SEMNUL - PECETEA - POLULUI

După cum am arătat în primul capitol, Centrul este Punctul fix pe care toate tradiţiile se învoiesc să-l desemneze ca „Pol", deoarece în jurul lui se efectuează rotaţia Lumii; semnul, emblema Polului este svastica - simbol răspândit aproape pretutindeni, din Extremul Orient în Extremul Occident.

La pag. 106 este prezentată schematic harta masivului Bucegi realizată (pentru uz personal) de alpinistul Radu Dragomir, în 1960. În Fig. 1 - pag. 107 este reprodus un fragment simplificat din harta menţionată. În imagine se remarcă svastica desenată de patru ramuri muntoase (evidenţiate prin colorit mai întunecat), deci o svastica naturală, al cărui centru este Vârful Ocolit; toate aceste patru ramuri muntoase prezintă vârfuri ce depăşesc 2400 m altitudine, fiind, după nucleul central format din Vârful Ocolit (2503 m) şi Vârful Omu (2505 m), cele mai înalte vârfuri din Bucegi.

În Fig. 2[111] - pag. 107 este prezentat un detaliu dintr-o mandală, a cărei imagine integrală este reprodusă în capitolul al VI-lea al lucrării. Această mandală, în ansamblul ei, figurează alegoric o svastica - analiza întregii reprezentări fiind expusă în capitolul menţionat. Ceea ce interesează pentru moment este detaliul din Fig. 2 - pag. 107 unde, după cum se poate observa, în centrul imaginii (care este şi centrul mandalei din care provine detaliul), se află o stea cu opt raze (simbol al funcţionalităţii Centrului), iar în centrul stelei este figurată svastica. Dacă această formă a svasticii se compară cu svastica desenată de ramurile muntoase din Fig. 1, se constată că asemănarea este izbitoare.

---

110 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 18.
111 Reproducere după Jose Argiielles: Mandală, Shamballa, Berkeley and London, 1972.

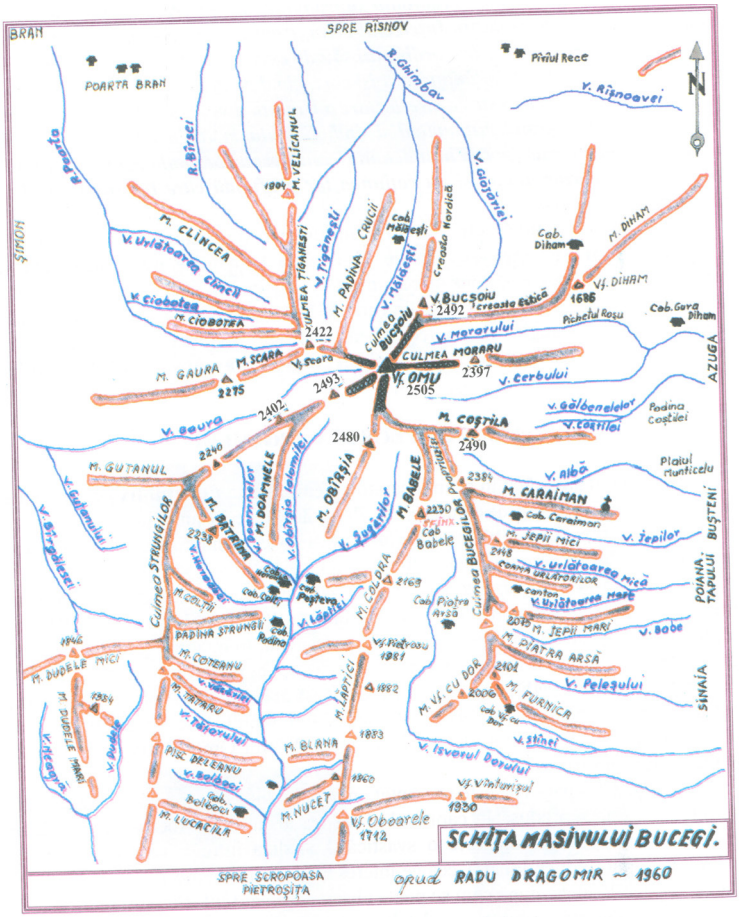

Au fost actualizate cotele vârfurilor: Omu, Găvanu, Coştila, Obârşia, Doamnele, Scara, Bucşoiu şi Moraru.

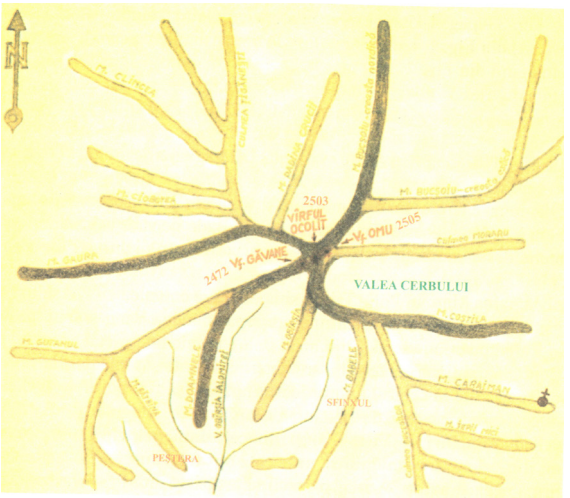

Fig. 1. Schița masivului Bucegi - fragment (vezi pag. 106).

Fig. 2. Centru de mandală.

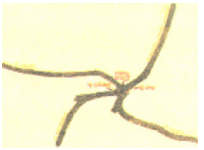

Fig. 3. Cele patru ramuri muntoase ce descriu svastica, preluate din Fig. 1.

În Fig. 3 - pag. 107 sunt prezentate cele patru ramuri muntoase (la care m-am referit) din Fig. 1, izolate şi reduse la dimensiunile pe care le are svastica din centrul imaginii din Fig. 2.

DIAGRAMA MARELUI POL

În Fig. 1[112] - pag. 111 este prezentată „Diagrama Marelui Pol" din tradiţia chineză.

Diagrama Marelui Pol - cunoscută şi sub numele de schema trigramelor sau ideograma Yin-Yang - este considerată ca fiind „de departe cel mai simplu şi cel mai sintetic desen simbolic [...], cheia de aur a tezaurului ştiinţei din antichitatea chineză."[113]

„Diagrama Marelui Pol - Taijitu simbolizează entitatea Universului ca un singur organism, bazat pe dualitatea mişcare-repaus, adică Yang şi Yin, prin a căror alternanţă şi interacţiune se naşte Lumea. Polul trebuie interpretat ca un fel de organizare centrală, un tipar universal, care determină toate stadiile de transformare ale materiei; se găseşte în centrul tuturor lucrurilor, fară să fie centrul lor, adică Lumea se manifestă printr-o serie de niveluri de organizare integrate [...]. Marele Pol naşte cele două principii (Yin şi Yang); din cele două principii se nasc cele patru imagini; din cele patru imagini se nasc cele opt trigrame."[114] Diagrama Marelui Pol, afirmă aceiaşi autori[115], mai poate fi şi astăzi văzută în vârful zidurilor unor case vechi sau pe grinzile din mijlocul unor temple confucianiste.

După cum se poate observa în Fig. 1 - pag. 111, în această reprezentare tradiţională a Diagramei Marelui Pol, octogonul determinat de cele opt trigrame este scos în evidenţă prin două octogoane concentrice, în centrul cărora se află simbolul Yin-Yang. Dar octogonul este simbolul geometric plan al Centrului, a cărui parte vizibilă este Vârful Ocolit; iar în imaginea Vârfului Ocolit din Fig. 2 - pag. 111, graţie cercului suprapus, se identifică fară dificultate simbolul Yin-Yang, practic identic cu cel din Diagrama Marelui Pol al tradiţiei chineze.

ŞARPELE DIN CENTRUL LUMII

După cum am arătat, conform tuturor tradiţiilor, prin Centru (Centrul Suprem, Centrul Lumii) trece Axis Mundi, printre ale cărui numeroase reprezentări se numără şi bastonul sau toiagul; în Centru se înalţă Muntele Cosmic sau Muntele Sacru, Arborele Cosmic sau Arborele Vieţii care în creştinism devine Crucea mântuitoare. Alte simboluri ale Centrului şi implicit ale Axului Lumii sunt omphalosul şi lingamul care sunt reprezentate de pietre aşezate vertical pe vârfuri de munţi sau în mijlocul

112 Reproducere după M.M. Davy: Encyclopedic des Mystiques Orientat Ed. Robert Laffont, France, 1975, ilustratia nr. 40

113 Zhou Shirong. Ou Guang An: Calator la Grota de Foc, Ed. Pentru Turism, Bucureşti, 1990, pag. 114.

114 Ibidem, pag. 111; 113.

115 Ibidem, pag. 111.

templelor; aceste pietre, de cele mai multe ori, sunt pietre brute, dar există şi variante care prezintă prelucrări mai mult sau mai puţin elaborate.

Şarpele este un simbol complex, extrem de răspândit şi care prezintă, chiar în cazul aceleiaşi tradiţii, atât valorizări pozitive (divine, demiurgice...) cât şi negative (infernale). „Se ştie că una dintre principalele semnificaţii simbolice ale şarpelui se referă la curenţii cosmici [...] care, în definitiv, nu sunt altceva decât efectul şi cumva expresia acţiunilor şi reacţiunilor forţelor emanate de Cer şi, respectiv, de Pământ [...]. Unirea dintre Cer şi Pământ este într-un fel manifestată prin aceşti curenţi, pentru că fară ea, aceştia nu s-ar putea produce. Mai trebuie adăugat că şarpele, atunci când are această semnificaţie, este cel mai adesea asociat unor simboluri axiale cum ar fi arborele sau bastonul, căci direcţia însăşi a axei o determină pe cea a curenţilor cosmici."[116] în acest sens este semnificativ faptul că idea prezenţei unui şarpe ascuns în Centrul Lumii transpare din cele mai diverse tradiţii; acest şarpe este încolăcit la baza Axului Lumii, respectiv în partea inferioară a simbolurilor echivalente care îl reprezintă.

+ Şarpele - lingamul şi omphalosul.

În arta hieratică şarpele apare încolăcit în jurul omphalosului precum şi în jurul lingamului - omphalosul şi lingamul fiind reprezentări simbolice ale Centrului şi Axului Lumii.[117]

+ Fig. 3 - pag. 111. Chrisma - monograma lui Cristos[118].

După cum am arătat în primul capitol, axul vertical al Chrismei reprezintă Axul Lumii, având în extremitatea superioară bucla literei „P" care indică Polul, iar în partea inferioară litera „S" - imagine a şarpelui (din Centru) încolăcit la baza Axului Lumii.

+ Fig. 4 - pag. 111. Esculap (Asklepios) - relief votiv, începutul sec. al III-lea (fragment)[119].

Esculap sau Asklepios este zeul medicinei din mitologia greacă; fiu al lui Apollo şi al unei muritoare, el ajunsese să deţină chiar ştiinţa şi puterea de a învia morţii; are ca atribut, nelipsit din reprezentările sale, celebrul baston în jurul căruia se încolăceşte un şarpe - devenit şi emblemă a medicinii.

Trebuie menţionat faptul că simbolismul bastonului lui Esculap (Asklepios) este distinct de simbolismul caduceului lui Hermes; deşi ambele sunt reprezentări ale Axului Lumii, corespund unor aspecte diferite.

+ Fig. 5 - pag. 111. Arborele Cosmic/Arborele Vieţii şi şarpele[120] (vignetă pe plăcile Nacaal - descoperite în India de J.Churchward - vechimea lor depăşind 150.000 de ani).

116 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 382.

117 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 562.

118 Reproducere: ibidem, pag. 202.

119 Reproducere după Manfred Oppermann: Tracii între arcul Carpatic şi Marea Egee, Ed. Militară, Bucureşti, 1988, pl. LXXV, fig. 134.

120 Reproducere după James Churchward: Mu - continentul dispărut, Ed. Saeculum, I.O, Ed. Vestala, Bucureşti, 1996, pag. 251, fig. 103.

„Şarpele este cosubstanţial cu Arborele Cosmic (bradul la români) [...]. De aceea îl găsim în iconografia primară a lumii încolăcit pe Arborele Cosmic."[121] Din unele variante ale miturilor cosmogonice daco-române - spune Romulus Vulcănescu - „reiese că şarpele a preexistat cosmosului şi a emers odată cu Arborele Cosmic din apele primordiale: «La începutul începutului, din hău ăla de ape, şarpele a ieşit odată cu copaciu ăla mare din ape, încleştat în rădăcinile lui»".[122]

După cum arată Rene Guenon, „simbolismul şarpelui este efectiv legat, înainte de toate, de însăşi idea de viaţă - acest sens este evident în special pentru şarpele care se încolăceşte în jurul bastonului lui Esculap"[123]. La aceeaşi concluzie ajunge şi Keyserling - el precizează: „caldeenii aveau un singur cuvânt pentru viaţă şi şarpe"[124]. „în arabă şarpele este al-hayya, iar viaţa este al-hayât.

Aceasta se leagă de simbolismul «Arborelui Vieţii» şi permite în acelaşi timp întrezărirea unui raport ciudat între şarpe şi Eva (Hawâ, «cea vie»); putem aminti aici reprezentările medievale ale «ispitei», unde trupul şarpelui încolăcit pe trunchiul copacului se termină cu un bust de femeie"[125]. În plus, în mituri, şarpele apare ca paznic al comorilor ascunse - „cea mai preţioasă dintre toate fiind nemurirea"[126]- viaţa fără sfârşit.

+ Conform tradiţiei hinduse, un şarpe de foc doarme încolăcit în extremitatea inferioară a coloanei vertebrale. Acest şarpe - formă condensată, statică, a energiei creatoare de esenţă feminină (Sakti) - poartă numele de Kundalini. Dar coloanei vertebrale din microcosmosul-om îi corespunde pe plan macrocosmic Axis Mundi şi, în consecinţă, Kundalini-ei, şerpoaica încolăcită la baza coloanei vertebrale, îi corespunde şarpele încolăcit în partea inferioară a Axului Lumii - şarpe care, în baza legii analogiei, trebuie să fie de esenţă feminină şi poate fi numit (numită) Kundalini a Terrei. Acest aspect este confirmat de reprezentările iconografice medievale ale „ispitei" (amintite de Rene Guenon) în care trupul şarpelui încolăcit pe trunchiul Arborelui se termină cu bust de femeie - iar Arborele, după cum se ştie, este unul dintre principalele simboluri ale Axului Lumii.

Potrivit tradiţiei hinduse, localizarea Kundalini-ei (adormite) la baza coloanei vertebrale este doar starea ei primară şi corespunde omului obişnuit. Dar odată trezită, Kundalini - şarpele de foc - se desfăşoară şi începe ascensiunea de-a lungul canalului Shusumna (median coloanei vertebrale) traversând cele şase chakras inferioare, pentru a atinge în final Lotusul cu 1000 de petale (Sahasrara Padma) unde are loc „unirea dintre Kundalini (Sakti) cu soţul ei divin £iva" - formulă simbolică ce desemnează realizarea supremă a fiinţei umane, dobândirea condiţiei de Om transcendent, condiţie ce include nemurirea şi accesul la Cer. Prin analogie, Kundalini a Terrei - şarpele din Centrul Lumii, şarpele încolăcit pe trunchiul Arborelui Cosmic

121 Romulus Vulcănescu: Mitologie Română, Ed. Academiei RSR, 1985, pag. 522.

122 Ibidem, pag. 245.

123 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 144.

124 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 693.

125 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 144.

126 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 700.

Fig. 1. Diagrama Marelui Pol.

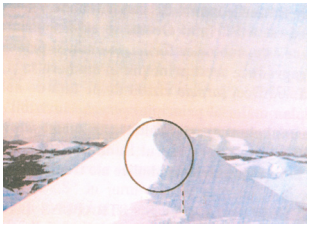

Fig. 2. Varful Ocolit (Bucura Dumbrava) - fata de nord-est.

Fig. 3. Chrisma - monograma lui Christos.

Fig. 4. Esculap (Asklepios).

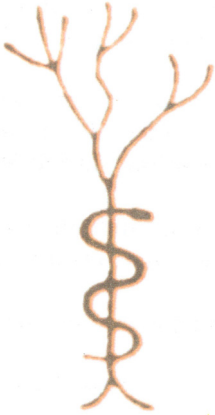

Fig. 5. Sarpele si Arborele Vietii.

Fig. 6. Varful Ocolit (Bucura Dumbrava) - fata de nord-est.

sau Arborelui Vieţii - trebuie să se supună aceloraşi legi, şi să aibă aceleaşi funcţiuni la scară planetară.

• Fig. 6 - pag. 111. Vârful Ocolit şi şarpele din Centrul Lumii

După cum se poate observa în imagine, pe faţa de nord-est a Vârfului Ocolit apare clar figurat un şarpe, practic identic cu cel din reprezentările simbolice din Fig. 3, Fig. 4 , Fig. 5 din aceeaşi pagină.

Este cunoscut faptul că zona vârfului Omu este „pol" al vânturilor; aici de multe ori, cu precădere iarna, vântul atinge viteze care nu pot fi evaluate deoarece depăşesc valorile prevăzute pe scalele aparatelor de măsură[127], iar direcţia din care suflă se schimbă cu o frecvenţă incredibilă. În ciuda acestei stări de fapt, şarpele de pe Vârful Ocolit ia aceeaşi formă în toate iernile. Acest fenomen, ca şi svastica naturală alcătuită de ramurile muntoase, ca şi simbolul Yin-Yang identificat pe aceeaşi faţă de nord-est a Vârfului Ocolit, se explică prin spusele lui Rene Guenon: „Tot ceea ce este, sub orice formă, avându-şi principiul în Intelectul divin, traduce sau reproduce acest principiu în maniera sa şi conform ordinului său de existenţă."[128] Deci şarpele vizibil de pe faţa de nord-est a Vârfului Ocolit traduce în plan material principiul şarpelui invizibil - Kundalini a Terrei - care aparţine unui plan superior; altfel spus, acest şarpe vizibil este o hierofanie[129] a şarpelui invizibil din Centrul Lumii - Kundalini a Terrei - şarpe care apare figurat în reprezentările simbolice ale Centrului şi Axului Lumii.

ŞARPELE ÎN FORMĂ DE „S" STRĂPUNS LA MIJLOC

După cum afirmă Vasile Lovinescu, „o reprezentare frecventă este şarpele în formă de «S», străpuns la mijloc de o săgeată, simbolizând fixarea mercurului, umidul radical."[130] Mercurul este simbolul alchimic al principiului pasiv, feminin, umid, yin, iar în tradiţia chineză corespunde dragonului[131] - dragonul şi şarpele fiind simboluri echivalente.

În Fig. 1 - pag. 112 este reprodus un fragment din harta Europei, în care este pus în evidenţă (marcat cu roşu) Şarpele în formă de „S" desenat de lanţul munţilor Carpaţi şi Balcani - şarpe străpuns de Axis Mundi la mijloc, în Vârful Ocolit.

Simbolismului şarpelui în formă de „S" i se asociază simbolismul dublei spirale, care se regăseşte între motivele ornamentale scrijelite pe Coloana Cerului din tradiţia populară românească (vezi pag. 23, Fig. 2, poz. 7.4).

După cum arată Rene Guenon,[132] simbolismul dublei spirale este în strânsă conexiune cu simbolul Yin-Yang care, dacă este considerat

127 Mă refer la situaţia de până în 1989, deci la aparatele de măsură existente în dotarea Staţiei Meteorologice de la Vârful Omu din acea vreme.

128 Vezi pag. 103 din lucrare.

129 "«Hierofanie» este un cuvânt introdus de M. Eliade în 1949, pentru a desemna orice manifestare a sacrului."(Pierre Riffard: Dicţionarul esoterismului, Ed. Nemira, 1998, pag. 130).

130 Vasile Lovinescu: Al patrulea hagialâc, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1981, pag. 129.

131 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 503.

132 Rene Guenon: La Grande Triade, Ed. Gallimard, 1957, pag. 46, 44.

plan - conform unui simbolism tradiţional mai general - corespunde secţiunii diametrale a Oului Lumii ale cărui două jumătăţi, când se separă, devin Cerul şi Pământul; cele două jumătăţi fiind delimitate de o linie sinuoasă (în formă de „S") indică o interpenetraţie a celor două elemente constitutive (Yin şi Yang) în Oul Lumii.

În mitul cosmogonic vedic se spune că înainte de Creaţia Lumii, zeul Vişnu zace nemişcat pe Şarpele Primordial care pluteşte imobil pe Oceanul universal de lapte; când începe Creaţia Lumii, separarea Cerului de Pământ, zeii (Devas) şi demonii {Asuras), laolaltă, încep să bată laptele Oceanului Primordial: Devas (zeii) şi Asuras (demonii) trag în sensuri contrare şarpele înfăşurat în jurul muntelui care reprezintă «Axul Lumii»"[133]. Este vorba deci de un principiu implicat în separarea Oului Lumii în cele două jumătăţi care devin Cerul şi Pământul; acest principiu este simbolizat de şarpele care, în urma acţiunii zeilor {Devas) şi demonilor {Asuras), ia formă de „S" fixat la mijloc de Axul Lumii[134].

Amprenta acestui principiu s-a păstrat, după separare, în ambele jumătăţi ale Oului Lumii: pe Pământ se identifică în şarpele lanţului muntos format de Carpaţi şi Balcani, iar pe Cer în constelaţia Dragonului, constelaţie circumpolară care, după cum a observat Vasile Lovinescu[135], are întocmai forma lanţului muntos numit mai sus (vezi pag. 114: Fig. 1 şi Fig. 2[136]); altfel spus, cei doi şerpi gemeni: şarpele ceresc (reprezentat de constelaţia Dragonului ce se încolăceşte în formă de „S" în jurul polului ecliptic[137]) şi şarpele pământesc (reprezentat de Carpaţi şi Balcani şi străpuns de Axis Mundi), împreună, sunt o hierofanie a Şarpelui Primordial

CERBUL ŞI ARBORELE VIEŢII

După cum arată Jean Chevalier şi Alain Gheerbrant[138], cerbul, imagine arhaică a reînnoirii ciclice, este adesea comparat sau asociat cu Arborele Vieţii. Această valorizare simbolică a imaginii cerbului se regăseşte atât în tradiţiile musulmane, altaice, maya, pueblo, cât şi în ornamentele baptisteriilor[139] creştine. Referitor la acest ultim aspect este demn de remarcat faptul - semnalat de Rene Guenon[140] - că vechile baptisterii aveau formă octogonală.

În unele tradiţii cerbul apare ca „vestitor al luminii [...] iar în alte tradiţii acest simbolism îşi dobândeşte întreaga sa valoare cosmică şi

133 Ananda K. Coomaraswamy citat de Rene Guenon: ibidem, pag. 51.

134 Acest principiu se regăseşte şi în acea formă a svasticii formată din doi S încrucişaţi.

135 Vasile Lovinescu: Dacia hiperboreeană, Ed. Rosmarin, Bucureşti, 1994, pag. 11.

136 Reproducere după Enescu M, Ionescu M, Freymayer E: Harta cerului, Planetarium, Constanţa.

137 Polul ecliptic este situat pe o axă ce trece prin centrul Pământului şi este perpendiculară pe planul eclipticii. Polul ecliptic este centrul cercului (numit cerc de precesie) trasat pe bolta cerului de axa polilor geografici ai Pământului, prin deplasarea lentă a acesteia sub influenţa combinată a Soarelui şi a Lunii (asupra acestui subiect voi reveni în capitolul al VI-lea).

138 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 162.

139 Baptisteriul este un mic edificiu construit lângă o biserică catolică, sau un spaţiu, capelă, în interiorul unei biserici catolice, destinat oficierii botezului.

140 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 266.

Două duble spirale.

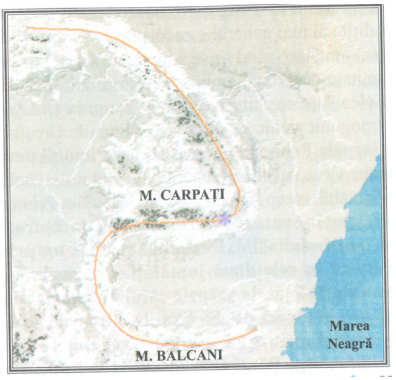

Yin -Yang.

Fig. 1. Lanțul munților Carpați și Balcani, pe harta Europei (* Vârful Ocolit).

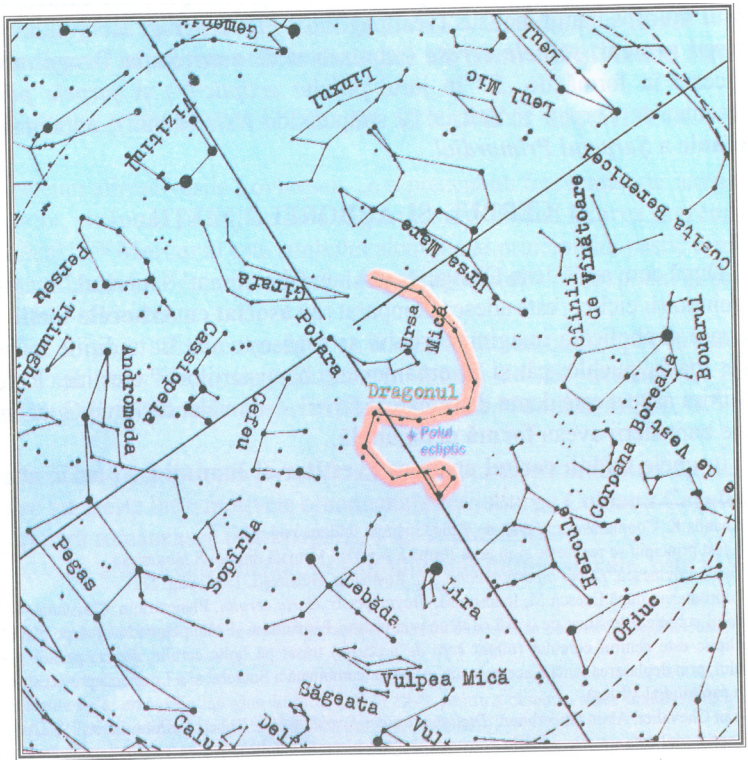

Fig. 2. Harta cerului nordic (fragment) - Constelațiile circumpolare.

spirituală. Cerbul apare ca mediator între Cer şi Pământ, ca simbol al Soarelui în ascensiune.

Ulterior o cruce va apărea între coarnele sale şi el va deveni imagine a lui Christos, simbol al harului revelaţiei salvifice. Mesager al divinului, cerbul aparţine unui lanţ de simboluri, asociat fiind: Arborelui Vieţii, coarnelor şi crucii [...]. În arta amerindiană Arborele Vieţii este reprezentat răsărind dintre coarnele cerbului, precum în tradiţia europeană a viziunii sfântului Hubert."[141]Dar, după cum arată Romulus Vulcănescu, şi în tradiţiile noastre „cerbul poartă în coarne un brad, simbol carpatic al Arborelui Cosmic. Un colind de Anul Nou reflectă, într-o formă inedită, imaginea cerbului purtând un brad între coarne:

«Leru-i Ier de Domn,
cerbuţul păştea,
în ramuri purta
un mic de brăduţ,
cu stea în creştet.
Cerbuţul păştea,
brăduţul creştea,
mare şi fălos
într-un brad frumos.
Pe unde călca,
noaptea lumina
ceru-ntunecat,
cerbul îmbrădat.»

În unele colinde cerbul poartă între coarne un leagăn de mătase în care o plimbă pe Ileana Cosânzeana [...]. Iar în alte colinde, cerbul poartă în herbul său chiar pe:

«Iisus mititel
mic înfăţăşel.» "[142]

O tradiţie precreştină a cărei semnificaţie profundă este aproape uitată, stă la originea sărbătorii lui Moş Crăciun care, la sfârşit de an, în noaptea marii sărbători a naşterii Mântuitorului - Iisus Christos - aduce bradul încărcat de daruri în fiecare casă de creştin. Dar Moş Crăciun, după cum arată Nicolae Densuşianu, îl reactualizează pe Bătrânul Saturn, regentul Vârstei de Aur când Arborele Vieţii îşi dăruia oamenilor fructele miraculoase. De aceea, în amintirea acelui Timp fericit, şi ca o promisiune a celui ce va să vină, în noaptea naşterii Pruncului Iisus - Promisiunea întrupată - Bătrânul Saturn, sub chipul lui Moş Crăciun, vine în sania trasă de cerbi, aducând bradul încărcat de daruri şi lumini - imagine a Arborelui Vieţii.

După cum se poate vedea pe hărţile prezentate în lucrare (pag. 106 şi pag. 77), valea adâncă ce coboară de la Vârful Ocolit (Bucura Dumbravă) şi vârful Omu -mărginită la nord de Colţii Morarului şi la

141 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 162.

142 Romulus Vulcănescu: Mitologie Română, Ed. Academiei RSR, 1985, pag. 510.

sud de muntele Coştila - este numită Valea Cerbului. Această denumire spune multe, căci nu despre valea unui cerb oarecare este vorba, ci chiar despre valea Cerbului fermecat ce poartă în frunte nemaivăzuta piatră preţioasă pe care Harap-Alb o cucereşte - la porunca Spânului - pentru Verde-împărat:

Fig. 1 - pag. 117. Cerbul desenat de ramurile muntoase ale Bucegilor este Cerbul fermecat ce poartă în frunte piatra preţioasă care este Centrul (Vârful Ocolit), Cerbul între coarnele căruia creşte Arborele Cosmic sau Arborele Vieţii sau răsare Crucea - prefigurată profetic de crucea de pe Caraiman.

Se poate trage concluzia că simbolismul cerbului - aşa cum este transmis de cele mai diverse tradiţii: cerbul vestitor al luminii, cerbul mediator între Cer şi Pământ, cerbul între coarnele căruia creşte Arborele Cosmic sau Arborele Vieţii sau se înalţă crucea - provine din Tradiţia Primordială şi are ca fundament această realitate din Bucegi.

Fig. 2 - pag. 117. Desen ce împodobeşte o straiţă de sărbătoare din satul Vişag, munţii Vlădeasa[143].

Se remarcă asocierea dintre cerb şi brad (Arborele Cosmic sau Arborele Vieţii la români).

ÎNTREITUL STÂLP AL CERULUI

„Mai bine să faci o ipoteză care în final
s-ar putea dovedi greşită, decât să nu faci
nici una "

Dimitri Ivanovici Mendeleev

Şi în acest caz, respectiv identificarea întreitului Stâlp al Cerului, voi prezenta faptele în succesiunea lor cronologică.

Totul a pornit de la următorul text (pe care l-am mai citat cu altă ocazie)[144]:

„În cosmologia lamaistă din Tibet se spune că în mijlocul discului terestru se ridică spre cer Muntele Meni [...]. Din cei patru versanti ai săi pleacă în cele patru direcţii cardinale patru drumuri care duc spre alţi patru poli. Aceşti poli sunt foaiere de intensă energie, acţionând periodic asupra evoluţiei popoarelor şi a istoriei lor". Luând în considerare indicaţia conform căreia din cei patru versanti ai Muntelui Polar (desemnat prin Muntele Meru) pleacă spre cele patru direcţii cardinale patru drumuri ce duc spre alţi patru poli (secundari), am decis să trasez pe punctul cel mai înalt al Vârfului Ocolit (vezi vârful marcat din Fig. 1 şi Fig. 4 - pag. 119) cele patru direcţii cardinale plus direcţiile intermediare. Aici însă se ridica o problemă: acul busolei indică polul nord magnetic al Pământului, iar polul magnetic nu coincide cu polul geografic, nu are o poziţie fixă, ci se deplasează continuu şi cu viteză variabilă; deşi aceste viteze de deplasare sunt extrem de mici, dacă luăm în considerare două momente separate - în timp - de mii de ani, la acele momente polul magnetic poate ocupa poziţii care să difere semnificativ.

143 Reproducere după Nicolae Dunăre: Arta populară din Munţii Apuseni, Ed. Meridiane, 1981, pag. 80.

144 Vezi pag. 55 din lucrare.

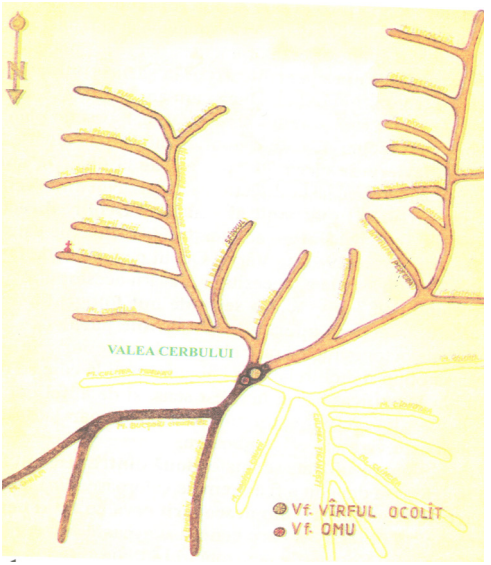

Fig. 1. „Cerbul fermecat"- între coarnele căruia - pe Vârful Ocolit creşte Arborele Vieţii sau Arborele Cosmic. Reprezentarea schematică a hărţii masivului Bucegi, reprodusă de la pag. 106, dar rotită cu 180^0 - privită deci dinspre nord.

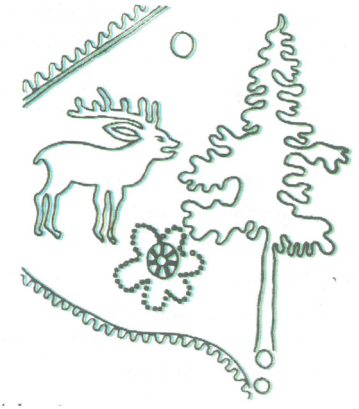

Fig. 2. Cerbul şi Arborele Vieţii - artă populară românească din munţii Apuseni.

Din acest motiv m-am hotărât să țin cont de orientarea Columnei Cerului, deoarece - conform tradiției - monumentele megalitice erau orientate strict spre punctele cardinale şi, în consecință, orientarea Columnei Cerului trebuia să fie conformă cu realitatea de la data realizării şi poziționării ei. După cum am arătat, una din fețele laterale ale columnei (fața de sud-est) este un perete vertical, practic plan, iar acest fapt ne-a facilitat stabilirea direcției pe care este orientată Columna.[145] În urma măsurătorii am constatat o deviere de circa 30° spre est de la direcția nord indicată de acul busolei. Am considerat această direcție ca fiind „Nordul Vechi", funcție de care am trasat pe vârful cel mai înalt al Vârfului Ocolit „direcțiile cardinale Vechi" plus direcțiile intermediare - acestea fiind şi axele pe care a fost orientat octogonul realizat în 12 iunie 1987 pe Vârful Ocolit pentru că, de fapt, idea trasării octogonului a fost o consecință a necesității trasării acestor direcții - vezi Fig. 3 - pag. 119. În 14 iunie 1987 am făcut o serie de opt fotografii stând în centrul marcat şi orientând obiectivul aparatului fotografic paralel cu axele trasate - devenite diagonale ale octogonului şi raze ale cercului exterior. Din analiza celor opt fotografii speram să obțin indicii relativ la cei patru poli la care se referă cosmologia lamaistă; nu am identificat nimic în acest sens, şi de altfel era puțin probabil, pentru că în mod sigur respectivii patru poli sunt poziționați la distanțe considerabile față de locul în care vizasem cele opt cadre.

Deşi nu am obținut rezultatele scontate, două dintre cele opt fotografii realizate cu această ocazie s-au dovedit a fi extrem de valoroase; din analiza lor - pe care o voi prezenta în cele ce urmează - am descoperit ceva cu totul neaşteptat şi care depăşea în importanță obiectivul care generase această întreprindere[146].

1. Fig. 5 - pag. 119. Fotografie realizată în 14 iunie 1987 de pe Vârful Ocolit, din centrul marcat în imaginile din aceeaşi pagină; fotografia prezintă o vedere din „A" (vezi Fig. 1).

Obiectivul aparatului fotografic a fost orientat pe direcția „Nordului Vechi" (nord-est). Ceea ce se vede în prim plan este şeaua Vârfului Ocolit şi înclinările simetrice ale celor doi versanti ai săi. În fundal, în centru, se vede partea superioară a feței de sud-vest („Sudul Vechi") a Columnei Cerului, partea ei inferioară fiind mascată de Cabana Omu; latura din dreapta a ceea ce se vede din columnă este şi latură a feței ei de sud-est („Estul Vechi") la care ne-am raportat pentru a determina orientarea monumentului de piatră - obiectivul aparatului având chiar această orientare când am realizat fotografia în discuție. După cum se poate observa, axa trasată pe mijlocul fotografiei - axă ce figurează direcția de vizare - împarte Vârful Ocolit în două părți simetrice şi se suprapune peste latura din dreapta a Columnei Cerului, deci peste fața ei de sud-est.

În urma acestor observații se poate trage concluzia că, în mod riguros, tocmai această axă sau - mai corect spus - planul de simetrie al Vârfului Ocolit a stat la baza poziționării Columnei Cerului de la Omu.

145 Am realizat această măsurătoare împreună cu Gina şi Mihaela (Georgeta Ciobanu şi Mihaela Mureşanu).

146 Acest fapt confirma, pentru cine ştie a câta oară, spusele lui Dimitri Ivanovici Mendeleev citate în motto.

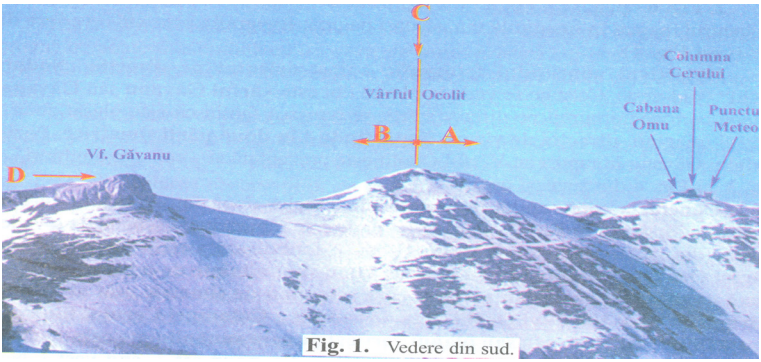

Fig. 1. Vedere din sud.

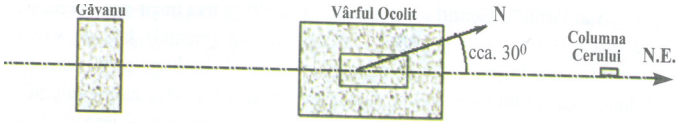

Fig. 2. Vedere din C (Fig. 1) - reprezentare schematică.

Fig. 3. Direcțiile cardinale considerate, trasate pe Vârful Ocolit.

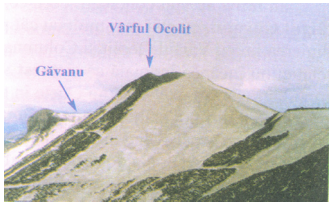

Fig. 4. Vedere din est - nord-est.

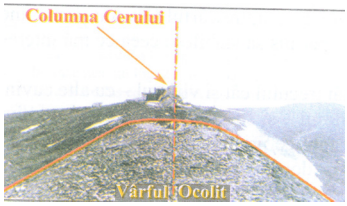

Fig. 5. Vedere din A (Fig. 1).

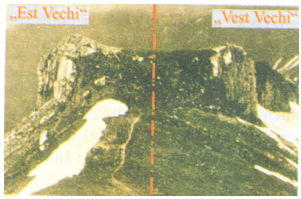

Fig. 6. Vf. Găvanu, vedere din B (Fig. 1)

2. Fig. 6 - pag. 119. Fotografie realizată în 14 iunie 1987 de pe Vârful Ocolit, din centrul marcat în imaginile din aceeaşi pagină; fotografia prezintă o vedere din „B" (vezi Fig. 1).

Obiectivul aparatului fotografic a fost orientat pe direcţia „Sudului Vechi" (sud-vest). Ceea ce se vede în planul doi este vârful Găvanu sau Găvanele - după cum apare numit pe diferite hărţi; se remarcă faptul că este plasat chiar în centrul imaginii, direcţia de vizare împărţindu-1 în două părţi simetrice. Poziţia vârfului Găvanu în raport cu Vârful Ocolit este prezentată şi - sub alte unghiuri - în Fig. 3 şi Fig. 4 din aceeaşi pagină.

Concluzia care rezultă în urma analizei celor două fotografii din 14 iunie 1987 este ilustrată în Fig. 2 - pag. 119 - unde este reprezentată schematic o vedere de sus (din „C") a imaginii din Fig. 1 - şi se formulează astfel: vârful Găvanu, Vârful Ocolit şi Columna Cerului de la Omu sunt aliniate de-a lungul unei axe - axă conţinută de un plan vertical care este plan de simetrie atât al vârfului Găvanu cât şi al Vârfului Ocolit, faţa de sud-est a Columnei Cerului fiind conţinută în acelaşi plan; axa sau planul vertical pe care sunt aliniate cele două vârfuri şi Columna Cerului este orientat pe direcţia nord-est - sud-vest („Nord Vechi"-„Sud Vechi"), făcând un unghi de circa 30° cu axa nord-sud. Aceeaşi concluzie poate fi formulată şi astfel: dacă prelungim (mental) faţa de sud-est a Columnei Cerului înspre sud-vest, ea întâlneşte Vârful Ocolit pe care-l parcurge pe toată lungimea lui împărţindu-l în două părţi simetrice, pentru ca prelungind-o în continuare să întâlnească vârful Găvanu pe care, de asemenea, îl împarte în două părţi simetrice.

În urma acestei concluzii, ceea ce mi-a captat atenţia într-o primă fază a fost vârful Găvanu, cu atât mai mult cu cât până la acel moment îl ignorasem complet; alinierea lui cu Vârful Ocolit şi Columna Cerului a fost pentru mine o adevărată revelaţie; nu încăpea îndoială că şi acest vârf reprezintă „ceva" - ceva deosebit de important - şi era exclus să nu existe în tradiţii informaţii care să-l vizeze şi cu ajutorul cărora să-i pot stabili natura şi funcţia. Bineînţeles am început imediat investigaţii în acest sens, având un singur reper: forma vârfului Găvanu privit dinspre nord-est. Acest reper s-a dovedit a fi suficient; graţie lui, şi nesperat de simplu, am identificat vârful Găvanu ca fiind modelul, originalul, care a stat la baza reprezentărilor lui Ianus - rege şi zeu al începuturilor, din mitologia romană.

Simbolismul şi miturile ţesute în jurul lui Ianus - pe care le-am studiat ulterior - pe de o parte, n-au făcut decât să confirme identitatea dintre vârful Găvanu şi imaginea mitică a lui Ianus şi, pe de altă parte, mi-au permis să stabilesc ceea ce mă interesa de fapt: funcţia reală a acestui vârf.

Conform tradiţiei, Ianus cunoştea atât trecutul cât şi viitorul - cu alte cuvinte putea privi în acelaşi timp şi trecutul şi viitorul - şi se spune că acesta era motivul pentru care era reprezentat având două feţe ce priveau în direcţii opuse, şi din acelaşi motiv mai era numit şi Ianus Bifrons (două frunţi) sau Ianus Biformis (două chipuri).

Fig. 1 - pag. 123. Ianus Bifrons - după o monedă romană[147].

După cum se vede în imagine, Ianus poartă pe creştetul capului un fel de coroană ce poate fi asimilată cu un corn de lună; această coroană este susținută la mijloc de un suport axial care ocupă o poziție mediană între cele două fețe ale zeului.

În continuare voi expune argumentația care susține identitatea dintre vârful Găvanu şi figura mitică a lui Ianus, argumentație care se bazează pe compararea imaginii zeului (Fig. 1 - pag. 123) cu imaginea vârfului Găvanu (Fig. 2 [148] - pag. 123), şi corelarea observațiilor cu datele furnizate de tradiții şi cu concluziile proprii argumentate deja în lucrare.

+ Cele două fețe ale lui Ianus se regăsesc în aspectul celor două capete laterale ale vârfului Găvanu[149]; aceste două „fețe" de stâncă privesc practic una spre răsărit („Estul Vechi") şi cealaltă spre apus („Vestul Vechi"), ceea ce corespunde întocmai simbolismului temporal al lui Ianus tradus în simbolism spațial, şi iată de ce: conform tradiției Ianus priveşte cu una dintre fețe trecutul - dar trecutul corespunde simbolic apusului - iar cu cealaltă față priveşte viitorul, care corespunde simbolic răsăritului.

+ „Cornul de lună" care leagă cele două frunți ale lui Ianus se regăseşte în şaua curbată în acelaşi fel a vârfului Găvanu, şa care leagă cele două fețe de stâncă. Cu siguranță aceste două extremități ale Găvanului erau - într-un trecut nu foarte îndepărtat - cu mult mai înalte decât se prezintă acum[150] şi, în consecință, curbura, adâncitura şeii era mult mai evidentă. Un argument în acest sens îl aduce chiar numele de Găvanu pe care îl poartă vârful, cuvântul găvan însemnând „scobitură, adâncitură, sau partea unui obiect care prezintă o scobitură"[151]; de aici rezultă că în traducere „vârful Găvanu" înseamnă, textual, „vârful Adâncitura" - nume cu iz de paradox, dar care se explică prin existența curburii, adânciturii şeii care era cândva, nu foarte demult, încă deosebit de pregnantă.

+ Între cele două fețe ale lui Ianus, suportul axial - pe care se sprijină „cornul de lună" - are o poziție mediană; conform tradiției, în diversele ipostaze ale lui Ianus ca deținător al unei duble puteri, cele două fețe ale sale au funcții complementare[152], „principiul lor comun fiind insinuat, dar şi ocultat (ascuns), în a treia față, mediană, invizibilă şi implicită"[153]. Această a treia față a lui Ianus este figurată de suportul axial. Dacă ne raportăm la vârful Găvanu ca model originar al reprezentării lui Ianus, acest suport axial ar trebui să se regăsească situat pe poziția mediană, deci în planul de simetrie al vârfului Găvanu;

147 Reproducere după G.Popa Lisseanu: Mitologia greco-romană, Ed. Universul, 1944, pag. 19, Fig. 9.

148 In imaginea din Fig. 2, vârful Găvanu a fost scos în evidență prin prelucrarea fundalului.

149 Nu este exclus ca cele două fețe de stâncă să fi fost cândva parțial sculptate.

150 Chiar în 1987, meteorologii de la stația Omu au fost martori la prăbuşirea unei bucăți considerabile din stânca feței din dreapta a vârfului Găvanu, iar după câteva zile de la eveniment am constatat personal urmările.

151 Vasile Breban: Dicționar al limbii române contemporane, Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1980, pag. 232.

152 Ianus stăpân al cheilor: închide şi deschide; stăpân al timpului: controlează trecutul şi viitorul; însumând puterea regală şi puterea sacerdotală; însumând principiul masculin şi principiul feminin.

153 Vasile Lovinescu: Al patrulea hagialâc, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1981, pag. 95-96.

iar, după cum am văzut, planul său de simetrie coincide cu planul de simetrie al Vârfului Ocolit, şi de aici rezultă că axul vertical ce trece prin vârful Vârfului Ocolit şi care este chiar Axis Mundi, se proiectează pe faţa mediană a vârfului Găvanu. Suportul axial din reprezentarea lui Ianus - de la care am pornit - trebuie să reflecte acest fapt, deci respectivul suport axial nu poate fi decât o figurare a Coloanei Cerului care se revelează a fi în realitate cea de a treia faţă a lui Ianus, cea ascunsă. În perfect acord cu tradiţia, cea de a treia faţă a vârfului Găvanu deşi invizibilă este totuşi insinuată, căci urcând în planul median al Găvanului, din direcţia „D" (pag. 117), vârful Vârfului Ocolit se arată sub forma unui triunghi profilat în mijlocul şeii lui - podoabă a coroanei din creştetul lui Ianus Bifrons cel autentic (Fig. 3 - pag. 121).

Miturile şi tradiţiile romane confirmă relaţia dintre Ianus şi Axul Lumii prin implicarea zeului în activitatea Centrului (Polului), precum şi prin originea care i se atribuie:

„Ianus, după Fastele lui Ovidiu, învârteşte polul nordic al cerului, numit de alţi autori Geticus polus, Geticum plaustrum [...]. Ianus era păzitorul porţilor cerului. [...] poetul Ovidiu, în Fastele sale, ne înfăţişează pe Ianus rostind următoarele cuvinte: «[...]Eu unul singur am dreptul să învârtesc polul ceriului. Eu veghez la porţile ceriului; [...] însuşi Joe nu poate să intre şi să iasă fară voia mea»"[154] . După cum arată Nicolae Densuşianu, din vechile tradiţii şi legende religioase ale romanilor rezultă că „Ianus era fiu al lui Apollo, al zeului luminii [...].

Ianus emigrase în Italia din regiunea situată sub cele două Urse, unde după ideile vechi geografice şi astronomice se învârte polul ceriului adecă din ţara hiperboreilor sau a geţilor sau dacilor."[155] Conform simbolismului tradiţional, această „emigrare" a lui Ianus însemna în fapt constituirea unui centru secundar în Italia, derivat direct din Centrul Suprem. În acest sens ar trebui adăugat că Ianus „mai era şi zeul iniţierii în mistere; [...] cele două chei ale sale - una de aur, cealaltă de argint - erau cele ale «marilor mistere» şi ale «micilor mistere»; folosind un limbaj echivalent, cheia de argint este cea a «Paradisului terestru», iar cheia de aur este cea a «Paradisului ceresc»".[156]

O confirmare a originii lui Ianus o aduc şi cele două cununi de pe cele două frunţi ale sale (Fig. 1 - pag. 123), cununi care seamănă izbitor a bonete dacice; faptul este cu atât mai concludent cu cât, această reprezentare a lui Ianus - rege al începuturilor şi zeu roman - figurează chiar pe monede romane.

În continuare voi prezenta o altă probă care confirmă originea lui Ianus - respectiv sursa reprezentării şi simbolismului zeului, sursă care nu este alta decât vârful Găvanu în contextul amplasării lui.

Fig. 4a[157] - pag. 123. Caduceul pe monede anteromane ale Daciei.

„Caduceul ne apare în antichitatea pelasgă ca atribut particular al lui Hermes sau Armis al Daciei şi figurează sub diferite forme mistice ca

154 Nicolae Densuşianu: Dacia preistorică, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1986, pag. 414.

155 Ibidem, pag. 415.

156 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 133-134.

157 Reproducere după N.Densuşianu: Dacia preistorică, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1986, pag. 577, fig. 263.

Fig. 1. Ianus Bifrons (după o monedă romană).

Fig. 2. Vârful Găvanu (Găvanele) - fața de nord-est.

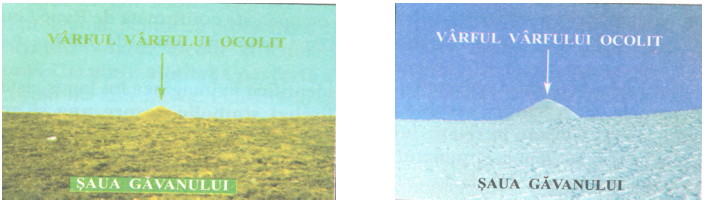

Fig. 3. Vedere din D (vezi pag. 119, Fig. 1)

Fig. 4. (a,b,c,d,e)

a - Reprezentare a caduceului pe monede anteromane ale Daciei;

b - Cruce de pe una din turlele bisericii schitului Peştera Ialomiţei;

c - „Cornul de lună" şi suportul axial median - detaliu din Fig. 1

d - Figurări ale Coloanei Cerului (reproduse din pag. 63, Fig. 1, poziţiile 2.1 şi 2.6);

e - Simbol al Mercurului în alchimie, şi al planetei Mercur în astrologie şi astronomie. În mitologia romană, Hermes este numit Mercur.

emblemă națională pe monedele anteromane ale Daciei"[158].

Reprezentat sub această formă, caduceul - imagine a Axului Lumii - este figurat de un ax vertical ce susține un arc de cerc; punctul de deasupra, marcând centrul cercului din care provine arcul, reprezintă în mod evident Centrul.

Caduceul dacic se regăseşte sub aceeaşi formă în unele reprezentări ale crucilor de pe turlele bisericilor noastre creştin-ortodoxe, cum este cazul bisericii schitului Peştera Ialomiței - vezi Fig. 4b - pag. 123 (vezi şi Fig. 1- pag. 33). După cum se vede în imagine, crucea se înalță din concavitatea unui arc de cerc, iar Centrul (centrul crucii) este marcat cu un disc - perfect echivalent cu punctul din reprezentarea caduceului dacic. Aceeaşi reprezentare a caduceului poate fi asimilată cu o cupă cu picior reprezentată schematic, şi în acest caz devine Cupă a Graalului, punctul de deasupra - Centrul - fiind sursa licorii nemuririi. Această imagine se identifică în iconografia creştină în reprezentările lui Iisus în potir (vezi pag. 62), în acest caz punctul de deasupra este Iisus însuşi.

Caduceul de pe monedele dacilor se regăseşte figurat - practic identic - în imaginea lui Ianus Bifrons, în cea de-a treia lui față, confirmându-i acesteia identitatea: este vorba de ansamblul format de „cornul de lună" şi suportul său axial reprezentate izolat în Fig. 4c; punctul de deasupra este invizibil dar implicit, deoarece „cornul de lună" fiind un arc de cerc, asemenea cercului, nu poate exista fară preexistenta unui centru din care să fi fost generat. În plus, asimilarea acestui ansamblu (corn de lună pe suport axial) cu o cupă este confirmată de Rene Guenon: „există un fel de echivalență simbolică între semilună (corn de lună - n.n.) şi cupă".[159]

Dacă această formă a caduceului se identifică în imaginea lui Ianus, este pentru că ambele reprezentări vorbesc în limbaj simbolic despre una şi aceeaşi realitate: vârful Găvanu în relația lui cu Centrul şi Axul Lumii. În acest sens ar mai trebuie subliniat faptul că punctul de deasupra arcului de cerc - din reprezentarea caduceului - corespunde în realitate centrului de luminozitate maximă al coloanei de lumină de deasupra Vârfului Ocolit, centru de lumină pe care îl prefigurează vârful Vârfului Ocolit proiectat în mijlocul şeii Găvanului (Fig. 3 - pag. 121).

Aici se ridică însă o întrebare: cum se justifică - sub aspect mitologic - prezența caduceului în reprezentarea lui Ianus, ştiut fiind că el, caduceul, era atributul particular al lui Hermes (Thot-Hermes Trismegistus)? Bineînțeles explicația există: ca şi Ianus, „Hermes era originar din Dacia. După genealogiile vechi el a fost născut de Maia, fiica titanului Atlas. Reşedința lui Hermes [...] se afla sub constelația celor două Urse"[160] - de unde emigrase şi Ianus în Italia. „în religiunea greco-romană Hermes avea în multe privințe caracterele lui Ianus.

Amândoi învață pe oameni cele dintâi rituri sacre. Amândoi erau considerați ca legislatori, ca intermediari între oameni şi zei, ca

158 Ibidem, pag. 578.

159 Rene Guenon: Regele lumii, Ed. Rosmarin, Bucureşti, 1994, pag. 92.

160 Nicolae Densuşianu: Dacia preistorică, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1986, pag. 652.

legislatori, ca intermediari între oameni şi zei, ca mijlocitori de pace, întemeietori ai astronomiei şi adeseori Hermes era înfăţişat cu două feţe, ca şi Ianus"[161] - şi, aş mai adăuga eu, amândoi sunt stăpânii cheilor: Ianus ca păzitor al porţilor are ca atribut cele două chei şi deţine puterea de a închide şi de a deschide, iar puterea de solve et coagula a lui Hermes - însemnând în esenţă acelaşi lucru - mai este numită şi „putere a cheilor". După cum arată Nicolae Densuşianu[162], în colindele populare româneşti Ianus este celebrat sub numele de Ion Sînt-Ion, iar sub numele de Ion sau Iuan ar fi fost adorat şi în Italia; în acelaţi timp, „pe monumentele vechi ale Daciei, Hermes mai are totodată şi numele de Ion. Aici el este identic cu Ianus [...]. Hermes, sub numele de Sf. Ion, figurează şi în colindele religioase române ca «măsurătoriu al ceriului şi al pământului» şi ca «aducătoriu al legilor divine»".[163] În acest context mai trebuie reamintit că în tradiţia egipteană Thot (Hermes) are apelativul Ioh, ca stăpân al Lunii.[164] Se poate trage concluzia că - datorită multitudinii de aspecte comune - cei doi zei se contopesc în mare măsură, iar Hermes (iOn) împarte cu Ianus (iOn) caduceul, pe care acesta din urmă îl deţine însă în taină, ascuns în cea de a treia lui faţă. În favoarea acestei concluzii pledează şi simbolurile din Fig. 4 (d şi e) - pag. 123, precum şi faptul că prin tradiţie, atât lui Thot (Hermes) cât şi lui Ianus le este atribuită aceeaşi culoare simbolică, respectiv culoarea verde.

Faptul că am stabilit identitatea mitică a vârfului Găvanu nu rezolva decât parţial problema, pentru că problema de fond avea în prim plan ansamblul format de Găvanu, Vârful Ocolit şi Omu (creştetul bătrânului Atlas marcat de Columna Cerului); alinierea perfectă a Columnei Cerului cu Vârful Ocolit şi vârful Găvanu nu lăsa loc de îndoială în această privinţă. Devenise evident că rolul columnei de piatră (Columna Cerului) era mai complex decât crezusem iniţial; ea semnala nu numai prezenţa şi funcţia Vârfului Ocolit, ci vorbea despre întreg ansamblul format din cele trei vârfuri încatenate. Şi mai era evident că atât Găvanu, personificat de Ianus Bifrons deţinător al caduceului, cât şi Omu, personificat de titanul Atlas şi marcat de Columna Cerului, au funcţii specifice în activitatea Centrului şi Axului Lumii. În concluzie, deţineam suficiente date pentru a putea identifica în tradiţii informaţiile referitoare la ansamblul celor trei vârfuri - nici nu se punea problema ca aceste informaţii să nu existe.

Şi într-adevăr, chiar în prima parte a lunii iulie (1987), în lucrarea Coloana Cerului a lui Romulus Vulcănescu am găsit ceea ce căutam, Referindu-se la mitul troiţei suprapus peste mitul primitiv al Coloanei Cerului, autorul spune: „în realitate, acest mit creştinizat nu este decât o

161 Ibidem, pag. 653.

162 Ibidem, pag. 415.

163 Ibidem, pag. 652.

164 „Toth (Hermes - n.n.) este mai cu seamă stăpân al Lunii [...] fiind numit Ioh-Thot, adică Luna-Thot [...]. O altă tradiţie afirmă că Thot [...] în Jupta dintre Horus şi Seth, foloseşte cornul Lunii ca pe un cuţit. [...] după un mit, ca semn al înfrângerii sale, Seth (iO - n.n.) dă naştere din creştetul capului său Lunii, adică lui Toth (iOh - n.n.)" (C.Daniel: Cultura Egiptului antic, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1985, pag. 278, 273).

disimulare a mitului arhaic, ceea ce ne face să credem că numele de troiță adoptat pentru simulacrul de Coloană a Cerului e adecvat mai mult fondului primitiv al unei «coloane întreite» decât altoiul ulterior a trei cruci împreunate într-una. [...] cele Trei Coloane ale Cerului sunt elogiate atât în Rig-Veda (Mahabharatha), cât şi în Hesiod (Zile şi munci) şi în literatura latină (Cardines mundi)."[165]

Din textul citat reiese că:

- Existența unei Coloane întreite sau al unui întreit Stâlp al Cerului este atestată de cele mai vechi tradiții, deci de Tradiția Primordială.

- Firul neîntrerupt al Tradiției se continuă în creştinism unde întreita Coloană a Cerului devine troiță - trei cruci împreunate într-una. în acest caz ar mai trebui subliniat faptul că atunci când cele trei cruci sunt egale troița simbolizează Trinitatea, revelând Unica Triplă Putere care acționează în Lume prin întreitul Stâlp al Cerului.

Concluzia, care nu poate fi decât una singură, este ilustrată la pag. 127 şi se formulează astfel: cele trei vârfuri încatenate - Găvanu (personificat de Ianus Bifrons deținător al caduceului), Vârful Ocolit (suportul Centrului şi Axului Lumii) şi Omu (personificat de titanul Atlas care imortalizat pe Columna de piatră susține Cerul) - sunt temelia, partea vizibilă a acelei întreite Coloane care leagă efectiv Pământul de Cer, şi despre a cărei existență dau informații tradițiile.

În continuare voi mai prezenta câteva probe care confirmă concluzia de mai sus.

+ Fig. 1 - pag. 131. „Cele trei columne ale Ceriului de pe Vârful Omului (Carpați) văzute în grupă. După o fotografie de L. Adler (Braşov)"[166].

După cum se vede în imagine, şi după cum spune Nicolae Densuşianu, lângă columna cea „gigantică de stâncă [...] (este vorba de columna principală, Columna Cerului prezentată deja în lucrare - n.n.) alte două vârfuri de stânci, ieşite din sânul pământului în formă de monolite puternice, îşi înalță în aer capetele lor [...]. Fiecare din aceste columne a reprezentat în antichitate o deosebită figură, fiecare a avut un anumit sens simbolic."[167]

Din păcate, şi probabil de foarte multă vreme, imaginea prezentată nu mai poate fi văzută decât în această fotografie, deoarece columna din dreapta nu mai există (pe locul ei este Cabana Omu), iar cea din stânga (identificată de Nicolae Densuşianu cu vulturul lui Prometeu) este mascată de o „anexă"[168] a cabanei.

Referitor la aceste trei columne de stâncă de pe vârful Omu, Nicolae Densuşianu conchide: „cele trei columne ale cerului din

165 Romulus Vulcănescu: Coloana cerului, Ed. Academiei RSR, București, 1972, pag. 190-191.

166 Reproducere după N.Densușianu: Dacia preistorică, Ed. Meridiane, București, 1986, pag. 251, Fig. 184.

167 Nicolae Densușianu, ibidem, pag. 213, 249.

168 Am avut rezerve în ceea ce privește oportunitatea comentariului referitor la această „anexă" a Cabanei Omu, dar în cele din urmă m-am decis să-l scriu, deşi la prima vedere seamănă a „umor negru". Este vorba de o realitate penibilă şi tristă, dar care, în mod „paradoxal", amintește de un episod din povestea „Maimuței-de-piatră" din tradiția chineză (poveste la care m-am mai referit cu altă ocazie - vezi pag. 70-72): Maimuța-de-piatră care se autointitulase „Marele-înțelept-Egalul-Cerului", în momentul care a precedat închiderea ei în Muntele-celor-Cinci-Elemente, ajunsă lângă Coloanele Cerului, „ca să-şi arate disprețul (față de Buda şi împăratul Ceresc - n.n) îşi făcu nevoile la temelia primei Coloane" (U Ceng-En, pag. 113).

Fig. 1. Vedere de ansamblu.

Fig. 2. Vârful Găvanu - Ianus Bifrons (Ion Sânt-Ion) deținător al caduceului (vedere din A).

Fig. 3. Vârful Ocolit / Bucura Dumbravă - partea vizibilă a Axului şi Centrului Lumii (vedere din B)

Fig. 4. Columna Cerului de la Omu. Titanul Atlas susținând Cerul (vedere din C).

Teogonia lui Hesiod, numite de autorii romani cardines mundi, pe care se rezima ceriul din ţara hiperboreilor, sunt cele trei columne de pe «Vârful Omului», al căror aspect în grupă ni-l prezintă Fig. 1 - pag. 131."[169] Deşi pe parcursul cercetării întâlnisem aceste pasaje din lucrarea lui Nicolae Densuşianu, la momentele respective nu-mi reţinuseră atenţia pentru că, pe de o parte, eram preocupată exclusiv de columna principală, iar, pe de altă parte, ansamblul celor trei columne de piatră ne mai existând pe teren, şi în lipsa datelor concrete (referitoare la alinierea celor trei vârfuri) stabilite ulterior, aceste informaţii nu-mi spuseseră nimic - aşa că aproape mi se şterseseră din minte. Însă, din perspectiva rezultatelor la care ajunsesem, şi mai ales pentru că Romulus Vulcănescu făcea trimitere (în textul citat) la Nicolae Densuşianu, am revenit la Dacia Preistorică, şi deci la cele trei columne de piatră.

Concluziile sunt aceleaşi ca şi în cazul columnei principale {Columna Cerului):

- Cele trei columne de piatră de pe vârful Omu (din care astăzi mai există doar două) nu sunt chiar ele cele Trei Coloane despre a căror existenţă vorbesc tradiţiile, dar le simbolizează şi, ceea ce este mai important, le semnalează prezenţa.

- Cele trei columne de piatră, conform legilor ciclice, aveau menirea de a juca succesiv două roluri complementare: în faza solve, rolul de a ascunde (oculta) - prin substituire - adevăratele Trei Coloane care leagă efectiv Pământul de Cer, iar în faza coagula, rolul de a semnala sau de a confirma prezenţa veritabilei Coloane întreite - întreitul Stâlp al Cerului a cărui parte vizibilă este ansamblul celor trei vârfuri încatenate: Găvanu, Vârful Ocolit şi Omu.

+ Fig. 2 - pag. 131. Foaia de gardă a cărţii lui Daniel Ruzo, Los ultimos dias del Apocalipsis, publicată în 1970 în Uruguai; foaia de gardă conţine numele, emblema şi adresa editurii.

În ianuarie 1988, o persoană din anturajul meu ştiind că mă interesau cercetările lui Daniel Ruzo, mi-a adus cartea Los ultimos dias del Apocalipsis. În acea perioadă lucram intens la pregătirea diasonului[170] Pe culmile Kogaiononului[171], pe care urma să-l prezint în public la 15 martie. Spre surprinderea mea această lucrare a lui Daniel Ruzo nu avea tangenţe cu megaliţii, ci era un studiu asupra subiectului anunţat de titlul cărţii - cum de altfel era firesc - studiu bazat pe date şi noţiuni tradiţionale prezentate prea tehnic pentru bagajul meu de cunoştinţe în domeniu la acel moment. Cartea, deşi interesantă, mi s-a

Acest episod descrie la fel de bine situaţia de la Omu, pentru că acea „anexă" a cabanei este chiar un "WC" plasat la temelia Columnei Cerului şi mascând totodată "Vulturul lui Prometeu". În ciuda faptului că semnificaţia şi valoarea extraordinară a acestor monumente era cunoscută din 1913 când a fost publicată lucrarea lui Nicolae Densuşianu, ulterior, cabana şi "anexa" au fost construite. (Povestea Maimuţei-de-piatră este prezentată de U Ceng-En, în Călătorie spre soare-apune, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1971).

169 Nicolae Densuşianu, ibidem, pag. 250.

170 Un diason este practic un film documentar în care însă imaginile sunt înregistrate pe diapozitive, acestea fiind proiectate pe ecran în ritmul potrivit pentru a ilustra banda sonoră care conţine un text înregistrat şi muzica adecvată.

171 Diasonul Pe culmile Kogaiononului conţine, exprimate într-o formă artistică, rezultatele cercetării care fac obiectul lucrării de faţă, prezentate pentru prima oară în public prin intermediul acestui diason, în 15 martie 1988. Textul benzii sonore a diasonului a fost publicat, fragmentat, în lunile mai şi august 1990, în revista Arca.

părut dificilă, în plus era în spaniolă, şi în afară de asta eram presată de timp, aşa încât doar am răsfoit-o.[172]

Surpriza mare a venit când, mai răsfoind o dată cartea înainte de a o înapoia, privirea mi-a fost reţinută de pagina de gardă - vezi Fig. 2 - pag. 131. Ceea ce m-a făcut să mă opresc la această pagină a fost de fapt numărul 17 din adresa editurii; însă, în momentul imediat următor am remarcat emblema editurii şi... nu mi-a venit să cred - desenul reprezenta un ansamblu de trei munţi înlănţuiţi, imaginea fiind întru totul asemenea ansamblului format de vârful Găvanu, Vârful Ocolit şi vârful Omu, după cum se poate constata în Fig. 3 - pag. 131. Asemănarea celor două imagini este flagrantă, aşa încât posibilitatea unei coincidenţe am exclus-o din start. În mod cert, emblema editurii Iztaccihuatl reprezintă chiar cele trei vârfuri încatenate din Bucegi - suportul vizibil al întreitului Stâlp al Cerului - iar asemănarea izbitoare a celor două imagini nu este singurul argument care pledează în favoarea acestei concluzii. Astfel, denumirea editurii (Iztaccihuatl) are rezonanţa unui nume de zeitate din mitologiile popoarelor precolumbiene (popoarelor nahuatle - tolteci, zapoteci, azteci)[173], şi asta indică faptul că respectiva editură este orientată pe publicarea de lucrări ce abordează domeniul tradiţiei în general, domeniu în care se înscrie şi lucarea Los ultimos dias del Apocalipsis a lui Daniel Ruzo; emblema unei edituri - conform uzanţelor, şi cu atât mai mult emblema editurii în speţă - trebuie să fie în acord cu denumirea acesteia, şi deci, în cazul de faţă, este vorba în mod sigur despre o imagine, un simbol sacru provenit din tradiţiile precolumbiene. Sursa acestui simbol care reproduce imaginea celor trei vârfuri încatenate - temelie a întreitului Stâlp al Cerului - nu poate fi decât Tradiţia Primordială. Cu siguranţă acest simbol a fost conservat şi transmis în mod fidel datorită valorii de mare sacralitate care i-a fost atribuită de la origini, chiar dacă semnificaţia lui reală poate nu a fost cunoscută nici de sacerdoţii tradiţiei secundare care l-au primit în păstrare[174]; tot acest proces derulându-se sub semnul fazei solve dictate de legile ciclice, şi în vederea fazei coagula dictate de aceleaşi legi.

+ Fig. 4 - pag. 131. Uroboros - Disc de bronz din Benin[175].

„Uroborosul, şarpele care îşi muşcă propria coadă, [...] îmbrăţişând creaţia cu un cerc continuu, o menţine, o împiedică să se dezintegreze [...]. Străvechi simbol al unei străvechi zeităţi naturale detronate de spirit, Uroborosul rămâne o mare divinitate cosmografică şi geografică; el apare gravat astfel ca circumferinţă a celor dintâi imagini ale Lumii, precum şi pe acest disc din Benin, fără îndoială cea mai veche imago mundi negro-africană unde, unind contrariile, ţine în strânsoarea trupului său sinuos

172 Am remarcat însă în lucrarea lui Daniel Ruzo o reprezentare simbolică pe care am preluat-o, pentru că atunci îmi era utilă ca exemplificare în diason, iar ulterior am introdus-o în prima versiune a lucrării Taina Kogaiononului. Reprezentarea simbolică despre care e vorba este inclusă şi în prezenta versiune a lucrării.

173 Victor Kernbach: Dicţionar de mitologie generală, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1989, pag. 57.

174 Reproducerea sau memorarea fară cea mai mică denaturare a unor simboluri sau texte sacre era o îndatorire religioasă cu valoare de ritual, chiar dacă semnificaţia acestor simboluri şi texte fusese demult "uitată"; astfel de practici sunt cunoscute în istoria religiilor ca fiind specifice civilizaţiilor tradiţionale.

175 Reproducere după Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 572.

oceanele primordiale-în mijlocul cărora pluteşte pătratul Terrei."[176] Pe discul din Benin se poate observa că inelul exterior şarpelui Uroboros este împărţit în cincisprezece sectoare inegale; în opt dintre aceste sectoare apare imaginea unui aceluiaşi câine, în şase o aceeaşi figură antropomorfa,[177] iar într-unui dintre sectoare, cel plasat deasupra capului şarpelui, este o imagine singulară. Această imagine (prezentată şi în lupă - Fig. 4) figurează trei sulițe; sulița din mijloc este despicată, cele două jumătăți, deşi îndepărtate una de alta, rămânând unite la bază.

Dar sulița se numără printre simbolurile cele mai răspândite ale Axului Lumii, şi, în consecință, cele trei sulițe nu pot reprezenta decât întreitul Stâlp al Cerului, sulița despicată simulând imaginea versantului alungit al Vârfului Ocolit, aşa cum apare în Fig. 3 - pag. 129. Faptul că despre întreitul Stâlp al Cerului este vorba e confirmat de simbolismul Uroborosului care, datorită formei lui circulare, figurează „unirea Lumii htoniene, reprezentate de şarpe, cu Lumea celestă pe care o reprezintă cercul."[178] Această interpretare este întărită de imaginea de ansamblu a discului din Benin; astfel, după cum se poate observa, şarpele Uroboros ocupă o poziție intermediară între pătratul central care simbolizează Pământul, şi cercul exterior care simbolizează Cerul Suprem179; unirea (legătura) dintre pătrat (Pământ) şi cercul exterior (Cerul Suprem) se face prin cele trei sulițe (cele trei Coloane ale Cerului) plasate chiar pe capul şarpelui, şarpele fiind în legătură cu pătratul (Pământul) tot prin intermediul Centrului figurat de această dată prin roata cu opt spițe, în centrul butucului căreia pare plasat pătratul (Pământul).

Referitor la acest ultim aspect, pentru a nu crea ambiguități, va trebui să mai fac o precizare: pe discul din Benin este reprezentată simbolic nu numai întreaga Creație („Oul Cosmic" după separarea celor două jumătăți: Cerul şi Pământul), dar şi acțiunea Principiului asupra Creației. La acest ultim aspect se referă roata cu 8 spițe care reprezentând Roata Cosmică, spațiul din centrul butucului ei - conform tradiției - este gol şi imobil, face ca Roata să se învârtească, şi este chiar Polul Ceresc aflat în legătură cu Polul Pământesc prin intermediul Axului Lumii, deci prin cele trei sulițe care trebuie văzute ca fiind plasate în centrul gravurii şi perpendiculare pe aceasta; rezultă că plasarea pătratului (Terrei) în centrul butucului - definit ca fiind gol - nu poate fi decât aparentă şi se datorează proiecției butucului roții cu 8 spițe în planul gravurii, el reprezentând în realitate un plan superior.

Altfel spus, gravura de pe discul din Benin ar putea fi asimilată cu o imagine a întregii Creații văzute prin butucul Roții Cosmice.

+ Fig. 5 - pag. 131. „Echivalent creştin extrem de uzitat în Evul Mediu ca simbol al Logosului [...]. Această siglă a cărei pronunțare latină poate fi identificată cu pronunțarea lui AUM sanscrit (forma desfăşurată a monosilabei sacre OM), înseamnă Alfa şi Omega, începutul şi Sfârşitul [...].

176 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 693-694.

177 În privința simbolismului acestor imagini (câinele şi figura antropomorfa) voi reveni în capitolul al VI-lea al lucrării.

178 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant, ibidem, pag. 572.

179 Pătratul (Pământul) este înconjurat de mai multe cercuri concentrice; aceste cercuri concentrice simbolizează cerurile intermediare, cercul exterior reprezentând Cerul Suprem.

Fig. 1. „Cele trei columne ale Ceriului de pe Vârful Omului (Carpați), văzute în grupă", aproximativ dinspre sud-vest. *Fotografia a fost realizată la sfârşitul sec. al XIX-lea sau începutul secai XX-lea, de L. Adler.*

Fig. 2. Foaia de gardă a cărții lui Daniel Ruzo, Los ultimos dias del Apocalipsis, publicată în 1970 în Uruguai; foaia de gardă conține numele, emblema şi adresa editurii.

Fig. 3. Cele trei vârfuri încatenate din Bucegi deasupra cărora, spre comparare, este suprapusă o lupă cu emblema editurii preluată din Fig. 2.

Fig. 4. Uroborosul pe un disc de bronz din Benin. Lupa pune m evidența cele trei sulițe = întreitul Stâlp al Cerului; sulița din mijloc este despicată pentru a simula versantul alungit al Vârfului Ocolit (vezi Fig. 3)

Il est important de noter l'existence d'un équivalent chrétien fort usité au Moyen Age comme symbole du Verbe : il s'agit du sigle AAA qu'on a fini par rapprocher à tort des mots, Ave Maria. En fait, ce sigle, dont la prononciation latine peut être identifiée a celle du Aum sanscrit, signifie l'alpha et l'omega, le *commencement et la fin* (*Apocalypse*, 21, 6), donc le

Fig. 5. Sigla creştină a Logosului care se indentifică în silaba sacră sanscrită OM (AUM), figurează şi trei vârfuri încatenate. Textul în franceză este scanat din dicționarul de simboluri citat în lucrare.

Acest simbol este cu atât mai semnificativ cu cât uneori este asociat cu svastica în iconografia acelei epoci".[180]

După cum rezultă din textul citat, acest simbol (siglă), ce poate fi asimilat cu trei vârfuri de munte înlănţuite, se asociază principalelor simboluri şi funcţii ale Centrului Suprem care este originea, punctul de pornire al tuturor lucrurilor, al dezvoltării şi mântuirii manifestării prin Logos. Dar în Centru se înalţă întreitul Stâlp al Cerului a cărui parte vizibilă sunt cele trei vârfuri încatenate, ce în perfect acord cu legea corespondenţei se regăsesc prefigurate în această siglă a Logosului (vezi lupă Fig. 5). în sprijinul acestei interpretări voi aduce spusele lui Rene Guenon: „orice simbol veritabil îşi cuprinde sensurile multiple încă de la origine, căci el nu s-a constituit ca atare în virtutea unei convenţii umane, ci în virtutea unei «legi a corespondenţei»"[181], corespondenţa dintre ordinea naturală şi ordinea divină (vezi şi citatul de la pag. 103-105).

Sintetizând, rezolvarea problemei iniţiale ridicate de ansamblul celor trei vârfuri aliniate (Vârful Ocolit, suport vizibil al Centrului şi al Axului Lumii, încadrat simetric de Găvanu şi Omu) a condus la întreita Coloană a Cerului şi la un nou semn de întrebare, deci la o nouă problemă ce se cerea rezolvată. Este vorba de determinarea naturii şi a funcţiei specifice - de implicarea în activitatea Centrului şi a Axului Lumii - a fiecăreia din cele două Coloane laterale, una având ca bază vizibilă vârful Găvanu, iar cealaltă vârful Omu. Bineînţeles, pentru rezolvarea acestei probleme am apelat la legea fundamentală a analogiei dintre microcosmos şi macrocosmos, aplicată structurii fiinţei umane - ca microcosmos - şi structurii Terrei - ca macrocosmos. După cum se ştie, conform tradiţiei hinduse Shushumna este cel mai important dintre canalele subtile (nadis) din structura energetică a fiinţei umane, şi este plasat în axul coloanei vertebrale pe care o parcurge. Canalului subtil Shushumna îi corespunde în structura energetică a Terrei Axis Mundi, care are ca suport vizibil Vârful Ocolit. în microcosmosul-om, în stânga şi în dreapta coloanei vertebrale sunt situate alte două canale subtile de primă importanţă, numite Ida şi Pingala (vezi pag. 53 şi Fig. 1- pag. 65); aceste două canale energetice se regăsesc în cei doi şerpi ai caduceului ce se încolăcesc în sensuri contrare, echilibrându-se în jurul axului central înaripat - simbol al Axului Lumii. Din cele de mai sus se poate trage concluzia că aceste două canale subtile, Ida şi Pingala, din structura energetică a fiinţei umane corespund în structura energetică a

Terrei celor două Coloane laterale ale întreitei Coloane a Cerului, una dintre Coloane având ca bază vizibilă vârful Găvanu, iar cealaltă vârful Omu.

După cum spune Mircea Eliade, „descrierea acestor nadi (canale subtile - n.n.) este cel mai adesea sumară: clişeele, formulele stereotipe abundă. [...] interpretarea textelor cifrate în «limbajul intenţional» este alegorică şi încă departe de a fi încheiată.

180 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant, ibidem, pag. 560.

181 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinfei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 36.

Iată aici câteva exemple, extrase mai ales din Doha-koşa:

Ida = candra (luna) = apana = Prajna (Gnoza) = lalana (femeie)

Pingala = surya (soare) = prana = Upaya (Metoda)"[182].

Aceste câteva exemple sunt suficiente pentru rezolvarea problemei în discuţie, însă mai sunt necesare câteva precizări:

- Luna şi Soarele nu desemnează cei doi aştri, ci principiile pe care aceştia le reprezintă, principii cărora în tradiţia chineză le corespund Yin şi Yang. În vreme ce Shushumna (numită şi „Calea cea Mare" sau „Calea de Mijloc")[183] reprezintă unitatea, Ida şi Pingala reprezintă dualitatea, respectiv cele două principii complementare rezultate din polarizarea Unităţii în Yin şi Yang, Ida fiind de natură Yin, lunară, feminină, iar Pingala de natură Yang, solară, masculină.

- „Ida şi Pingala transportă apana, respectiv prana"[184]; apana şi prana sunt numite „sufluri", şi - după cum spune Mircea Eliade - „trebuie să se ţină întotdeauna seama de omologia suflu=Vânt cosmic, atestată din timpurile vedice."[185] Deci aceste două sufluri, apana şi prana, reprezintă doi curenţi de energie cosmică, apana fiind de natură Yin, iar prana de natură Yang.

- Ida este de natura Gnozei (cunoaşterii, Doctrinei) care corespunde principiului feminin, lunar (Yin), iar Pingala este de natura Metodei care corespunde principiului masculin, solar (Yang).

Din datele prezentate se poate trage concluzia că din cele două Coloane laterale ale întreitei Coloane a Cerului, Coloana ce are ca suport vizibil vârful Găvanu corespunde canalului subtil Ida din structura fiinţei umane, această concluzie bazându-se pe următoarele considerente:

• Vârful Găvanu = Vârful Adâncitura este în legătură cu simbolul Lunii (corn de lună) şi al cupei, simboluri care conform tradiţiei sunt de natură feminină (Yin).

• Vârful Găvanu este personificat în mitologie de Ianus Bifrons, şi, după cum am arătat, „emigrarea" zeului în Italia se referă în realitate la instituirea în peninsulă a unui centru secundar derivat direct din Centrul Suprem - fapt confirmat de biografia mitică a lui Ianus unde se spune că el „a fost cel dintâi care a întemeiat temple în Italia şi a introdus rituri pentru serviciile divine."[186] Ori toate acestea se referă la Gnoză (Doctrină), iar canalul subtil Ida este de natura Gnozei.

• Vârful Găvanu este situat la sud-vest faţă de Vârful Ocolit, iar vârful Omu la nord-est. în tradiţia chineză, conform celor două sisteme de dispoziţie a trigramelor după punctele cardinale[187], sud-vestul este atribuit simbolic Mamei şi Pământului sau Fiicei celei mari, iar nord-estul este atribuit Fiului mai tânăr sau Fiului cel mare. Deci conform şi acestei tradiţii vârfului Găvanu - situat la sud-vest - îi corespunde

182 Mircea Eliade: Yoga Nemurire şi libertate, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1993, pag. 206, 217.
183 Ibidem, pag. 206.
184 ibidem, pag. 207.
185 Ibidem, pag. 326.
186 Nicolae Densuşianu: Dacia preistorică, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1986, pag. 414.
187 M.M.Davy: Encyclopedie des Mystiques Orientales, Ed. R. Laffont, France, 1975, pag. 176, 178.

principiul feminin specific pentru canalul subtil Ida, iar vârfului Omu situat la nord-est îi corespunde principiul masculin specific pentru canalul subtil Pingala.

Recapitulând, Coloanei Cerului ce are ca suport vizibil vârful Găvanu îi corespunde în microcosmosul-om canalul subtil Ida, iar Coloanei Cerului ce are ca suport vizibil vârful Omu îi corespunde canalul subtil Pingala. Aceste două Coloane ale Cerului vor avea la scară planetară funcţiuni specifice analoge funcţiunilor pe care le au Ida şi Pingala în structura fiinţei umane.

Conform tradiţiei hinduse „Ida şi Pingala poartă cele două «sufluri» (apana şi prana - n.n.), dar şi toată energia subtilă a corpului. [...] cu ajutorul principalelor «sufluri» şi al principalelor «canale subtile» poate fi distrus Timpul. [...] În Rig Veda prana este suflul părţii superioare a corpului, apana cel al părţii inferioare, «vyana circulând prin mijlocul corpului este tocmai cel care le reuneşte»”[188]. Aplicând legea fundamentală a analogiei dintre microcosmos şi macrocosmos ar rezulta - în linii mari - că cele două Coloane laterale ale întreitului Stâlp al Cerului vehiculează doi curenţi cosmici specifici, dar şi toată energia subtilă (telurică) a planetei; curentul cosmic specific Coloanei de nordest este de natură Yang şi este suflul emisferei nordice, curentul cosmic specific Coloanei de sud-vest este de natură Yin şi este suflul emisferei sudice, toată această energie subtilă fiind echilibrată prin intermediul Coloanei mediane care vehiculează un curent cosmic unificator, coloana mediană - Axis Mundi - având ca suport vizibil Vârful Ocolit (Bucura Dumbravă).

Întreitul Stâlp al Cerului apare frecvent în reprezentări simbolice aparţinând celor mai diverse tradiţii, iar pentru a încheia acest subiect voi mai prezenta câteva exemple.

- Fig. 1 - pag. 137. Bijuteriile reginei sumeriene Siubad[189], din epoca de înflorire a Sumerului (2800-2500 î.Ch.).

Podoaba ce acoperă creştetul capului şi fruntea reginei seamănă frapant cu unele reprezentări ale centrului suprem al fiinţei umane - Lotusul cu 1000 de petale, Sahasrara Padma - din tradiţia hindusă, reprodus pentru comparare în Fig. 2 din aceeaşi pagină. În creştetul capului reginei se înalţă trei suporţi axiali aliniaţi, cel din mijloc fiind plasat chiar în centrul creştetului (Brahmarandhra - deschizătura lui Brahma); în extremitatea superioară a fiecăruia dintre cei trei suporţi se află câte o stea cu 8 raze - simbol al activităţii Centrului. Această podoabă, compusă exclusiv din simboluri ale Centrului şi Axului Lumii, nu poate fi decât o reprezentare a întreitului Stâlp al Cerului.

- Fig. 3 - pag. 137. Zeiţă protectoare a Egiptului (vezi şi pag.59, Fig. 3).

Cele trei flori de lotus = întreitul Stâlp al Cerului.

Întreitul Stâlp al Cerului simbolizat de un lotus cu trei cupe apare şi în „arcana 17” din Tarotul egiptean (vezi pag. 34-35).

188 Mircea Eliade: Yoga Nemurire şi libertate, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1993, pag.207, 326.

189 Reproducere după Vojtech Zamarovsky: La început a fost Sumerul, Ed. Albatros, Bucureşti, 1981.

- Fig. 4 - pag. 137. Tridentul - sceptru al lui Poseidon-Neptun (basorelief antic)[190]

Tridentul este însemnul puterii, sceptrul lui Poseidon (Neptun), zeul mărilor şi oceanelor din mitologia greco-romană. „Mitul principal îl socotea însă Genethlios (Zămislitorul), ca stăpân al apei primordiale atotgeneratoare, şi Asphaleios (Neclintitul), ca temei al lumii pământene."[191]

Din modul de reprezentare şi din funcţiile atribuite lui Poseidon de mitul principal, rezultă că tridentul este simbol al întreitului Stâlp al Cerului. Acest fapt este confirmat de Rene Guenon, care enumera tridentul printre armele simbolice considerate ca reprezentând Axul Lumii, şi precizează: „în timp ce vârful median este chiar terminaţia Axului, cele două vârfuri laterale pot fi raportate la cei doi curenţi cosmici din dreapta şi din stânga. [...] o triplicitate asemănătoare se regăseşte şi în altă parte în simbolismul «axial», de exemplu în anumite reprezentări ale «Arborelui Lumii»".[192]

- Fig. 5 - pag. 135. Apollo pe trepiedul înaripat[193]. Hidrie antică, sec. V î.Chr. (Muzeul din Vatican).

„Trepiedul, prin numărul trei, este imagine a Cerului; nu reprezintă însă Cerul în unitatea lui transcendentă şi imobilă, ci Cerul în dinamismul său, comunicând, revelându-se [...]. Trepiedul sacru era legat de proclamarea oracolelor, [...] simbol al participării la tainele zeilor, taine care pot fi pătrunse şi care pot fi apoi transmise oamenilor."[194] Rezultă că principala funcţie a trepiedului sacru era aceea de a înlesni comunicarea dintre oameni şi zei, ceea ce înseamnă comunicarea dintre Pământ şi Cer. Însă conform tradiţiei această comunicare directă nu este posibilă decât din Centru, prin intermediul Axului Lumii, iar după cum se poate observa în imagine, Apollo hiberboreanul ţine în mână Lira - simbol al Centrului - iar piciorul median al trepiedului este înaripat, asemenea axului median al caduceului lui Hermes. De unde rezultă că trepiedul înaripat al lui Apollo, cu cele trei picioare unite între ele, nu poate fi decât o reprezentare a întreitului Stâlp al Cerului.

- Fig. 6 - pag. 137. „Imagine grafică a Paradisului"[195].

După cum se poate observa în imagine, Paradisul (Edenul) este situat în vârful triunghiului înscris în cerc, iar în Eden se înalţă Trei Arbori („Arborele Ternar"). Conform simbolismului tradiţional, arborele, axul, coloana, stâlpul, sunt simboluri echivalente, deci cei Trei Arbori din Paradis sunt şi întreitul Stâlp al Cerului. După cum arată Rene Guenon, „arborele ternar poate fi considerat ca sintetizând în el unitatea şi dualitatea care, în simbolismul biblic, sunt reprezentate prin «Arborele Vieţii» (unitatea - n.n.)

190 Reproducere după G.Popa Lisseanu: Mitologia greco-romană, Ed. Universul, Bucureşti, 1944, pag. 68.

191 V. Kernbach: Dicţionar de mitologie generală, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1989, pag. 479.

192 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 180.

193 Reproducere după Andre Bonnard: Civilizaţia greacă, vol. II, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1967, planşa 18.

194 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 767.

195 Reprod. după Daniel Ruzo: Los ultimos dias del Apocalipsis, Ed. Iztaccihuatl, Uruguai, 1970 pag. 128.

şi respectiv «Arborele Ştiinţei» (dualitatea pomului «cunoştinţei binelui şi răului» - n.n.); forma ternară se găseşte în special în cele trei «coloane» ale «arborelui sefirotic» din Cabală"[196], coloana din mijloc purtând coroana (Keter), simbol al Centrului Suprem.

- Fig. 7 - pag. 137. „Coloana Cerului pe drumul dintre Focşani şi Odobeşti"[197]

Coloana Cerului devenită troiță - trei cruci împreunate într-una = Întreitul Stâlp al Cerului.

- Fig. 8 - pag. 137. Crucea de pe turla (octogonală) a bisericii „Scaune" (str. Scaune Bucureşti) - foto: Doina Păun.

După cum am arătat, crucea este simbol al Centrului şi Axului Lumii: Centrul fiind reprezentat de punctul de intersecție al axului vertical cu cel orizontal, axul vertical reprezentând Axul Lumii. În imagine se pot observa, de o parte şi de alta a axului vertical al crucii, două sulițe (vezi lupa). Dar sulița este un alt simbol al Axului Lumii, iar axul vertical al crucii prezintă şi el aspect de suliță, vârful fiind figurat de cele trei discuri dispuse în triunghi. în mod evident, cele trei sulițe reprezintă întreitul Stâlp al Cerului.

- Fig. 2 - pag. 65. Tabel sinoptic asupra coloanei dacice arborigene.

În aceste reprezentări, după cum se poate observa, coloana dacică este o coloană întreită, care nu poate fi decât simbol al întreitului Stâlp al Cerului.

- În bisericile noastre creştin-ortodoxe, în mijlocul mesei din centrul incintei altarului, deci pe Altarul propriu-zis, se află Crucifixul - Crucea supliciului Mântuitorului Iisus Christos - care este încadrat simetric de alte două cruci de dimensiuni mai mici, egale între ele. Conform tradiției creştine, odată cu Mântuitorul au fost crucificați pe Golgota, de-a dreapta şi de-a stânga Lui, doi tâlhari; aceasta fiind semnificația îndeobşte cunoscută a celor două cruci ce străjuiesc Crucifixul. Dar, după cum spune Rene Guenon, caracteristica generală a adevăratului simbolism constă în suprapunerea unei pluralități de sensuri care, departe de a se exclude, se armonizează şi se completează în cunoaşterea sintetică integrală. în acest spirit, cele trei cruci de pe Golgota precum şi cele trei cruci de pe Altar reprezintă întreitul Stâlp al Cerului, Crucifixul simbolizând Centrul şi Axul Lumii; căci conform tradiției creştine, Crucea mântuitoare a Fiului Omului este „taina legăturii dintre Cer şi Pământ".

CEI ŞAPTE MUNȚI ŞI ARBORELE VIEȚII

În Cartea lui Enoh - apocriful etiopian[198] - patriarhul povesteşte cum a fost dus într-un loc de pe pământ unde erau „şapte munți măreți [...] şi văi adânci şi întortocheate: nici una nu se apropia de cealaltă. Muntele al şaptelea se afla în mijlocul celorlalți; şi stătea mai presus de ei toți, ca un tron, şi arbori cu mireasmă îl înconjurau". Printre ei era un pom a cărui

196 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinței Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 317.

197 Reprod. după Romulus Vulcănescu: Coloana Cerului, Ed. Academiei RSR, Bucureşti, 1972, pag. 145.

198 Vezi Victor Kernbach: Miturile esențiale, Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1978, pag. 363-364.

Fig. 1. Bijuteriile reginei sumeriene Siubad.

Fig. 2. Reprezentare a Lotusului cu 1000 de petale - Sahashrara Padma - al ființei umane, în tradiția hindusă.

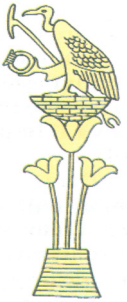

Fig. 3. Zeiță protectoare a Egiptului.

Fig. 4. Tridentul, sceptru al lui Poseidon (Neptun) - stăpânul Apelor Primordiale.

Fig. 5. Apollo pe trepiedul înaripat.

Fig. 6. Imagine grafică a Paradisului.

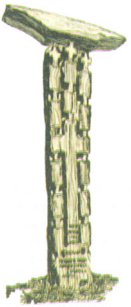

Fig. 7. Coloană a Cerului devenită troiță (trei cruci împreunate într-una).

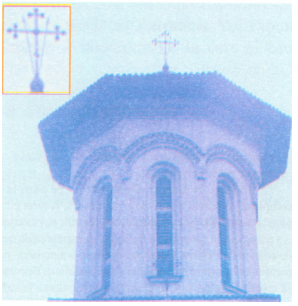

Fig. 8. Crucea de pe turla bisericii „Scaune" (București).

mireasmă - mărturiseşte Enoh - n-o mai simţise vreodată. Îngerul Mikhael care îl însoţea i-a explicat ce însemnau toate acestea: „Muntele cel înalt pe care l-ai zărit şi al cărui pisc seamănă cu tronul Domnului este cu adevărat tronul Său [...]. Arborele cel înmiresmat, nici o făptură de carne nu are puterea a-l atinge până la marea judecată [...]. Prin rodul lui viaţa va fi împărtăşită celor aleşi". Acest arbore nu putea fi altul decât Arborele Vieţii.

Dar un ansamblu asemănător, un ansamblu de şapte munţi măreţi dintre care cel mai înalt stă în mijlocul celorlalţi, se identifică în Bucegi - întocmai cum spune scriitoarea Bucura Dumbravă[199] în „Cartea munţilor": „Mândrul şir al Bucegilor se isprăveşte la miazănoapte cu Omul, Omul cel nevăzut decât de pe anumite puncte de pe poduri, nevăzut, pentru că vârful lui lat este centrul unei stele alcătuite din şase munţi convergenţi"[200]. Pe harta de la pag. 77 se pot vedea cei şase munţi (Moraru, Bucşoiu, Scara, Doamnele, Obârşia, Coştila) ce converg către nucleul central format de întreitul Stâlp al Cerului. După cele trei vârfuri încatenate, cei şase munţi convergenţi au şi cele mai înalte vârfuri din Bucegi, cu excepţia Morarului (2397 m), toate depăşind 2400 m. În mijlocul tuturor se află întreitul Stâlp al Cerului, cu Vârful Ocolit (Bucura Dumbravă) - suportul vizibil al Axului Lumii care este Arborele cel „înmiresmat" al Vieţii.

---

199 Scriitoarea Bucura Dumbravă - pe numele ei adevărat Fany Seculici - a fost o personalitate extrem de complexă, şi a avut o activitate pe măsură. A iubit cu pasiune natura şi înainte de toate munţii, pe care i-a cântat cu pana, i-a străbătut sau escaladat cu piciorul, şi - în cadrul unor societăţi printre iniţiatorii şi fondatorii cărora s-a aflat - a participat la construirea de poteci şi marcarea de trasee, la amenajarea peşterii Ialomiţei, la ridicarea primelor case de adăpost la Peştera, Caraiman şi Omu; s-a numărat printre ctitorii bisericii de la Schitul Peştera Ialomiţei (unde este menţionată ca atare sub numele Fany Seculici). Bucura Dumbravă a dorit cu înfocare şi a făcut tot ce i-a stat în putinţă să insufle dragostea ei nemăsurată pentru munte în sufletele tinerilor de atunci şi a celor ce urmau să vină. După dispariţia ei prematură şi cu totul neaşteptată (în 20 ianuarie 1926), în semn de omagiu, Vârful Ocolit a primit un nume nou: Bucura Dumbravă - simbol al iubirii de munte şi al dorului de înălţimi.

200 Bucura Dumbravă: Cartea munţilor, Ed. Stadion, Bucureşti, 1970.

LOCALIZAREA KOGAIONONULUI
STRUCTURA MARELUI TEMPLU NATURAL
TREPTELE DE INIȚIERE

După cum spuneam în introducerea lucrării, identificarea Vârfului Ocolit/Bucura Dumbravă ca fiind Muntele Polar - partea vizibilă a Centrului Suprem al Terrei - a condus la o concluzie de domeniul evidenței: Muntele Sacru al dacilor, „Muntele Ascuns", nu putea fi în altă parte decât aici, în Bucegi, iar existența acestui Centru planetar în inima lui era marea taină a Kogaiononului şi explicația faptului că „Muntele Ascuns" al dacilor a fost atât de ascuns.

De la istoricul grec Strabon[1] se ştie că în muntele cel sfânt Kogaionon se afla peştera de retragere a lui Zalmoxis - „zeul suprem al dacilor, [...] erou civilizator, zeu mesianic, învățător şi gazdă cerească"[2], după cum apare prezentat de diferite surse ale antichității. În mod evident, localizarea peşterii lui Zalmoxis se impunea ca obligatorie şi devenise posibilă deoarece perimetrul de căutare era deja cunoscut şi limitat: peştera mitică a lui Zalmoxis trebuia să fie situată undeva la o distanță acceptabilă de Vârful Ocolit. Pentru a face față acestei provocări am alcătuit o schemă de lucru: într-o primă fază urma să mă documentez şi să inventariez toate peşterile din împrejurimile zonei în discuție, iar în faza următoare să încep, pe teren, cercetarea lor. Era exclus ca peştera lui Zalmoxis să nu prezinte anumite caracteristici care să-i trădeze identitatea. Acest program de lucru - care presupunea o muncă laborioasă şi de durată şi care, teoretic, era singura cale posibilă - s-a dovedit inutil chiar înainte de punerea lui în practică, pentru că şi de această dată norocul mi-a surâs, şi tot sub chipul Sfinxului; Sfinxul, care îmi arătase drumul spre Vârful Ocolit/Bucura Dumbravă, a fost şi cheia peşterii lui Zalmoxis. Voi expune în continuare - mergând pe firul evenimentelor - împrejurările în care şi când anume a fost localizată Peştera legendară.

PASTELE BLAJINILOR ÎN KOGAIONON

Totul a pornit de la o informație pe care o dă Vasile Lovinescu în aceeaşi lucrare, Al patrulea hagialâc: Conform tradițiilor Indiei şi Tibetului, „Shambhala" este una dintre denumirile Centrului Suprem[3], şi se spune că „în Shambhala locuiesc «oameni transcendenți», «decondiționați» de limitele formei, numelui, timpului şi spațiului. La noi li se spunea «blajinii»"[4]. Mai ştiam că, până în zilele noas tre, a opta zi după învierea Domnului (ziua de luni după Duminica Tomii) este

1 Strabon: Geografia, VII, 335.

2 V. Kembach: Dicționar de mitologie generală, Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1989, pag. 644.

3 Vezi pag. 55 din lucrare.

4 Vasile Lovinescu: Al patrulea hagialâc, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1981, pag. 89.

numită în popor „Pastele Blajinilor”[5]. Corelând cele două informații, am tras concluzia că este posibil ca în ziua astfel numită Vârful Ocolit să prezinte o activare energetică deosebită - în pofida faptului că nu este vorba de o dată fixă - şi că acesta ar putea fi motivul real pentru care respectiva dată a fost conservată şi transmisă.

Bineînțeles, ipoteza trebuia şi merita verificată. Eram în anul 1986, când învierea Domnului se prăznuia la 4 mai; în consecință, am proiectat o excursie în Bucegi pentru 12 mai când cădea Pastele Blajinilor, ocazie cu care mi-am propus să cercetez şi Peştera Ialomiței, deşi nu-i acordam prea mari şanse să fie Peştera lui Zalmoxis pentru că o consideram prea expusă - raționament de-a dreptul pueril, dat fiind că acum câteva mii de ani situația era, în mod cert, total diferită.

În Duminica Tomii (11 mai), împreună cu Gina (Georgeta Ciobanu), Mihaela Mureşanu şi Doina Păun ajungeam la Schitul Peştera. Era la scurt timp de la catastrofa nucleară de la Cernobâl (din 26 aprilie 1986), se zvonise că în Bucegi nivelul de radiații ajunsese periculos de ridicat, şi ca urmare munții erau pustii cu toate că era o vreme de vis; am găsit fară probleme locuri de cazare chiar la schit. A urmat o surpriză neplăcută care însă în final s-a dovedit un mare noroc: Peştera Ialomiței era închisă deşi era duminică - probabil din lipsă de vizitatori. Am revenit a doua zi de dimineață, dar situația era aceeaşi; nu-mi rămânea decât să cercetez exteriorul peşterii, lucru pe care, în mod sigur, nu l-aş fi făcut dacă am fi avut acces în interior, şi tocmai în acest fapt a constat marele noroc pe care-l crezusem neşansă - nici nu se putea să fie altfel... doar era 12 mai, Pastele Blajinilor! Interiorul peşterii - după cum am constatat cu altă ocazie - nu mi-ar fi spus nimic, în schimb exteriorul spunea totul.

Gura peşterii se deschide într-un perete vertical de stâncă al muntelui Bătrâna (vezi pag. 141: Fig. 1 şi Fig. 2) iar la picioarele ei curge Ialomița; de jur împrejur priveliştea este închisă de stâncile muntelui şi de pădure, exceptând stânga intrării unde, prin Cheile Ialomiței care sunt asemenea unei fante înguste tăiate în munte, priveliştea se deschide brusc, iar acolo, în zarea transparentă şi senină, a apărut - profilat pe cer - Platoul Babelor în mijlocul căruia trona Sfinxul însuşi (vezi Fig. 1 - pag. 141). În momentul acela totul mi-a devenit clar: Peştera Ialomiței era chiar peştera pe care o căutam, era Peştera lui Zalmoxis; descoperisem Peştera legendară şi odată cu ea întreg ansamblul sacru al celui mai mare templu al lumii - prototip al tuturor templelor - Templu structurat pe trei niveluri, Templul natural al Kogaiononului având în Sfinx farul călăuză. Am înțeles deci, atunci, că Peştera lui Zalmoxis - numită azi Peştera Ialomiței - era primul nivel, prima treaptă a Kogaiononului, care prin intermediul Sfinxului trimitea la al doilea nivel cunoscut astăzi sub numele de Platoul Babelor, iar al doilea nivel, tot prin intermediul

5 Tradiția spune că pe Golgota, la picioarele Crucii Supliciului fusese depus un coş cu ouă care au fost înroşite de sângele Mântuitorului. Când au aflat de învierea Domnului, de bucurie, apostolii au spart şi au mâncat ouăle roşii spunând unul către altul: „Christos a înviat!”, şi au aruncat cojile pe apa Iordanului. Călătorind pe ape, după opt zile cojile înroşite au ajuns în „Țara Blajinilor”; aceştia văzându-le au înțeles, s-au bucurat tare şi au zis: „Christos a înviat!”. Iată de ce blajinii sărbătoresc învierea Domnului cu opt zile mai târziu.

PEŞTERA IALOMIŢEI ESTE PEŞTERA LUI ZALMOXIS
PRIMUL NIVEL AL KOGAIONONULUI

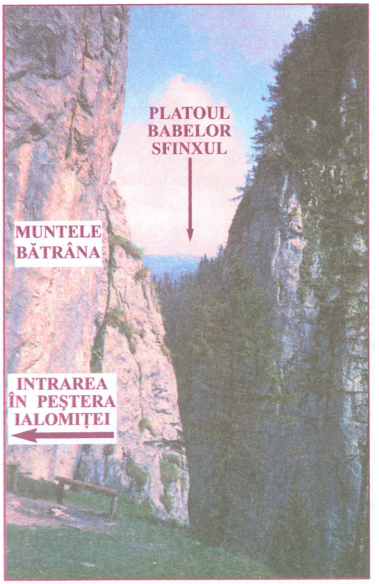

Fig. 1. Locul despre care vorbesc basmele, locul unde curge „izvorul cu apă vie" printre „cei doi munți care se bat în Capete".

Fig. 2. „Oşteanul" ce veghează intrarea Peşterii lui Zalmoxis.

Fig. 3. Biserica veche care a existat în peşteră (foto: Nicolae Tatu).

Fig. 4. Gura Peşterii Ialomiței văzută din interior - crucea care se vede în dreapta este pe locul bisericii care a ars.

Sfinxului, trimitea la al treilea nivel - sediul Centrului Suprem al Terrei a cărui parte vizibilă este Vârful Ocolit/Bucura Dumbravă; am mai înțeles că cele trei niveluri/trepte ale Kogaiononului se regăsesc în cele trei incinte ce alcătuiesc bisericile noastre creştine, respectiv pronaos, naos, altar, şi am realizat că locul acela unde ne aflam este locul despre care vorbesc basmele, locul unde curge izvorul cu apă vie printre cei doi munți care se bat în capete, locul unde este peştera prin care fata de împărat a pătruns în Mănăstirea de Tămâie unde dispăruse Făt-Frumos cu Palatul fermecat şi Podul de aur.

Am mai zăbovit o vreme cercetând peretele de stâncă în care se deschide gura peşterii. În stânga intrării, Gina a remarcat - săpat în piatra muntelui - profilul uriaş al unui tânăr cu plete bogate şi căciulă pe creştet (vezi Fig. 2 - pag. 141) - părea un oştean stând de veghe; este adevărat că ceea ce poartă pe cap nu seamănă a bonetă dacică şi că este posibil ca imaginea să fie un joc al hazardului, totuşi, după cum se poate observa, chipul oşteanului din stâncă apare foarte clar, privirea îi este deosebit de expresivă şi, fiind vorba de Peştera lui Zalmoxis, nu este exclus ca însuşi „hazardul" să se supună unor „legi speciale". Am mai remarcat şi înregistrat pe peliculă - tot atunci - cele două cruci gemene de piatră de la intrarea în peşteră, cruci pe care era montată Chrisma, şi cărora le datorez identificarea piramidei ca simbol geometric spațial al Centrului (vezi Fig. 3 - pag. 35).

Ne-am reîntors la schit pentru a ne lua rămas bun (şi rucsacii), şi pentru a participa la slujba de dimineață. Biserica era deschisă dar pustie. Când a venit starețul, i-am arătat fotografia cu Vârful Ocolit deasupra căruia străluceşte coloana de lumină şi, fară să-i dau vreo explicație, l-am întrebat numai dacă-i spune ceva sau dacă seamănă cu ceva... a rostit abia şoptit: „Sfântul Munte"... i-am oferit fotografia; tot timpul slujbei vocea starețului a fost marcată de o emoție pe care îi era greu să o stăpânească.

În acel an, la 20 ianuarie, se împliniseră şaizeci de ani de la dispariția Bucurei Dumbravă (Fany Seculici) în memoria căreia Vârful Ocolit a primit noul său nume. Am lăsat starețului cele necesare pentru a-i face o slujbă de pomenire, în sâmbăta imediat următoare (17 mai), la biserica printre ctitorii căreia s-a numărat.

Părăseam Peştera Ialomiței şi schitul cu „tolba" nesperat de plină. Ne aştepta un drum lung şi timpul ne presa, căci scopul principal al excursiei era să fim de Pastele Blajinilor la Vârful Ocolit/Bucura Dumbravă, şi în aceeaşi zi trebuia să coborâm în Buşteni - pe Valea Cerbului - pentru a lua trenul spre Bucureşti.

Am pornit spre Vârful Ocolit prin valea Obârşia Ialomiței (vezi harta din Fig- 1 - pag. 143). Era cald, vântul abia adia, iar poteca ne purta lin prin mijlocul unui covor imens de iarbă crudă, covor presărat cu flori multicolore ce străluceau de prospețime în lumina fară egal a soarelui de mai. Era o primăvară de basm care însă nu a durat mult; poteca îşi începea urcuşul, iar primăvara se transforma treptat într-o toamnă din ce în ce mai târzie, pentru ca în preajma Mecetului Turcesc, ploaia, devenită între timp lapoviță, să se transforme în ninsoare viscolită - proiectându-ne în plină iarnă. Urcuşul devenea abrupt, zăpada îngreuna mersul, iar de la vârful Găvanu - de care ne apropiam - muntele se ascundea sub un văl dens de

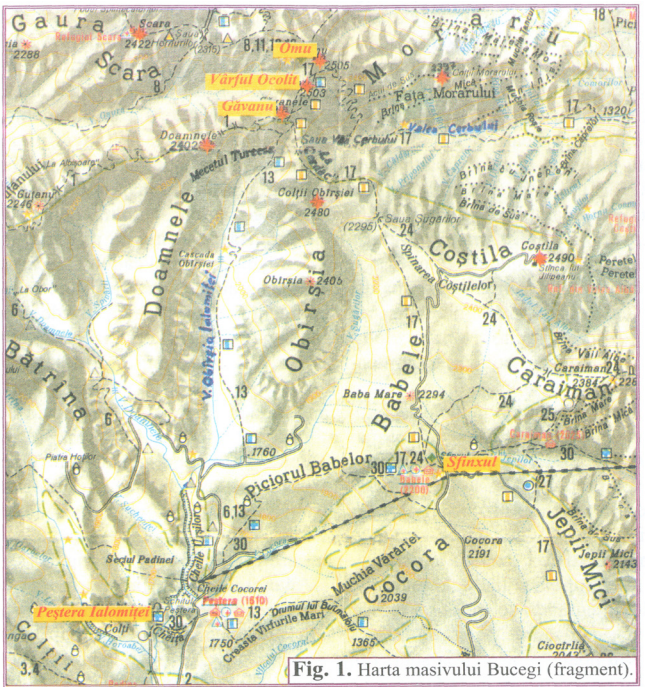

Fig. 1. Harta masivului Bucegi (fragment).

Reproducere după Ion Zăvoianu, Emilian Cristea, Nae Popescu: Hărți turistice montane, Carpați, Ed. Sport-Turism.

Fig. 2. Curcubeul - pod peste Valea Cerbului (12 mai 1986 - Pastele Blajinilor).

ceață. Urmând traseul ce trece pe lângă versantul de nord-est al Găvanului am ajuns la poalele Vârfului Ocolit, în extremitatea sa sud-vestică. Atunci, ca prin minune, vălul gros de ceață a explodat parcă sub puterea unui soare orbitor, iar Vârful Ocolit ni s-a arătat în toată splendoarea lui, strălucitor de alb, imaculat, aureolat de o atmosferă pudrată cu aur; am început să-l urc alergând, iar prietenele mele m-au urmat - era prima oară când făceam această ascensiune. La un moment dat am auzit-o pe Gina - care alerga în urma mea - strigându-mi că sunt înconjurată de o lumină violet; n-am stat să analizez problema - eram nerăbdătoare să ajung pe vârful Vârfului. Mai aveam de făcut doar doi-trei paşi - nu mai mult de un metru - când mi s-a întâmplat un lucru de-a dreptul paradoxal: din senin, fară nici o explicaţie logică, o senzaţie stranie şi extrem de intensă de panică a pus stăpânire pe mine. M-am oprit în loc şi n-am mai vrut să urc nici în ruptul capului, cu toate insistenţele însoţitoarelor mele care mă depăşiseră şi erau deja pe Vârf. Panica mea însă creştea, şi la insistenţele mele, de această dată, am coborât toate pe unde urcaserăm - eu tot în frunte şi tot în fugă, ele urmându-mă agale, neconvinse şi cu părere de rău. Nici nu ajunsesem eu bine în locul de unde începusem urcuşul când, parcă din dorinţa de revanşă, puterile cetii s-au mobilizat desfăşurând văluri impenetrabile.

Am trăit adevărate momente de spaimă până când, în sfârşit, am văzut-o apărând din ceaţă şi pe Mihaela care întârziase mai mult pe vârf. Am ocolit cuminţi Vârful Ocolit prin partea de vest, pe traseul marcat. După cum era de aşteptat, ceaţa domnea în voia ei şi pe platoul de la Omu unde, precum în poveşti, în cale ne-a ieşit lupoaica cea neagră. Ne mai întâmpinase şi în 27 ianuarie când ne-a cam speriat apariţia ei ameninţătoare în pustietatea aceea albă. Acum ştiam că lupoaica se numeşte Puma, că lupul negru de la cabana Caraiman - pe care-l întâlniserăm în 28 ianuarie - îi era frate, şi că lupoaica bătrână, mama lor, îşi avea locuinţa în preajma Sfinxului - la Babele, integrându-se astfel perfect în simbolismul zonei. Acum Puma nu ne-a mai arătat furioasă colţii ca prima oară, şi asta poate pentru că eram deja cunoştinţe vechi sau poate pentru că la scurt timp a apărut din ceaţă şi stăpânul ei, George - unul din meteorologii de la Omu - care ne-a întâmpinat cu bucurie.

Ceata nu dădea nici un semn că ar avea intenţia să se ridice sau măcar să se subţieze, aşa încât nu aveam nici o şansă să realizăm diapozitivele cu Vârful Ocolit care erau în proiect. Nu ne rămânea decât s-o pornim pe drumul spre Buşteni.

Abia începuserăm coborârea şi, la numai câţiva metri mai jos de platoul de la Omu, nici urmă de ceaţă; pe cerul senin soarele era numai zâmbete. Panta alb strălucitoare a muntelui ne-a apărut ca o adevărată tentaţie, aşa că ne-am aşezat pe zăpada imaculată şi ne-am dat drumul la vale. Cu mult înainte însă de fundul văii covorul de zăpadă se oprea brusc, şi primăvara, pe care o pierduserăm pe drum cu numai câteva ore în urmă, ne ieşea din nou în cale pe Valea Cerbului. Doina, căreia îi datorez prima mea întâlnire cu Sfinxul, şi care cutreierase munţii ţării în lung şi în lat, a început să cânte cântece de drumeţie auzite în peregrinările ei. Unul dintre cântece m-a impresionat în mod deosebit; mi-a spus că este Imnul Bucegilor[6], că

6 Ulterior, în anul 1988, am introdus acest cântec, Imnul Bucegilor, în diasonul Pe culmile Kogaiononului.

este foarte cunoscut printre excursioniştii „de profesie", şi că nu se ştie când şi de cine a fost compus. La un moment dat cântecul spunea:

Pe platou în nopți cu lună plină,
Şi pe culmile Bucşoiului,
Vin scăldate parcă în lumină
Zânele din Valea Cerbului.
Au pe cap cununi de campanula
Şi în plete flori de colț de argint,
Capre negre în vârf de piatră sură
Străjuiesc în taină locul sfânt.

Am gândit - cu glas tare - că probabil există vreo tradiție în legătură cu zânele despre care vorbeşte cântecul, iar Doina mi-a confirmat supoziția: într-adevăr exista o carte de poveşti intitulată chiar Zânele din Valea Cerbului, poveşti culese din zona Bucegilor de Nestor Urechia. Când tocmai întrebam (în glumă) dacă or mai fi şi acum alte zâne în afară de noi pe acolo, le-am auzit pe Gina şi Mihaela - care o luaseră înainte şi dispăruseră după un pinten al Morarului - strigându-ne să venim cât putem de repede. Când am ajuns, în fața ochilor ne-a apărut un tablou de basm: peste Valea Cerbului răsărise un pod, o punte strălucitoare şi viu colorată; era arcul unui curcubeu ce-şi sprijinea un picior pe versantul Morarului pe care ne aflam, iar celălalt picior pe versantul Coştilei, unind astfel cele două maluri ale Văii Cerbului; era aşa de aproape de noi încât dacă am fi alergat puțin l-am fi putut atinge cu mâna. Şi ne-am amintit de textul biblic în care, după potop, Dumnezeu binecuvântează pe Noe şi pe fiii săi şi le spune: „Iată semnul legământului pe care îl fac între Mine şi voi, şi între toate viețuitoarele care sunt cu voi, pentru toate neamurile de oameni în veci; curcubeul Meu, pe care l-am aşezat în nor, el va sluji ca semn al legământului dintre Mine şi pământ."[7]

Spectacolul ne-a luat prin surprindere şi era atât de impresionant încât, deşi aveam aparate de fotografiat şi eu şi Doina, abia când culorile curcubeului au început să se estompeze văzând cu ochii ne-am dat seama că ar trebui să-l prindem în cadru. Când în sfârşit l-am imortalizat pe peliculă, curcubeul îşi pierduse mult din intensitate, şi, ca urmare, în Fig. 2 - pag. 143 unde este prezentat apare numai o imagine palidă a ceea ce fusese.

În tradiții „curcubeul este adesea simbol al punții dintre Cer şi Pământ. El exprimă mereu şi pretutindeni o unire, relațiile, schimburile între Cer şi Pământ [...].

Cele şapte culori ale curcubeului sunt culorile celor şapte fețe ale muntelui Meru - Centru al Lumii; [...] iar în iconografia creştină, atât bizantină cât şi romană, Christos în glorie tronează în mijlocul unui curcubeu".[8] La greci curcubeul este năframa lui Iris sau însăşi Iris - mesagera rapidă şi înaripată a zeilor, funcția ei fiind deci aceea de intermediar între zei şi oameni, între Cer şi Pământ. Dar mai ştii... poate că Iris este chiar una dintre zânele din Valea Cerbului, şi aruncându-şi curcubeul năframei ne vestea că suntem binevenite în sălaşul lor, pe care ea şi suratele ei nu l-au părăsit nicicând.

7 Vechiul Testament, Facerea, 9, 12-13.

8 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 62-64.

Ne-am continuat drumul prin mirifica Vale a Cerbului şi a zânelor; când am ieşit din pădurea de la poalele muntelui era deja noapte.

La idea de a realiza fotografii ale Vârfului Ocolit de Pastele Blajinilor nu renunţasem, cu atât mai mult cu cât eram deja convinsă că se întâmplă ceva acolo cu acest prilej; convingerea mea însă nereprezentând o dovadă, în anul următor (1987), când Pastele Blajinilor cădea în 27 aprilie, am făcut o nouă tentativă.

În seara de 25 aprilie, cu încă cinci prieteni eram deja instalaţi la hotelul Silva din Buşteni, urmând ca a doua zi să urcăm cu prima telecabină la Babele. Aveam rucsacii plini de ouă roşii, cozonaci şi multe altele, pentru a sărbători cum se cuvine Pastele Blajinilor împreună cu meteorologii de la Omu; însă nu a fost să fie aşa. A doua zi, deşi era duminică, la telecabină era totul închis, şi nu exista nici un afiş care să dea vreo explicaţie. Ne-am dus la Sinaia, dar şi acolo am găsit aceeaşi situaţie[9].

Era deja târziu ca să urcăm pe jos până la Omu, aşa că am vizitat Mănăstirea Sinaia şi am luat trenul spre Bucureşti - eşecul fusese total.

Următoarea tentativă, şi ultima, am facut-o în anul 1989 când Pastele Blajinilor cădea în 8 mai. De această dată am plecat însoţită de două tinere care erau familiarizate mai puţin sau deloc cu muntele, iar sus în Bucegi era încă iarnă în toată legea. Am stabilit cu Dorel (Theodor Chiciu - prietenul nostru de la Staţia Meteorologică Omu) ca în 7 mai să ne întâmpine undeva pe traseu, între Babele şi Cerdacul Obârşiei. Mantaua zăpezii se întindea cât zarea, dar era o zi frumoasă, calmă şi clară. Conduse de Dorel, pe Obârşia am luat-o pe o scurtătură şi am început ocolirea Vârfului Ocolit pe versantul său sud-estic unde stratul de zăpadă era foarte gros, afânat, şi la fiecare pas ne afundam în el până la genunchi; mergeam în şir indian.

Eu eram în spatele lui Dorel şi, la un moment dat, am observat că atunci când îşi extrăgea piciorul din zăpadă acesta era învăluit până la genunchi de un halou de lumină verzuie - un halou gros de câţiva centimetri, dens şi bine conturat. Tocmai mă pregăteam să atrag atenţia şi celorlalţi asupra fenomenului, când am auzit-o pe Aurora Tiron (care mergea în urma mea) spunând entuziasmată că în jurul meu este o lumină violet, şi insista să mă uit. Mi-am amintit că acelaşi lucru mi-l spusese şi Gina în 12 mai 1986 când eram tot pe un versant al Vârfului Ocolit. Eu fiind în interiorul acelei lumini nu aveam cum să o văd, aşa că am întins un braţ şi, într-adevăr, în jurul lui era un halou de lumină violet, gros de câţiva centimetri; am început să fac mişcări rapide cu braţul întins, şi din el parcă ţâşneau fulgere de aceeaşi culoare. Când am intrat în clădirea staţiei meteorologice, preţ de câteva secunde bune, am văzut totul în jur ca şi când la ochi aş fi avut ochelari cu lentile violet.

Pentru că aparatul de fotografiat era în rucsac, din comoditate, nu am făcut fotografii atunci, lăsând totul pe a doua zi (8 mai) când era Pastele Blajinilor. A doua zi însă s-a repetat întocmai situaţia din 12 mai 1986: o ceaţă de nepătruns învăluia totul, creându-mi senzaţia că Vârful Ocolit nu voia pur şi simplu să se lase fotografiat de Pastele Blajinilor.

9 în urma unor investigaţii am aflat că la acea dată se aniversa un eveniment important al transportului pe cablu, şi toată suflarea din branşă petrecea la Braşov.

Dorel ne-a însoţit şi la plecare, şi, în ciuda cetii, ca să mă consoleze ne-a condus chiar peste Vârful Ocolit. Când eram pe vârf, la un moment dat în ceaţă s-a produs o spărtură, iar spectacolul hăului alb care parcă fierbea la picioarele noastre ne-a tăiat respiraţia. După numai câteva minute ceaţa şi-a recucerit hotărâtă poziţiile pierdute, câteva minute în care am văzut iarăşi totul în jur ca prin lentile violet - fapt ce semnala prezenţa haloului; însă acest aspect nu mă preocupa atunci.

După cum s-a văzut, nici în 12 mai 1986, nici în 27 aprilie 1987 şi nici în 8 mai 1989 nu am putut realiza fotografii ale Vârfului Ocolit / Bucura Dumbravă.

Consideram aceste fotografii indispensabile pentru confirmarea ipotezei care generase toate aceste întreprinderi - ipoteza conform căreia de Pastele Blajinilor este posibil ca Vârful Ocolit să prezinte o activare energetică deosebită. A existat totuşi un fenomen care a fost vizibil cu ochiul liber şi care, fară să fie o dovadă suficientă, susţine ipoteza enunţată. Este vorba de acele halouri de lumină (violet sau verzuie)[10] ce s-au manifestat de Pastele Blajinilor şi în ziua precedentă, în 1986 şi 1989. Trebuie subliniat faptul că, deşi ani de-a rândul am fost de nenumărate ori în zonă, fenomenul s-a manifestat numai când eram pe vârful sau pe unul din versanţii Vârfului Ocolit, şi numai la datele menţionate, deci de Pastele Blajinilor.

Apariţia acestor halouri se poate explica tocmai printr-o activare energetică deosebită a Vârfului Ocolit, activare care generează un câmp specific, iar acesta acţionând asupra biocâmpului persoanelor aflate în interiorul lui produce efecte vizibile care variază funcţie de caracteristicile individuale.

Şi ca o concluzie, se poate spune că dintre toate darurile, darul cel mai de preţ şi de nepreţuit al Blajinilor a fost localizarea Peşterii lui Zalmoxis şi descifrarea structurii marelui Templu natural - cele trei niveluri ale Kogaiononului.

LOCALIZAREA KOGAIONONULUI CORESPUNDE INFORMAŢIILOR PROVENITE DIN GRECIA ANTICĂ

Prin identificarea Peşterii lui Zalmoxis, Muntele Sacru al dacilor s-a revelat a fi un grandios Templu natural desfăşurat pe trei niveluri: Peştera lalomiţei; Platoul Babelor; zona vârfului Omu.

Voi cita ce spune dicţionarul de mitologie al lui Victor Kernbach despre Kogaionon, deoarece sintetizează puţinele informaţii care au mai ajuns până la noi prin intermediul surselor antichităţii greceşti:

„Kogaionon - Munte sacru din mitologia daco-getică, în care ar fi fost sediul şi sanctuarul lui Zalmoxis, sau locuinţa marelui preot dac [...]. Semnalat de greci, muntele nu a fost identificat [...]. Strabon scrie astfel despre peştera de retragere a lui Zalmoxis: «Tot aşa şi acest munte a fost recunoscut drept sacru şi astfel îl numesc geţii; numele lui, Kogaionon, era la fel cu numele râului ce curgea alături» (Geografia, VII, 3,5). Locuinţa marelui preot dac ar fi fost într-o peşteră din Kogaionon şi aici, în clipe de

10 Din păcate, şi - privind retrospectiv - în mod inexplicabil, la vremea respectivă nu am dat importanţa cuvenită acestui fenomen, ratând astfel posibilitatea care mi se oferea de a-l examina riguros, la faţa locului.

cumpănă, venea să se sfătuiască sau să consulte voci oraculare probabil chiar regele dacilor [...]. Autorii greci relatează că dacii îşi numeau preoţii «călători prin nori»; de aici pare să rezulte cel puţin că sanctuarul principal era pe un munte atingând norii. "[11]

Cele câteva repere ale Muntelui Sacru al dacilor semnalate de greci corespund întocmai templului natural din Bucegi:

1. Strabon semnalează prezenţa unui râu ce curgea alături de Muntele Sacru.

- Râul Ialomiţa izvorăşte din imediata vecinătate a „întreitului Stâlp al Cerului" (vârful Găvanu, Vârful Ocolit şi vârful Omu), ocoleşte Platoul Babelor mărginindu-l, şi ajunge la picioarele Peşterii care-i poartă numele.

2. „Locuinţa marelui preot dac ar fi fost într-o peşteră din Kogaionon şi aici, în clipe de cumpănă, venea să se sfătuiască sau să consulte voci oraculare probabil chiar regele dacilor. "

- Tradiţia de incintă sacră a Peşterii Ialomiţei s-a păstrat în denumirea „La Altar" pe care o are şi astăzi cel mai îndepărtat punct accesibil al ei.

- Denumirea mai veche a Peşterii Ialomiţei era Peştera Decebal, iar una dintre grote se numeşte şi astăzi Sala Decebal - tradiţia conservând astfel amintirea faptului că regele dac obişnuia să vină la această peşteră.

- Tradiţia vocilor oraculare s-a păstrat în legenda bisericii din peşteră[12].

Se spune că Mihnea Vodă[13] aflându-se într-un moment de cumpănă, a venit la această peşteră să consulte o vrăjitoare, un fel de „Pythia"[14], care locuia acolo; n-a apucat el nici să deschidă bine gura, şi vrăjitoarea cuprinsă de o furie teribilă s-a năpustit urlând şi blestemând asupră-i, punând astfel pe fugă pe voievodul care, alergând îngrozit, a fost la un pas să-şi piardă viaţa prin râpele muntelui. Impresionat profund, şi înţelegând tâlcul acestei întâmplări, Mihnea Vodă a pus să se construiască o biserică în peşteră. În amintirea lui, o grotă din Peştera Ialomiţei se numeşte şi astăzi Sala Mihnea Vodă.

Semnificaţia lecţiei pe care a primit-o Mihnea are o importanţă fundamentală, de aceea voi insista asupra ei: Mihnea Vodă nu făcuse altceva decât să urmeze străvechea tradiţie a regilor daci de a merge la acea peşteră; dar venind în lume Fiul lui Dumnezeu, Domnul legitim al Sfântului Munte, preoţii lui Zalmoxis recunoscându-L i se închinaseră[15], iar Legea Veche - îndeplinindu-şi menirea - fusese abolită pentru a lăsa calea liberă Legii celei

11 Victor Kernbach: Dicţionar de mitologie generală, Ed. Albatros, Bucureşti, 1983.

12 Legenda bisericii din Peştera Ialomiţei a fost culeasă şi prezentată de Bucura Dumbravă în Cartea Munţilor. De-a lungul sutelor de ani care s-au scurs de la ridicarea ei, biserica din peşteră a ars şi a fost reconstruită în mai multe rânduri; în anii optzeci nu mai exista - pe locul ei fiind o cruce, iar în anii nouăzeci a fost reconstruită.

13 Mihnea Vodă - domn al Ţării Româneşti (1508 - 1510).

14 „Pythia" este numele generic al preoteselor Oracolului lui Apollo de la Delphi.

15 Este de notorietate faptul că preoţii lui Zalmoxis erau ascultaţi întru totul şi cinstiţi de daci ca autoritate religioasă şi morală de necontestat; că aceşti sacerdoţi s-au închinat Mântuitorului Iisus Christos, urmaţi fiind - la chemarea apostolului Andrei - de toată suflarea vechii Dacii, este dovedit de faptul că dacii, popor profund credincios şi devotat religiei lui Zalmoxis, au îmbrăţişat religia creştină în mod natural, fără să le fie impusă prin edicte, legi sau forţă.

Noi aduse oamenilor de către Mântuitor; Mihnea Vodă era domn creştin al unui popor creştin, şi apelând la Legea Veche - personificată de vrăjitoarea care locuia în peştera ce fusese a lui Zalmoxis - săvârşise un păcat teribil, sancţionat prompt şi pe măsură de chiar Legea Veche, înţelegând bine tâlcul lecţiei primite, Mihnea Vodă a pus să se construiască o biserică în peştera devenită astfel biserică a lui Christos.

3. Sanctuarul principal era pe un munte atingând norii.

- Sanctuarul principal este cel de al treilea nivel al Kogaiononului - zona vârfului Omu - şi este cunoscut faptul că în mod frecvent se află în nori sau deasupra norilor.

CELE TREI NIVELURI ALE KOGAIONONULUI STATUILE STRĂVECHI - SIMBOLISM, MITURI ŞI TRADIŢII

Această localizare a Kogaiononului este susţinută de faptul că în cele trei niveluri care îl alcătuiesc, în structura lor şi în simbolismul statuilor străvechi specifice fiecărui nivel în parte, se descifrează modelul tradiţional, mitic, al iniţierii. După cum spune Rene Guenon, „gradarea iniţierii pe trei niveluri este cea mai frecventă şi, am putea spune, fundamentală faţă de celelalte, care nu reprezintă, în raport cu aceasta, decât nişte subdiviziuni mai mult sau mai puţin complicate”[16]. Cele trei niveluri ale Kogaiononului corespundeau la trei trepte/grade de iniţiere, a căror ierarhizare este reflectată de însuşi saltul de altitudine al fiecărui nivel faţă de nivelul care îl precede.

În sens tradiţional iniţierea înseamnă o trecere; „iniţiatul trece dincolo de perdeaua de foc ce separă profanul de sacru; el trece dintr-o lume în alta, şi ca urmare suferă o transformare, o schimbare de nivel [...]. Iniţierea operează o metamorfoză”[17] şi din acest motiv este asimilată cu o nouă naştere. Dar pentru a se naşte din nou, candidatul la iniţiere (neofitul) trebuia să se întoarcă la starea fetală, în pântecul unei mame; acest regressus ad uterum este echivalent cu aşa numita moarte iniţiatică, pentru că despre intrarea în pântecul, matricea Pământului-Mamă era vorba.

După cum arată Jean Chevalier şi Alain Gheerbrant[18], peştera este arhietipul uterului maternal, ea figurând astfel în tradiţiile multor popoare, în miturile care vorbesc despre origini, despre renaştere şi iniţiere. Aceasta era şi semnificaţia Peşterii lui Zalmoxis - primul nivel al Kogaiononului. „Alchimiştii, din Europa până în China, consideră explicit întoarcerea în matrice (uter) ca fiind etapa prealabilă a regenerării şi a dobândirii nemuririi.”[19] Nemurirea era scopul suprem al iniţierii şi era asimilată cu o a treia naştere, pentru că prin ea iniţiatul evada din matricea timpului. „Regăsim o analogie a celei de a treia naşteri în sim-

16 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 83.

17 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 420.

18 Ibidem, pag. 149

19 Ibidem, pag. 499.

bolismul crisalidei şi al transformării sale în fluture."[20] O ilustrare a acestei analogii se poate vedea în Arcana 17 - Steaua Magilor din Tarotul egiptean (vezi Fig. 5 - pag. 35) unde, din lotusul cu trei cupe (Întreitul Stâlp al Cerului), din cupa din mijloc ţâşneşte un fluture luându-şi zborul spre înălţimi.

Cele trei niveluri ale Templului natural din Bucegi revelează calea şi etapele iniţierii neofitului pornit pe drumul realizării supreme: după ce se năştea a doua oară din Peştera lui Zalmoxis, după o instruire şi o pregătire pe cel de al doilea nivel, fostul neofit, devenit iniţiat, ajungea pe cel de al treilea nivel al Kogaiononului unde, în Centrul Lumii, dobândea nemurirea efectivă născându-se a treia oară prin Poarta Cerului.

Cele trei niveluri ale Kogaiononului se regăsesc în cele trei incinte, cu funcţii distincte, specifice nu numai bisericilor noastre creştine (pronaos, naos, altar), dar şi tuturor marilor temple ale antichităţii; astfel, „templul egiptean avea trei diviziuni fundamentale, care se regăsesc obligatoriu, oricâte alte anexe i s-ar adăuga: 1. adyton-ul sau cella în care se află statuia zeului; 2. sala hipostilă şi 3. curtea, adesea mobilată cu altare şi statui, care se întinde până la poarta templului [...]. În templul grec clasic cele trei diviziuni ale templului egiptean se menţin totdeauna."[21] După cum precizează Constantin Daniel[22], cele trei incinte principale se regăseau, de asemenea, în legendarul Templu zidit de Solomon în Ierusalim şi chiar în templul mobil al iudeilor, Cortul adunării sau Cortul sfânt construit înpustiu, în timpul exodului, aşa cum Domnul îi poruncise lui Moise. Şi precum acoperământul Templului Kogaiononului era bolta cerului, tot astfel, „plafonul templelor greceşti era pictat în albastru, pe care se detaşau stelele bolţii cereşti, şi tot aşa erau reprezentate stelele pe plafonul templelor egiptene."[23]

Primul nivel - Peştera lui Zalmoxis

După cum am arătat, primul nivel al marelui Templu natural al Kogaiononului era Peştera lui Zalmoxis - cunoscută astăzi sub numele de Peştera Ialomiţei. Acest prim nivel fiind deja prezentat, voi mai adăuga numai câteva date:

„Peştera Ialomiţei este sculptată de ape în versantul sudic al muntelui Bătrâna şi se deschide spre valea Ialomiţei - la altitudinea de 1.600 m - la intrarea râului în cheile Peşterii. Lungimea totală este de 1.128 m, din care sectorul accesibil al peşterii este de 400 m, iar deschiderea, la intrare, de 15 m; după un scurt tunel urmează «Sala Mihnea Vodă» (115 m lungime, 15 m lăţime şi 10 - 25 m înălţime).

Prin coridoare înguste se pătrunde în «Sala Decebal» (30 m lungime, 10-25 m lăţime şi 3-10 m înălţime), din care pornesc, lateral, o serie de galerii scurte prin care se ajunge în «Sala Măria» (20 m lungime, 3-25 m lăţime şi 2-8 m înălţime) şi în sala «La Răspântie». Urcând pe o scară de lemn se ajunge la marea Grotă a Urşilor (72 m lungime, 35 m

20 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 220.
21 Constantin Daniel: Cultura spirituală a Egiptului Antic, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1985, pag. 448.
22 Ibidem, pag. 434, 432.
23 Ibidem, pag. 449.

lățime şi 25 m înălțime) [...]. Cel mai îndepărtat punct accesibil al peşterii este încăperea denumită «La Altar», unde s-au mai descoperit încă trei galerii."[24]

Al doilea nivel - Platoul Babelor (Babele)

Peştera lui Zalmoxis trimite la Platoul Babelor (Babele) - semnalat de Sfinx ca fiind al doilea nivel al Kogaiononului. Acest platou al Bucegilor este situat la o altitudine de cea. 2.000 - 2.200 m, contrastând prin netezimea sa cu restul reliefului, şi fiind presărat cu stânci solitare ce prezintă o varietate de forme neobişnuite[25]: de la chipuri umane şi animale fantastice, până la „ciuperci" uriaşe, care sunt şi formele cele mai frecvente. Toate aceste stânci solitare, cărora prin tradiție li s-a dat numele generic de „babe", sunt ceea ce numim în mod obişnuit „megaliți".

Profesorul Traian Naum apreciază „că cel mai indicat termen pentru a scoate în evidență intervenția omului cât şi vechimea aşa-numitelor «statui» din munți ar fi cuvântul compus «paleoglife», termen provenit din greaca veche, care înseamnă statui străvechi"[26]. Peruanul Daniel Ruzo, cercetător - de renume international - al formelor şi fenomenelor insolite aflate în munții din întreaga lume, şi care în 1968 a vizitat şi țara noastră, şi-a exprimat opinia că „Sfinxul, alături de alte forme neobişnuite remarcate pe parcursul călătoriei sale în Carpați, însemnau vechi roci alese de om pentru înfățişarea lor curioasă, şi apoi «lucrate»"[27].

De la aceste statui străvechi, numite „babe", provine şi denumirea platoului Bucegilor. „Originea acestei numiri este foarte veche. Sensul primitiv al cuvântului «baba» în limba română este «bunică» sau «mamă mare» [...]. În limba italiană acest cuvânt ne apare în forma masculină de babbo, în dialectul sardines, babu, cu înțeles de «tată»; în limba greacă modernă baba, iar la slavii din Peninsula Balcanică baba înseamnă «bunică»"[28]. În forma masculină cuvântul apare şi la noi: în basme, unde feciorul se adresează tătânelui său cu apelativul „babacă", şi în vorbirea curentă - căpătând însă un sens peiorativ ca şi apelativul „baba" - tatăl este numit „babacu". Dar, după cum arată Nicolae Densuşianu, „în antichitate numele de «baba» se atribuise, ca titlu de respect, unor divinități naționale pelasge."[29]

Din toate acestea se poate trage concluzia că numele de „Babele", pe care îl poartă platoul Bucegilor, conservă amintirea începuturilor, a strămoşilor, a primilor părinți definiți de însuşi acest platou sacru din

24 Ion Zăvoianu, Emilian Cristea, Nae Popescu: Bucegi - hărți turistice montane „Carpați", Ed. Sport-Turism.

25 Specialiştii autohtoni „serioşi" perseverează - cu o încrâncenare de-a dreptul suspectă - în a impune idea că aceste forme împietrite sunt exclusiv produsul acțiunii de eroziune a factorilor de mediu, iar academicienii autohtoni „serioşi" - de ieri, de azi şi dintotdeauna - nu aud decât aceste voci, şi în consecință, respectiva teorie fiind singura admisă în mod oficial, orice altă interpretare este exclusă din dezbaterile ştiințifice, din manualele şcolare sau universitare, teoria oficială impunându-se până şi în ghidurile sau reclamele turistice. Şi ar mai trebui făcută o precizare: orice specialist sau academician îşi pierde calificativul de „serios" în momentul în care admite, într-o oricât de mică măsură, o altă teorie decât cea oficială.

26 Simion Săveanu: Aventuri prin tunelul timpului, Ed. Sport-Turism, Bucureşti, 1977, pag. 20-21.

27 Ibidem, pag. 13.

28 Nicolae Densuşianu: Dacia preistorică, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1986, pag. 189-190.

29 Ibidem, pag. 190.

înălțimi şi identificați cu el de memoria colectivă.

În cele ce urmează voi prezenta principalele statui străvechi ce împodobesc cel de-al doilea nivel al marelui Templu al Kogaiononului.

La intrarea pe platou, în capul drumului ce urcă de la Peştera lui Zalmoxis, stă de pază un Sfinx uriaş cu o înfățişare fantastică, prezentat în imaginea marcată „2" din Fig. 1 - pag. 153 şi în Fig. 1 - pag. 154; este chipul pe care acest „Păzitor al Pragului primei Porți" şi-l arăta celui ce, ajuns aici, aspira să-i fie admis accesul la cea de-a doua treaptă de inițiere. Dacă aspirantului îi era permisă trecerea, Sfinxul îşi arăta cealaltă față a lui, indicându-i cu privirea drumul pe care trebuia să-l urmeze în inima platoului (vezi pag. 154: Fig. 3 şi Fig. 4).

În imaginile de la pag. 154 se remarcă faptul că Sfinxul cu două chipuri este flancat de două „babe", iar privirea lui indică un grup compus de altele trei - toate cele cinci paleoglife având aspect de ciuperci uriaşe. Aceste „ciuperci" împietrite prezintă un interes deosebit, ele fiind reprezentări arhaice ale Coloanei Cerului sau „Coloane megalitice ale Cerului", după cum le-a identificat şi le numeşte Romulus Vulcănescu, şi după cum se poate constata din Fig. 5 - pag. 154, precum şi din tabelul de la pag. 65 (Fig. 1, poz.: 4.1; 4.6; 4.7).

Cel de-al doilea nivel al Kogaiononului este încheiat de Sfinxul care, după cum este prezentat în Fig. 1 - pag. 156, este cunoscut sub numele de „Sfinxul Românesc" sau „Sfinxul din Bucegi". La pag. 153, marcat „1", Sfinxul ne apare privit sub un alt unghi, respectiv dinspre sud-vest. Referindu-se la acest chip uriaş de piatră cercetătorul peruan Daniel Ruzo, în 1968, spunea: „ochii Sfinxului n-au fost făcuți la întâmplare. Direcția privirii lui trebuie pusă în legătură cu o credință străveche, cu un mit, cu o concepție sau cu o idee greu de desluşit încă..."[30]. Şi într-adevăr, direcția indicată de privirea Sfinxului nu este deloc întâmplătoare; în ea stătea ascunsă chiar „Taina tainelor", care optsprezece ani mai târziu s-a lăsat deslușită.

Spre surprinderea mea, „Sfinxul din Bucegi", în ciuda tuturor interpretărilor care i s-au dat, s-a revelat a înfățişa un chip de femeie: chipul etern al Mamei, chipul Mamei eterne. Primul indiciu în acest sens l-am găsit în Dacia preistorică a lui Nicolae Densuşianu. Deşi autorul nu se referă în mod expres la Sfinx, tratând despre stâncile cu forme misterioase - numite babe - de pe platoul Bucegilor, spune: „una dintre aceste figuri, contemplată cu toată atenția, se pare a ne spune că ea a înfățişat odată simulacrul gigantic al unei zeități feminine"[31]. La momentul respectiv cunoştințele mele în domeniul mitologiei şi simbolismului erau foarte vagi, aşa încât, dintr-o prejudecată datorată ignoranței - deşi totul mi-a fost clar de atunci - am refuzat să admit ideea că tocmai despre Sfinx ar putea fi vorba; ulterior însă, prin forța cunoştințelor şi al dovezilor acumulate am acceptat evidența, şi m-am străduit să-i pătrund sensul. Sfinxul, ce s-a dovedit a fi cheia, „farul"

30 Simion Săveanu: Aventuri în tunelul timpului, Ed. Sport-Turism, 1977, pag. 13.

31 Nicolae Densuşianu: Dacia preistorică, Institutul de Arte Grafice Carol Gobi, Bucureşti, 1913, pag. 276.

AL DOILEA NIVEL AL KOGAIONONULUI
PLATOUL BABELOR

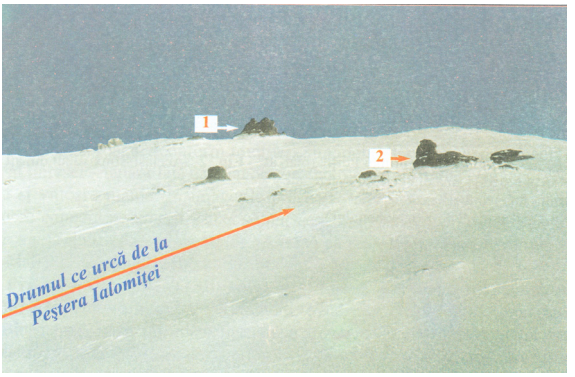

Fig. 1. Platoul Babelor (fragment). Cadru vizat din telecabina care urcă de la Peştera Ialomiţei / Peştera lui Zalmoxis. (Foto: Doina Păun)

1. Sfinxul - „far" al Kogaiononului - văzut dinspre sud - sud-est. In imaginea alăturată este prezentat Sfinxul văzut aproximativ sub acelaşi unghi, vara.

2. Un al doilea Sfinx este plasat la intrarea în Platoul Babelor - Sfinxul cu două feţe ce veghează drumul care urcă dinspre Peştera lui Zalmoxis (Peştera Ialomiţei).

Al doilea nivel al Kogaiononului
Platoul Babelor

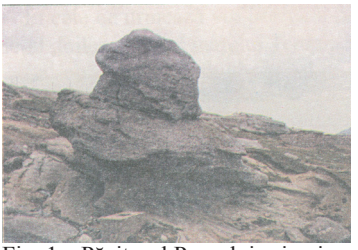

Fig. 1. „Păzitorul Pragului primei Porţi" (marcat „2" la pag. 151) - una din cele două feţe ale Sfinxului, faţa ce veghează accesul pe cel de-al doilea nivel al Kogaiononului.

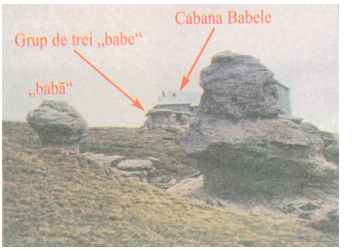

Fig. 2. Acelaşi Sfinx văzut din alt unghi.

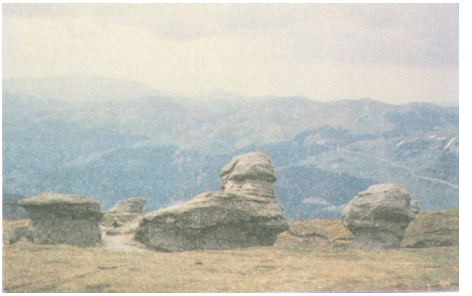

Fig. 3. „Păzitorul Pragului primei Porţi" - cea de a doua faţă. Sfinxul este flancat de două „babe".

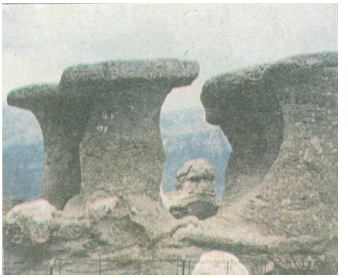

Fig. 4. Grup de trei „babe" cu forme de ciuperci uriaşe, locul indicat de privirea Sfinxului (aflat în planul doi). Acelaşi grup de trei babe apar şi în Fig. 2.

Fig. 5. „Coloană megalitică a Cerului, numită «babă»".

Kogaiononului, o înfăţişează pe Marea Mamă - personificare a Pământului, matrice şi receptacul al vieţii; „coroana" ce o poartă pe cap este o dovadă, pentru că o podoabă de acest fel se regăseşte în reprezentările multor Mari Zeiţe - cum ar Rhea, Hera sau Juno. După cum arată Nicolae Densuşianu[32], pe monumentele antice divinitatea Pământului sau Mama zeilor poartă pe cap un „modius", un fel de coroană, de pe care descinde un văl sau o „propodă", ale cărei capete coboară în faţă, pe umeri - după cum se poate vedea la pag. 156 (Fig. 2[33],Fig. 3[34] , Fig. 4[35]).

„În general zeiţa ne apare în acelaşi costum caracteristic, ce-l poartă şi astăzi femeile române din judeţul Romanaţi"[36], dar nu numai, ci „pretutindeni unde se află de-ai noştri, după atâtea mii de ani, femeile mai poartă pe capul lor o podoabă la fel"[37] - vezi pag. 156 (Fig. 5[38], Fig. 6[39], Fig. 7[40], Fig. 8[41]). Este semnificativ faptul că această „coroană", conform tradiţiei, împodobeşte numai capul femeii măritate şi al miresei - tânăra fată care cu ocazia ceremoniei de nuntă este încoronată ca femeie şi viitoare mamă. În imaginile prezentate se poate observa cum capetele vălului ce coboară pe umerii Rheei se regăsesc în portul femeii din Romanaţi, iar urmele unuia dintre aceste capete de năframă se mai poate identifica în imaginea Marii Mame înfăţişate de Sfinxul din Bucegi.

Principala funcţie a Sfinxului din Bucegi se identifică în structura atributivă a zeiţei numite Tara, din tradiţiile Indiei şi Tibetului. În limba sanscrită Târa înseamnă Stea, iar Târâ înseamnă Salvatoare. Conform textelor budiste Tara este Steaua călăuzitoare; ea este cea care arată drumul şi conduce până în pragul realizării supreme. Or aceasta este chiar una dintre funcţiile Sfinxului din Bucegi a cărui privire conduce la Centrul Suprem, Centrul pe unde trece Axul Lumii, Locul unde - conform tuturor tradiţiilor - se poate obţine nemurirea şi accesul la Cer. Sunetul de rezonanţă, „mantra" atribuită zeiţei Tara este monosilaba sacră „OM", simbolul alfabetic al Centrului spre care priveşte Sfinxul, şi care poartă numele de Omu şi astăzi - denumirea veche fiind „la OM"[42].

Relativ la numele de Tara ar mai fi de semnalat câteva „coincidenţe": În Irlanda provincia de mijloc (centrală) avea funcţia simbolică de Centru, aici având loc toate sărbătorile religioase şi oficiale ale druizilor; capitala acestei provincii se numea Tara[43]. Nu este exclus ca denumirea de „tarabostes" a castei militare şi aristocrate a dacilor, şi poate chiar cuvintele: ţara, ţăran, ţărână, ţarină sau chiar Terra, să provină de la numele zeiţei Tara.

32 Ibidem, pag. 248.

33 Reproducere după Ion Miclea şi Radu Florescu: Geto-dacii, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1980, planşa 88.

34 Reproducere după N. Densuşianu: Dacia preistorică, 1913, pag. LXXVI (prefaţa semnată de dr. C. I. Istrati).

35 Reproducere, ibidem, pag. 249.

36 Ibidem, pag. 248.

37 Ibidem, pag. LXXIX (prefaţa semnată de dr. CI.Istrati).

38 Reproducere ibidem, pag. XXXIX (prefaţa semnată de dr. CI.Istrati).

39 Reproducere ibidem, pag. XXXIV (prefaţa semnată de dr. CI.Istrati).

40 Reproducere după Georgeta Stoica: Podoabe populare româneşti, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1976.

41 Reproducere ibidem.

42 Valentin Borda, Nicolae Simion: Ani de drumeţie, Ed. Sport-Turism, Bucureşti, 1976, pag. 26.

43 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 157.

Al doilea nivel al Kogaiononului
Platoul Babelor

Fig. 2. Statuetă de marmură a Cybelei, descoperită la Histria.

Fig. 3. Rhea găsită la Romula, județul Romanați

Fig. 4. Rhea (Cybela), Mama Zeilor Statuetă descoperită la Pireu, 1855, în ruinele templului Mamei Zeilor. Statuia se află la Louvre.

Fig. 5. Femeie din Bucovina purtând pe cap „cârpa naltă".

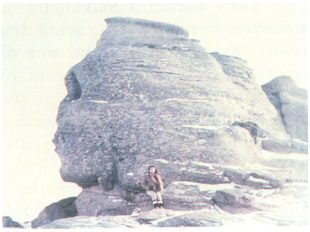

Fig. 1. Sfinxul personificare a Marii Mame care este Pământul - vedere dinspre sud-vest - *(Foto: Florin Andreescu)*.

Fig. 6. Femeie din Romanați - port traditional.

Fig. 7. Mireasă cu podoabe ceremoniale. Hunedoara, sec. XIX.

Fig. 8. Mireasă purtând cunună din mărgele, „struți" și bani de argint. Oaș, Satu Mare, sec. XX.

În continuare voi prezenta alte argumente ce susțin faptul că Sfinxul din Bucegi are chip de femeie.

- În cele mai vechi tradiții ale Egiptului şi Greciei Antice Sfinxul era reprezentat cu chip de femeie - vezi pag. 158: Fig. 2[44] şi Fig. 3[45]. Dacă în ceea ce priveşte Sfinxul grecesc acest fapt este îndeobşte cunoscut, nu acelaşi lucru se poate spune despre Sfinxul ce străjuieşte piramidele din Gizeh[46]. În acest sens există însă mărturii ale unor personalități a căror competență în domeniu nu poate fi pusă la îndoială. Astfel, Edouard Schure referindu-se la uriaşul Sfinx din Egipt, spune: „Un cap de om răsare dintr-un corp de taur cu gheare de leu şi aripi de vultur. Este Isis sub aspectul ei htonian, [...] fiara înaripată cu chip impasibil de femeie."[47] Referindu-se la acelaşi Sfinx, Mihail Sadoveanu îl numeşte: „leul uriaş de piatră, cu cap de muiere".[48]

- Conform tradiției Sfinxul este „Păzitorul Pragului" căci, aşa cum spune Vasile Lovinescu, „în vremea Fabulei toate piedicile au fost chintesențiate în Sfinx, termen cu aceeaşi rădăcină cu «sfincter», «strâmtoare», «Poarta strâmtă»; iată «acoperirea exterioară» a punctului sublim în care Osia Lumii interceptează planul nostru de existență. Acolo stă Păzitorul Pragului care sfâşie pe cel ce nu ştie să răspundă la întrebarea: «Cine eşti?»"[49]. Textul citat este ilustrat perfect în „Arcana majoră" ce poartă numărul 10 şi numele „Sfinxul", din Tarotul egiptean - vezi Fig. 2 - pag. 158: axul roții este Osia Lumii, roata fiind Lumea noastră, planul nostru de existență; axul interceptează roata în centrul ei, simbol al acelui „punct sublim" (cum îl numeşte Vasile Lovinescu), al Centrului, păzit cu străşnicie de Sfinxul cu chip de femeie. Acelaşi simbolism se regăseşte în Templul lui Apollo de la Delphi, construit, conform tradiției antichității greceşti, în „Buricul Pământului" - Centru al Lumii; acolo fusese îngropat trupul uriaşului şarpe femelă, Python[50] (răpus de Apollo), iar deasupra lui fusese ridicată o piatră conică, celebrul Omphalos[51], marcând Centrul Lumii. Acest Omphalos - după cum spune Sever Miu - „era privit de un Sfinx, aşezat în vârful unei coloane"[52] .

În ambele cazuri prezentate se recunoaşte, fară dificultate, reproducerea simbolică a realității din Bucegi, unde Sfinxul - Păzitorul Pragului - veghează, interzicând accesul sau indicând drumul spre Centrul Suprem.

44 Reproducere după Egyptian Tarot, made in Switzerland, by A.G.Muller, Distributed exclusively by U.S.Games Systems, Inc. New York, N.Y. 10016.

45 Reproducere după Manuscriptum, editat de Muzeul Literaturii Române, nr.4 (65), anul XVII, 1986.

46 Bazat pe studiul structurii şi mai ales al proporțiilor Sfinxului din Egipt, unii egiptologi au ajuns la concluzia că, la origini, capul Sfinxului ar fi avut un alt aspect şi alte dimensiuni, şi că ar fi fost modificat ulterior, chiar în mai multe rânduri.

47 Edouard Schure: Les grands inities - esquisse de l'histoire secrete de religions, Ed. Librairie Academique, 1929, Paris, pag. 117, 138.

48 Mihail Sadoveanu: Creanga de aur, Ed. Minerva, Bucureşti, 1986, pag. 20.

49 Vasile Lovinescu: Al patrulea hagialâc, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1981, pag. 108.

50 Vezi Şarpele din Centrul Lumii, în capitolul al III-lea al lucrării.

51 în mod universal, omphalosul simbolizează Centrul Lumii.

52 Sever Miu: Elada, memoria lumii, Ed. Viața Medicală Românească, Bucureşti, 2000, pag. 88-89.

Al doilea nivel al Kogaiononului
Platoul Babelor

Fig. 1. Sfinxul văzut dinspre sud-vest.

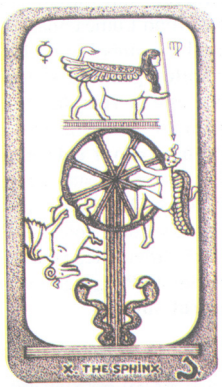

Fig. 2. „Sfinxul"
Arcana majoră „10" din Tarotul egiptean.

Fig. 3. Sfinxul pe o monedă antică din Chios (Grecia).

Fig. 4.
Coloană megalitică a Cerului, cu pronunțat aspect falie (lingam).
În planul secund apare Sfinxul.
(Foto: Doina Păun)

- în imediata apropiere a Sfinxului se află plasată o „babă", o stâncă izolată înălțată vertical, ce prezintă un pronunțat aspect falie - vezi Fig. 4 - pag. 158. O astfel de piatră poartă numele de „lingam" şi se numără printre simbolurile cu largă răspândire ale Axului Lumii. În mitologia greacă se spune că „toate câte se văd şi câte există în lume s-au născut din puterile Cerului şi ale Pământului, adică de Uranus, Cerul, ca bărbat, şi de Geia, Pământul, ca femeie. Din căsătoria lui Uranus cu Geia (care se mai numea şi Titea, Tellus, Vesta sau Cybela) s-au născut şi primii zei. Pentru că Uranus se temea de copiii săi, imediat după ce se năşteau îi arunca în Tartar - adică sub Pământ. Pe acest motiv Geia l-a îndemnat pe fiul său Cronos (Timpul) să-şi mutileze prin castrare tatăl"[53]. Prin parabola castrării lai Uranos (Cerul), mitologia greacă a conservat amintirea acelui eveniment petrecut *in illo tempore*, eveniment consemnat de toate tradițiile şi care a însemnat ruperea legăturii dintre Cer (Uranos) şi Pământ (Geia). Sfinxul, personificare a Marii Mame, Pământul, alături de care se află uriaşul lingam (falus) de piatră, ilustrează întocmai mitul grecilor.

— Chipul cel mai cunoscut al Sfinxului din Bucegi (Fig. 1 - pag. 158) este cel pe care şi-l arată când este privit - sub un anumit unghi - dinspre sud-vest. Făcând însă înconjurul statuii, chipul i se transformă radical, în mai multe rânduri. În mod sigur, cândva, fiecare dintre aceste chipuri - acum desfigurate - a avut un anumit sens simbolic greu de recunoscut astăzi. Un lucru însă se distinge clar: întreaga statuie a Sfinxului, deşi monolit, figurează un ansamblu alcătuit din trei părți distincte, şi acest aspect este evident dacă este privită din cele mai multe unghiuri, atât dinspre vest - un exemplu fiind chiar imaginea din Fig. 1 - pag. 158 - cât şi dinspre est, după cum se poate vedea în Fig. 1 - pag. 160. Acest ansamblu, după toate aparențele, a reprezentat cândva trei capete uriaşe împreunate, ce priveau în trei direcții diferite.

În tradiția hindusă Marea Mamă divină personifică Forța Vitală Universală; ea „este asemenea unui continuum ce leagă şi susține universul, Prakriti şi Maya, unitate a tot ce este manifestat, la orice nivel de existență"[54]. În mitologia greacă acest principiu este personificat de Tripla Hecate - „zeiță puternică şi în Cer şi pe Pământ şi în Infern. De aceea se şi numeşte ea întreita Hecate."[55] „În epoca ei cultuală culminantă, era venerată ca zeiță cu 3 capete sau având şi 3 trupuri, adesea însă ca zeiță cu 3 ipostaze diferite sau cu 3 înfățişări simultane [...]. După unele interpretări, în Cer ea este Selene (Luna), pe Pământ Artemis, iar în Infern e Persephone"[56]. La pag. 160 (Fig. 2[57] , Fig. 3[58] , Fig. 4[59]) sunt prezentate două statui antice şi un relief votiv ce o înfățişează pe Tripla Hecate. Această zeiță enigmatică, după cum o

53 G.Popa Lisseanu: Mitologia Greco-Romană, Ed. Universul, Bucureşti, 1944. pag. 15-16.

54 J. Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 503-504.

55 G. Popa - Lisseanu: Mitologia greco-romană, Ed. Universul, Bucureşti, 1944, pag. 88.

56 Victor Kernbach: Dicționar de mitologie generală, Ed. Științifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1989, pag. 216.

57 Radu Florescu, Hadrian Daicoviciu, Lucian Roşu: Dicționar de artă veche a României, Ed. Științifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1980, pag. 180.

58 G. Popa - Lisseanu: Mitologia greco-romană, Ed. Universul, Bucureşti, 1944, pag. 88.

59 Manfred Oppermann: Tracii între Arcul Carpatic şi Marea Egee, Ed. Militară, Bucureşti, 1988, pl. LXXV.

Fig. 2. Tripla Hecate.
Tezaur de sculpturi din Tomis.

Lupă din Fig. 2.

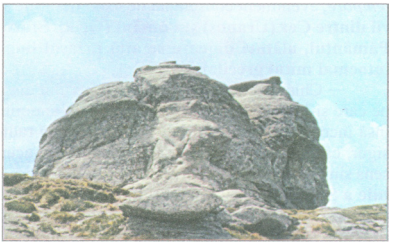

Fig. 1. Sfinxul văzut dinspre est - triplul aspect al „Marii Mame" sintetizat în mitologia greacă de tripla Hecate.

Fig. 3. Tripla Hecate.
Statuie din Capitoliu, Roma.

Lupă din Fig. 3.

Fig. 4. Tripla Hecate.
Relief votiv provenind din Bulgaria.
Sfârşitul sec. II, începutul sec. III.

Lupă din Fig. 4.

caracterizează Victor Kernbach, are o origine culturală incertă, unii cercetători considerând-o de proveniență tracică. „Zeiță lunară şi htoniană, ea este asociată cultelor fertilității; [...] ea reunește cele trei niveluri ale lumii: Infernul, Pământul şi Cerul, şi din acest motiv era venerată ca zeiță a răspântiilor; căci o decizie luată la o răspântie, alegerea unui drum de urmat, se referă nu numai la o direcție orizontală pe suprafața pământului, ci, într-un sens mai profund, la o direcție verticală către unul sau altul dintre nivelurile de viață alese”[60]. Acea Mare Mamă divină, personificare a Forței Vitale Universale, acea Mare Mamă divină care, conform celor mai vechi tradiții, are puterea de a-şi conduce fiii - după cum ei înşişi aleg - spre Cer sau spre Infern, era reprezentată în Kogaionon de Sfinx, ale cărui trei capete revelau tripla ei putere, după cum în miturile grecilor era reprezentată de Tripla Hecate - vezi pag. 160.

Nu este exclus ca aceste aşa-numite statui străvechi să fie amplasate pe zone cu o activitate energetic-informațională naturală (specifică), în această ipoteză realizarea lor servind un triplu scop: în primul rând scopul de a marca aceste zone; în al doilea rând, prin anumite elemente ale formei lor să semnaleze, pentru cei avizați, existența şi specificul respectivei surse energetic-informaționale; al treilea scop fiind ca - atunci când va fi sosit Timpul - pentru cei neavizați să devină „Fir al Ariadnei

Cel de-al treilea nivel al Kogaiononului
Sanctuarul principal - Altarul

Sfinxul, care este Păzitorul Pragului celei de a doua Porți - Poarta ce dă acces spre Sanctuarul principal al Kogaiononului - luând chipul Marii Mame, tot el, Sfinxul, este şi cel ce arată Drumul.

Urmând direcția indicată de privirea Sfinxului, prin Cerdacul Ob&şiei, coborând pe Şaua Văii Cerbului (vezi traseul marcat care poartă numărul 17 pe harta reprodusă la pag. 143, şi Fig. 1 - pag. 162), se pătrunde în Sanctuarul principal, cel de-al treilea nivel al Kogaiononului - vezi pag. 162 (Fig. 2, Fig. 3, Fig. 4).

La capătul Şeii Văii Cerbului se înalță „cel mai important simulacru al lumii preistorice, o reprezentare umană sculptată în stâncă, de o mărime într-adevăr formidabilă. Această figură titanică din munții Daciei vechi, numiți odată ai hyperboreilor, ne înfățişează, după toate caracteristicile sale, imaginea supremei divinități a timpurilor pelasge”[61] (vezi pag. 162: Fig.2, Fig.3 şi pag. 164: Fig. 1). Despre această figură uriaşă sculptată în stâncă savantul francez Emmanuel de Martone[62] scria: „Se poate vedea că stânca este de o talie formidabilă, figura umană având peste 20 de metri

60 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffonț Paris, 1982, pag. 399.

61 Nicolae Densuşianu: Dacia preistorică, Institutul de Arte Grafice Carol Gobi, Bucureşti, 1913, pag. 227.

62 „Emmanuel de Martone (1873 - 1955), membru al Academiei de Ştiințe din Paris şi președinte al Uniunii geografice internaționale, a făcut intense cercetări de specialitate în România. Lucrările sale, La Valacchie apărută în 1902 şi aureolată cu marele premiu al Academiei Franceze, precum şi Recherches sur revolution morphologique des Alpes de Transylvanie, din 1907, constituie mărturii perene privind seriozitatea vizitelor sale de studiu pe teritoriul țării noastre.” (Simion Săveanu: Aventuri prin tunelul timpului, Ed. Sport - Turism, București, 1977, pag. 12).

CEL DE-AL TREILEA NIVEL AL KOGAIONONULUI
SANCTUARUL PRINCIPAL - ALTARUL

Fig. 1. Drumul ce duce în sanctuarul principal (foto: Doina Păun).

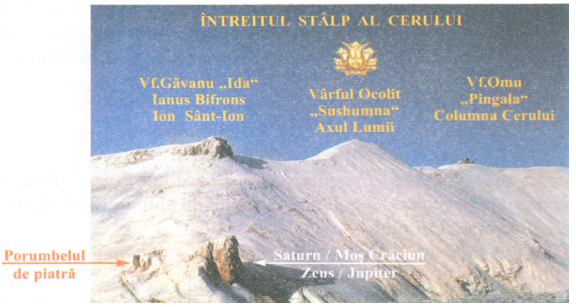

Fig. 2. Vedere de ansamblu din Cerdacul Obârşiei.

Fig. 3. Vedere (parţială) din Cerdacul Obârşiei (vara).

„Sus în dalbe mănăstiri
Şede Bunul Dumnezeu
Lângă Bunul Dumnezeu
Şede Maica Precesta
Lângă Maica Precesta
Şede Bătrânul Crăciun
Lângă Bătrânul Crăciun
Şede Ion Sânt-Ion."

Fig. 4. Columna Cerului şi Vârful Ocolit văzute dinspre nord.

înălțime [...]. Roca se compune din 3 părți: partea superioară (partea stâncoasă de deasupra frunții) este restul unui enorm bloc calcaros, la fel ca şi partea inferioară (partea de la gură în jos). Între acestea două se vede un conglomerat de gresie care formează o bandă (fruntea şi obrajii); [...] aceeaşi gresie înconjoară la bază blocul inferior de calcar (barba)"63. După cum spune Nicolae Densuşianu, „vechimea acestui monument se reduce la timpurile cele mari de dezvoltare etnică şi politică a Pelasgilor, atunci când destinul încă nu începuse să persecute pe Pelasgii orientali, şi când o parte însemnată din triburile latine încă nu emigrase în Italia"[64]. După cum arată acelaşi autor, Uran (Uranos) a fost fondatorul marelui imperiu pelasg din Europa, urmat fiind la domnia lumii de fiul său Saturn, cel care - conform tradițiilor antichității - a instituit pe pământ Vârsta de Aur. „După ideile teocratice ale acelor timpuri, lui Saturn i se atribuiseră aceleaşi titluri şi onoruri divine pe care mai înainte le avusese Uran, iar înaintea lui Uran le avusese Ceriul în înțeles cosmogonic. Dogmele rămăseseră, ce e drept, aceleaşi, însă în cultul public numele lui Uran fu înlocuit cu cel al lui Saturn".[65] Conform aceloraşi principii, ulterior, pe parcursul devenirii ciclice, locul lui Saturn a fost ocupat de fiul său Jupiter (Joe). „Istoricul Mnaseas din Patrae, care trăise în secolul al III-lea î.Chr., ne spune că Geții adorau pe Saturn pe care îl numesc Zamolxis. Tot asemenea scrie Diogene Laerțiu, că Geții numesc pe Saturn Zamolxis."[66] Deosebit de semnificativ este un fapt consemnat de Tertullian şi Minutius Felix, care „ne spun că toți scriitorii antichității, atât cei greci cât şi cei romani, numesc pe Saturn «Homo» (Omul)"[67], iar - după cum arată Nicolae Densuşianu - amintirea lui Saturn sub numele de „Omul mare" se conservă încă în tradițiile populare române (vezi pag. 91). Deosebit de semnificativ este şi faptul că „unul din epitetele cele mai poporale ale lui Saturn a fost acela de «moş». Numit de latini «Saturnus senex», «deus vetus», «Deus Majus», [...] la Troiani «Jupiter avus»"[68], amintirea bătrânului Saturn - cârmuitorul omenirii în vremurile paradisiace ale Vârstei de Aur - s-a păstrat până în zilele noastre luând chipul lui Moş Crăciun[69]. „În antichitatea greco-romană Saturn era înfățişat cu o figură rustică pelasgă, ca un bătrân cu barba albă, cu pletele lăsate pe umeri"[70] - portret care (după cum se poate observa în Fig. 1, pag. 164) corespunde întocmai imaginii colosale din stâncă. Marele simulacru al bătrânului Saturn - Zalmoxis, Omul mare, Moşul, devenit Moş Crăciun - ne întâmpină şi astăzi în sanctuarul principal al Kogaiononului amintindu-ne vremurile paradisiace ale Vârstei de Aur demult apuse, şi mărturisind despre lumina noii Vârste de Aur ce va să vină în ciuda profundei derute spirituale şi morale care marchează omenirea. Iar pentru cei ce şi-au pierdut speranța voi

63 Emmanuel de Martone, citat de Nicolae Densuşianu, ibidem, pag. 227.
64 Nicolae Densuşianu, ibidem, pag. 238.
65 Ibidem, pag. 205.
66 Ibidem, pag. 212.
67 Ibidem, pag. 222.
68 Ibidem, pag. 211.
69 Ibidem, pag. 109.
70 Ibidem, pag. 223.

Cel de-al treilea nivel al Kogaiononului
Sanctuarul principal - Altarul

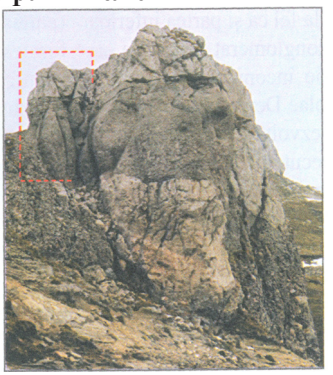

Din tâmpla dreaptă a uriaşului de piatră răsare un profil de femeie ce poartă coif pe cap şi scut la umărul stâng.

Fig . 1. Marele simulacru al supremei divinități a timpurilor pelasge, indentificat de Densuşianu în imaginea mitologică a batrânului Saturn (regentul Vârstei de Aur - devenit Mos Craciun), precum şi în imaginea lui Jupiter/Zeus (foto: Răzvan Petcu).

Fig- 3. Minerva aşa cum s-a născut din capul lui Jupiter.

Fig- 2. Jupiter din Otricoli.
Bust de marmură păstrat şi expus la Vatican.

Lupă
din Fig. 3

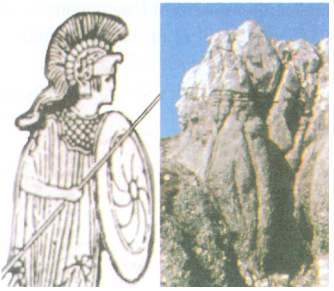

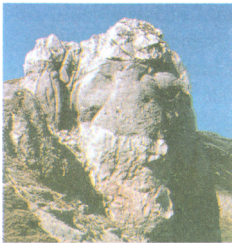

Fig. 4. Minerva născându-se din capul lui Jupiter.

aminti că Fiul lui Dumnezeu, Fiul Omului, născându-se în lume la solstiţiul de iarnă, în mijlocul întunericului celei mai lungi şi îngheţate nopţi, ne-a dat dovada supremă a biruinţei Luminii asupra tenebrelor. Tocmai de aceea, în fiecare an, când prăznuim naşterea Mântuitorului, în miezul aceleiaşi sfinte nopţi vine Moş Crăciun aducând bradul - imagine a Arborelui Vieţii şi promisiune a unui nou Ev de Aur vestit de venirea în lume a Pruncului Iisus.

După cum arată Nicolae Densuşianu, romanii au urmat tradiţiile arhaice latine adoptând pentru divinitatea lor supremă o figură pelasgă barbară, reprezentând pe Jupiter (Joe) cu părul abundent mai mult neglijent, cu pletele lăsate pe umeri şi cu barba stufoasă - aşa cum îl arată bustul său de marmură descoperit la Otricoli (Fig. 2[71] - pag. 164); această figură barbară rustică a lui Jupiter, după toate caracteristicile pe care le prezintă, a avut ca model simulacrul cel colosal din Carpaţii Daciei - chipul zeului din ţara Hyperboreilor celor sfinţi[72]. Astfel, figura titanică „pe care o înfăţişează stânca [...] se caracterizează printr-un păr abundent ce descinde pe umeri în formă de plete lungi, iar deasupra frunţii părul se ridică în sus, întocmai ca şi coama unui leu. Aceeaşi dispoziţiune particulară a părului ne-o prezintă şi bustul lui Jupiter din Otricoli"[73]. Cele mai vechi tradiţii elene spun că Zeus, pe care romanii îl numesc Jupiter, aflând de la Metis (prima sa soţie) că este însărcinată şi că unul dintre copiii pe care îi va naşte va lua în stăpânire Cerul, se înspăimântă şi o înghiţi; însă, la scurt timp după aceea, fu cuprins de o teribilă durere de cap pe care nemaiputând-o suporta, îi porunci fiului său, Vulcan, să-i despice craniul cu o secure de bronz, pentru a afla care era cauza. Atunci, prin spărtura din capul zeului îşi făcu apariţia o fecioară înarmată din creştet până în tălpi, răcnind războinic, iar la glasul ei s-au cutremurat Pământul şi Cerul. Era Athena cea numită de romani Minerva - zeiţa înţelepciunii şi a războiului, născută din capul tatălui său înarmată cu armele ce la va purta mereu: coiful, lancea şi scutul[74] (vezi Fig. 3[75] - pag. 164).

Fără îndoială, la originea acestui mit stă figura titanică sculptată în stânca din Sanctuarul principal al Kogaiononului, căci din tâmpla dreaptă a uriaşului cu plete şi barbă albă răsare un profil de femeie purtând coif pe cap şi scut la umărul stâng - vezi pag. 164: Fig. 1 şi Fig. 4. După cum se poate observa, chipul fetei, coiful şi scutul sunt de un realism cu atât mai impresionant cu cât aspectul lor nu reprezintă efectul unui joc de lumini şi umbre - imaginea apărând clar în toate detaliile, indiferent de starea vremii, de momentul zilei sau al anului; astfel, diapozitivele reproduse în Fig. 1 şi respectiv în Fig. 4 au fost realizate la date diferite şi de persoane diferite. În pag. 164 (lupe Fig. 3 şi Fig. 4) sunt prezentate, faţă în faţă şi la dimensiuni comparabile, imaginea tradiţională a Minervei (aşa cum s-a născut din capul lui Jupiter) şi imaginea Minervei din stâncă - asemănarea lor este evidentă. La prima vedere, Minervei celei de piatră îi lipseşte unul dintre atributele ce-i sunt consacrate, anume lancea; absenţa lăncii este însă numai aparentă, pentru că, după cum se poate vedea la pag. 162, (Fig. 2 şi Fig. 3), în dreapta

71 Reproducere după G. Popa Lisseanu: Mitologia greco-romană, Ed. Universul, Bucureşti, 1944.

72 Nicolae Densuşianu, ibidem, pag. 240.

73 Ibidem, pag. 241.

74 V.Kernbach: Dicţionar de mitologie generală, Ed.Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1989, pag. 54-55

75 Reproducere după G. Popa Lisseanu: Mitologia greco-romană, Ed. Universul, Bucureşti, 1944.

zeiței se află Axul Lumii, printre ale cărui reprezentări simbolice frecvente se numără lancea și sulița.

Direcția indicată de privirea Minervei, zeița înțelepciunii, conduce către un alt mare simbol sculptat în stâncă: este silueta unei păsări uriașe - un porumbel (vezi pag. 162: Fig. 1, Fig. 2, Fig. 3 și pag. 167: Fig. 1, Fig. 3). în mod universal, păsările, prin zborul lor, au devenit simbol al relației cu cerul, iar dintre toate păsările, porumbelul - astăzi emblemă a păcii - ocupă un loc aparte. El este simbolul iubirii divine, căci porumbelul este cel care, după retragerea apelor Potopului, a adus ramura verde de măslin pe Arca lui Noe; porumbelul este chipul sub care s-a arătat Duhul Sfânt în ziua botezului lui Iisus, când glasul Tatălui s-a auzit din Ceruri pentru ca oamenii să cunoască Sfânta Treime; Duhul Sfânt este Mângâietorul, este Duhul Adevărului trimis în lume de Tatăl la rugămintea Fiului.

Legendele Graalului vorbesc despre o piatră miraculoasă care primea puteri din tării prin intermediul unui porumbel, și, mai spunea legenda, că pe piatră apărea scris numele celor care erau fară teamă și fără prihană, slujitori fideli ai Adevărului și ai Dreptății; ei primeau pelerina albă și deveneau Cavaleri ai Graalului. Conform tradiției egiptene, Osiris - zeul învierii - era reprezentat însoțit de Maat, zeița care personifică Adevărul și Dreptatea, și numai cel care conținea Maat avea acces la lumina lui Osiris. După cum se poate observa la pag. 167: Fig. 3, Fig. 4[76], Fig. 5[77], *Coroana Albă* a lui Osiris, în mod evident, dar într-o oarecare măsură și hieroglifa lui Maat (pana[78]), se identifică în conturul exterior al porumbelului din stâncă.

În Fig. 6[79] - pag. 167 este o reprezentare arhaică a Afroditei - zeița frumuseții și a iubirii - cu porumbelul sacru. În tradițiile Greciei porumbelul era consacrat Afroditei, ca simbol al frumuseții iubirii eliberate de sclavia instinctelor.

Porumbelul (IOnah, cum i se spune în ebraică) este imaginea însăși a blândeții, a purității desăvârșite, a armoniei, a iubirii, a zborului spre înălțimile senine - este simbol al idealului de perfecțiune pe care trebuie să-l atingă cel ce aspiră să fie primit în împărăția Cerurilor. Acesta este mesajul transmis peste milenii de porumbelul sculptat în piatra Kogaiononului, porumbelul ca ultimă strajă a sfântului Altar - întreitul Stâlp al Cerului.

Conform tradiției altarul este „microcosmos și catalizator al sacrului. Spre altar converg toate gesturile liturgice și toate liniile arhitecturale. El reproduce în miniatură ansamblul templului și al universului. Este locul unde sacrul se concentrează cu cea mai mare intensitate [...]. De aceea el este mai înalt (altum) decât tot ceea ce îl înconjoară. El sintetizează în sine simbolistica Centrului Lumii"[80]. Acest caracter de maximă sacralitate atribuit altarelor, precum și simbolismul construcției și amplasării lor se identifică în Sanctuarul principal al Kogaiononului, unde cele trei vârfuri încatenate - Găvanu[81], Vârful Ocolit/ Bucura Dumbravă și Omu - sunt vârfurile cele mai

76 Reproducere după M. E. Matie: Miturile Egiptului Antic, Ed. Științifică, București, 1958, planșa XXI.
77 Reproducere ibidem, fig. 28.
78 Conform simbolismului tradițional, pana - aparținând păsării, o reprezintă - este pasărea însăși.
79 Reproducere după Ion Miclea și Radu Florescu: Geto- Dacii, Ed. Meridiane, 1980, planșa 97.
80 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 76.
81 Conform măsurătorilor recente vârful Găvanu are 2493 de metri (vezi Nicolae C. Popescu și Valentin Popescu: Munții Bucegi, hartă turistică, Ed. Amco-Press, 1999).

Cel de-al treilea nivel al Kogaiononului
Sanctuarul principal - Altarul

Fig. 1. Vedere parțială a sanctuarului principal (foto: Doina Păun). Prezența celor doua persoane(în prim plan dreapta jos) permite aprecierea dimensiunilor acestor statui străvechi.

Fig. 2. Sfântul Duh, Duhul Adevărului, sub chipul unui porumbel.

Fig. 4. Zeița Maat care personifică Adevărul şi Dreptatea, alături de Osiris.

Fig. 3. Porumbelul de piatră. Detaliu din Fig. 1.

Fig. 5. Osiris purtând „Coroana Albă".

Fig. 6. Porumbelul Afroditei.

înalte din Bucegi, spre ele converg toate ramurile muntoase şi sunt partea vizibilă a întreitului Stâlp al Cerului. Întreitul Stâlp al Cerului este Altarul prin excelenţă, sfântul Altar al Kogaiononului şi al lumii întregi - pentru că este însuşi Centrul Lumii.

Referitor la întreitul Stâlp al Cerului, faţă de cele expuse în capitolul precedent, voi mai aduce câteva completări:

Lângă Columna cea gigantică de pe vârful Omu se află un alt simbol de piatră; este capul unei păsări uriaşe pe care Nicolae Densuşianu o identifică în tradiţiile grecilor cu vulturul lui Prometeu - vezi pag. 169: Fig. 1[82] şi Fig. 2. Miturile spun că la porunca lui Zeus, Prometeu a fost înlănţuit de Stâlpul Cerului pentru vina de a fi furat lumina neostoitului foc dăruind-o oamenilor; un vultur era trimis în fiecare zi pentru a-i mări supliciul.

În reprezentările Columnei Cerului în stil hieratic egiptean, zeiţa Cerului (Nut) este flancată de zeul Thot şi de zeul Horus (Soarele[83]) care apare sub chipul şoimului - pasărea care îl reprezintă (vezi Fig. 3[84] - pag. 169). Această imagine este figurată întocmai de ansamblul statuilor străvechi de pe vârful Omu - după cum se poate vedea în Fig. 2 - pag. 169: Thot şi Nut se identifică prin contururile exterioare, iar şoimul Horus (Soarele) este figurat de capul păsării de piatră.

Totuşi, între tradiţia egipteană şi ansamblul sculptat în stâncile de la Omu există o neconcordanţă: în mitologia egipteană se specifică faptul că Nut, personificare a cerului înstelat, are capul spre apus şi coapsele spre răsărit pentru că în fiecare seară ea înghite Soarele la apus şi îl naşte, din nou, în fiecare dimineaţă la răsărit; pe Columna Cerului de la Omu care este orientată NE-SV, Nut are capul spre răsărit şi coapsele spre apus. De aici rezultă că, în realitate, Columna Cerului din tradiţia egipteană (Fig. 3 - pag. 169) este imaginea văzută în oglindă a ansamblului de piatră de la Omu (Fig. 2 - pag. 169). Exceptând această neconcordanţă, asemănarea celor două reprezentări este atât de evidentă încât exclude hazardul şi nu lasă nici-o umbră de îndoială asupra originii lor comune, origine care nu poate fi decât în Tradiţia Primordială; ca urmare, concluzia este una singură: această paradoxală neconcordanţă semnalează faptul că ea ascunde un adevăr de primă importanţă, care trebuie căutat şi care poate fi găsit. Şi într-adevăr, ceea ce ascunde şi în acelaşi timp revelează limbajul simbolic al celor două imagini gemene ale Columnei Cerului, este originalul care a stat la baza realizării lor - este întreitul Stâlp al Cerului a cărui localizare şi ale cărui funcţii se revelează prin corelarea informaţiilor conţinute de cele două reprezentări:

- imaginea Columnei Cerului aşa cum apare figurată în tradiţia egipteană, a fost una dintre cheile care i-au permis lui Nicolae Densuşianu descoperirea şi demonstrarea semnificaţiei Columnei de piatră de la Omu;

82 Reproducere după Nicolae Densuşianu, ibidem, pag. 323, fig. 174.

83 „Ra nu este singurul zeu al soarelui la egipteni, ci fiecare aspect al soarelui este reprezentat de o altă divinitate. Egiptenii au văzut în Soare mai ales un şoim tânăr; [...] acest şoim-soare se amalgamează cu marele zeu-şoim Horus; [...] zeul soare copil se identifică cu Horus." (Constantin Daniel: Cultura spirituală a Egiptului Antic, Ed. Cartea Românească, 1985, pag. 262-263).

84 Reproducere după Nicolae Densuşianu, ibidem, fig. 176.

Fig. 1.
Supliciul lui Atlas
şi al lui Prometeu.

Scenă susţinută
de Columna cea
gigantică a universului.

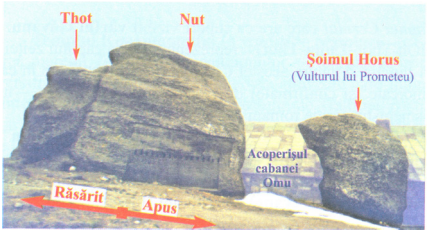

Fig. 2. Ansamblul Columnei Cerului de la Omu
Vedere din nord-vest (foto: Răzvan Petcu).

F i g. 3. Columna Cerului figurată în stil hieratic egiptean.
Zeiţa Cerului Nut - este flancată de Thot şi de Horus (Soarele) în chip de şoim. Faţă de original imaginea este reprodusă în oglindă.

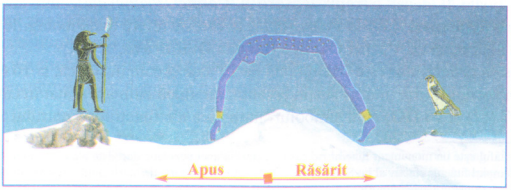

Fig. 4. Întreitul Stâlp al Cerului (vedere din sud)
Imaginea zeiţei Cerului, Nut, este reprodusă din Fig. 2, pag. 73.

- axa (NE-SV) pe care este orientat întreitul Stâlp al Cerului este indicată de orientarea Columnei de piatră poziționate chiar la baza unuia dintre cei trei Stâlpi sau Coloane ale Cerului, iar acest fapt a făcut posibilă identificarea ansamblului celor trei vârfuri (partea vizibilă a Coloanei întreite);

- Vârful Ocolit este figurat de conturul exterior al lui Nut (vezi Fig. 4 - pag. 169), capul zeiței fiind spre apus, conform cu tradiția egipteană, de unde rezultă că ansamblul Columnei de piatră de la Omu este imaginea văzută în oglindă a întreitului Stâlp al Cerului, acest fapt fiind în perfect acord cu principiul analogiei inverse;

- Coloanei Cerului care are ca suport vizibil vârful Găvanu, îi corespunde zeul Thot (IOh-Thot=Luna-Thot) - reprezentat în fața capului zeiței Nut - ceea ce înseamnă că funcția și natura acestei Coloane (deja identificate în capitolul precedent) sunt indicate (și confirmate) de simbolismul acestui zeu - numit de greci Hermes Trismegistus iar de romani Mercur;

- Coloanei Cerului care are ca suport vizibil vârful Omu îi corespunde Șoimul Horus (zeul soare copil) - reprezentat în spatele coapselor lui Nut - funcția și natura acestei Coloane (stabilite în capitolul precedent) fiind indicate (și confirmate) de simbolismul solar (yang) al Șoimului Horus.

În Egipt, la Abydos, locul sacru al lui Osiris, faraonul Seti I a construit „cel mai original templu funerar care, caz unic, este flancat de un cenotaf[85] - de fapt de un monument ex-voto dedicat lui Osiris, zeul învierii."[86] Cenotaful lui Seti I, așa-numitul Osireion, este o construcție subterană săpată în inima unei coline stâncoase, și, după cum afirmă Claire Lalouette[87], la descoperirea lui (în prima jumătate a secolului al XX-lea) s-a crezut că este vorba chiar de mormântul lui Osiris.

Principalele caracteristici de construcție și de decorare ale cenotafului sunt aceleași cu caracteristicile naturale și simbolice ale întreitului Stâlp al Cerului aflat în Sanctuarul principal al Kogaiononului:

- conform planului prezentat de Claire Lalouette[88], așa-numitul Osireion este orientat pe direcția NE-SV, ca și întreitul Stâlp al Cerului;

- el este o sală vastă, dreptunghiulară, în centrul căreia tronează o movilă care nu poate fi decât o reprezentare a Colinei Primordiale din cosmogonia egipteană, iar această Colină Primordială la care se referă toate teologiile egiptene este una și aceeași cu Vârful Ocolit / Bucura Dumbravă;

- sala cenotafului este înconjurată de 17 nișe săpate în stâncă, și 10 (2x5) uriași stâlpi monoliți (din granit) susțin tavanul, iar, după cum am arătat în capitolul al II-lea, 17 (17) și 10 (IO) sunt simboluri numerice ale funcțiilor Centrului Suprem;

85 Cenotaful este un monument funerar ridicat în memoria unei persoane decedate ale cărei oseminte se găsesc în alt loc. Templul funerar efectiv al lui Seti I se găsește la Teba, nu departe de mormântul său săpat în Valea Regilor.

86 Claire Lalouette: Civilizația Egiptului Antic, Vol. II, Ed. Meridiane, București, 1987, pag. 176.

87 Ibidem, pag. 181.

88 Ibidem, pag. 177.

- în lungul axului, în partea de SV (la intrare) şi în partea de NE (la capăt), cenotaful este flancat de două săli identice ca formă şi dimensiuni şi care comunică prin câte un culoar cu sala centrală. Aceste două săli sunt deci plasate simetric faţă de movila („Colina Primordială") din centrul Osireionului, după cum vârful Găvanu şi vârful Omu sunt plasate simetric faţă de Vârful Ocolit. Pe tavanul sălii din NE (care corespunde vârfului Omu) se află executată, uşor în relief, „o imagine colosală a lui Nut (zeiţa Cerului, întinsă deasupra Pământului), sprijinită de Şu"[89], după cum pe vârful Omu se află Columna de piatră ce figurează aceeaşi imagine.

Templul Kogaiononului în tradiţiile populare

Amintirea marelui Templu al Kogaiononului s-a conservat în basme, şi în fragmentele versificate ale unor cânturi religioase străvechi care îmbrăcând haină creştină s-au integrat în noua religie. Aceste vestigii ale Tradiţiei, păstrate şi transmise de tradiţia populară, proslăvesc o Biserică sau o Mănăstire Mare cu 3 ori cu 9 altare, ce s-a făcut dintr-un lemn mare, cu o secure mare, de un Om Mare coborât de la Tatăl de sus din Ceriu[90]. Nicolae Densuşianu citează versiuni ale acestei tradiţii - zis populare - ce i-au fost comunicate de învăţători din sate de pe întreg cuprinsul ţării.[91]

„De la Tatăl de sus în ceriu sus
S-a înălţat în sus
Un nor mare,
Din norul mare
S-a făcut un Om mare
Cu o secure mare,
Şi din Omul mare
S-a făcut o pădure mare
Cu un lemn mare
Şi din lemnul mare
S-a tăiat o aşchie mare
Şi s-a făcut o Biserică mare
Cu 9 altare, cu 9 altarele... "[92]

Această variantă i-a fost trimisă de învăţătorul G.Catană din satul Valea Dienei (Banat), care preciza: „Pe la noi, acestei rugăciuni poporale i se mai zice şi «Numărătoarea mare» şi se rosteşte la patul unui bolnav pe moarte; dacă recitatorul se împiedică ori greşeşte, atunci se crede că bolnavul moare, iar dacă recită fluent, se însănătoşeşte." Credinţa în puterea miraculoasă a acestor versuri - tămăduitoare dacă sunt recitate corect şi aducătoare de moarte în caz contrar - este o dovadă a vechimii lor şi a importanţei extraordinare a informaţiilor pe care versurile le conţin, pentru că prin împământenirea acestei credinţe se garanta de fapt rostirea fidelă a textului de care depindea conservarea şi transmiterea corectă a informaţii-

89 Ibidem, pag. 182.

90 N.Densuşianu: Dacia preistorică, Institutul de Arte Grafice Carol Gobi, Bucureşti, 1913, pag. 225-226.

91 Cutreierând ţara, Nicolae Densuşianu a realizat că memoria satelor conserva informaţii de nepreţuit referitoare
la istoria acestor meleaguri, informaţii provenind din cele mai îndepărtate şi obscure timpuri; pentru culegerea lor a
apelat la învăţătorii de la sate, prin întocmirea şi publicarea unor chestionare.

92 Nicolae Densuşianu, ibidem, pag. 225.

lor; iar acest fapt se înscrie în ceea ce spuneam cu altă ocazie[93], şi anume că în civilizaţiile străvechi, tradiţionale, reproducerea cu exactitate a unor simboluri sau texte sacre era o îndatorire religioasă cu valoare de ritual, cea mai mică eroare atrăgând după sine consecinţe extrem de grave, uneori de proporţii cosmice[94]. Sacralitatea acestor texte sau simboluri consta tocmai în importanţa extraordinară a informaţiilor pe care le conţin şi care trebuiau să străbată nealterate mileniile. Faptul că acest cânt religios (transmis de G.Catană la sfârşitul secolului al XIX-lea sau începutul secolului al XX-lea) era considerat şi numit rugăciune, deşi nu are nimic comun cu o rugăciune creştină, dovedeşte o dată în plus că originea lui şi a Bisericii pe care o proslăveşte este precreştină.

Un alt cânt străvechi devenit colind spune:

„Sus în dalbe mănăstiri — Şede bătrânul Crăciun,
(Şede) Bunul Dumnezeu — Lângă bătrânul Crăciun
Lângă Bunul Dumnezeu — Şede Ion Sînt-Ion,
Şede Maica Precesta, — Lângă Ion Sînt-Ion
Lângă Maica Precesta, — Şed toţi sfinţii de-a rândul..."[95]

Această Biserică/Mănăstire Mare, Mănăstire Dalbă sau Mănăstire de Tămâie - cum este numită în unele colinde sau în basme - nu poate fi decât Templul natural al Kogaiononului, sediul efectiv al Centrului Suprem, pentru că:

- Ea nu a fost construită de mâna omului ci a fost făcută în mod miraculos de un trimis al Tatălui din Ceriu, de Omul Mare - Saturn, al cărui grandios simulacru se află în Sanctuarul principal al Kogaiononului, în preajma vârfului numit şi astăzi Omu.

- Biserica Mare s-a făcut dintr-un lemn mare.

Conform simbolismului tradiţional „lemnul este *materia* prin excelenţă [...]. El este în India un simbol al substanţei universale, al materiei primare. În Grecia cuvântul hyle, care are acelaşi sens de materie primară, desemnează literalmente lemnul [...]. În liturghia catolică lemnul este adesea luat ca sinonim al Crucii şi al arborelui [...]. în tradiţiile nordice lemnul şi arborele - sub toate formele şi sub toate aspectele lor - participă la ştiinţă [...]. Dar simbolismul general al lemnului rămâne constant: el tăinuieşte o înţelepciune şi o ştiinţă supraumană."[96] Înţelesul formulei "lemn mare" se traduce prin toate aceste valorizări simbolice ale lemnului, deci, în realitate, versurile străvechi spun că Biserica Mare a fost făcută din substanţa universală primară, şi din Ştiinţă divină.

- Unica unealtă cu ajutorul căreia s-a făcut Biserica Mare a fost o secure mare, iar conform tradiţiei - după cum am arătat în capitolul precedent - securea este ataşată Centrului Suprem, sursa acestui simbolism

93 Vezi capitolul al III-lea, pag. 127.

94 în acest sens, un caz exemplar este cel al Regelui Pescar - Regele Graalului - care din cauza unei greşeli de ritual a fost lovit de o boală incurabilă, dar nu numai el, ci întreaga ţară, întreaga natură şi întreg cosmosul.

95 Nicolae Densuşianu, ibidem, pag. 109.

96 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 114.

fiind identificată în Sanctuarul principal al Kogaiononului; securea este şi atributul principal al lui Saturn - Omul Mare.

- În colinde acea Biserică Mare are „9 altare, 9 altărele, 9 uşi, 9 uşiţe, 9 ferestre, 9 ferestrele, 9 praguri, 9 prăgurele, 9 scaune, 9 scăunele, şi în scaunul cel mare 9 picături de soare."[97] Sintetizând valorizările simbolice ale lui „9" în diversele tradiţii, Jean Chevalier şi Alain Gheerbrant spun: acest număr „este simbolul multiplicităţii care se reîntoarce la unitate şi, prin extensie, al solidarităţii cosmice şi al mântuirii [...]. Egiptenii numeau numărul nouă Muntele Soarelui [...]. Nouă fiind ultima cifră din serie, anunţă deopotrivă un sfârşit şi un nou început, ceea ce înseamnă o transpunere pe un nou plan [...]. Ultimul dintre numerele universului manifestat, el deschide faza transmutaţiilor. El exprimă încheierea unui ciclu, desăvârşirea unei curse, închiderea unei verigi."[98] Aceste interpretări sunt în perfect acord cu ceea ce arătam în primul capitol, anume faptul că 9 este potenţialitatea octogonului (8 raze/ vârfuri + centru = 9) sau altfel spus, este simbolul numeric al puterii tainice a Centrului. Numărul nouă este şi „pătratul lui trei" - formulă care matematic se exprimă prin $9=3^2$ dar al cărui înţeles simbolic se traduce prin „Pământul integrat în Cer", pentru că, după cum se ştie, pătratul este simbolul Pământului şi numărul trei este atribuit în mod tradiţional Cerului; iar integrarea Pământului în Cer este posibilă numai prin mijlocirea Centrului Suprem.

- După cum spun colindele, „sus în dalbe Mănăstiri [...] lângă bătrânul Crăciun şede Ion Sînt-Ion".

În aceste personaje din colinde, personaje ce poartă în aparenţă nume creştine, Nicolae Densuşianu a identificat străvechile divinităţi ale celor mai îndepărtate şi obscure timpuri antecreştine. Astfel, bătrânul Crăciun (Moş Crăciun) este Saturnus senex - cel ce a instituit pe pământ Vârsta de Aur, iar Ion Sînt-Ion este Ianus Bifrons.

Dalba Mănăstire pe care o celebrează colindul este Templul Kogaiononului unde sus, în Sanctuarul principal, lângă (marele simulacru al lui Saturn) Moş Crăciun şede Ion Sînt-Ion (Ianus Bifrons identificat cu vârful Găvanu).

„În versiunea romană reluată după mitul grec, atunci când e detronat de Jupiter (Zeus), bătrânul Saturn (Kronos) e adăpostit de Ianus în Latium (teritoriu al cărui nume unii istorici antici îl derivă din verbul grecesc care înseamnă a se ascunde); deci era un deus absconditus sau chiar un deus otiosus: «Iată de ce ţin italioţii chiar şi azi mai întâi sărbătoarea Saturnaliilor, în onoarea zeului care se ascundea» (Herodian, Istoria după domnia lui Marcus, I, 16)"[99]. Conform tradiţiei, deus otiosus este un zeu creator care şi-a abandonat opera retrăgându-se în Cer; „Unele mituri explică acest abandon prin depărtarea forţată a Cerului de Pământ, altele prin întreruperea comunicaţiilor Pământului cu Cerul"[100].

97 Nicolae Densuşianu, ibidem, pag. 106.

98 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant, ibidem, pag. 532 - 533.

99 V. Kembach: Dictionar de mitologie generala. Ed. Stiintifica si Enciclopedica, Bucuresti, 1989, pag. 526

100 Ibidem, pag. 140.

Această versiune a mitului lui Kronos (Saturn) este ilustrată întocmai în Templul Kogaiononului unde Ianus (identificat cu vârful Găvanu) îl adăposteşte pe Saturnus senex (marele simulacru al lui Saturn) ascuns la Porţile Cerului pe care, conform mitului, Ianus le veghează şi numai el le poate închide şi deschide.

- În basmul Povestea porcului, varianta culeasă de Ion Creangă, Mănăstirea de Tămâie este un alt nume sub care, înfruntând mileniile, memoria colectivă a păstrat şi transmis povestea adevărată a Templului Kogaiononului. Mănăstirea de Tămâie este una şi aceeaşi cu Biserica Mare făcută dintr-un lemn mare pentru că, după cum se ştie, tămâia este o substanţă răşinoasă produsă de anumiţi arbori, şi care prin ardere degajează un fum cu miros puternic, aromat, fiind întrebuinţată în practicile religioase. Tămâia este deci esenţa lemnului - în sens simbolic a substanţei universale, primare - care prin ardere eliberează puterea tainică pe care lemnul o conţine. „Arborii din care se obţine au fost socotiţi uneori simboluri ale lui Christos. Tămâia are rolul de a înălţa rugăciunea spre ceruri şi este, în sensul acesta, o emblemă pentru cel care împlineşte o funcţie sacerdotală: aşa se explică faptul că unul dintre Regii Magi îi dăruieşte pruncului Iisus tămâie. În mod universal, fumul de tămâie leagă pe om de divinitate, uneşte finitul cu infinitul, uneşte pe muritor cu cel nemuritor [...]. în America Centrală tămâia aparţine aceluiaşi simbolism ca sângele, seva, sperma sau ploaia. Fumul de tămâie, ca şi norul, izvorăşte din spiritul sfânt [...]. În textele sacre ale acestei tradiţii se spune că tămâia este răşina cerului, că mirosul ei este atras spre mijlocul cerului”[101] - deci spre Centrul Suprem. Toate aceste valorizări simbolice ale fumului degajat prin arderea tămâiei se asociază denumirii de Mănăstire de Tămâie şi desemnează potenţialitatea miraculoasei mănăstiri - „arderea” însemnând deci trecerea ei de la potenţialitate la act.

Tălmăcind simbolismul basmului, Vasile Lovinescu[102] revelează faptul că „Paradisul este reprezentat în lumea noastră şi în basm de Mănăstirea de Tămâie” şi că „Sahasrara, lotusul cu 1000 de petale din creştetul capului, este Mănăstirea de Tămâie din microcosmosul uman.”

Basmul spune că, prost sfătuită, fata de împărat încalcă o interdicţie şi ca urmare un cerc de fier îi înconjoară mijlocul, iar soţul ei (vrăjit de Talpa Iadului să ia ziua chip de porc) dispare luat de un vârtej de vânt năprasnic împreună cu palatul fermecat şi podul de aur, nu însă înainte de a-şi dezvălui adevărata identitate: numele lui este Făt-Frumos şi, dacă va avea nevoie de el, să-l caute în Mănăstirea de Tămâie; îi mai spune fetei că numai atunci când îl va găsi se va putea naşte pruncul pe care ea îl purta în pântec. Acest prunc, după cum arată Vasile Lovinescu, reprezintă noua Vârstă de Aur căci tatăl lui, Făt-Frumos, era chiar Domnul Mănăstirii de Tămâie - Domnul Centrului Suprem. După ani de căutări, ani de pribegie şi încercări teribile, fata de împărat ajunge la o peşteră şi pătrunzând prin gura acesteia găseşte Mănăstirea de Tămâie al cărui suveran era Făt-Frumos; la el însă nu poate

101 J.Chevalier, Alain Gheerbrant: Dicţionar de simboluri, voi. 3, Ed. Artemis, Bucureşti, 1995, pag. 343-344.

102 Vasile Lovinescu: Creangă şi Creanga de Aur, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1989, pag. 244-245.

ajunge în mod efectiv decât după trei încercări; numai atunci Făt-Frumos o recunoaşte, sfărâmă cercul de fier, şi pruncul se naşte.

Precum în poveste, în Templul Kogaiononului nu se putea avea acces în mod efectiv decât prin peştera lui Zalmoxis, pentru că cele trei niveluri trebuiau parcurse începând cu primul; şi numai după depăşirea încercărilor şi asimilarea învăţăturilor celor trei trepte Centrul Suprem îşi manifesta virtuţile, revărsându-şi darurile asupra celui ce perseverase şi se dovedise vrednic. Acest sens al simbolismului basmului se referă la vremurile de mult apuse ale iniţierilor individuale în Kogaionon, vremurile când prin învăţătura lui Zalmoxis „geţii ştiau a se face nemuritori".

În acest caz, fata de împărat ce purta în pântec pruncul lui Făt-Frumos, încinsă fiind cu cercul de fier, reprezintă profanul devenit conştient de scânteia divină captivă în sine, profanul ce caută cu ardoare Calea, o găseşte, o urmează, şi depăşind cele trei încercări (trepte ale Kogaiononului), ajuns la capătul drumului care este însuşi Domnul Centrului Suprem - Făt-Frumos, Domnul Mănăstirii de Tămâie - prin graţia Lui, devine noul născut eliberat de cercul de fier al timpului.

După cum spunea Rene Guenon, simbolismul autentic tradiţional prezintă o pluralitate de sensuri care, departe de a se exclude, se completează şi se armonizează în cunoaşterea sintetică integrală. Astfel, într-o altă tălmăcire care se referă la timpurile ce vor să vină, tălmăcire datorată lui Vasile Lovinescu, cercul de fier reprezintă Vârsta de Fier, iar fata de împărat este umanitatea care în căutările ei va găsi Calea, şi depăşind încercările (ce de astă dată sunt, în ultimă instanţă, cele trei etape, Vârste ale Ciclului), la capătul drumului, Domnul Centrului Suprem - Domnul Mănăstirii de Tămâie - va sfărâma cercul Vârstei de Fier pentru ca noul Ev de Aur - pruncul - să se poată naşte.

ALTE PROBE CARE CONFIRMĂ LOCALIZAREA KOGAIONONULUI

Deşi informaţiile transmise de antici referitoare la Muntele Sacru al dacilor şi la religia lui Zalmoxis sunt extrem de sărace şi uneori aparent contradictorii, în cele ce urmează se va vedea că toate aceste informaţii sunt în realitate probe coerente ce confirmă localizarea Kogaiononului, iar prin această localizare religia lui Zalmoxis se revelează, aparentele contradicţii dezvăluindu-şi semnificaţia reală ascunsă în limbajul simbolic.

Religia lui Zalmoxis - Religia Stâlpului Cerului Religia nemuririi - Tradiţia Vieţii

Într-un pasaj celebru din Istoriile sale, Herodot ne comunică ceea ce a aflat el de la grecii din Hellespont şi de la Marea Neagră despre credinţele religioase ale geţilor şi, mai ales, despre zeul lor Zalmoxis. Acel text, după cum afirmă Mircea Eliade[103], a făcut o mare impresie în lumea antică, de la contemporanii lui Herodot până la ultimii neo-pytagoricieni şi neo-platonicieni, pentru că din acest text reieşea că Zalmoxis conferea

103 M. Eliade: De la Zalmoxis la Genghis-Han, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1980, pag. 39.

„mortalitatea". Geţii, spune Herodot, „sunt cei mai viteji şi cei mai drepţi dintre traci" şi ‚getas tous athanatizontas"[104] - ceea ce de obicei s-a tradus prin „geţii cred în nemurirea lor" sau „geţii se cred nemuritori" dar, după cum arată Mircea Eliade, „verbul athanatizein nu înseamnă «a se crede nemuritori» ci «a se face nemuritori». Sensul acestei «imortalizări» este indicat de istoria transmisă de Herodot: când Zalmoxis se întreţinea cu invitaţii săi («cetăţeni de frunte»), «el îi învăţa că nici el, nici oaspeţii lui şi nici urmaşii acestora în veac nu vor muri, ci se vor muta numai într-un loc unde trăind de-a pururi vor avea parte de toate bunătăţile» (IV, 95)"[105] . „În Charmides, dialog scris probabil cu vreo 30 de ani după Herodot, Socrate vorbeşte de un medic trac pe care îl întâlnise, «unul dintre acei doctori ai regelui trac Zalmoxis despre care se zice că stăpânesc meşteşugul de a te face nemuritor»"[106]. „Împăratul Iulian repetă aceeaşi tradiţie: «geţii sunt convinşi că nu vor muri şi că se vor duce la Zalmoxis»"[107]. Herodot mai spune că Zalmoxis s-ar fi ascuns timp de trei ani într-o locuinţă subterană - Strabon (VII, 297 sq.) spune că într-o grotă a muntelui Kogaionon - timp în care geţii l-au plâns ca pe un mort. În al patrulea an însă a reapărut - demonstrând astfel adevărul învăţăturii sale. „Grecii din Hellespont, sau Herodot însuşi, au integrat ceea ce aflaseră despre Zalmoxis, despre doctrina şi cultul lui, într-un orizont spiritual de structură pythagoreică"[108], desemnându-l - din acest motiv - pe Pythagoras ca sursă a învăţăturii religioase a lui Zalmoxis. De aici, prin analogie, s-a tras concluzia că nemurirea despre care se aflase că o pot dobândi geţii prin învăţătura lui Zalmoxis se reducea la credinţa în nemurirea sufletului, credinţă dobândită prin anumite rituri iniţiatice care o confirmau, şi că acea post-existenţă preafericită începea pentru geţi după moarte, precum pentru iniţiaţii Misterelor Eleusine, pentru pytagoricieni sau pentru orfici. Însă, prin iniţierile menţionate - cu care a fost asimilată învăţătura lui Zalmoxis - nu se dobândea nemurirea ci numai conştiinţa nemuririi sufletului, iar, după cum remarcă Mircea Eliade, „Herodot nu spune că «sufletul» separat de corp va merge să-l întâlnească pe Zalmoxis după moarte"[109]. În plus, după cum recunoaşte acelaşi autor, „pentru că reîntoarcerea lui Zalmoxis în carne şi oase nu constituie «o probă» a «imortalităţii» sufletului, acest episod pare să reflecte un ritual care ne este necunoscut"[110]. În ceea ce priveşte apropierea învăţăturii lui Zalmoxis de şamanism (apropiere pe care au facut-o unii cercetători), Micea Eliade demonstrează că este exclusă[111].

Prin identificarea Vârfului Ocolit ca fiind Muntele Polar, partea vizibilă a Axului şi a Centrului Suprem al Lumii, esenţa religiei lui Zalmoxis se revelează, confirmând în acelaşi timp localizarea Muntelui

104 Ibidem, pag. 46.
105 ibidem, pag. 46-47.
106 Ibidem, pag. 46.
107 Ibidem, pag. 47 (subsol).
108 ibidem, pag. 40.
109 Ibidem, pag. 48.
110 Ibidem, pag. 46.
111 Ibidem, pag. 56-58.

Sacru al daco-geților. Religia lui Zalmoxis era știința nemuririi, Știința vieții care însemna nu numai nemurirea sufletului ci și a trupului, nemurire care odată dobândită permitea ascensiunea efectivă (în trup) la Cer. Acest fapt este susținut de simbolismul Centrului și Axului Lumii și al ritualurilor care le sunt asociate, simbolism comun tuturor tradițiilor și care, în esență, dezvăluie același adevăr primordial: în Centrul Lumii se poate obține nemurirea, oamenii se pot întâlni cu zeii, iar ascensiunea la Cer este posibilă de-a lungul Axului Lumii - escaladând Muntele Sacru, Arborele Cosmic sau Stâlpul Cerului care se înalță în Centru.

În concluzie, nemurirea pe care o dobândeau geții în Kogaionon prin învățătura lui Zalmoxis nu se reducea la conștiința nemuririi sufletului, ca în pythagoreism, în Misterele grecești și elenistice, orfism sau alte religii de tip misteric, nu era o nemurire rituală (deci simbolică), ci era nemurirea efectivă care include nemurirea trupului - pentru că Altarul Kogaiononului este chiar Centrul Lumii unde crește Arborele Vieții.

Religia lui Zalmoxis era deci religia/știința Stâlpului Cerului - a Centrului și Axului Lumii - acest fapt fiind confirmat și de simulacrele Stâlpului/Coloanei Cerului, respectiv uriașele „ciuperci" de piatră aflate în număr mare pe cel de-al doilea nivel al Kogaiononului - Platoul Babelor.

Pe parcursul unei șederi îndelungate în mănăstirile din Tibet și Himalaia, lui Jean Marqucs-Rivicre i-au fost încredințate câteva informații de o deosebită importanță pe care le-a consemnat în lucrarea ***La umbra mănăstirilor tibetane***, publicată în 1929. Este un caz tipic de exteriorizare dirijată - și în cunoștință de cauză - de date esoterice, exteriorizare impusă de legile ciclice pentru că, informațiile provin din Tradiția sacră conservată în acele lăcașuri de cult, și până la acel moment inaccesibile celor din afară. Datele se referă la evenimente petrecute în timpurile premergătoare constituirii centrului spiritual din Tibet, la momentul și la cauzele care au determinat constituirea lui, totodată fiind schițată și poziționarea geografică a Centrului Suprem din care acest centru a derivat. O parte din informații i-au fost comunicate lui J. M. Riviere în Tibet și o parte în Himalaia, dar cele două secvențe se referă la aceleași evenimente, se completează și se susțin reciproc, conținând date de o precizie uluitoare care vin în sprijinul concluziilor acestei lucrări - după cum se va vedea în continuare.

În Tibet, un mare înțelept lama i-a destăinuit următoarele:

„Tradiția ne spune că înaintea glorioasei dinastii din Lassa, înaintea înțeleptului Passepa, înainte de Tsangkhapa, Domnul Atotputernic locuia în Occident, pe un munte înconjurat de mari păduri [...]. În acel timp exista încă Floarea pe svastica [...]. Dar ciclurile negre L-au determinat să părăsească Occidentul și să vină în Orient, la poporul nostru. Atunci El a umbrit Floarea, și svastica singură rămâne, simbol al puterii centrale a «Giuvaerului Cerului». Atotputernicia Lui

ne ocroteşte, dar legile inexorabile ne domină şi în faţa ciclurilor sumbre trebuie să se ascundă şi să aştepte. "[112]

Mai târziu, retras într-o peşteră în mijlocul gheţurilor din Himalaia, Jean Marqucs-Rivicre a primit vizita unui bărbat misterios care i-a spus:

„Reţine şi meditează la ceea ce îţi voi spune - de înţeles vei înţelege mai târziu: odinioară, centrul «Domnului celor trei Lumi» nu era unde este acum. Au fost epoci, în acest ciclu, când Tradiţia Vieţii era cunoscută şi adorată aproape deschis; Centrul spiritual al Lumii era în valea unui mare fluviu; apoi, în faţa valurilor crescânde ale năvălirilor barbare, El s-a mutat în Orient unde îşi are acum reşedinţa, ascuns de ochii oamenilor. "[113]

Vizitatorul misterios i-a mai spus şi alte lucruri asupra cărora însă i-a cerut să păstreze tăcerea - de unde reiese clar că ceea ce Jean Marqucs-Rivicre a făcut public TREBUIA făcut public!

Informaţiile care se descifrează prin analiza, compararea şi corelarea celor două fragmente distincte - citate mai sus - se formulează astfel:

1. Centrul spiritual din Tibet a fost constituit ca o necesitate impusă de legile ciclice (legile Roţii Timpului - Kâlâcakra). Acest aspect reiese clar din ambele fragmente.

2. Centrul spiritual din Tibet este derivat direct din Centrul Suprem care se află în Carpaţi, în Kogaionon, pentru că:

- Mutarea reşedinţei Domnului celor trei Lumi din Occident în Orient vorbeşte în fapt despre constituirea acestui centru spiritual în Tibet.

- Dacă ne raportăm la Tibet, Carpaţii se află situaţi în Occident.

- Munţii Carpaţi erau înconjuraţi într-adevăr de mari şi înfricoşătoare păduri, vestite nu numai în toată antichitatea ci chiar şi în timpurile foarte apropiate nouă (Codrii Vlăsiei; codrul frate cu românul). „Romanii cunoşteau acea pădure de departe, când se vedeau nevoiţi s-o ocolească; sau mai de aproape, când în întunecimea ei pierea vreo legiune sau chiar vreun general faimos. Atunci umbra pădurii dacice ajungea până la Roma, şi de ea vorbeau poeţii şi cronicarii care notau dezastrele petrecute acolo."[114]

- Teritoriul ţării noastre este desemnat în mod curent ca spaţiul carpatodanubian.

Marele fluviu la care se referă textul pe care îl analizăm nu poate fi decât Dunărea. În antichitate Dunărea, numită atunci Istru, era considerată fluviu sacru; pe columna lui Traian este înfăţişată ca o zeitate, iar Herodot spune despre Istru că este cel mai mare dintre toate fluviile pe care le-a văzut.[115]

- Svastica este emblema Polului Ceresc numit în textul citat Giuvaerul Cerului. Svastica pe care încă exista Floarea în acele timpuri străvechi nu poate fi decât svastica figurată de ramurile muntoase ale Bucegilor; în centrul ei se află Vârful Ocolit (partea vizibilă a Centrului şi Axului Lumii) deasupra căruia se înalţă Lotusul cu 1000 de petale al Terrei - Floarea - care

112 Jean Marqucs-Rivicre: A l'ombre des monasteres thibetains, Ed. Victor Attinger, 1929, Paris et Neuchâtel, pag. 137.

113 Ibidem, pag. 187.

114 Alexandru Busuioceanu: Zalmoxis, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1985, pag. 194.

115 Ibidem, pag. 50.

MARELE TEMPLU NATURAL AL KOGAIONONULUI
REPERELE ESENȚIALE ALE CELOR TREI NIVELURI

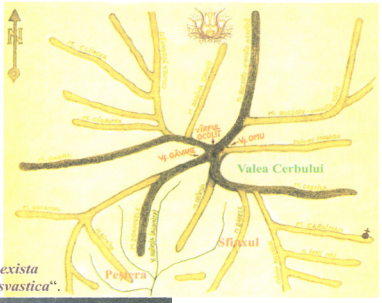

Fig. 1.
„În acel timp *exista*
încă Floarea pe svastica".

Fig. 2. Altarul Kogaiononului. întreitul Stâlp al Cerului (Vârful Găvanu: 2.493 m; Vârful Ocolit: 2.503 m; ' Vârful Omu: 2.505 m).'

Fig. 3. Platoul Babelor. Sfinxul „far al Kogaiononului văzut dinspre sud-vest (altitudine cca. 2.200 m).

Fig. 4. Peştera lui Zalmoxis (Peştera Ialomitei). Imaginea prezintă cel mai îndepărtat punct accesibil al peşterii, numit „La Altar" (altitudine cca. 1.600 m). Foto: Andrei Petrescu

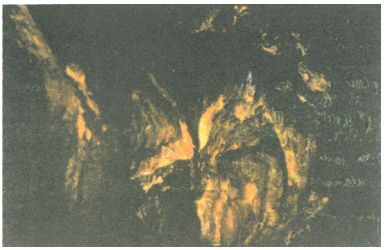

atunci încă îşi revărsa, în mod vizibil, lumina. Supusă legilor ciclice, activitatea energetic-informaţională a Centrului şi Axului Lumii şi-a redus drastic intensitatea până când Floarea (lumina) s-a umbrit cu totul[116]; doar svastica ramurilor muntoase ale Bucegilor a rămas ca mărturie, simbol al puterii centrale a Giuvaerului Cerului (pag. 179: Fig. 1 şi Fig. 2).

- Religia lui Zalmoxis era ştiinţa nemuririi, Ştiinţa/Tradiţia Vieţii, şi era cunoscută şi adorată aproape deschis la geto-daci căci, după cum aflase Herodot, „getas tous âthanatizontas" (vezi pag. 176).

3. Până la momentul constituirii centrului spiritual din Tibet lumina Centrului şi Axului Lumii era încă vizibilă cu ochiul liber căci, după cum spune textul citat, Domnul celor trei Lumi a umbrit Floarea când şi-a mutat reşedinţa din Occident (Carpaţi) în Orient (Tibet).

Stema Daciei

"Stemmatografia (publicată în anul 1701) este una dintre cele mai preţioase lucrări heraldice, fiind inclusă de acum 125 ani (în 1861 - n.n.) pe lista cărţilor rare ale lumii. [...] Autorul - Paul Ritter Vitezovic - era, aşa cum se dovedeşte şi în cuprinsul lucrării, un autorizat cercetător al antichităţii. [...] Interesul specialiştilor români pentru această lucrare este cu atât mai mare cu cât, alături de însemnele - mai vechi şi mai noi - ale unor ţinuturi sud-dunărene, sunt incluse stema Daciei - foarte importantă pentru noi, deoarece s-au păstrat puţine reprezentări dintre care nici una colorată - precum şi cele ale unor provincii istorice româneşti [...].

Conform indicaţiilor autorului, stema Daciei are următoarea înfăţişare: scut roşu, mobilat cu o piramidă de argint - cu partea din stânga umbrită - figură heraldică ce porneşte de la baza scutului şi se înalţă până în partea superioară a acestuia; de o parte şi de alta a piramidei se află doi lei de aur rampanţi şi afrontaţi."[117]

Piramida din stema Daciei, piramida cu una din feţe umbrită, nu poate fi decât emblema Muntelui Ascuns reprezentat de piscul esenţial, Vârful Ocolit/Bucura Dumbravă, partea vizibilă a Centrului şi Axului Lumii în care consta taina religiei lui Zalmoxis, taina nemuririi geto-dacilor (vezi pag. 181: Fig. 1[118] şi Fig. 2).

În acest context voi mai semnala o „coincidenţă" semnificativă: stema Daciei a fost prezentată pentru prima oară publicului larg în articolul din care am citat şi din care am reprodus-o, deci în anul 1986 - anul Cometei Halley, anul în care a fost identificată funcţia Vârfului Ocolit şi odată cu aceasta a fost localizat Kogaiononul.

Mai mult decât atât - după cum spun Maria Dogaru şi Ioan Popovici în cadrul aceluiaşi articol - deşi specialiştii români ştiau de existenţa lucrării lui Paul Ritter Vitezovic, nu avuseseră posibilitatea să o cunoască „până de curând" (?!) când fusese identificat un exemplar din Stemmatografia într-o bibliotecă publică din Arad.

116 Acest aspect va fi dezvoltat în capitolul al VI-lea al lucrării.

117 Maria Dogaru, Ion Popovici: Stema Daciei, articol publicat în revista Magazin istoric, anul XX, Nr. 11 (236), noiembrie 1986, pag. 17.

118 Reproducere ibidem.

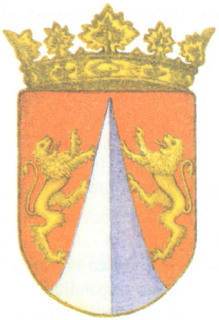

Fig. 1- Stema Daciei
“Piramida cu partea din stânga umbrită", emblemă a Muntelui Ascuns.

Fig. 2. Piscul esențial al Kogaiononului -Vârful Ocolit / Bucura Dumbravă piramida cu un versant luminat şi cu unul umbrit.

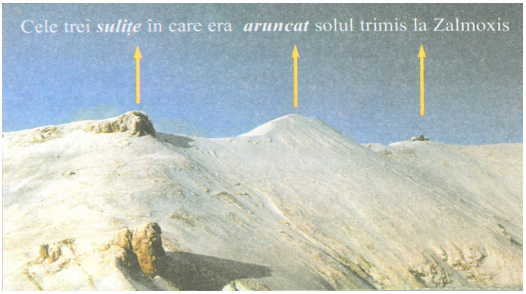

Fig. 3. întreitul Stâlp al Cerului

Cele trei sulițe şi solul trimis la Zalmoxis

Herodot mai aflase despre geți cum că „la fiecare patru ani aruncă sorții şi întotdeauna pe acela dintre ei pe care cade sorțul îl trimit cu solie la Zalmoxis, încredințându-i de fiecare dată toate nevoile lor Trimiterea solului se face astfel: câțiva dintre ei, aşezându-se la rând, țin cu vârful în sus trei sulițe, iar alții, apucându-l de mâini şi de picioare pe cel trimis la Zalmoxis, îl leagănă de câteva ori şi apoi, făcându-i vânt, îl aruncă în sus peste vârfurile sulițelor Dacă în cădere omul moare străpuns, rămân încredințați că zeul le este binevoitor; dacă nu moare atunci îl învinuiesc pe sol, hulindu-l că este un om rău; după ce aruncă vina pe el, trimit un altul. Tot ce au de cerut îi spun solului cât mai e în viață. "[119]

„În spatele acestui scenariu mitico-ritual (spune Mircea Eliade) se descifrează o idee mai veche şi mult mai răspândită în lume, adică speranța de a putea reactualiza situația primordială, când oamenii puteau comunica direct şi in concreto cu zeii lor. După mituri, această situație ar fi luat sfârşit în urma unui anumit eveniment, care i-a obligat pe zei să se retragă în ceruri şi să întrerupă comunicațiile directe cu Pământul şi cu oamenii (Muntele cosmic a fost turtit, Arborele sau Liana care lega Pământul de Cer au fost tăiate etc.).

În această categorie de ritualuri trebuie să aşezăm sacrificiul mesagerului get. Nu este vorba de un sclav sau de un prizonier de război aşa cum se întâmplă în Asia şi în Oceania, ci de un om liber, şi dacă interpretarea noastră este corectă, de un «inițiat» în Misterele întemeiate de Zalmoxis. [...] Dar conform unor anumite tradiții mitologice, la început, in illo tempore întâlnirea cu zeul se făcea în carne şi oase."[120] După cum remarcă acelaşi autor, „Faptul că se trimite la patru ani un mesager indică în mod clar că sacrificiul este în legătură cu anii de ocultație ai lui Zalmoxis în «locuința sa subterană». Reapariția zeului în mit corespunde în ritual cu restabilirea comunicațiilor concrete între Zalmoxis şi credincioşii săi [...]. Cu toate că, aşa cum am mai remarcat, scenariul ritual pe care ni l-a transmis Herodot este cu siguranță incomplet. [...] Ar fi zadarnic să deplângem sărăcia documentelor, dar nu trebuie pierdut din vedere că informațiile privind ideile şi practicile religioase ale geto-dacilor sunt fragmentare şi aproximative. Cele câteva documente valabile transmise de autorii vechi se referă numai la anumite aspecte ale religiei, ignorând restul - şi suntem constrânşi să ne imaginăm ce poate constitui acest misterios rest."[121]

După cum relatează Herodot acel ritual propriu lui Zalmoxis - aruncarea solului în trei sulițe - dacă textul este luat *r la lettre*, având în vedere că solul moare străpuns, concluzia firească este că numai sufletul acestuia ajunge la Zalmoxis.

Mircea Eliade adoptă această interpretare pentru că nu are o altă soluție, dar semnalează contradicția care se naşte din „coexistența unui asemenea sacrificiu uman sângeros cu inițierea religioasă care conferă

119 Herodot: Istorii, IV, 94, citat de M. Eliade: De la Zalmoxis la Genghis-Han, Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1980, pag. 62.

120 M. Eliade: De la Zalmoxis la Genghis-Han, Ed. Ştiințifică şi Enciclopedica, Bucureşti, 1980, pag. 63-64.

121 Ibidem, pag. 64, 67.

«imortalitate»" [122] Mai mult decât atât, Mircea Eliade subliniază faptul că, dacă istoricul grec n-ar mai fi adăugat episodul cu sacrificiul solului, „am fi putut interpreta textul lui Herodot în perspectiva doctrinei homerice: imortalitatea este inaccesibilă oamenilor; cele câteva fiinţe nedivine care au scăpat de moarte (Achile, Menelaos, etc.) au fost miraculos transportate în regiuni îndepărtate şi fabuloase (Insulele Fericiţilor etc.) unde ei continuă să trăiască, adică se bucură de o existenţă încarnată. S-ar fi putut spune acelaşi lucru şi despre iniţiaţii în teletai[123] ai lui Zalmoxis: ei nu mureau, nu cunoşteau separarea sufletului de corp, ci îl întâlneau pe Zalmoxis într-un tărâm paradisiac."[124]

Este cunoscut faptul că în societăţile tradiţionale învăţăturile esoterice se transmiteau numai oral, de la gură la ureche - în procesul iniţierii la care aspirantul era admis în urma unor probe extrem de severe - şi numai după prestarea jurământului de tăcere. Deci ceea ce ajunseseră să afle grecii din Hellespont şi de la Marea Neagră, care îl informaseră pe Herodot, nu putea fi decât ceea ce marele preot din Kogaionon a stabilit că trebuia răspândit în exterior, în vederea conservării şi transmiterii - respectiv o prezentare mascată, învăluită în limbaj simbolic a doctrinei iniţiatice formulate astfel încât să ascundă şi să reveleze în acelaşi timp.

După cum am mai arătat şi cu alte ocazii, acest tip de contradicţii flagrante (cum este cazul coexistenţei sacrificiului uman sângeros cu iniţierea religioasă care conferea nemurire) sunt deliberate şi fac parte din arsenalul tehnicilor de criptare tradiţionale, ca şi ocultarea sub masca de scandal (aplicată în povestea cu sacrificiul sângeros al solului).

Odată identificat întreitul Stâlp al Cerului ca fiind Altarul Kogaiononului, în mod firesc, această Coloană întreită sau întreit Stâlp al Cerului se revelează a fi miezul tainic al doctrinei iniţiatice a lui Zalmoxis şi totodată cheia scenariului mitico-ritual descris de Herodot; căci întocmai cum spune Vasile Lovinescu, „doctrina este fundamentală şi ea singură dă cheia miturilor".[125] Într-adevăr, unul dintre simbolurile larg răspândite ale Stâlpului Cerului este lancea sau sulița (vezi şi pag. 65 - Fig.l: poz. 2.2; 2.5; 2.8), şi astfel cele trei sulițe în care era „aruncat" solul trimis la Zalmoxis se dovedesc a fi în realitate întreitul Stâlp al Cerului.

Prin alegoria sacrificiului sângeros al solului este relevat faptul că cele trei sulițe (aşezate în rând şi cu vârfurile în sus) sunt Altarul însuşi, deoarece, conform tuturor tradiţiilor, sacrificiile/jertfele erau împlinite pe altar. Solul care (după cum interpretează M. Eliade textul lui Herodot) se alegea dintre iniţiaţii în Misterele întemeiate de Zalmoxis, era menit să primească iniţierea supremă pe Altarul Kogaiononului şi al Lumii întregi

122 Ibidem, pag. 49.

123 Cuvântul telete/teletai desemnează riturile Marilor Mistere', şi după cum afirmă M. Eliade referindu-se la Misterele din Eleusis, „adevăratele secrete ţinând de telete şi epopteia (experienţa finală) nu au fost niciodată divulgate" (Mircea Eliade: Istoria credinţelor şi ideilor religioase, vol. I, ediţia a II-a, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1991, pag. 291).

124 M.Eliade: De la Zalmoxis la Genghis-Han, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1980, pag. 48-49.

125 Vasile Lovinescu: Creangă şi Creanga de Aur, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1989, pag. 12.

simbolizat (în scenariul mitico-ritual) de cele trei sulițe (vezi Fig. 3 - pag. 181).

Ne fiind deci vorba în realitate de nici un sacrificiu uman sângeros, contradicțiile din relatările lui Herodot dispar, iar concluzia enunțată de Mircea Eliade ca fiind cea firească în acest caz, devine întru-totul valabilă: inițiații în teletai ai lui Zalmoxis „nu mureau, nu cunoșteau separarea sufletului de corp, ci îl întâlneau pe Zalmoxis într-un tărâm paradisiac"[126] - urcând la Cer (cu trupul și sufletul) pe cele trei sulițe ale întreitului Stâlp al Cerului.

Cele trei sulițe din scenariul mitico-ritual propriu lui Zalmoxis reprezintă o confirmare în plus a localizării Kogaiononului.

Dragonul dacic

Stindardul național al dacilor, reprezentat în numeroase scene pe Columna lui Traian, era un dragon legat de vârful unei sulițe; romanii așa îl și numeau: draco - ceea ce în traducere înseamnă dragon (vezi Fig. 1[127] - pag. 186).

Dragonul dacic era compus dintr-un cap de lup din aramă continuat cu un trup de șarpe format din fâșii de stofa, care în bătaia vântului se umflau alcătuind o flamură orizontală ce șuiera despicând aerul.

După cum arată Vasile Pârvan[128], vechiul stindard getic a fost adoptat și de celelalte popoare conlocuitoare, iar după cucerirea Daciei a fost adoptat și de romani - prin auxiliarii de origine danubiană servind în armata imperiului. Descrierea exactă a dragonului geto-dacic apare într-un cunoscut pasaj din Ammianus Marcellinus, pasaj care se referă la intrarea lui Constantinus în Roma, în anul 357: „acoperiți de mantale purpurii, s-au strâns în jurul draconilor (dragonilor - n.n.) legați de vârfurile aurite și ferecate în pietre strălucitoare ale sulițelor, umflați de un vânt mare, și astfel șuierând ca și stârniți de mânie, lăsând să fluture în vânt cozile ample."[129]

„Simbolismul dragonului este ambivalent, fapt exprimat de altfel prin imaginile extrem-orientale ce înfățișează doi dragoni afrontați; aceeași imagine se regăsește în arta medievală, în mod particular în hermetismul european și musulman, unde cei doi dragoni care se înfruntă iau o formă similară caduceului."[130] În acest context se înscrie imaginea inițialei „I" din Liturghierul mitropolitului Ștefan, prezentată în Fig. 3 [131] - pag. 186, unde cei doi șerpi ai caduceului devin doi dragoni dacici (vezi și pag. 68).

După cum se știe, caduceul este simbol al Centrului și Axului Lumii; iar conform tradiției, în Centru toate contradicțiile dispar, pentru că forțele divergente, tendințele ce în exterior se manifestă ca opuse și generatoare de conflicte, în Centru se dovedesc a fi complementare, armonizându-se în

126 Mircea Eliade: De la Zalmoxis la Genghis-Han, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1980, pag. 49.

127 Reproducere după Vasile Pârvan: Getica, Ed. Meridiane, București, 1982, pag. 294.

128 Vasile Pârvan: Getica, Ed. Meridiane, București, 1982, pag. 295.

129 Ammianus Marcellinus (XVI 10,7), citat de Vasile Pârvan, ibidem, pag. 295.

130 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 298.

131 Reproducere după dr. Popescu Vîlcea: Miniatura românească, Ed. Meridiane, București, 1981, fig. 145.

jurul Axului Lumii. Acest aspect este subliniat în reprezentarea din Liturghierul mitropolitului Ştefan prin faptul că cei doi dragoni nu se înfruntă, ci colaborează.

Integrarea dragonului dacic, simultan, în două dintre simbolurile fundamentale ale Axului şi Centrului Lumii (simbolul alfabetic „**i**" şi caduceul) este revelatoare; ca şi stema, cum de altfel era firesc, stindardul naţional al dacilor este emblemă a Kogaiononului, a Centrului şi Axului Lumii aflate în inima şi în paza vechii Dacii.

Conform simbolismului tradiţional „dragonul este, înainte de toate, gardianul comorilor ascunse [...]. În Occident el este păzitorul Lânii de Aur şi al Grădinii Hesperidelor; în China al Perlei (conform unei tradiţii din epoca Tang); legenda lui Sigfrid confirmă faptul că acea comoară păzită de dragon nu este altceva decât nemurirea"[132]. Întreg acest simbolism se asociază dragonului dacic pentru că, într-adevăr, ceea ce păzea dragonul - avântându-se vijelios în luptă - era chiar Arborele Vieţii ce creşte pe Altarul Kogaiononului, sursa nemuririi a cărei taină Zalmoxis o încredinţase geto-dacilor.

„În Extremul Orient dragonul comportă aspecte diverse [...]. În realitate însă nu este vorba decât de aspecte distincte ale unui simbol unic, acela al principiului activ şi demiurgic: putere divină, elan spiritual, spune Grousset; simbol celest în orice caz, putere a vieţii şi a manifestării, dragonul scuipă apele primordiale sau Oul Lumii, ceea ce face din el o imagine a Verbului creator. [...] Dragonul se identifică, în doctrina hindusă, cu Principiul, cu Agni sau cu Prajapati. [...] dragonul produce soma care este băutura de nemurire [...]. Puterea dragonului, spune o învăţătură a lui Zhuang-zi, este lucru misterios: ea uneşte contrariile şi rezolvă toate opoziţiile; [...] dacă dragonul-soma procură imortalitate, dragonul tradiţiei chineze conduce de asemenea la ea: dragonii zburători sunt vehiculele Nemuritorilor, pe care îi ridică la Cer. [...] graţie dragonului Yu-cel-Mare a putut să orânduiască lumea, drenând apele diluviului: dragonul trimis de Cer i-a deschis calea."[133]

După cum se poate constata, toate atributele simbolice ale dragonului se identifică în funcţiile şi în simbolismul Centrului Suprem:

- atât dragonul cât şi Centrul sunt imagini ale Principiului;
- dragonul este imaginea Verbului creator, iar „Verbul e în realitate adevăratul «Centru al Lumii»"[134];
- dragonul-soma procură imortalitate, iar în Centru creşte Arborele Vieţii ale cărui fructe conferă nemurirea;
- în Centru oamenii pot obţine nemurirea şi pot urca la Cer, iar conform tradiţiei chineze Nemuritorii sunt ridicaţi la Cer de dragoni zburători;
- funcţia ordonatoare, de menţinere a ordinii Lumii, proprie Centrului, îi este atribuită şi dragonului;

132 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 298.

133 Ibidem, pag. 298-299.

134 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 75.

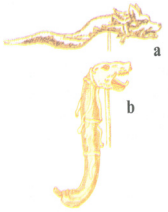

Fig. 1 (a,b).
Stindardul național al dacilor numit „ DRACO' în antichitate.

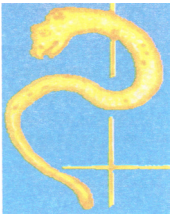

Fig. 2. Reprezentarea mitologică a constelației Dragonului, “DRACO”. " (detaliu din Fig. 5).

Fig- 3. Inițiala „i" din Liturghierul mitropolitului Ştefan.

Fig. 4.
Stindardul Cavalerilor Mesei Rotunde - Cavalerii Graalului.

Fig. 5.
Reprezentarea mitologică
a constelațiilor cerului nordic

Fig. 6. Formă clavigeră a svasticii aflată pe un vas etrusc de la începutul secolului al VII-lea î.Chr.

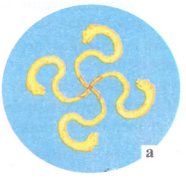

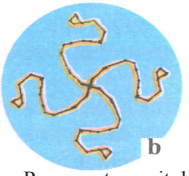

a - Reprezentare mitologică,
b - Reprezentare ştiințifică,
(vezi pag. 114).

Fig. 7 (a,b).
Rotația Dragonului ceresc în jurul stelei sale „ a " - Alpha Draconis - Steaua Polară de acum circa 5.000 de ani.

- dragonul, ca şi Centrul, rezolvă opoziţiile şi uneşte contrariile;

- dragonul se identifică, în doctrina hindusă, cu Agni (zeul focului din mitologia vedică), iar „în Rig-Veda Agni este numit «Buricul Pământului» [...]; svastica este adesea un simbol al lui Agni”[135] - ceea ce înseamnă că dragonului, identificat cu Agni, i se asociază svastica şi numele de Buricul Pământului. Dar Buricul Pământului, Omphalosul, este unul dintre simbolurile Centrului, după cum svastica este emblema Polului. „Centrul imprimă tuturor lucrurilor mişcarea, şi cum mişcarea reprezintă viaţa, svastica devine astfel simbolul vieţii sau, mai exact, al rolului însufleţitor al Principiului în raport cu ordinea cosmică”.[136]

Din toate acestea reiese în mod evident că dragonul, simbol al Acţiunii Principiului în sânul creaţiei, se manifestă în Centrul Suprem - fapt confirmat de tradiţiile extrem-orientale care „vorbesc mereu despre «Nestrămutatul Mijloc», punctul unde se manifestă «Activitatea Cerului»”[137].

Făptură fantastică, luând multiple chipuri, dragonul este prezent în toate tradiţiile, iar misterul puterii care i se atribuie are o cheie; această cheie se află în stele şi ea constă în faptul că imaginea mitică a dragonului, simbolismul, simbolurile ce-i sunt asociate îşi au originea într-o constelaţie ce-i poartă numele: constelaţia Draco - în româneşte Dragonul sau Balaurul. După cum arată Rene Guenon[138], Creaţia fiind opera Verbului, prin însuşi acest fapt, ea este şi manifestarea, afirmarea exterioară a Verbului; de aceea, conform tradiţiei, întreaga natură „este ca un limbaj divin pentru cei ce ştiu să-l înţeleagă”; iar din această perspectivă, astrele şi legile mişcării lor pe bolta cerului „traduc în plan fizic principiile metafizice de care ele depind” - „simbolismul astronomic ascunzând sau «revelând» adevărurile superioare”.[139]

Constelaţia Dragonul/Draco, numită în tradiţii Dragonul ceresc, este o constelaţie nordică, circumpolară, după cum se poate vedea pe harta cerului de la pag. 114, şi în reprezentarea mitologică a acestei hărţi - Fig. 5[140] - pag. 186. La simbolismul acestei constelaţii m-am mai referit şi cu altă ocazie (vezi pag. 113), însă cele expuse atunci reprezintă numai o parte a tainei Polului Ceresc deţinute de Dragonul din stele. Conform tradiţiei, Steaua Polară - în jurul căreia pare că se roteşte bolta cerului - simbolizează Polul Ceresc. După cum se ştie, în prezent, Steaua Polară este steaua „a”[141] din constelaţia Ursa Mică, dar această stea nu a fost şi nici nu va fi întotdeauna Steaua Polară. Datorită uneia dintre mişcările Pământului, anume mişcarea de precesie, o serie de alte stele au pe rând această funcţie, aceeaşi stea redevenind stea polară după o perioadă estimată la 25-26.000 de ani. Se ştie cu precizie că acum circa 5.000 de ani Steaua Polară era steaua „a” din coada Dragonului (steaua Alpha Draconis). Atunci, Dragonul ceresc, „cuprinzând

135 Rene Guenon: Regele Lumii, Ed, Rozmarin, Bucureşti, 1994, pag. 76(subsol).

136 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 72.

137 Ibidem, pag. 70.

138 Ibidem, pag. 17-18.

139 Rene Guenon: Regele Lumii, Ed, Rozmarin, Bucureşti, 1994, pag. 62(subsol).

140 Reprod. după Enescu Mihai, lonescu Mircea, Freymayer Erhardt: Harta Cerului, Planetarium, Constanţa

141 În astronomie, steaua „ a “ desemnează cea mai strălucitoare stea dintr-o constelaţie.

Steaua Polară, era «în mijlocul cerului ca un rege pe tronul său»"[142], şi tot atunci, conform legilor ciclice, omenirea păşea în Vârsta de Fier[143] - acestei stări de fapt datorându-se, în parte, ambivalenţa simbolismului dragonului, respectiv aspectul său întunecat, demonic. Prin rotirea în jurul Stelei Polare (Alpha Draconis) aflate în propria coadă[144], Dragonul îşi manifesta puterea rotind întreaga boltă cerească, şi făcând să scânteieze svastica pe cerul nopţii - vezi Fig. 7 (a, b) - pag. 186 - revela oamenilor adevărata Putere ce pune în mişcare Roata Cosmică - Puterea Polului Ceresc simbolizat de Steaua Polară[145]. Această formă a svasticii generate

de Constelaţia Dragonului se regăseşte în reprezentările aşa-numitei svastici clavigere (compuse din patru chei). Deosebit de sugestivă în acest sens este reprezentarea aflată pe un vas de lut etrusc - o urnă funerară folosită ca osuar datând de la începutul secolului al VII-lea î.Chr. - şi care este reprodus în imaginea alăturată[146] . Simbolul svasticii generate de Constelaţia Dragonului - aşa cum apare în Fig. 7 - pag. 186 - şi simbolul de pe vasul etrusc au sensuri de rotaţie contrare, pentru că primul este reprezentat aşa cum se vede Dragonul (în rotaţie) de pe Pământ, deci de dedesubt, iar cel de-al doilea este reprezentat aşa cum s-ar vedea acesta de deasupra. Pentru compararea celor două simboluri, în Fig. 6 - pag. 186 simbolul etrusc este reprodus văzut în oglindă (deci văzut de dedesubt) şi rotit.

Conform tradiţiei, Polul Pământesc[147] este ca o reflectare a Polului Ceresc şi este unul şi acelaşi cu Centrul Lumii, pentru că Centrul Lumii este locul unde se manifestă direct Activitatea Cerului; cei doi Poli (Pământesc şi Ceresc) sunt uniţi prin Axul Lumii, de-a lungul căruia se exercită Acţiunea Cerului. Acest Adevăr primordial este exprimat - şi proclamat - de stindardul naţional al dacilor: dragonul cu chip de lup şi trup de şarpe, sintetizând în sine întregul simbolism tradiţional al dragonului, îl reprezintă pe Dragonul din stele - regentul vizibil al Polului Ceresc, sulița, cu vârful aurit şi ferecat în pietre strălucitoare, este Axul Lumii ce uneşte Polul Pământesc - Comoara sacră a Kogaiononului - cu Polul Ceresc simbolizat de dragonul legat de vârful suliței sau altfel spus, stindardul naţional al dacilor figurează Dragonul ceresc unit prin intermediul Axului Lumii cu geamănul său proiectat pe Terra - Dragonul format de Carpaţi şi Balcani - expresie a Unităţii primordiale înseşi (vezi pag. 113).

142 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 170.

143 Relaţia dintre constelaţia Dragonul şi Vârstele omenirii este prezentată în capitolul al VI-lea al lucrării.

144 Nu este exclus ca tocmai acest fapt să stea la originea tradiţiei conform căreia, coada unui animal „conţine toată puterea animalului" (Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 637).

145 Pentru a preveni orice confuzie, ţin să accentuez faptul că Steaua Polară nu este Polul Ceresc, ci numai simbolul său; Polul Ceresc este imobil, ca şi Polul Pământesc/Centrul Lumii. În ultimă instanţă, adevăratul Pol Ceresc şi Centru al întregului Univers este Dumnezeu.

146 Reproducere după R.Bloch: Etruscii, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1966, planşa 30.

147 Menţionez încă o dată că nu despre polul Nord (sau Sud) geografic este vorba.

Acelaşi Adevăr este revelat de Şarpele tămăduitor de aramă înălţat de Moise în pustie, după cum Domnul îl învăţase: „Domnul a zis lui Moise: «Fă-ţi un şarpe înfocat, şi spânzură-l de o prăjină; oricine este muşcat (de un şarpe - n.n.), şi va privi spre el, va trăi». Moise a făcut un şarpe de aramă, şi l-a pus într-o prăjină; şi oricine era muşcat de un şarpe, şi privea spre şarpele de aramă, trăia"[148]. În Evul Mediu creştin, Iisus Christos, Verbul întrupat pentru a tămădui şi regenera omenirea, „va fi uneori reprezentat ca Şarpele de aramă pe cruce"[149].

Suliţa stindardului dacic, prăjina şarpelui de aramă şi crucea sunt simboluri echivalente, simboluri ale Axului Lumii; dragonul cu cap de aramă al dacilor şi Şarpele de aramă al lui Moise reprezintă Dragonul ceresc, Dragonul care, conform simbolismului tradiţional, este o imagine a Verbului - iar Verbul întrupat este Mântuitorul.

Dragonul dacic se inserează şi în legendele Graalului.

După cum am arătat cu altă ocazie (vezi pag. 50), steagul pe care legendarul rege Arthur l-a ridicat în onoarea tatălui său, Uther Pen-Dragon, devenind şi steagul sub care şi-au apărat independenţa Cavalerii Mesei Rotunde (Cavalerii Graalului), a fost un dragon de tip dacic, tricolor: roşu pe burtă, galben pe părţile laterale, albastru pe spate. „Deşi erou legendar, Arthur are la bază un personaj istoric, autentic. Acesta a fost căpetenia unei uniuni de triburi celtice, care a apărat cu eroism partea de vest a Marii Britanii (Wales) de năvălirile saxone"[150]; şi totuşi, după cum spune Thomas Malory, „în mănăstirea de la Westminster, la altarul Sfântului Eduard, mai există şi astăzi sigiliul său imprimat în ceară roşie, montată în beriliu, pe care stă scris: Nobilul Arthur, împăratul Britaniei, Galiei, Germaniei, Daciei."[151] Uther Pen-Dragon, tatăl lui Arthur, „era înfăţişat ca un dragon în flăcări, pe cer"152, care nu putea fi decât constelaţia Dragonul. Prin steagul ridicat în onoarea tatălui său, Uther Pen-Dragon/Dragonul ceresc, legendarul rege Arthur se legitima ca fiu al Polului - acea căutare a Graalului fiind, înainte de toate, o expresie a dorului de Tatăl care este în Ceruri.

---

148 Vechiul Testament, Numeri, 21, 8-9.

149 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag 699 .

150 Alexandru M\Xm\Din marile legende ale lumii, Ed. Junimea, Iaşi, 1976, pag. 397.

151 Thomas Malory: Moartea regelui Arthur, Ed. Minerva, Bucureşti, 1979, pag. 3.

152 V. Kernbach: Dicţionar de mitologie generală, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1989, pag. 48.

Capitolul V
ŞCOALA KOGAIONONULUI NU ŞI-A ÎNCETAT NICIODATĂ ACTIVITATEA
(partea a doua)

În acest capitol, care este o continuare a capitolului al II-lea al lucrării, voi mai prezenta o serie de dovezi ce vin în sprijinul tezei conform căreia, Şcoala Muntelui Ascuns şi-a făcut simţită prezenţa pe parcursul întregii istorii a neamului nostru. Printre aceste dovezi se numără şi sabia Sfântului voievod martir Constantin Brâncoveanu, după cum reiese în mod evident din analiza simbolurilor pe care le poartă (vezi pag. 84-89), precum şi reprezentarea iniţialei „i" din Liturghierul mitropolitului Ştefan, al cărui simbolism susţine - fară să necesite alte comentarii - idea în discuţie (vezi pag. 68 şi pag. 184-185).

SARMIZEGETUSA DEPUNE MĂRTURIE
Ţinta ornamentală din fier

Mărturia la care mă refer este consemnată într-un document descoperit cu ocazia săpăturilor arheologice efectuate la Sarmizegetusa Regia, în Incinta sacră; este vorba de o ţintă ornamentală din fier - un fel de cui[1] - a cărui floare este un disc ce măsoară aproximativ zece centimetri în diametru şi este decorat cu un desen pe faţa exterioară.

Fig. 1[2] - pag. 196. Ţinta ornamentală din fier descoperită la Sarmizegetusa Regia (faţa discului/florii).

Acest obiect, aparent umil, are o valoare inestimabilă datorată informaţiilor integrate în el prin intermediul limbajului sintetizator al simbolurilor, informaţii care, după cum se va vedea, vorbesc în totalitate despre Axul şi Centrul Lumii - Inima tainică a Kogaiononului, adevărata comoară a dacilor.

Simbolismul ţintei/cuiului

Printre armele considerate ca reprezentând Axul Lumii, Rene Guenon[3] menţionează cuiul: „simbol axial, care nu este o armă propriu-zisă, dar e asimilat armelor datorită formei sale ce se termină cu un vârf ascuţit; la romani cuiul (clavus) şi cheia (clavis), pe care limbajul le apropia într-un fel straniu, se refereau deopotrivă la simbolismul lui Ianus" datorită dublei lor puteri: puterea de a „lega" şi de a „dezlega"; „în fond, e vorba tot de coagulare şi dizolvare, în sensul herme tic al celor doi termeni". Apropierea simbolică dintre cui şi cheie se conservă în limba română în denumirea de „floare" pe care o are atât capul cuiului (floarea cuiului), cât şi acea „parte a cheii care intră în broască

1 În limbaj popular, adesea, cuiul este numit ţintă.

2 Reproducere după H.Daicoviciu: Dacii, Bucureşti, 1965, fig. 46.

3 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 182-183.

sau în lacăt (floarea cheii)"[4].

În acelaşi context Rene Guenon amintea de „puterea magică atribuită celor două obiecte (cheie şi cui - n.n.) şi care apare ca un fel de degenerescentă exoterică a semnificaţiei lor tradiţionale".

După cum se ştie, o ţintă este alcătuită din tijă şi floare - dar tot din tijă şi floare este alcătuit şi lotusul; vârful ascuţit al tijei ţintei se înfige într-una dintre piesele pe care le îmbină (sau în materialul pe care se fixează), tija le traversează (sau îl traversează), iar floarea ţintei rămâne la suprafaţă - după cum rădăcina lotusului se înfige în mâl, tija traversează apa iar floarea de lotus pluteşte la suprafaţă. În baza acestei analogii ţinta şi lotusul sunt simboluri echivalente: ţinta, asemenea lotusului, fiind simbol al Axului şi Centrului Lumii (tija ţintei corespunde Axului Lumii iar floarea ţintei corespunde Centrului Suprem). În plus, în sens figurativ, cuvântul ţintă înseamnă şi scop, şi ţel, şi loc propus ca punct final al unei călătorii, având aceste înţelesuri denumirea de Ţintă se dovedeşte deosebit de sugestivă pentru un simbol ce reprezintă Axul şi Centrul Lumii.

Valorizarea simbolică a ţintei - aşa cum a fost prezentată - este confirmată de simbolurile integrate în desenul imprimat pe suprafaţa discului ţintei descoperite la Sarmizegetusa dacică.

Simbolismul desenului imprimat pe discul (floarea) ţintei - Fig. 1 - pag. 196

Desenul este dominat în exclusivitate de simbolurile Centrului, simboluri care, cu două excepţii, au fost tratate pe larg pe parcursul lucrării.

- Crucea orizontală având centrul marcat, înscrisă în cerc.

După cum se vede în imagine, centrul crucii coincide cu centrul discului; cele patru palmete[5] care figurează braţele crucii indică natura vegetală a acesteia - simbolism ce se regăseşte în tradiţia creştină conform căreia Crucea este Arborele Vieţii.

- Piramida cu baza pătrat.

Crucea orizontală compusă din patru palmete are centrul plasat pe vârful unei piramide cu baza pătrat, piramidă reprezentată aşa cum apare când este văzută de sus şi când privirea este dirijată pe direcţia verticalei ce trece prin centrul bazei - ceea ce înseamnă că atât centrul crucii, cât şi vârful şi axa piramidei sunt plasate pe axul tijei ţintei. Crucea orizontală care, conform tradiţiei, are braţele orientate pe cele patru direcţii cardinale, indică faptul că feţele laterale ale piramidei sunt orientate în acelaşi fel; iar după cum se ştie, în acelaşi fel sunt orientate şi cunoscutele piramide egiptene. În imagine se mai remarcă faptul că fiecare dintre feţele laterale ale piramidei este acoperită - de la bază până la vârf - cu linii dense şi paralele cu baza. Aceste linii, pe de o parte, pun în evidenţă faptul că în imagine este reprezentată o piramidă (pentru că

4 Vasile Breban: Dicţionar al limbii române contemporane, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1980, pag. 215.

5 Motive ornamentale stilizate, de forma frunzelor de palmier.

în lipsa lor ar fi fost vorba doar despre un pătrat), iar pe de altă parte, figurează radiația Centrului pe cele patru direcții cardinale şi pe toate nivelurile verticalei.

- Circulatura cvadrantului; cvadratura cercului.

Discul țintei de la Sarmizegetusa Regia vorbeşte, cum de altfel era firesc, şi despre funcția Centrului Suprem de a face posibilă trecerea de la Cer la Pământ şi de la Pământ la Cer. Această funcție a Centrului se exprimă geometric prin trecerea de la cerc (Cer) la pătrat (Pământ) şi de la pătrat (Pământ) la cerc (Cer) prin intermediul octogonului - ceea ce în hermetism poartă numele de circulatura cvadrantului, respectiv cvadratura cercului. înainte însă de a trece la dezvoltarea acestui aspect, consider util să citez indicațiile pe care le dă Rene Guenon relativ la modul în care trebuie interpretat limbajul polivalent al simbolurilor tradiționale: „caracteristica unei interpretări cu adevărat inițiatice este de a nu fi niciodată exclusivă, ci, dimpotrivă, de a îngloba sintetic toate celelalte interpretări posibile; din acest motiv, simbolismul este, cu sensurile sale multiple şi suprapuse, mijlocul de expresie firesc al oricărei învățături inițiatice veritabile”[6]. În acord cu aceste precizări, crucea cu brațe egale de pe discul țintei reprezintă, în acelaşi timp, şi un pătrat ce se sprijină pe unul dintre vârfuri, deci un pătrat animat care se obține unind extremitățile vecine ale brațelor crucii. Piramida privită de sus reprezintă de asemenea şi un pătrat, muchiile ei devenind diagonale ale pătratului; acest al doilea pătrat este static, deoarece se sprijină pe una dintre laturi. Cele două pătrate concentrice, împreună, figurează un octogon stelat. Dacă exceptăm cercul din centrul discului, rezultă formula: pătrat — octogon stelat — cerc; dacă exceptăm cercul exterior, rezultă formula: cerc — octogon stelat — pătrat.

- Roata Cosmică.

Dacă luăm în considerare numai cele 4 brațe ale crucii, cele 4 semidiagonale ale pătratului static, cerculeţul central şi inelul exterior de pe discul țintei, avem imaginea Roții Cosmice reprezentate în mod tradițional cu 8 spițe. Această interpretare este confirmată de desenul imprimat pe inelul exterior (obada roții), desen ce sugerează mişcarea, învârtirea Roții Cosmice sub acțiunea Principiului care se exercită în centrul butucului ei (cerculeţul central), deci în Pol.

- Simbolurile numerice ataşate Centrului: 8 şi 17.

Pe disc apar criptate, de asemenea, simbolurile numerice ataşate Centrului, respectiv „8” (simbolul numeric al Centrului) şi „17” (simbolul numeric al activității Centrului): 8 = cele 8 rozete dispuse simetric față de semidiagonalele octogonului stelat, iar 17 = 8 rozete + 4 brațe ale crucii + 4 semidiagonale ale pătratului + centrul.

- Tripla Incintă Sacră - Fântâna de învățătură - din Centrul Lumii; cele trei grade de inițiere.

În centrul discului țintei de la Sarmizegetusa, deasupra palmetelor ce figurează crucea, se află un cerculeț înconjurat de două inele concentrice care delimi tează trei zone distincte: o zonă cuprinsă în interiorul cerculeţului

6 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinței Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 84.

central, o zonă cuprinsă între acesta şi inelul vecin, şi o zonă cuprinsă între inelele concentrice (vezi detaliul din Fig. 1 - pag. 196); cele trei zone comunică între ele prin cele patru braţe ale crucii, respectiv prin codiţele palmetelor - invizibile în imagine, însă implicite. Această reprezentare se identifică într-un simbol care, după cum arată Rene Guenon[7], se regăseşte în multe tradiţii, un simbol „format din trei pătrate sau trei cercuri concentrice legate între ele prin patru linii în unghi drept", şi care reprezintă - în acelaşi timp - „o triplă incintă sacră" şi „trei grade de iniţiere"[8].

Conform aceluiaşi autor, cele patru linii dispuse în formă de cruce şi unind astfel cele trei incinte, reprezintă „nişte canale prin care învăţătura doctrinei tradiţionale este transmisă de sus în jos, pornind de la gradul suprem în care ea este conţinută şi depozitată, şi răspândindu-se ierarhic spre celelalte grade. Partea centrală a reprezentării corespunde deci «fântânii de învăţătură» despre care vorbesc Dante şi «Fedeli d'Amore», iar cele patru canale dispuse în cruce, care purced din ea, le identifică cu cele patru fluvii ale Paradisului". Referindu-se la cele două forme - circulară şi pătrată - ale reprezentării celor trei incinte, Rene Guenon spune: „forma circulară trebuie să reprezinte punctul de pornire al unei tradiţii, [...] iar forma pătrată ar fi punctul de sosire, corespunzând constituirii unei forme tradiţionale derivate. în primul caz, centrul figurii ar fi sursa doctrinei, în timp ce, în cel de-al doilea, acesta ar fi mai curând rezervorul, autoritatea spirituală având mai ales un rol de conservare; dar, fireşte, simbolismul «fântânii de învăţătură» se aplică în ambele cazuri".

În cazul ţintei de la Sarmizegetusa, acest simbol având forma circulară şi fiind plasat în vârful Muntelui Polar figurat de piramidă, reprezintă, în mod evident, punctul de pornire al Tradiţiei Primordiale, Fântâna de învăţătură a Arborelui Vieţii din care izvorăşte doctrina celor trei grade de iniţiere din tripla Incintă Sacră aflată în Centrul Lumii; mai mult decât atât, prin braţele crucii orizontale, respectiv prin nervurile vizibile ale palmetelor, de la inelul exterior al triplei incinte sacre, învăţătura este propagată spre cele patru colţuri ale Pământului simbolizat de pătratul animat determinat de cruce - ceea ce reprezintă o dovadă în plus că despre Centrul Suprem şi Tradiţia Primordială este vorba.

- Yantra Shambalei

Yantrele

Yantrele - specifice Indiei şi Tibetului - sunt desene constituite în întregime dintr-un ansamblu de figuri geometrice elementare, desene ce reproduc riguros modele transmise prin tradiţie. Conform aceleiaşi tradiţii, o yantră este „reprezentarea lineară, esenţialmente geometrică, a manifestării cosmice, a puterilor divine. [....] yantra posedă semnificaţii secrete, şi chiar

7 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 81-85.

8 După cum subliniază Rene Guenon, această interpretare nu este singulară; conform legilor simbolismului, acest simbol are sensuri multiple care nu se exclud, ci se armonizează - fiecare dintre respectivele sensuri reprezentând oglindiri ale aceluiaşi principiu pe niveluri diferite ale manifestării.

puteri care devin active prin animarea ei rituală "[9] . Cu alte cuvinte, o yantră este ceea ce defineam - în primul capitol al lucrării - ca simbol geometric plan absolut.

Shambala

După cum am menţionat şi în alte ocazii, Shambala este unul dintre numele prin care este desemnat Centrul Suprem. Conform tradiţiei tibetane, Shambala este un tărâm paradisiac, un centru iniţiatic misterios şi tainic unde s-au păstrat textele sacre ale cărţii Kâlacakra (Roata Timpului) - cartea în care este scris Adevărul primordial al originilor şi al devenirii.

Corelând precizările de mai sus, se poate trage concluzia că yantra Shambalei este simbolul geometric plan absolut al uneia dintre funcţiile Centrului Suprem, anume aceea de Fântână de învăţătură. Dar, după cum s-a văzut, despre aceeaşi funcţie a Centrului Suprem vorbesc şi simbolurile integrate în desenul de pe discul ţintei de la Sarmizegetusa Regia, desen care se dovedeşte a fi însăşi reprezentarea explicită a yantrei Shambalei - vezi Fig. 1, Fig. 2 şi Fig. 1.2 de la pag. 196. De aici reiese, în mod evident, că dacii cunoşteau foarte bine reprezentarea redusă la esenţă a desenului de pe discul ţintei, reprezentare pe care noi am regăsit-o în Tibet sub numele de yantra Shambalei - fapt perfect explicabil prin ceea ce spuneam în capitolul precedent, şi anume că centrul spiritual din Tibet este derivat direct din Centrul Suprem care se află în Carpaţi; ceea ce înseamnă că, de la constituirea ei, tradiţia tibetană a primit acest simbol în scopul conservării, dar şi al actualizării lui atunci când legile Roţii Timpului o vor cere. Din câte cunosc, yantra Shambalei a fost supusă regimului de „secret" până în a doua jumătate a secolului al XX-lea, ajungând să fie cunoscută în Europa abia spre sfârşitul aceluiaşi secol.

Din cele expuse până acum se desprinde o primă mărturie a Sarmizegetusei Regia, mărturie transmisă peste milenii prin slova ţintei de fier: acea triplă incintă sacră - cu ale sale trei grade de iniţiere şi al cărui centru (altar) se află în vârful Muntelui Polar - este descrierea exactă a marelui Templu natural din Bucegi, şi deci confirmarea localizării Kogaiononului. Însă acest capitol îşi propune să dovedească faptul că Şcoala Muntelui Ascuns nu şi-a încetat niciodată activitatea, iar documentul de la Sarmizegetusa depune mărturie şi în această cauză: marii voievozi ai neamului nostru, după cum se va vedea în continuare, cunoşteau foarte bine desenul reprezentat pe discul ţintei de fier şi simbolul geometric plan absolut din care este derivat (yantra Shambalei), precum şi înţelesul lor esoteric Sursa acestei cunoaşteri nu putea fi decât Şcoala Muntelui Ascuns.

Ştefan cel Mare
domn al Moldovei (1457 - 1504)

În Fig. 3[10] - pag. 196 este reprezentată o piesă din argint aurit-aparţinând tradiţiei creştine - executată la porunca lui Ştefan cel Mare şi dăruită Mănăstirii Putna.

9 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982.

10 Reproducere după Octav Monoranu şi Ion Miclea: Putna, Ed. Sport-Turism, Bucureşti, 1977.

Fig. 1. Țintă ornamentală de la Sarmizegetusa Regia (fața discului/florii).

Detaliu din Fig. 1.

Fig. 1 şi Fig. 2 suprapuse. (Fig. 1 transparentă şi fără cele 8 rozete)

Fig. 2. Yantra Shambalei

Detaliu din Fig. 2.

Fig. 1. şi Fig. 3. suprapuse. (Fig. 1. transparentă)

Lupă din Fig. 3.

Fig. 3. Piesă din argint aurit executată din porunca lui Ştefan cel Mare şi dăruită Mănăstirii Putna.

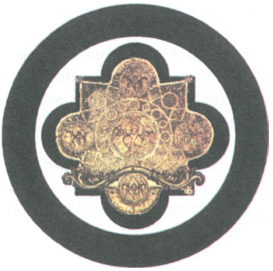

Fig. 3 şi Fig. 2 suprapuse.

- Dacă facem abstracție de suportul orizontal şi de piciorul piesei de la Putna, identitatea dintre aceasta şi floarea țintei de la Sarmizegetusa este evidentă (vezi pag. 196: Fig. 1 şi Fig. 1.3). Lipsa inelului exterior (bordura discului țintei) din reprezentarea de la Putna - deci lipsa formulei: pătrat (Pământ) - octogon stelat (Centru) cerc - (Cer) - poate fi pusă în legătură cu înlocuirea religiei lui Zalmoxis cu religia creştină şi, ca urmare, încetarea inițierilor specifice vechii religii în Templul Muntelui Ascuns, devenit focar al învățăturii Fiului Omului - aşa cum o cereau legile Roții Timpului. Întruparea Fiului lui Dumnezeu, Domnul legitim al Centrului Suprem, a însemnat coborârea Cerului pe Pământ şi debutul unei etape fără precedent a lungului drum al omului către OM.

Tripla incintă sacră

Prin limbajul specific tradiției creştine, tripla incintă sacră figurată în dantelăria de argint aurit confirmă identitatea simbolică dintre piesa de la Putna şi floarea țintei de fier de la Sarmizegetusa Regia - după cum se va vedea în continuare.

În reprezentarea de la Putna tripla incintă sacră este pusă în prim-plan, acoperind cea mai mare parte a imaginii. Deşi ultimul dintre cele trei cercuri concentrice care o delimitează spre exterior nu este figurat, prezența celei de-a treia incinte este evidențiată prin faptul că spațiul ce-i revine prezintă aceeaşi alternanță de 8 cercuri şi 8 romburi pe care o prezintă şi spațiul incintei mediane; în cazul celei de-a treia incinte, patru dintre cele 8 cercuri sunt mărite iar două romburi care nu apar- fiind acoperite de suportul orizontal - sunt implicite datorită simetriei figurii. Cele 8 cercuri şi 8 romburi pun în evidență simbolul numeric al Centrului: 8, precum şi simbolul numeric al activității Centrului: 17 (8 cercuri + 8 romburi + centrul).

În tradiția biblică, Edenul, în mijlocul căruia creşte Arborele Vieții, este imaginea Centrului Suprem; iar aşa cum spune Vechiul Testament (Facerea 3,24), după ce Dumnezeu a izgonit pe Adam şi Eva din Eden, „a pus nişte heruvimi, care să învârtească o sabie învăpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții". Acest simbolism se regăseşte pe piesa din argint aurit de la Putna, relevând faptul că tripla incintă sacră este o reprezentare a Edenului, şi deci a Centrului Suprem: pe cele patru direcții cardinale, în cele patru cercuri mărite sunt reprezentați patru heruvimi, ce păzesc, la granițele triplei incinte sacre, drumul care duce la Pomul Vieții.

Spațiul incintei mediane este cuprins între cele două cercuri concentrice figurate şi - după cum am mai precizat - este marcat de 8 cercuri şi 8 romburi; fiecăreia dintre aceste figuri geometrice îi corespunde în cea de-a treia incintă câte o figură geometrică de acelaşi tip, formând perechi plasate în lungul aceleiaşi raze.

Şi această a doua incintă pune în evidență simbolul numeric al Centrului: 8, şi simbolul numeric al activității Centrului: 17 (8 cercuri + 8 romburi + centrul), simboluri numerice care se regăsesc şi pe discul țintei de la Sarmizegetusa.

Dacă însumăm numărul total de cercuri şi romburi din cele două incinte şi adăugăm centrul (16 cercuri + 16 romburi + centrul) rezultă 33 - numărul anilor în care, con form tradiției creştine, Fiul lui Dumnezeu,

Mântuitorul Iisus Christos, a locuit printre oameni.

Pe piesa de la Putna, ca şi în cazul ţintei de la Sarmizegetusa, spaţiul delimitat de cercul central reprezintă incinta principală, Fântâna de învăţătură a Centrului Suprem. Acest fapt este confirmat de imaginea ce ocupă întreaga suprafaţă a cercului central, imagine care reprezintă un heruvim tetramorf - aşa cum l-a văzut Ezechiel[11] când cerurile s-au deschis, şi când în mijlocul unei lumini strălucitoare i s-au arătat patru astfel de „făpturi vii" deasupra cărora se afla Scaunul de domnie, de unde Dumnezeu i-a vorbit proorocului. Ezechiel descrie astfel cele „patru făpturi vii": „Fiecare din ele avea patru feţe şi fiecare avea patru aripi. [...] Cât despre chipul feţelor lor era aşa: înainte, toate aveau o faţă de om; la dreapta lor, toate patru aveau câte o faţă de leu, la stânga lor toate patru aveau câte o faţă de taur, iar înapoi toate patru aveau câte o faţă de vultur". Dar Scaunul de domnie din ceruri, Scaunul pe care şade Dumnezeu deasupra heruvimilor tetramorfi, este Polul Ceresc; şi conform tradiţiei, Polul Pământesc/Centrul Lumii este o reflectare a Polului Ceresc - cei doi Poli (Pământesc şi Ceresc) fiind uniţi prin Axul Lumii de-a lungul căruia se exercită Acţiunea Cerului. Tripla incintă sacră reprezentată pe piesa de la Putna, prin simbolismul imaginii din incinta centrală exprimă acest adevăr primordial: în viziunea lui Ezechiel, fiecare dintre cele patru făpturi vii avea o faţă de om în spatele căreia avea o faţă de vultur, în dreapta avea o faţă de leu iar în stânga o faţă de taur; în reprezentarea de la Putna, faţa de om este în centru, faţa de vultur - fiind în spatele acesteia - nu se vede, faţa de taur este în dreapta iar faţa de leu este în stânga feţei de om - după cum se poate vedea în lupa din Fig. 3; de aici reiese că în incinta centrală este figurată imaginea reflectată (văzută în oglindă) a uneia dintre cele patru făpturi vii care poartă Scaunul de domnie din ceruri şi, în consecinţă, că această reprezentare simbolizează reflectarea Polului Ceresc în incinta sacră aflată în Centrul Lumii.

O viziune similară cu a proorocului Vechiului Testament este descrisă şi în Noul Testament, în Apocalipsa 4, 1-8, unde Ioan povesteşte cum a văzut o uşă deschisă în cer, şi cum a văzut Scaunul de domnie şi pe Cel ce şedea pe el; „în mijlocul scaunului de domnie şi împrejurul scaunului de domnie stau patru făpturi vii, pline de ochi pe dinainte şi pe dinapoi. Cea dintâi făptură vie seamănă cu un leu; a doua seamănă cu un viţel; a treia are faţa ca a unui om; şi a patra seamănă cu un vultur care zboară. Fiecare din aceste patru făpturi vii avea câte şase aripi şi erau pline cu ochi de jur împrejur şi pe dinlăuntru." Cel ce şedea pe Scaunul de domnie avea în mână o carte pecetluită cu şapte peceţi; şi numai Mielul s-a arătat vrednic să rupă peceţile. Atunci una dintre cele patru făpturi vii i-a zis lui Ioan: „Vino şi vezi!" - şi Ioan a văzut toate câte urmau să se întâmple. În viziunea lui Ezechiel, de asemenea, Cel ce sta pe Scaunul de domnie avea în mână o carte pe care i-a dat-o proorocului să o mănânce. Atât Ezechiel cât şi Ioan au primit poruncă să facă

11 Vechiul Testament, Ezechiel 1, 1-10.

cunoscut tot ce au văzut şi au auzit. Întreg acest simbolism vorbeşte în fapt despre funcţia de Fântână de învăţătură a incintei sacre din Centrul Lumii, Fântână alimentată de Izvorul cu apă vie a cărui albie este Axul Lumii şi a cărui sursă este Polul Ceresc.

- Dacă ţinem cont şi de piciorul piesei de la Putna (vezi Fig. 3 - pag. 196), reprezentarea datorată lui Ştefan cel Mare este echivalentă, din punct de vedere simbolic, cu ţinta de la Sarmizegetusa în ansamblul ei. ţinta este tridimensională, tija reprezentând verticala (Axul Lumii), iar faţa discului, pe care sunt figurate simbolurile plane ale Centrului, reprezintă planul orizontal; piciorul piesei de la Putna reprezintă verticala şi deci corespunde tijei ţintei, respectiv Axului Lumii/Stâlpului Cerului - acest simbolism fiind confirmat de faptul că piciorul se sprijină pe o sferă care în cazul de faţă simbolizează Pământul; susţinând reprezentarea simbolurilor plane ale Centrului, conform simbolismului tradiţional, acest picior (Stâlp al Cerului) trebuie văzut ca fiind plasat în centrul imaginii considerate în plan orizontal, sub ea, asemenea tijei ţintei. Conform aceluiaşi simbolism, atât tija ţintei cât şi piciorul piesei de la Putna, reprezentând Axul Lumii, se continuă invizibil pe ambele direcţii ale verticalei penetrând Pământul şi unind Pământul cu Cerul.

- Piesa din argint aurit datorată lui Ştefan cel Mare şi yantra Shambalei.

După cum se poate vedea la pag. 196: Fig. 2, Fig.3 şi Fig. 3.2, dacă la piesa de la Putna facem abstracţie de cei doi suporţi (orizontal şi vertical) şi ţinem cont de simetria implicită a figurii, imaginea care rămâne se suprapune perfect peste imaginea cuprinsă în interiorul coroanei circulare a yantrei Shambalei.

Având în vedere că reprezentările de la pag. 196: Fig. 1, Fig. 2 şi Fig. 3 sunt practic identice ca formă şi că sunt purtătoare ale aceluiaşi mesaj exprimat prin simboluri echivalente, se poate trage concluzia ca yantra Shambalei este simbolul geometric plan absolut iar ţinta de la Sarmizegestusa şi piesa de la Putna sunt simboluri alegorice (explicite) ale aceluiaşi principiu.

Ştefan cel Mare cunoştea imaginea redusă la esenţă a reprezentării alegorice dăruite Mănăstirii Putna, în acest sens existând două indicii clare:

1. Cele patru jumătăţi de inele (semi-coroane circulare) dispuse simetric pe laturile pătratului din yantra Shambalei se regăsesc întocmai în reprezentarea de la Putna - în timp ce pe ţinta de la Sarmizegetusa sunt numai figurate prin extremităţile celor patru palmete.

2. Imaginea din centrul yantrei Shambalei, respectiv rozeta formată din cele şapte cerculeţe, nu apare figurată în acest fel nici pe ţinta de la Sarmizegetusa şi nici pe piesa de argint aurit de la Putna. Apare în schimb pe stema Moldovei, tot de la Putna, stemă care în Fig. 1 - pag. 200 este „reprodusă după manuscrise copiate în vremea marelui Ştefan”.[12] Legat de acest aspect va trebui să mai fac nişte precizări, şi voi începe prin a reaminti spusele lui Rene Guenon: „întreaga natură poate fi considerată ca un simbol al realităţii supranaturale. Tot ceea ce există, sub orice formă, avându-şi

12 Reproducere după Magazin istoric, anul XXI, nr. 9 (246), septembrie, 1987 (coperta 1).

principiul în Intelectul divin, traduce sau reproduce acest principiu în maniera sa şi conform ordinului său de existenţă; şi astfel, de la un ordin de realitate la altul, toate lucrurile se înlănţuiesc şi îşi corespund pentru a contribui la armonia universală şi totală, care este ca o reflectare a Unităţii divine înseşi".[13]

Yantra Shambalei, ca simbol geometric plan absolut, este imaginea reală a câmpului de forţă care reproduce principiul, pe care îl reprezintă, la nivelul unui ordin de realitate suprasensibilă; ţinta de la Sarmizegetusa şi piesa de la Putna, prin intermediul limbajului simbolic, ne oferă mijlocul de a ne ridica la cunoaşterea acestei realităţi superioare, deschizându-ne astfel calea spre cunoaşterea marilor adevăruri divine. Conform spuselor lui Rene Guenon, acelaşi principiu trebuie să se regăsească reprodus şi în ordinea realităţii sensibile, într-o manieră specifică acestei realităţi. Într-adevăr, rozeta celor şapte cerculeţe din centrul yantrei Shambalei se identifică în tripla incintă sacră din Centrul Lumii - Templul natural al Muntelui Ascuns: cerculeţul central corespunde Altarului, care este întreitul Stâlp al Cerului, iar celelalte şase cerculeţe corespund celor şase vârfuri de munte înalte de peste două mii patru sute de metri care îl înconjoară (vezi harta de la pag. 75); rozeta celor şapte cerculeţe din centrulyantrei Shambalei corespunde deci celor şapte munţi despre care vorbeşte patriarhul Enoh - cei şapte munţi măreţi dintre care unul se află în mijlocul celorlalţi, stă mai presus de ei toţi şi seamănă cu un tron, iar acolo creşte Arborele Vieţii (vezi pag. 136-138).

Pe stema Moldovei de la Putna, rozeta celor şapte cerculeţe este plasată în partea dreaptă a bourului, loc pe care, conform regulilor heraldicii, se plasează soarele; în fruntea bourului este un vârtej care figurează svastica având mai multe braţe curbe, iar între coarnele bourului este steaua cu 8 raze - aceste două simboluri ale Centrului regăsindu-se pe ţinta de la Sarmizegetusa, primul dintre ele identificându- se în cele 8 rozete cu petale curbate.

Mai mult decât atât, există la Putna o reprezentare a aceleiaşi steme a Moldovei plasate într-un scut care reproduce întocmai conturul exterior al piesei din argint aurit - reprezentare pe care, din păcate, nu am avut posibilitatea să o reproduc în lucrare.

Voievodul - din stirpea întemeietoare de ţară a Basarabilor - înhumat în străvechea Biserică domnească de la Curtea de Argeş (sec.XIV)[14]

Dezlegând „criptul (criptograma - n.n.) de pe Statul de piatră ce se află deasupra mormântului"[15], Em.C.Grigoraş descoperă faptul că numele voievodului înhumat este „Radu V.V."; autorul prezintă în lucrarea sa

13 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 18.

14 „Celebrul mormânt voievodal, [...] cu inventaru-i intact, de o bogăţie într-adevăr princiară", a fost descoperit în anul 1920 şi, după cum arată N.Constantinescu, a stârnit multe controverse: „potrivit ipotezelor emise, în mormântul princiar ar fi fost înhumat fie Negru Vodă (potrivit legendei), fie Radu I voievod, «cel Negru», ori Basarab întâiul sau chiar Tihomir bătrânul." în urma unor noi investigaţii arheologice efectuate în 1967, cei mai mulţi cercetători susţin că ar fi vorba despre Vladislav I (Vlaicu, 1364-1377)- fratele şi predecesorul la tron al lui Radul (dr. N.Constantinescu: Basarab întâiul, Tihomir şi - poate - Seneslau, Magazin istoric, anul IV, Nr. 4 (37) - aprilie 1970, pag. 64-68).

15 Em.C.Grigoraş: Criptografia şi istoria românească, Ed. CVLTVRA Naţională, Bucureşti, 1924, pag. 40.

criptograma - reprodusă după o fotografie a Academiei unde, deasupra înscrisului, apare figurat Arborele Vieții.[16]

Fig. 2[17] - pag. 200. Inel descoperit în mormântul voievodului.

După cum se poate vedea în imagine, inelul este dominat de steaua cu 8 raze în centrul căreia este figurată aceeaşi rozetă formată din şapte cerculeţe care apare în centrul yantrei Shambalei şi pe stema Moldovei de la Putna.

Din cele expuse anterior a rezultat că ținta de fier de la Sarmizegetusa, yantra Shambalei şi piesa din argint aurit de la Putna sunt echivalente din punct de vedere simbolic; în consecință, ansamblul format în yantra Shambalei de pătrat şi cele patru jumătăți de coroane circulare este echivalent cu steaua cu 8 raze identificată pe ținta de la Sarmizegetusa, ceea ce înseamnă că imaginea de pe inelul voievodului este echivalentă, din punct de vedere simbolic, cu imaginea din interiorul coroanei circulare a yantrei Shambalei. Această interpretare este susținută de simbolurile de pe mormântul şi giulgiul voievodului - prezentate în capitolul al II-lea (pag. 48) - precum şi de Arborele Vieții figurat deasupra criptogramei numelui său.

Vlad Basarab Țepeş
domn al Țării Româneşti (1456-1462, 1476)

Vlad Țepeş (numit în epocă Drăculea[18], şi nu Dracula) ajunge la cârma Țării Româneşti în anul 1456 când, în urma căderii Constantinopolului (1453), pericolul invaziei otomane plana asupra întregii Europe creştine. Laonic Chalcocondil[19], cronicar bizantin contemporan al evenimentelor, îl prezintă pe Vlad Țepeş ca domn viteaz şi înțelept dând țării sale „bună lege", aşa încât „peste puțin timp s-a ajuns la o prefacere mare şi starea Daciei a fost cu totul schimbată de omul acesta". Prin nenumăratele războaie victorioase purtate împotriva puterii otomane, Vlad Țepeş a fost, aşa cum spunea Eminescu, „pavăză a creştinătății întregi"; când în 1462 l-a învins pe însuşi sultanul Mehmed al II-lea, cuceritorul Constantinopolului, „în onoarea lui Vlad Țepeş s-au cântat Te Deum-uri în catedrala Notre Dame din Paris, pe insula Rhodos şi la Roma"[20], şi, potrivit relatării cronicarului bizantin, faptele de vitejie ale lui Vlad Țepeş, geniul său militar şi politic „ar fi stârnit chiar şi admirația sultanului învins care, «cuprins de uimire, spunea că nu poate să ia țara unui bărbat care face lucruri atât de mari şi ştie să domnească şi să se poarte cu supuşii lui într-un chip mai presus de firea omenească.

[...] Acest bărbat care săvârşeşte asemenea isprăvi s-ar putea învrednici de mai mult»".[21]

16 Ibidem, pag. 40, Fig. 20.

17 Reproducere după Em.C.Grigoraş, ibidem, pag. 39, Fig. 19.

18 Petru Demetru Popescu: Basarabii, Ed. Albatros, Bucureşti, 1989, pag. 141.

19 Cristian Radu Staicu: Laonic Chalcocondil - Dacia lui Vlad Țepeş, Magazin Istoric, anul XXIII, Nr. 4 (265), aprilie 1989, pag. 20-21.

20 Prof.dr.Raymond McNally: Eroica rezistență a țărilor române, Magazin istoric, anul XXIII, Nr. 4 (265), aprilie 1989, pag. 22.

21 Cristian Radu Staicu: Laonic Chalcocondil - Dacia lui Vlad Țepeş, Magazin Istoric, anul XXIII, Nr. 4 (265),
aprilie 1989, pag. 21.

Fig. 1. Stema Moldovei de la Putna reprodusa dupa documente copiate în vremea lui Ştefan cel Mare.

Fig. 2. Inel descoperit in mormantul princiar de la Curtea de Argeş

Detaliu din Fig. 1.

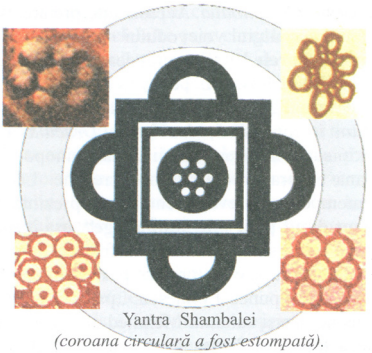

Detaliu din Fig. 2.

Detaliu din Fig. 3.

Detaliu din Fig. 3.

Fig. 3. Portret al voievodului Vlad Ţepeş (gravură germană din sec. XV).

Fig. 4. Portret al voievodului Vlad Ţepeş

Vlad Ţepeş - „un Basarab al dreptăţii şi ordinei”[22] - a rămas în conştiinţa poporului nostru ca marele moralizator evocat de Eminescu. Propagarea unei imagini strâmbe - răsturnate - a marelui voievod îşi are originea în „naraţiunile săseşti (germane) denigratoare, pe baza cărora Ţepeş a fost prezentat în multe lucrări ca un om crud, sadic, caz patologic. [...] Constantin C. Giurescu caracteriza cruzimea voievodului ca «folosită din raţiune de stat» şi arăta că «în întreaga Europă exista în vremea aceea o atmosferă de cruzime, că Vlad Ţepeş n-a întrecut în privinţa aceasta pe alţi monarhi ai veacurilor XV şi XVI»”.[23] „Şi dacă în jurul lui s-au creat atâtea legende înfricoşătoare (spunea Fl. Constantiniu), este numai pentru că adversarii săi le-au ţesut şi difuzat pentru a-l discredita şi pentru a se justifica pe ei înşişi. [...] Ar fi timpul ca vampirul popularizat de o anume cinematografie să fie tras în teapa marelui Vlad!”[24]

Fig. 3[25] - pag. 202. Portret al voievodului Vlad Ţepeş (gravură germană din sec. XV).

Fig. 4 - pag. 202. Portret al voievodului Vlad Ţepeş (Muzeul de Istorie şi Artă al Municipiului Bucureşti).

În Fig. 3, printre accesoriile vestimentare ale voievodului se remarcă rozeta formată din şapte cerculeţe, care apare de două ori: o dată în dreptul frunţii şi a doua oară pe piept, la îmbinarea gulerului mantalei. După cum s-a văzut, atât pe yantra Shambalei, cât şi pe stema Moldovei de la Putna şi pe inelul de la Curtea de Argeş această rozetă este asociată cu steaua cu 8 raze. Din corelarea celor două portrete ale voievodului (Fig. 3 şi Fig. 4) reiese clar că Vlad Ţepeş cunoştea semnificaţia esoterică a acestor simboluri: în portretul din Fig. 3 este criptat simbolul numeric al Centrului, „8” - prin cei 8 nasturi ce închid cămaşa pe gât - iar una dintre rozete ocupă acelaşi loc pe care în portretul din Fig. 4 îl ocupă steaua cu opt raze; a doua rozetă din Fig. 3 ocupă acelaşi loc pe care în Fig. 4 îl ocupă cei 3 nasturi, şi după cum cele 7 cerculeţe corespund celor 7 munţi din Templul Muntelui Ascuns, cei trei nasturi simbolizează cele trei vârfuri esenţiale - întreitul Stâlp al Cerului - Altarul triplei incinte sacre din Centrul Lumii; în Fig. 4 cei cinci bumbi albi de deasupra stelei cu 8 raze ocupă acelaşi loc pe care în Fig. 3 îl ocupă inima figurată cu vârful în sus - cele două reprezentări fiind, în mod evident, echivalente. După cum am arătat în capitolul al II-lea (pag. 46), cei cinci bumbi albi de deasupra stelei cu 8 raze figurează piramida - simbolul geometric spaţial al Centrului şi imagine a piscului esenţial al Kogaiononului.

---

22 Petru Demetru Popescu: Basarabii, Ed. Albatros, Bucureşti, 1989, pag. 128.

23 Ibidem, pag. 128.

24 Florin Constantiniu: Vlad Ţepeş - realitate şi mit, ziarul Contemporanul, 1986.

25 Reproducere după Maria Soveja, loan Burlacu, loan Opriş: Mărturii ale trecutului - Album de documente, Direcţia generală a Arhivelor Statului, Bucureşti, 1981, pag. 64.

Ciobul de ceramică pictată de la Sarmizegetusa Regia

Fig. 1[26] - pag. 205. Fragment dintr-un vas ceramic (sec.I) descoperit la Sarmizegetusa Regia.

Ocupând un loc aparte între simbolurile tradiționale ale Centrului Suprem, floarea de lotus precum şi o serie de simboluri echivalente - lira, litera grecească omega, cupa, etc. - au fost prezentate în capitolul al III-lea al lucrării (pag. 55-66). Pe fragmentul de ceramică pictată de la Sarmizegetusa apare figurată lira în axul căreia se înalță Arborele Vieții. Această imagine se identifică, după cum se poate vedea la pag. 205, în reprezentarea florii de lotus şi a literei omega - Arborele Vieții corespunzând pistilului lotusului, respectiv brațului median al literei greceşti. Pe teritoriul țării noastre acelaşi simbol se identifică pe figurine datând din epoca târzie a bronzului, deci cu cel puțin o mie de ani înaintea reprezentării de la Sarmizegetusa, şi, de asemenea, se regăseşte în arta populară din zilele noastre, deci la aproape două mii de ani după Sarmizegetusa.

Fig. 2[27] - pag. 205. Figurină din lut ars descoperită în necropola de la Cârna-Dumbrăveni, jud. Dolj (sec. XII î.Chr.).

După cum se vede în imagine, este vorba de o figurină feminină al cărui cap, abia indicat, este în directă legătură cu trupul, iar centura, foarte bine pusă în evidență, împarte trupul în două segmente distincte. În extremitatea superioară, în vârful triunghiului figurat de cap, bust şi brațe, deci în zona capului, se remarcă lira; pe locul ocupat de Arborele Vieții în reprezentarea de la Sarmizegetusa, această liră are figurat un simbol echivalent, un ax/stâlp - deci Axul Lumii (vezi Fig. 2, lupa A). În cel de-al doilea segment al trupului figurinei, imediat sub centura care joacă rolul de plan de reflexie al apelor, se identifică acelaşi simbol văzut în oglindă (vezi lupa B); de această dată, în partea inferioară a lirei (vezi imaginea în oglindă a lupei B) este figurat un munte în vârful căruia se înalță Axul Lumii.

Fig. 3[28] - pag. 205. Stema lui Radu cel Mare - domn al Țării Româneşti (1495-1508). Stema este plasată pe clopotnița mănăstirii Dealu (Târgovişte).

Stema are, în mod evident, forma literei omega, având crucea ca braț median; iar plasarea crucii pe un coif (deci pe un cap) exprimă analogia dintre microcosmos şi macrocosmos.

Mai trebuie menționat faptul că Radu cel Mare aparține aceleaşi vechi dinastii a Basarabilor.

Fig. 4[29] - pag. 205. Blid din Leheceni - Bihor (Muzeul Țării Crişurilor, Oradea).

26 Reproducere după loan Glodariu, Eugen Iaroslavschi, Adriana Rusu: Cetăți şi aşezări dacice în Munții Orăştiei, Ed. Sport-Turism, Bucureşti, 1988, Fig. XL1X.

27 Reproducere după Vasile Drăguț: Arta Românească, vol. I, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1982, pag. 35.

28 Reproducere după Marin Matei Popescu: Sculptura medievală în piatră din țările române, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1985, planşa 16.

29 Reproducere după Nicolae Dunăre: Arta populară din Munții Apuseni, Ed.Meridiane, Bucureşti, 1981, planşa 25.

Fig. 1. Fragment dintr-un vas ceramic (sec. I.) descoperit la Sarmizegetusa Regia.

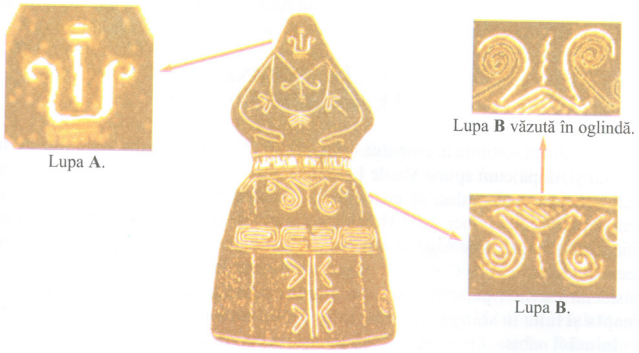

Fig. 2. Figurina din lut ars descopentă în necropola de la Cîrna - Dunăreni, Jud Dolj (sec. XII î.Chr.)

Fig. 3. Stema lui Radu cel Mare aflată pe clopotnița Mănăstirii Dealu (Târgoviște).

Fig. 4. Blid din Leheceni-Bihor. Muzeul Țării Crișurilor - Oradea.

În centrul blidului se remarcă lira din care se înalță Arborele Vieții - imaginea fiind practic aceeaşi cu cea de pe ciobul de ceramică pictată de la Sarmizegetusa dacică. Acest fapt, pe de o parte, demonstrează continuitatea poporului nostru pe aceste meleaguri, iar pe de altă parte, se înscrie în ceea ce spuneau Rene Guenon şi Vasile Lovinescu despre folclor, şi anume că o serie de date de ordin esoteric au fost încredințate memoriei colective (poporului) spre conservare; sensul real al acestor date fiind complet ignorat, ele s-au transmis ca elemente pur decorative (precum în cazul de față) sau prin alte forme de expresie ale artei populare.

În privința celorlalte exemple expuse - respectiv reprezentările de la Sarmizegetusa, de la Cârna-Dunăreni şi de la mănăstirea Dealu - lucrurile stau cu totul altfel: faptul că brațul median al lirei este figurat prin simboluri echivalente ale Axului Lumii (arbore, stâlp, munte cu stâlp, cruce) dovedeşte că cei ce au utilizat aceste simboluri au făcut-o în cunoştință de cauză. Sursa acestei cunoaşteri nu putea fi decât Şcoala Muntelui Ascuns, Muntele-Templu al cărui Altar este Centrul şi Axul Lumii.

KOGAIONONUL ÎN ÎNSEMNELE HERALDICE ALE ȚĂRILOR ROMÂNE

Heraldica - ştiința blazonului - era una dintre multiplele discipline ale hermetismului şi, după cum spune Vasile Lovinescu, printre artele tradiționale ale Evului Mediu „ocupa un loc ales; se poate spune chiar că este una dintre caracteristicile esențiale ale acelei epoci. [...] Heraldica era atunci un limbaj mut, pe care numai inițiații puteau să-l înțeleagă şi a cărei cheie s-a pierdut, după cum s-a pierdut şi aceea a alchimiei”[30]. Conform principiilor heraldicii, blazonul trebuie să fie considerat ca fiind pe scutul sau pe pieptul purtătorului său, având soarele în dreapta şi luna în stânga, iar „centrul scutului este numit cu expresia admirabilă de «inimă», «abis». Or inima omului nu este propriul abis? Coroana scutului nu stă pe «capul» lui? Ce probă mai bună că blazonul este o reprezentare tainică a omului?”[31] În virtutea legii fundamentale a analogiei dintre microcosmos şi macrocosmos, blazonul, stema unei țări (a unei provincii, a unui oraş, etc.) este o reprezentare tainică a acelei țări, a pieptului, a inimii ei.

După cum se va vedea, blazoanele, stemele Moldovei, Transilvaniei (Ardealului) şi Țării Româneşti (Valahiei) erau într-adevăr reprezentări tainice ale celor trei țări române, reprezentări tainice ale inimii lor care era una în trei, care era una şi aceeaşi cu inima vechii Dacii şi care era Templul Sfânt al Muntelui Ascuns.

30 Vasile Lovinescu: Al patrulea hagialâc, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1981, pag. 36.

31 Ibidem, pag. 37.

Însemnele heraldice ale Moldovei

Simbolul heraldic tradiţional al Moldovei este „un cap de bour cu stea între coarne, însoţit de rozã[32] (ulterior soarele) şi semilună. Primele reprezentări ale acestei steme le găsim pe monede şi sigilii"[33]. După cum arată Maria Dogaru, această stemă se află şi pe sigiliul care autentifică cel mai vechi document original ce s-a păstrat în ţară, document emis în cancelaria Moldovei şi datând din 30 martie 1392. Aceleaşi simboluri se regăsesc şi pe stema de la mănăstirea Putna - cea mai importantă ctitorie a lui Ştefan cel Mare - stemă deja prezentată şi parţial analizată.

Există însă o pecete (sigiliu) cu o altă reprezentare, mai veche, a stemei Moldovei; este vorba de pecetea oraşului Baia - fostă capitală a Moldovei la începuturile ei statale. „Prima menţionare documentară a oraşului Baia (Civitas Moldaviae) datează din 1334-1335"[34], oraşul şi pecetea fiind în mod evident mult mai vechi, şi în orice caz anterioare sosirii în Moldova a legendarului descălecător Dragoş (1352-1353)[35] pornit din Ardeal în urmărirea zimbrului (bourului) miraculos.

Fig. 1 - pag. 209. Pecetea Baia cu stema Moldovei (sec.XIII sau XIV).

Fig. 2 - pag. 209. Stema Moldovei de la Putna (sec. XV).

Deşi la prima vedere cele două steme par complet diferite, în realitate sunt perfect echivalente, ambele fiind reprezentări alegorice ale structurii şi amplasării concrete a Templului natural al Kogaiononului precum şi a funcţiei lui; acest fapt este dovedit de reprezentarea schematică a masivului Bucegi, reprezentare orientată pe direcţia sud-nord (vezi Fig. 3a, pag. 209).

Se observă cu uşurinţă că cerbul din stema de la Baia este aidoma cerbului figurat de ramurile muntoase ale masivului Bucegi, ambii cerbi având aceeaşi orientare a trupurilor şi a capetelor. Capul cerbului Muntelui Sacru este Altarul însuşi - întreitul Stâlp al Cerului - pe fruntea lui înălţându-se Vârful Ocolit, partea vizibilă a Axului şi Centrului Lumii; iar pe stema de la Baia cerbul poartă deasupra frunţii (între coarne) un crucifix care este simbol al Centrului şi Axului Lumii - importanţa deosebită a capului cerbului fiind subliniată prin separarea acestuia de corpul animalului.

În cea de-a doua jumătate a secolului al XIV-lea, cerbul cu capul separat de trup din stema Moldovei este înlocuit de capul de bour alb (solar); iar în reprezentarea schematică a masivului Bucegi, capul de cerb devine cap de bour dacă luăm în considerare numai cele trei niveluri ale Kogaiononului, respectiv ramurile muntoase pe care se află Peştera şi Sfinxul precum şi pe cele care le leagă de altarul templului natural (vezi detaliu Fig. 3a). Pe fruntea bourului din Kogaionon se înalţă Vârful Ocolit,

32 Este vorba de rozeta alcătuită din şapte cerculeţe, prezentată anterior.

33 Maria Dogaru: Aspiraţia poporului român spre unitate şi independenţă oglindită în simbol heraldic, Ed. Ştiinţifică

şi Enciclopedică, Bucureşti, 1981, pag. 19.

34 H.C.Matei, F.Constantiniu, M.D.Popa, N.C.Nicolescu, Gh.Rădulescu, sub conducerea lui C.C.Giurescu:

Istoria României în date, Ed. Enciclopedică Română, Bucureşti, 1972, pag. 72.

35 Ibidem, pag. 74, 484.

partea vizibilă a Axului şi Centrului Lumii, iar pe fruntea bourului din stema Moldovei de la Putna (vezi Fig. 2 - pag. 209) este figurată o rozetă cu mai multe braţe curbate - deci o formă a svasticii - care reprezintă Centrul ca proiecţie a Polului Ceresc în lumea noastră. Este semnificativ faptul că într-un tezaur princiar getic - descoperit la Craiova şi provenind din secolul al VI-lea î.Chr. - s-au găsit şase capete de taur (bour) din argint[36], toate şase prezentând în frunte câte o rozetă similară cu cea a bourului din stema Moldovei (vezi pag. 209: Fig. 2 şi Fig. 3b[37]); iar bourul din stema Moldovei de la Putna este plasat în câmp roşu, ca şi piramida din stema Daciei.

Pe stema de la Putna, deasupra rozetei din centrul frunţii bourului şi pe acelaşi ax cu ea se află steaua cu 8 raze care, după cum se ştie, este simbol al activităţii Centrului; or activitatea Centrului este determinată de acţiunea Polului Ceresc prin intermediul Axului Lumii. Este de remarcat faptul că acelaşi simbolism se regăseşte în tradiţia vedică unde se spune că „taurul, Vrishabha, [...] este acela care, din Centrul imobil, pune în mişcare roata cosmică"[38].

O altă variantă a stemei Moldovei vine să confirme faptul că bourul, simbolul heraldic al acestei ţări române, este o reprezentare alegorică ce are la bază configuraţia reală a Templului natural al Kogaiononului şi a funcţiei lui:

Fig. 3c[39] - pag. 209. Pisania cu stema Moldovei de la turnul de intrare al mănăstirii Probota (sec. XVI). Mănăstirea a fost ctitorită de Petru Rareş pe care tradiţia îl consideră fiu nelegitim al lui Ştefan cel Mare, şi care a domnit în Moldova între anii 1527-1538 şi 1541-1546.

Ceea ce interesează în primul rând la această reprezentare a stemei Moldovei este chenarul scutului pe care este sculptată inscripţia în litere chirilice; pentru a fi pus în evidenţă, în imagine, acest chenar a fost colorat în roşu şi galben. După cum se poate constata, marginea scutului are întocmai forma conturului exterior al piesei de argint aurit dăruită de Ştefan cel Mare mănăstirii Putna, aceeaşi formă ce se regăseşte (în interiorul coroanelor circulare) pe ţinta de fier de la Sarmizegetusa şi pe yantra Shambalei (vezi pag. 196). În plus, bourul din stemă are un gât alungit asemenea bourului din Bucegi, fiind însă reprezentat în oglindă faţă de acesta (vezi Fig. 3a - pag. 209); capul bourului din stemă este plasat în centrul scutului, deci în centrul triplei incinte sacre, iar pe capul bourului din Bucegi se află întreitul Stâlp al Cerului - Altarul Muntelui Ascuns.

---

36 Ion Miclea, Radu Florescu: Geto-dacii, Ed. Meridiane, 1980, planşa 63, pag. 24, 30.

37 Reproducere după Maria Dogaru: Aspiraţia poporului român spre unitate şi independenţă oglindită în simbol heraldic, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1981, pag. 17, Fig. 8.

38 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 740.

39 Reproducere după Ion Miclea, Radu Florescu: Probota, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1978, planşa 13.

ÎNSEMNELE HERALDfCE ALE MOLDOVEI

Fig. 1. Stema Moldovei de la Baia (sec. XIII sau XIV)

Fig. 2. Stema Moldovei de la Putna (sec. XV)

Fig. 3 (a,b,c).
a: Harta masivului Bucegi reprezentată schematic (reprodusa de la pag. 106, şi rotită cu 180^0)
b: Cap de bour din argint provenind din tezaurul princiar getic de la Craiova (sec. VI i.Chr.)
c: Pisania cu stema Moidovei de la turnul de intrare al mănăstirii Probota (sec. XVI)

Însemnele heraldice ale Transilvaniei (Ardealului)

„Deşi a apărut încă din secolul al XVI-lea, stema Transilvaniei a fost stabilită oficial abia în a doua jumătate a veacului al XVII-lea"[40].

Fig. 1[41] - pag. 212. Stema Transilvaniei - după Stemmatografia lui Paul Ritter Vitezovic, publicată în 1701.

Fig. 2[42] - pag. 212. Stema Transilvaniei din armorialul lui F.C.Palma, tipărit la Viena în 1766.

Simbolurile heraldice ale Transilvaniei, aşa cum apar pe ambele variante ale stemei, sunt: o pasăre în zbor, şapte turnuri înălţându-se fiecare pe câte un munte, soarele şi luna. După cum se va vedea în continuare, în ciuda vicisitudinilor istoriei şi dincolo de acoperirea exterioară care a condus la adoptarea ei în această formă, stema Transilvaniei a fost ceea ce era firesc să fie: o reprezentare tainică a acestei ţări române, a inimii ei - una şi aceeaşi cu inima vechii Dacii.

- În varianta din armorialul lui F.C.Palma, stema Transilvaniei nu reprezintă altceva decât o versiune voalată a stemei Daciei. Astfel, mobila centrală din stema Daciei este o piramidă cu partea din stânga umbrită - piramidă ce porneşte de la baza scutului şi se înalţă până în partea superioară a acestuia; iar stema Transilvaniei (Fig. 2) prezintă o mobilă centrală similară, cu diferenţa că muchia piramidei nu este figurată - fiind totuşi sugerată prin cele trei turnuri aliniate în axul ei; partea din stânga a piramidei nu este umbrită ca în stema Daciei, în schimb este umbrit cerul, dar nu din partea stângă ci din partea dreaptă a piramidei. La o primă vedere s-ar putea crede că este vorba de o neconcordanţă cu stema Daciei şi, în acelaşi timp, de o paradoxală ignorare a principiilor heraldicii conform cărora soarele trebuie plasat în partea dreaptă a scutului; deci partea dreaptă a cerului ar fi trebuit să fie luminată şi în acest caz s-ar fi regăsit situaţia din stema Daciei - respectiv lumina şi umbra piramidei proiectate pe cer. În realitate însă nu este vorba nici de neconcordanţă şi nici de ignorarea principiilor heraldicii, ci de o eroare deliberată care ascunde şi revelează în acelaşi timp un adevăr de primă importanţă, anume poziţia reală - în raport cu direcţiile cardinale - a piscului esenţial al Kogaiononului: piramida din stema Daciei este o reprezentare a Vârfului Ocolit privit dinspre nord-est (vezi pag. 180), iar în stema Transilvaniei Vârful Ocolit este privit dintr-o poziţie diametral opusă (dinspre sud-vest), unde versantul într-adevăr nu prezintă muchie iar Soarele şi Luna răsar din partea stângă a muntelui, aşa cum arată stema.

- Cele şapte turnuri înălţându-se fiecare pe câte un munte, şi care apar pe ambele variante ale stemei Transilvaniei, reprezintă cei şapte munţi măreţi din Templul natural al Kogaiononului, cei şapte munţi măreţi despre care vorbeşte patriarhul Enoh. În versiunea stemei din

40 Maria Dogaru: Aspiraţia poporului român spre unitate şi independenţă oglindită în simbol heraldic, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1981, pag. 20. .

41 Reproducere după Maria Dogaru şi loan Popovici: Album heraldic medieval - stema Daciei, Magazin istoric, Anul XX, Nr.ll (236), noiembrie 1986, pag. 18.

42 Reproducere după Magazin istoric, Anul XXII, Nr.4 (253), aprilie 1988, coperta 1

armorialul lui F.C.Palma cei şapte munţi sunt plasaţi în câmpul mobilei centrale (versantul sud-vestic al Vârfului Ocolit), unul aflându-se în mijlocul celorlalţi, precum sunt în realitate şi precum îi descrie proorocul; în versiunea stemei din Stemmatografia cei şapte munţi sunt plasaţi în câmp roşu, asemenea câmpului pe care se află piramida din stema Daciei.

Însemnele heraldice ale Ţării Româneşti (Valahiei)

Conform tradiţiei, simbolurile ce alcătuiesc stema Ţării Româneşti sunt: o cruce, o pasăre, Soarele şi Luna. Pe lângă această reprezentare Ţara Românească a utilizat şi o stemă de factură iconografică înfăţişând două personaje flancând un arbore. „Acest tip de organizare a unei peceţi, sigiliu, steme cu un arbore în centru, constituie o tehnică inedită în heraldica românească, denumită mai apoi Nova plantatio”[43]. La sfârşitul secolului al XVI-lea stema iconografică se va contopi cu pasărea cruciată.

Înfăţişarea păsării heraldice variază pe scutul Ţării Româneşti şi, după cum spune Nicolae Densuşianu[44], acest fapt a suscitat multe controverse la sfârşitul secolului al XIX-lea; problema în discuţie era dacă pasărea emblematică reprezintă un corb sau o acvilă. După cum subliniază acelaşi autor, într-adevăr, pe unele steme şi peceţi domneşti apare un corb, însă pe altele apare o pasăre care după formă şi atitudine nu este nici corb, nici acvilă[45]. Nicolae Densuşianu prezintă argumente convingătoare că această a doua pasăre figurată pe unele însemne ale Ţării Româneşti este fenixul[46]. Conform tradiţiei, fabuloasa pasăre fenix este simbol al reînvierii şi al nemuririi, „de aceea întreg Evul Mediu a făcut din fenix simbolul învierii lui Christos [...]. Fenixul, spun arabii, nu se poate aşeza în altă parte decât pe muntele Qaf, care este Polul, Centrul Lumii”[47]. În ceea ce priveşte corbul, în tradiţiile Greciei această pasăre este consacrată lui Apollo hiperboreanul - zeu al Soarelui şi al luminii, iar în basmele şi baladele românilor corbul este „acolit solar şi auxiliar al eroului principal; [...] o legendă atribuie corbului fondarea statului român, altă legendă îi atribuie fondarea dinastiei române a Corvinilor în Transilvania.”[48]

Fig. 3[49] - pag. 212. Stema Ţării Româneşti în sigiliul ce autentifică tratatul cu Polonia din anul 1390, tratat încheiat de Mircea cel Bătrân - domn al Ţării Româneşti (1386-1418).

43 Romulus Vulcănescu: Mitologia Română, Ed. Academiei R.S.R., Bucureşti, 1985, pag. 495.

44 Nicolae Densuşianu: Dacia preistorică, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1986, pag. 425.

45 Impunerea ideii că pasărea heraldică a Ţării româneşti şi a Transilvaniei ar fi o acvilă a avut la bază considerente pur politice ale momentului, respectiv susţinerea teoriei fabricate a descendenţei poporului nostru din romani - acvila fiind pasărea emblematică a Romei. Din păcate, şi sfidând evidenţa, această teorie este şi astăzi cea oficială, fiind menţinută în mediile academice şi universitare cu o încrâncenare de-a dreptul ridicolă.

46 Nicole Densuşianu, ibidem, pag. 426-427.

47 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 597.

48 Romulus Vulcănescu: Mitologia Română, Ed. Academiei R.S.R., Bucureşti, 1985, pag. 530-531.

49 Reprod. după Maria Dogaru: Aspiraţia poporului român spre unitate şi independenţă oglindită în simbol heraldic, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1981, pag. 17, Fig. 9.

TRANSILVANIA (ARDEALUL)
ÎNSEMNE HERALDICE

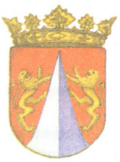

Fig. 1. Stema Transilvaniei. După Stemmatografia lui Paul Ritter Vitezovic, publicată în 1701.

Fig. 2. Stema Transilvaniei. După armorialul lui F. C. Palma, tipărit la Viena în 1766.

ȚARA ROMÂNEASCĂ (VALAHIA)
ÎNSEMNE HERALDICE

Fig. 3. Steama Tării Românești pe sigiliul ce autentifică tratatul lui Mircea cel Batrân cu Polonia, din anul 1390.

Fig. 4. Stemă a Țării Românești după Liturghia tipărită în 1680.

Fig. 5. Stema iconografică a Țării Românești pe sigiliul lui Vlad Țepeș (1476).

După cum se poate constata în imagine, mobila centrală a scutului este crucea, iar pasărea heraldică ce o însoţeşte ocupă, în principal, partea dreaptă a acestuia. Este de remarcat faptul că precum în stema Transilvaniei din armorialul lui F.C.Palma (Fig. 2 din aceeaşi pagină), Soarele este plasat alături de Lună în partea stângă a scutului - contrar principiilor heraldicii şi din aceleaşi motive; căci crucea, Muntele Sacru şi piramida sunt simboluri ale Centrului şi Axului Lumii, ceea ce înseamnă că din punct de vedere simbolic cele două steme (Fig. 2 şi Fig. 3) sunt perfect echivalente. Faptul că inima Ţării Româneşti figurată de această stemă este una şi aceeaşi cu inima vechii Dacii este confirmat de cadrul în centrul căruia este plasat scutul stemei, cadru a cărui formă se regăseşte pe ţinta de fier de la Sarmizegetusa, pe yantra Shambalei şi pe piesa de argint aurit de la Putna (vezi pag. 196).

Fig. 4[50] - pag. 212. Stema Ţării Româneşti, după Liturghia tipărită la Bucureşti în anul 1680.

Această variantă a emblemei Ţării Româneşti este poate una dintre cele mai elocvente reprezentări ale inimii tainice a ţărilor române, căci Altarul Templului natural din Muntele Ascuns este figurat în mod explicit de mobila scutului.

Astfel, în partea inferioară se remarcă schiţate trei babe aliniate - două dintre ele încadrând-o simetric pe a treia care este plasată în axul scutului; or aşa-numitele babe fiind reprezentări ale Coloanei Cerului (vezi pag. 65: Fig.l şi pag. 154: Fig. 4, Fig. 5), ansamblul celor trei este imaginea Coloanei întreite, imaginea întreitului Stâlp al Cerului; acest fapt este confirmat de succesiunea pe verticală, într-o aliniere perfectă în axul scutului, a trei dintre simbolurile fundamentale ale Axului şi Centrului Lumii: la bază baba centrală (Coloană a Cerului) pe care creşte arborele (Arborele Vieţii), iar în vârful acestuia pasărea heraldică poartă în cioc crucea care marchează Centrul; în plus, pasărea heraldică este identificată de Nicolae Densuşianu cu fenixul - simbol al reînvierii şi al nemuririi - pasărea mitică despre care tradiţia islamică spune că nu se poate aşeza decât în Centrul Lumii, pe Muntele Polar - iar partea vizibilă a întreitului Stâlp al Cerului este chiar vârful Muntelui Polar, întreitul vârf al Kogaiononului.

Fig. 5[51] - pag. 212. Stemă iconografică a Ţării Româneşti în sigiliul aflat pe un act emis în cancelaria domnitorului Vlad Ţepeş, în anul 1476.

Stema înfăţişează doi bărbaţi încoronaţi flancând Arborele Vieţii figurat de un brad, care este mobila centrală a scutului. Această reprezentare a stemei Ţării Româneşti este echivalentă din punct de vedere simbolic cu stema Daciei, deoarece atât arborele cât şi piramida sunt simboluri ale Axului şi Centrului Lumii, iar celor doi lei rampanţi din stema Daciei le corespund în stema Ţării Româneşti cei doi bărbaţi încoronaţi. Această interpretare este confirmată de o pecete al lui Radu Mihnea[52], pecete în care este reprezentat „un chiparos susţinut la bază de doi lei rampanţi

50 Reproducere după N. Densuşianu: Dacia preistorică, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1986, pag. 426, Fig. 227.

51 Reproducere după R. Vulcănescu: Mitologie română, Ed. Academiei R.S.R., Bucureşti, 1985, pag. 494.

52 Radu Mihnea domn al Ţării Româneşti în mai multe rânduri, în perioada 1611-1623.

şi afrontaţi."[53] Romulus Vulcănescu[54] identifică în cele două personaje încoronate pe Vlad Dracul şi pe Vlad Ţepeş, şi apreciază că acest fapt „ar putea simboliza descendenţa tată-fiu şi totodată hereditatea la tron în spiritul terestrocraţiei mitice în Ţara Românească". Autorul accentuează faptul că „atât Vlad Dracul, cât şi Vlad Ţepeş erau ei înşişi purtători ai datinilor şi tradiţiilor mitice româneşti, cu toată atmosfera ce se degajă în jurul lor ca voievozi trecuţi prin şcoli străine[44]. În acelaşi context, Romulus Vulcănescu mai apreciază că arborele sacru la români, bradul, „intră în primele peceţi şi sigilii probabil ca element armorial din stema princiară muntenească a Drăculeştilor".

Drăculeştii sunt urmaşii lui Vlad al II-lea Basarab, fiul lui Mircea cel Bătrân şi tatăl lui Vlad Ţepeş; denumirea acestei ramuri a vechilor Basarabi provine de la supranumele „Dracul" adoptat de Vlad al II-lea (Vlad Dracul), supranume pe care şi l-a însuşit şi Vlad Ţepeş în varianta „Drăculea". Faptul că „Drăculea" nu era o poreclă ci un supranume este dovedit de o scrisoare a lui Ştefan cel Mare către Matei Corvin, scrisoare în care domnul Moldovei îi solicită sprijin regelui Ungariei pentru readucerea pe tronul Ţării Româneşti a lui Vlad Ţepeş: fie pus acolo pe un alt domn creştin, anume Drăculea cu care să ne putem înţelege împreună; [...] ca Vlad Drăculea să ajungă domn"[55].

Vlad Ţepeş, spunea Corneliu Leu, „a avut (ne)şansa de a fi primul personaj din contemporaneitatea sa istorică al cărui nume a fost pus în circulaţie prin litera tipărită la nici două decenii de la invenţia lui Gutemberg. Mai mult decât atât: a fost primul om din lume căruia i s-a înscenat ceea ce am numi astăzi «o campanie calomnioasă de presă»[56] cu ecouri de-a dreptul groteşti propagate de-a lungul veacurilor şi amplificate în mod bizar până în secolul al XXI-lea. La acest fapt au contribuit şi supranumele în discuţie, respectiv Dracul, Drăculea, Drăculeşti. Dar tocmai aceste supranume paradoxale şi generatoare de confuzie sunt marca Şcolii Kogaiononului, căci sursa lor este Tradiţia Primordială, respectiv simbolismul polar - după cum se va vedea în continuare.

Cuvântul „drac" provine din latinescul „draco" ce înseamnă „dragon", şi, după cum am arătat în capitolul precedent, în simbolismul tradiţional constelaţia Draco (Dragonul) este regentul vizibil al Polului Ceresc şi stă la originea valorizării dragonului ca simbol al Verbului, iar stindardul dacic - dragonul în vârful suliţei - era numit de asemenea „draco" şi era alcătuit în baza aceluiaşi simbolism, în mod cert, în baza aceluiaşi simbolism unul dintre ultimele ordine de intenţie cruciată, înfiinţat de regele Sigismund de Luxemburg, s-a numit Ordinul Draconului (Dragonului). În anul 1431, la Nîirnberg, Sigismund îi recunoaşte domnia lui Vlad al II-lea Basarab şi îi conferă, tot atunci, însemnele acestui ordin. „În ziua de 30 ianuarie 1431, el se intitulează într-un document latinesc «Io Vlad cu mila lui Dumnezeu, domn al Valahiei Transalpine şi duce al Amlaşului şi Făgăraşului». [...] Vlad însă

53 Romulus Vulcănescu, ibidem, pag. 495.

54 Romulus Vulcănescu, ibidem, pag. 494-495.

55 Petru DemetruPopescu:5as£ira6H,Ed. Albatros, Bucureşti, 1989, pag. 141

56 Corneliu Leu: Istoria şi o anume istorie literară, ziarul Contemporanul nr. 12 din 21 martie 1986.

la data aceasta nu era domn [...]. «Ordinul Draconului» era o distincție concretă şi renumită în epocă"[57], iar cei mai mulți istorici consideră că de aici se trage supranumele Dracul adoptat de Vlad al II-lea Basarab (Vlad Dracul), precum şi supranumele Drăculea adoptat de fiul său (Vlad Drăculea). Având însă în vedere că supranumele s-a extins la o întreagă ramură a vechilor Basarabi (Drăculeştii), este mult mai probabil ca adevărata explicație să constea în apartenența la Școala Kogaiononului, iar apartenența la Ordinul Draconului să fie numai acoperirea exterioară - cu atât mai mult cu cât nici întemeietorul şi şeful ordinului, Sigismund de Luxemburg, nici un alt membru al respectivului ordin şi nici urmaşii acestora nu au purtat un supranume asemănător. În schimb, conform aceluiaşi simbolism polar, tatăl legendarului rege Arthur se numea Uther Pen-Dragon şi era reprezentat ca un dragon în flăcări pe cer - după cum am arătat, de asemenea, în capitolul precedent. Mai trebuie subliniat faptul că „încă din primele decenii după întemeierea Țării Româneşti şi a Moldovei cele două state se constituie în suport economic şi braț secular al vetrelor de spiritualitate bizantină din Peninsula Balcanică, de la Athos, Locurile Sfinte şi întreaga Mediterană orientală. După căderea Bizanțului acest rol le-a revenit câteva secole aproape în întregime"[58], cele două țări române devenind - după cum spunea Nicolae Iorga - un adevărat „Bizanț după Bizanț". Această misiune şi-a asumat-o şi Vlad Țepeş Drăculea, iar profesorii Radu R. Florescu şi Raymond McNally apreciază chiar că „după căderea Constantinopolului, el, asemenea multora dintre succesorii săi, s-a considerat singurul patron independent şi apărător al Ortodoxiei răsăritene"[59].

Prin prisma celor de mai sus, este greu de crezut că în vremea lui Vlad Dracul şi al lui Vlad Țepes/Drăculea cuvântul „drac" avea sensul pe care îl are astăzi - respectiv de demon sau diavol - şi care îi este atribuit exclusiv în limba română. După cum voi arăta în continuare, unele stări de fapt susțin dăinuirea sensului străvechi al acestui cuvânt pe meleagurile noastre, sens ocultat - s-ar părea - în secolul al XVI-lea prin tehnica tradițională a măştii de scandal.

- Este adevărat că în această formă şi cu sensul actual cuvântul „drac" se regăseşte în Noul Testament, numai că, în Biserică, limba română a fost introdusă ca limbă de cult abia la sfârşitul secolului al XVII-lea, iar Noul Testament a fost tipărit pentru prima oară în limba română în anul 1648 (Vlad Țepeş a murit în anul 1476).

- Faptul că inițial acest cuvânt (drac) a avut în limba română o altă semnificație, cea străveche - larg răspândită până târziu, este trădat de o expresie populară folosită şi în zilele noastre, anume expresia „l-a făcut pe dracu ghem". Expresia are sens peiorativ şi se referă la cineva care a eşuat lamentabil într-o acțiune de a cărei reuşită nu se îndoia. După cum a remarcat cercetătoarea Mioara Căluşiță-Alecu, expresia devine coerentă şi sensul ei se explică numai dacă „dracu" făcut ghem este drapelul dacic - „draco"; pentru că, pe de o parte, un drapel poate fi făcut ghem, iar, pe de

57 Petru Demetru Popescu: Basarabii, Ed. Albatros, București, 1989, pag. 122.

58 Virgil Cândea: Rațiunea dominantă, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1979, pag. 12.

59 Radu R. Florescu, Raymond McNally: Cine a fost cu adevărat Dracula?, Magazin istoric, anul XXIV, nr. 7(280), iulie 1990, pag. 16, 18.

altă parte, acest fapt nu poate să semnifice decât pierderea unei bătălii - deci un eşec; în vreme ce dacă „dracu", făcut ghem, ar avea sensul de diavol, atunci expresia îşi pierde coerenţa şi, în orice caz, ar trebui să exprime succesul persoanei la care se referă şi nu eşecul acesteia - deci expresia „l-a făcut pe dracu ghem" ar trebui să aibă sensul contrar.

- La mănăstirea de la Curtea de Argeş - străvechea vatră voievodală - două steme singulare în heraldica românească, două steme săpate în piatră, vorbesc despre cele două valorizări simbolice opuse ale dragonului marcând totodată graniţa dintre două epoci: epoca în care tradiţia Dragonului Ceresc simbol al Verbului era încă vie, urmată de o epocă în care această tradiţie este ocultată prin impactul imaginii dragonului cu semnificaţie opusă: dragonul demonic simbol al diavolului zăcând sub lancea triumfătoare a Sfântului Gheorghe. Astfel, în ambele steme este înfăţişată lupta dintre un dragon şi o altă creatură fantastică: stema cea mai veche datează din anul 1439, a aparţinut lui Vlad Dracul şi înfăţişează dragonul înaripat - simbol al Verbului - învingător în lupta cu o fiară cu trăsături leonine; a doua stemă datează din anul 1517, a aparţinut lui Neagoe Basarab şi înfăţişează dragonul demonic învins, străpuns de cornul unic al unui animal fantastic - ambele steme simbolizând victoria asupra duşmanilor creştinătăţii reprezentaţi în stema lui Vlad Dracul de fiara leonină, iar în stema lui Neagoe Basarab de dragonul demonic.[60] Fiecare dintre aceste două steme de piatră s-a aflat pe faţada turnului ce străjuia zidul de incintă al câte unei mănăstiri - ctitorie a lui Vlad Dracul şi respectiv ctitorie a lui Neagoe Basarab. Semnificativ este faptul că cele două mănăstiri au fost construite succesiv pe acelaşi loc, la Curtea de Argeş, şi că odată cu ridicarea mănăstirii lui Neagoe Basarab vechiul turn ridicat de Vlad Dracul a fost dărâmat, iar stema cu dragonul învingător - simbol al Verbului - a fost „refolosită de meşterii lui Neagoe ca simplă piatră de construcţie în mortarul noului turn"[61], pe faţada căruia a fost încastrată stema cu dragonul demonic învins. La toate acestea se adaugă un alt fapt istoric cu valoare simbolică: „Neagoe Basarab, domn al Ţării Româneşti (1512-1521), este una dintre cele mai ilustre prezenţe ale evului mediu românesc. El descinde din rândurile Craioveştilor, aşa cum socot izvoare numeroase, [...] ceea ce ar însemna că el nu era «os domnesc», ci primul domnitor ridicat din rândurile boierimii. În cazul acesta el întrerupea o tradiţie"[62], pentru că după datină această înaltă demnitate revenea descendenţilor lui Basarab I. „Neagoe şi-a luat numele de Basarab, [...] nume ce a devenit patronimic pentru noua casă domnească"[63]. Ca şi vechii Basarabi, noii Basarabi se intitulau „**i**O"...

60 Istoricul celor două steme sculptate în piatră (ajunse din secolul al XIX-lea exponate de muzeu) a fost elucidat prin cercetările întreprinse cu ocazia reconstituirii complexului monastic al mănăstirii Argeş. Rezultatele cercetării, precum şi reproduceri ale celor două steme sunt cuprinse în lucrarea lui Pavel Chihaia: De la Negru Vodă la Neagoe Basarab, Ed. Academiei R.S.R., Bucureşti, 1976, pag. 187-194 şi Fig. 22-Fig. 26. Această lucrare este sursa datelor pe care le prezint relativ la cele două steme.

61 Pavel Chihaia: De la Negru Vodă la Neagoe Basarab, Ed. Academiei R.S.R., Bucureşti, 1976, pag. 188.

62 Petru Demetru Popescu: Basarabii, Ed. Albatros, Bucureşti, 1989, pag. 149. .

63 Ştefan Ştefanescu: Basarabii, Magazin istoric nr. 7-8 (16-17) iulie-august, 1968, pag. 5

Este de asemenea semnificativ faptul că, deşi complexul monastic al mănăstirii Argeş a suferit distrugeri repetate de-a lungul timpului, cele două steme au fost recuperate de fiecare dată dintre ruine, şi că a fost o vreme, în secolul al XVIII-lea, când ele „s-au aflat alăturate în turnul-clopotniţă."[64]

Leii Daciei în însemnele heraldice ale celor trei ţări române

Coborâtor din neamul vechilor Basarabi - ramura Drăculeştilor, Mihai Viteazu, domn al Ţării Româneşti (1593-1601), înfăptuieşte în anul 1600 prima unire a celor trei ţări române, intitulându-se: „IO Mihai voievod al Valahiei Transalpine şi Ardealului şi a toată ţara Moldovei." Însemnele heraldice hărăzite de Mihai Viteazu teritoriilor reunite sub sceptrul său demonstrează că scopul marelui voievod a fost acela de a face ca inima vechii Dacii să bată din nou într-un singur trup, şi mai demonstrează că Mihai Viteazu a fost un exponent al Şcolii Kogaiononului - aceste însemne fiind alcătuite, după cum se va vedea, în deplină cunoştinţă de cauză.

Fig. 1[65] - pag. 219. Sigiliu cu stema Unirii de la 1600.

Fig. 2[66] - pag. 219. Sigiliu cu stema Unirii de la 1600.

Aceste sigilii au validat unele hrisoave emise în cancelaria lui Mihai Viteazu după înfăptuirea actului unirii.

- În ambele reprezentări mobila centrală care susţine şi sudează însemnele heraldice ale celor trei ţări române este chiar stema Daciei: în Fig. 1 stema Daciei se identifică în ansamblul format de cei doi lei afrontaţi şi axul vertical pe care îl susţin, iar în Fig. 2 se identifică în ansamblul format de bradul încadrat de cei doi lei rampanţi şi afrontaţi - pentru că, după cum se ştie, piramida, axul şi arborele sunt simboluri echivalente ale Axului şi Centrului Lumii.

- Cele două compoziţii heraldice sunt aproape identice, ele diferind printr-un singur detaliu. Astfel, ambele sigilii conţin însemnele Ţării Româneşti (pasărea cruciată şi stema iconografică) precum şi ale Moldovei (capul de bour cu stea între coarne); în ceea ce priveşte Transilvania, aceasta este reprezentată de cei şapte munţi care însă se regăsesc, în mod paradoxal, numai în sigiliul din Fig. 1. În sigiliul din Fig. 2, în locul celor şapte munţi ai stemei Transilvaniei sunt figurate trei proeminenţe cu aspect de frunze - ceea ce la prima vedere pare lipsit de sens. În realitate, tocmai această unică deosebire - care practic a generat două variante ale stemei - este dovada certă că Mihai Viteazu cunoştea nu numai existenţa şi funcţia Templului din Muntele Ascuns ci şi structura lui: după cum s-a văzut, cei şapte munţi din stema Transilvaniei reprezintă cei şapte munţi măreţi despre care

64 Pavel Chihaia, ibidem, pag. 188.

65 Reproducere după Maria Dogaru: Aspiraţia poporului român spre unitate şi independentă oglindită în simbol heraldic, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1981, coperta a doua.

66 Reproducere dupa Ştefan Bălan, Nicolae Ştefan Mihăilescu: Istoria ştiinţei şi tehnicii în România. Ed Academiei R.S.R., Bucureşti, 1985, pag. 31 (vezi şi Maria Dogaru, ibidem, pag. 34, Fig. 30).

vorbeşte patriarhul Enoh - fapt confirmat de stema din Fig. 1, unde deasupra muntelui central, care este şi cel mai înalt, apare figurat un ax vertical - Axul Lumii - susţinut de leii Daciei; celor şapte munţi şi axului vertical de deasupra lor le corespund în stema din Fig. 2 trei proeminenţe aliniate şi bradul de deasupra celei mediane; această corespondenţă nu poate să însemne decât că este vorba de o reprezentare a întreitului Stâlp al Cerului - Altarul Kogaiononului aflat pe cel mai înalt dintre cei şapte munţi mitici.

Fig. 3[67] - pag. 219. Inel aflat în unul din mormintele voievodale descoperite la Curtea de Argeş, în Biserica veche domnească.

După cum se poate observa, acest inel este o reprezentare tridimensională a stemei Daciei: piramida care surmontează un stâlp şi cei doi lei rampanţi şi afrontati.

Fig. 4 - pag. 219. „Lei flancând Arborele Vieţii. Relief din tâmpla bisericii din Ocna Sibiului. Sec XIII."[68]

Cum arborele şi piramida sunt simboluri echivalente, relieful de la Ocna Sibiului este o reprezentare echivalentă a stemei Daciei.

Fig. 5[69] - pag. 219. Leii Daciei susţinând stema Moldovei. Compoziţie aflată în frontispiciul unui hrisov al lui Grigore Alexandru Ghica voievod, domnul Moldovei. Hrisovul este datat: 1775 decembrie.

Fig. 6[70] - pag. 219. Leii Daciei susţinând stema Ţării Româneşti. Compoziţie aflată în frontispiciul unui hrisov al lui Alexandru Scarlat Ghica voievod, domn al Ţării Româneşti. Hrisovul este datat: 1767 septembrie 15.

Acest mod de reprezentare al stemelor Moldovei şi Ţării Româneşti susţinute de leii Daciei nu este singular, ci se întâlneşte frecvent în frontispiciile hrisoavelor şi scrierilor bisericeşti din secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea.

PIATRA DE MORMÂNT A LUI AVRAM IANCU DE LA ŢEBEA

Supranumit Crăişorul Munţilor, Avram Iancu personifică iubirea de neam, demnitatea, vitejia şi dârzenia moţilor din Munţii Apuseni. Neclintiţi, asemenea munţilor, pe meleagurile ce le-au aparţinut dintotdeauna şi neclintiţi în datinile lor strămoşeşti, moţii n-au încetat să cinstească memoria Iancului cu evlavie, portretul lui fiind păstrat precum o icoană în altarul bisericii de la Ţebea - satul său natal; biserica are zugrăvit pe boltă tricolorul în chip de curcubeu, iar în faţa ei se află mormântul Crăişorului Munţilor, devenit loc de pelerinaj.

---

67 Reproducere după dr. N.Constantinescu: Curtea de Argeş - străveche vatră voievodală după 1150, Magazin istoric, Anul XII Nr.l (130) ianuarie 1978, pag. 27.

68 Reproducere după Victor Simion: Imagine şi legendă, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1983, pag. 65.

69 Reproducere după Maria Soveja, Ioana Burlacu, loan Opriş: Mărturii ale trecutului - Album de documente, Direcţia generală a arhivelor statului, Bucureşti, 1981, pag. 153.

70 Reproducere ibidem, pag. 151.

LEII DACIEI
ÎN ÎNSEMNELE HERALDICE ALE ȚĂRILOR ROMÂNE

Fig. 1. Sigiliu cu stema Unirii de la 1600

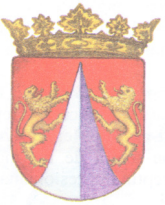

Stema Daciei.

Fig. 2. Sigiliu cu stema Unirii de la 1600.

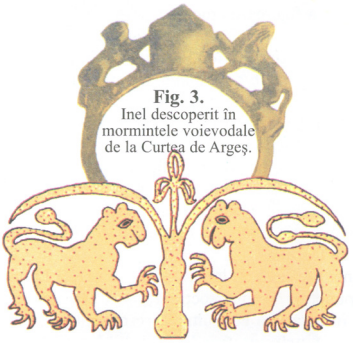

Fig. 3.
Inel descoperit în mormintele voievodale de la Curtea de Argeș.

Fig. 4. Leii Daciei flancând Arborele Vieții.
Relief din tâmpla bisericii din Ocna Sibiului. Sec. XIII.

Flg. 5. Leii Daciei susțin stema Moldovei (Sec. XVIII).

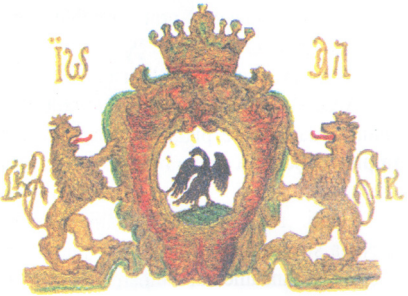

Fig. 6. Leii Daciei susțin stema Țării Românești (Sec. XVIII).

Avram Iancu a fost conducător al revoluției române de la 1848 şi simbol al luptei pentru libertate națională şi socială al românilor din Transilvania.

Fig. 1[71], Fig. 1a şi Fig. 1b - pag. 221. Piatra de mormânt a lui Avram Iancu, de la Țebea. În Fig. 1a şi în Fig. 1b au fost colorate (în roşu, respectiv în verde) o parte dintre motivele ornamentale pentru a fi pusă în evidență configurația celorlalte.

Lespedea se distinge, în primul rând, prin frumusețea şi rafinamentul ornamentației, însă dincolo de valoarea artistică, împletitura dăltuită în piatră dezvăluie sursa forței şi a credinței ce l-au însufleţit pe Avram Iancu în lupta căreia şi-a dedicat întreaga viață; căci pe piatra de mormânt a Crăişorului Munților este reprezentată o sinteză - de-a dreptul impresionantă - a simbolurilor fundamentale ale Centrului şi Axului Lumii:

- Sabia care este plasată în axul plăcii.

- Crucea, căci sabia figurează crucea.

- Caduceul şi, de asemenea, cele trei canale subtile de naturi diferite ale microcosmosului-om (shusumna, ida, pingala) ce se identifică în ansamblul alcătuit din sabie (cruce) şi cele două ramuri şerpuitoare care, după cum o indică frunzele, aparțin unor soiuri diferite (vezi Fig. 1a).

- Arborele Vieții figurat de ansamblul format din sabie (cruce) şi cele zece(10) palmete dispuse simetric în lungul ei (opt dintre cele zece palmete sunt puse în evidență în Fig. 1b şi două se pot vedea în detaliul din Fig. 1, deasupra intersecției dintre garda şi mânerul săbiei). Mai trebuie subliniat faptul că 10 înseamnă şi IO.

- Vârful săbiei este plasat într-o coroană prinsă de lama acesteia cu o legătură în formă de „X". Acest „X" figurează crucea orizontală care împreună cu sabia figurează Chrisma cu trei axe.

- Cercul coroanei traversat de lama săbiei reprezintă Lumea noastră penetrată de Axis Mundi, punctul de intersecție („X"-ul) figurând Centrul - Polul Pământesc - aflat în legătură cu Polul Ceresc (centrul crucii figurate de garda, mânerul şi lama săbiei) prin intermediul Axului Lumii (lama săbiei).

-Litera „i" este pusă în evidență în două moduri: o dată prin ansamblul format de lama săbiei şi punctul de la intersecția acesteia cu garda (vezi detaliu - pag. 221), şi a doua oară prin ansamblul format de vârful săbiei cuprins în coroană şi punctul de intersecție al acestora.

- Coroana figurează şi litera „O" care legată de litera „i" înseamnă „IO".

Această sinteză uimitoare a simbolurilor fundamentale ale Centrului şi Axului Lumii - dăltuită pe piatra de mormânt a lui Avram Iancu - nu poate fi decât amprenta Şcolii Kogaiononului.

Menținerea conştiinței unității de neam a românilor din cele trei țări surori însemna şi menținerea conştiinței unității celor trei teritorii pe care le locuiau, şi reprezenta fundamentul viitoarei refaceri efective a acestei unități. Necesitatea unirii celor trei țări române transcende orice rațiuni de

71 Foto: Răzvan Petcu.

PIATRA DE MORMÂNT A LUI AVRAM IANCU

Mânerul săbiei.
(detaliu din Fig. 1.)

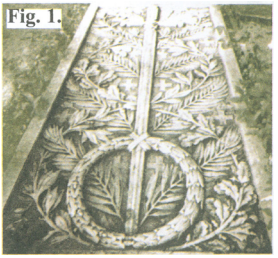

Cele trei canale subtile: Shusumna, Ida şi Pingala.

Chrisma cu trei axe.

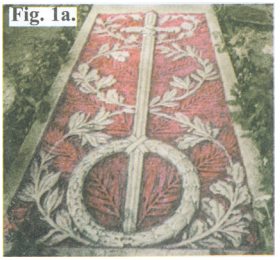

Caduceul lui Hermes.

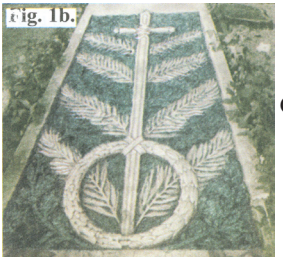

Iniţiala „I" din Liturghierul Mitropolitului Ştefan.

ordin politic, social şi chiar naţional; pentru că re-unirea celor trei ţări române în jurul inimii lor unice trebuia să consfinţească un eveniment crucial pentru întreaga umanitate, anume încheierea fazei centrifuge (solve) şi debutul fazei centripete (coagula), şi să prefigureze refacerea Unităţii Primordiale ce va încununa sfârşitul de ciclu.

Paza hotarelor ţării (autor anonim, Tara Românească).
Privit cu atenţie, se observă că paznicul hotarului are doua rânduri de ochi: o pereche pe care îi tine deschişi, iar deasupra acestora o a doua pereche de ochi pe care îi ţine închişi, simbolizând vederea la distanţă, în timp şi spaţiu.

Miniatura se află la sfârşitul unui act dat de voievodul Mihail Racoviţă la 25 august 1742.
(Reproducere după dr. G. Popescu-Valcea: Miniatură românească, Ed Meridiane, Bucureşti, 1981, planşa 156)

Capitolul VI

ACTIVITATEA ENERGETIC-INFORMAȚIONALĂ A CENTRULUI ŞI VÂRSTELE OMENIRII

„Întreg simbolismul cosmic, toate demersurile spirituale şi simbolurile care le sunt comune, precum labirintul, mandala, scara sau alchimia, marchează o reîntoarcere la Centru, la origini, la Eden, o reintegrare a manifestării în principiul său. [...] Or Centrul Lumii, Centrul Edenului, este punctul de comunicare între Pământ şi Cer, acela pornind de la care sunt dobândite stările supraumane."[1] Acelaşi simbolism al reîntoarcerii, al revenirii la punctul de pornire după parcurgerea unor etape, se asociază ciclurilor temporale.

„În virtutea analogiei fiecăreia din părţile Universului cu întregul, există o corespondenţă între legile tuturor ciclurilor, indiferent de ordinul căruia îi aparţin, aşa încât ciclul anual, de exemplu, va putea fi considerat ca o imagine simplificată - şi, ca atare, mai accesibilă - a marilor cicluri cosmice (o expresie ca aceea de «Mare An» o indică destul de clar), ca un fel de rezumat al însuşi procesului manifestării universale."[2]

Ciclul anual - guvernat de Soare, de cursa zodiacală a astrului zilei - este împărţit de cele două solstiţii („puncte de oprire" ale mersului solar)[3] în două părţi egale: o jumătate ascendentă - cuprinsă între solstiţiul de iarnă şi solstiţiul de vară - când lumina (ziua) creşte iar întunericul (noaptea) scade, şi o jumătate descendentă - cuprinsă între solstiţiul de vară şi solstiţiul de iarnă - când lumina (ziua) scade iar întunericul (noaptea) creşte. După cum arată Rene Guenon[4], în simbolismul tradiţional cele două solstiţii sunt numite „porţi solstiţiale", căci ele permit accesul la cele două jumătăţi - ascendentă şi descendentă - ale ciclului anual; solstiţiul de vară este numit „poarta oamenilor" iar solstiţiul de iarnă „poarta zeilor".

Între simbolismul ciclurilor şi simbolismul alchimic există corespondenţă, cum de altfel există „între toate ştiinţele şi artele tradiţionale, care nu sunt în realitate decât tot atâtea expresii şi aplicaţii diverse ale aceloraşi adevăruri de ordin principial şi universal".[5]

După cum arată Mircea Eliade[6], aproape pretutindeni tradiţiile referitoare la marile cicluri cosmice se întâlnesc însoţite de mitul celor patru Vârste succesive ale Lumii şi, implicit, ale omenirii. Cele patru Vârste ale omenirii alcătuiesc un ciclu complet, după cum cele patru

1 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 645.

2 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, 1997, Bucureşti, pag. 137.

3 Acesta este sensul etimologic al cuvântului "solstiţiu".

4 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, 1997, Bucureşti, pag. 137, 238-241.

5 Ibidem, pag. 282.

6 Mircea Eliade: Mitul eternei reîntoarceri, Ed.Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1999, pag. 111-126.

anotimpuri alcătuiesc un ciclu anual, deci un an, şi după cum patru sunt fazele ce alcătuiesc procesul alchimic al Marii Opere (opera la negru, opera la alb, opera la galben, opera la roşu), proces care se încheie cu obţinerea Pietrei Filosofale. „Cele patru faze ale lui Opus Magnum (Marea Operă) sunt atestate încă din prima scriere propriu-zis alchimică (sec. II - I î.Chr.)".[7] După cum am arătat cu altă ocazie (pag. 39-40), formula Solve et Coagula este considerată a conţine, într-un anume sens, tot secretul „Marii Opere", căci aceasta reproduce chiar procesul manifestării universale. Pe parcursul celor patru faze ale procesului alchimic, materia ordinară, brută, este supusă operaţiei Solve - disoluţia a ceea ce era în acea stare - pentru ca ulterior, prin Coagula (coagulare), materia să renască într-o stare nouă, desăvârşită. Alchimia este arta transmutaţiei materiei ordinare în aur, dar, „după cum spun textele vedice, aurul despre care e vorba este nemurirea. Şi tocmai spre dobândirea nemuririi tinde singura transmutaţie reală: aceea a individualităţii umane"[8], care reprezintă adevărata încununare a Marii Opere alchimice şi a cărei reuşită, conform tradiţiei, poate fi concepută numai prin intervenţie divină. În tradiţia chineză realizarea Marii Opere corespunde „înfloririi Florii de Aur şi ieşirii din Embrion, dobândirii condiţiei de Om veritabil şi de Om transcendent [...]. De fapt este vorba: a) de a atinge Centrul Lumii sau starea edenică; b) de ieşirea din cosmos de-a lungul Axului Lumii şi dobândirea stărilor supraumane"[9].

Alchimia tradiţională, practicată individual, era considerată ca „o accelerare a procesului generării {naşterii) naturale"[10]; de aici rezultă că - în virtutea legii analogiei dintre parte şi întreg, în cazul nostru dintre om şi umanitate - la scara întregii omeniri acest proces se desfăşoară în mod natural, pe parcursul ciclului celor patru Vârste mitice care reprezintă cele patru faze succesive ale Marii Opere alchimice a devenirii, vindecării şi mântuirii omenirii. Ca şi în cazul alchimiei practicate individual, desăvârşirea Marii Opere - Piatra Filosofală - nu se va putea realiza fără intervenţie divină, de aceea Piatra Filosofală este luată adesea ca simbol al Mântuitorului Iisus Christos. În consecinţă, în caracteristicile celor patru Vârste succesive ale omenirii trebuie să se regăsească cele două operaţii fundamentale - solve et coagula - ale procesului alchimic, iar transmutaţia - obţinerea Pietrei Filosofale, deci Mântuirea - să se producă în ultima dintre cele patru Vârste care corespunde în alchimie operei la roşu. În cele mai multe dintre variantele mitului, debutul şi finalitatea ciclului celor patru Vârste nu se regăsesc - în mod explicit - aşa cum au fost prezentate mai sus, dar se conturează astfel din corelarea acestor variante şi din corespondenţa care există între toate ştiinţele şi artele tradiţionale.

7 Mircea Eliade: Istoria credinţelor si ideilor religioase, vol. II, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1986 pag. 295

8 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 18.

9 Ibidem, pag. 18.

10 Ibidem, pag. 18.

După cum arată Mircea Eliade[11], în teoriile referitoare la marile cicluri cosmice se remarcă două doctrine distincte: o doctrină arhaică, a timpului ciclic, regenerându-se periodic ad infinitum, şi o doctrină „modernă", a timpului finit, fragmentat (cu toate că e ciclic şi el) între două infinituri atemporale. Aproape pretutindeni aceste doctrine „se întâlnesc însoţite de mitul Vârstelor succesive, «Vârsta de Aur» aflându-se mereu la începutul ciclului, aproape de illud tempus paradigmatic."

Pentru mitul eternei repetări, care însoţeşte doctrina timpului-ciclic infinit, este reprezentativă formularea din tradiţia indiană unde „credinţa în destrucţia şi creaţia periodică a Universului se găseşte deja în Atharva Veda. [...] Un ciclu complet sau mahâyuga se compune din patru «vârste» iyuga) de durate inegale, cea mai lungă (krita-yuga - n.n.) apărând la începutul ciclului şi cea mai scurtă (kaliyuga - n.n.) la sfârşitul lui. [...] Diminuărilor progresive ale duratei fiecărei noi yuga le corespunde în plan uman o diminuare a duratei vieţii, însoţită de o delăsare a moravurilor şi un declin al inteligenţei. Această decadenţă continuă în toate planurile - biologic, intelectual, etic, social, etc. - este cu deosebire reliefată în textele puranice [...]. Trecerea de la o yuga la alta are loc în cursul unui «crepuscul» care marchează un descrescendo chiar în interiorul fiecărei yuga, fiecare dintre ele terminându-se printr-o etapă de tenebre. Pe măsură ce ne apropiem de sfârşitul ciclului, adică de a patra şi ultima yuga, tenebrele se îndesesc. [...] Ciclul complet se termină printr-o disoluţie, pralaya, care se repetă într-o manieră mai radicală (mahâpralaya, «marea disoluţie») la sfârşitul a 1000 de cicluri".[12]

După cum s-a putut constata din această succintă prezentare a mitului eternei repetări, pe parcursul ciclului complet al celor patru Vârste se identifică numai una dintre cele două operaţii fundamentale ale procesului alchimic, respectiv solve: disoluţia, degradarea progresivă pe tot parcursul ciclului care se încheie cu distrugerea, disoluţia completă pentru a pregăti apariţia unei spețe umane noi şi regenerate în ciclul următor. Această desfăşurare a unui ciclu complet este paradoxală nu numai pentru că ciclul este văduvit de operaţia coagula, dar şi pentru că este contrazisă de amintirile mitice ale Paradisului care se regăsesc în mai toate tradiţiile. „Într-adevăr, miturile unor numeroase popoare fac aluzie la o epocă foarte îndepărtată, în care oamenii nu cunoşteau nici moartea, nici munca, nici suferinţa şi găseau la îndemână hrană din abundenţă. In illo tempore zeii coborau pe pământ şi se amestecau printre oameni; la rândul lor, oamenii puteau urca uşor la cer. În urma unei greşeli rituale (sau din cauza unei culpe oarecare - n.n.), comunicaţia între Cer şi Pământ a fost întreruptă şi zeii s-au retras în cele mai înalte ceruri. De atunci oamenii trebuie să muncească pentru a se hrăni şi nu mai sunt nemuritori."[13] În tradiţia indiană a celor patru Vârste (yuga) ce se repetă la infinit, mereu aceleaşi, prima Vârstă, krita-yuga, dă măsura perfecţiunii începuturilor

11 Mircea Eliade: Mitul eternei reintoarceri, Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti 1999 nag 111

12 Ibidem, pag. 111-112.

13 Ibidem, pag. 90.

după care nu mai urmează decât degradarea progresivă. Dar şi în krita-yuga, deşi durata vieţii este foarte mare, oamenii sunt muritori, iar acest fapt generează câteva întrebări: unde este totuşi plasată acea epocă la care fac aluzie amintirile mitice ale Paradisului, epoca în care oamenii sunt nemuritori şi pot urca fără dificultate la Cer (?); despre care oameni este vorba (?); când şi cum au dobândit ei acest statut şi unde sunt acum acei oameni nemuritori? Răspunsurile se află în însuşi faptul că ciclul celor patru Vârste (patru yuga: 1. krita-yuga, 2. tretăyuga, 3. dvâpara-yuga, 4. kali-yugd) se repetă în aceeaşi ordine, la infinit; ceea ce înseamnă că sfârşitul unui ciclu coincide cu începutul ciclului următor. Deci se poate spune că Vârstei a patra, kali-yuga - ultima dintr-un ciclu - îi succede prima Vârstă, krita-yuga, din ciclul următor. Dacă însă krita-yuga este inclusă în ciclul anterior - numărul Vârstelor din ciclu rămânând patru - privit strict din perspectiva eternei lor repetări nu apare nici o diferenţă faţă de prima variantă; iar noua formulă: 1. tretă-yuga, 2. dvâpara-yuga, 3. kali-yuga, 4. krita-yuga, după cum se va vedea în continuare, se dovedeşte a fi cea reală pentru că în acest caz desfăşurarea ciclului încetează de a mai fi paradoxală şi toate întrebările îşi găsesc răspunsul. Faptul că în versiunea tradiţională a succesiunii celor patru Vârste mitice în cadrul unui ciclu se ascunde o eroare deliberată, reiese în mod evident din tradiţia greco-romană unde cele patru Vârste poartă denumiri de metale: 1. Vârsta de Aur, 2. Vârsta de Argint, 3. Vârsta de Bronz, 4. Vârsta de Fier. Ca şi în cazul tradiţiei indiene, şi în prima Vârstă, considerată Vârsta perfectă, oamenii sunt muritori, iar următoarele trei Vârste sunt caracterizate de o degradare progresivă pe toate planurile, până la distrugerea finală. Conform legilor alchimiei, transmutaţia metalelor ordinare în Aur se realizează în ultima dintre cele patru faze ale procesului (opera la roşu), de unde rezultă că ordinea denumirilor celor patru Vârste figurează, în mod paradoxal, exact procesul invers - ceea ce este lipsit de sens.

Cheia paradoxului este însă conţinută chiar în mit unde se spune că Vârsta de Aur începe sub domnia lui Saturn; dar Saturn este Kronos/Timpul - ceea ce ar înseamnă că Vârsta de Aur începe sub domnia Timpului devorator (?!); miturile mai spun că Saturn a preluat domnia după ce, cu ajutorul mamei sale, Geia/Pământul, l-a castrat cu securea pe Uranos/Cerul, tatăl său. Deci aşa-numita „Vârstă de Aur a lui Saturn" începe după tăierea legăturii dintre Cer şi Pământ, securea demarând - în realitate - operaţia solve şi prima fază a procesului alchimic, „opera la negru"', confirmarea vine de la faptul că, prin tradiţie, lui Saturn i se asociază culoarea simbolică negru şi metalul cel mai greu, plumbul, care „simbolizează baza cea mai modestă de la care poate porni o evoluţie transformatoare".[14] Concluzia este că „Vârsta de Aur a lui Saturn" nu desemnează prima Vârstă, ci reprezintă o criptare a desfăşurării întregului ciclu, şi care se tălmăceşte astfel: procesul alchimic ce debutează cu opera la negru prin securea lui Saturn, promite Aurul Nemuririi la sfârşitul celor patru faze/Vârste ale ciclului. Tocmai de aceea Saturn (plumbul NEGRU) devine Moş Crăciun înveşmântat în ROŞU - culoarea ultimei faze a procesului alchimic, opera la roşu, fază în care se

14 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 611.

realizează transmutația în Aur a ceea ce fusese materie primă brută la începutul ciclului. Deci Vârsta de Aur, în care oamenii devin nemuritori şi pot urca fără dificultate la cer, este în realitate ultima din ciclul celor patru Vârste mitice, Vârsta la sfârşitul căreia se produce transmutația Timpului în Eternitate - acel illud tempus paradigmatic la care fac aluzie toate tradițiile; omenirea ajunsă la capătul acestui drum îşi ia zborul spre noul său destin extracosmic. După cum am mai arătat, conform tradiției, ieşirea din Cosmos[15] se realizează prin Centru, acolo unde Axul Lumii face legătura între Cer şi Pământ; pe de altă parte, conform concepției arhaice şi probabil universale a începuturilor paradisiace, omul a fost creat tot în Centrul Lumii şi tot in illo tempore, iar începutul ciclului celor patru Vârste mitice - marcat de ruperea legăturii dintre Cer şi Pământ care antrenează intrarea în imperiul Timpului - este plasat în vecinătatea lui illud tempus paradigmatic. Corelând toate aceste date rezultă că atunci când un ciclu se apropie de sfârşit, iar umanitatea care a parcurs acel ciclu este pregătită să pornească spre noul său destin, comunicarea dintre Cer şi Pământ atinge apogeul, şi tot atunci este creat omul primordial al umanității ciclului următor; ceea ce înseamnă că illud tempus al ciclului care s-a încheiat devine illud tempus primordial pentru ciclul care urmează să înceapă. Se poate deci spune că şi în tradițiile asociate doctrinei timpului-ciclic infinit in illo tempore se situează atât la începutul cât şi la sfârşitul ciclului, întocmai cum se prezintă lucrurile în tradițiile asociate doctrinei timpului-ciclic limitat, unde acel „moment mitic atemporal", in illo tempore, este situat în mod explicit în acest fel - după cum arată Mircea Eliade[16]; în cazul acestor tradiții (respectiv în cele trei mari religii: iraniană, iudaică şi creştină) se regăseşte de asemenea motivul mitic al începuturilor paradisiace - illud tempus primordial - precum şi cel al decadenței ulterioare, decadență care ajunge la extrem spre sfârşitul timpurilor; „atât la iranieni, cât şi la evrei şi la creştini [...] sfârşitul lumii coincide cu neantizarea păcătoşilor, reînvierea morților şi victoria Eternității asupra Timpului"[17]. Aparenta contradicție dintre cele două categorii de tradiții provine din faptul că unele tratează înlănțuirea infinită a ciclurilor, iar celelalte se referă la un singur ciclu, respectiv la ciclul umanității actuale, deci la ciclul în care ne aflăm.

Din analiza mitului eternei repetări a reieşit că illud tempus al ciclului care s-a încheiat devine illud tempus primordial pentru ciclul care urmează să înceapă. Această concluzie generează două consecințe deosebit de importante:

1. Oamenii nemuritori ai unui ciclu care s-a încheiat conviețuiesc in illo tempore cu primii reprezentanți ai umanității care urmează să se nască în viitorul ciclu. Este relevant în acest sens grupul de ceremonii periodice ale unor triburi californiene, „ceremonii cunoscute sub numele de «New Year», «World's restoration» sau «repair» («fixing»). Instituirea riturilor este

15 Prin Cosmos se înțelege - în acest caz - spațiul din vecinătatea Pământului, respectiv sistemul solar

16 Mircea Eliade: Mitul eternei reîntoareceri, Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti 1999 can II III

7 Ibidem, pag. 125.

atribuită Fiinţelor mitice şi nemuritoare care locuiau pe Pământ înaintea oamenilor; aceste Fiinţe nemuritoare au executat, primele, ceremoniile «world's renewal» şi precis în locurile în care le execută muritorii de astăzi. «Scopurile esoterice, magice şi declarate ale ceremoniei centrale care conţine sistemul, scrie Kroeber, vizează restabilirea şi întărirea pământului, respectarea ofrandelor, un nou foc»"[18].

Mircea Eliade apreciază că este vorba de „o repetare anuală a ceremoniei cosmogonice instaurate in illo tempore de fiinţele nemuritoare: căci printre gesturile simbolice care se efectuează, unul dintre cele mai importante este cel pe care indigenii îl numesc «aşezarea stâlpilor sub lume)) şi ceremonia coincide cu ultima noapte întunecată şi apariţia noii luni, ceea ce implică re-crearea lumii".

2. Manifestarea legăturii dintre Cer şi Pământ are o evoluţie ciclică, iar această evoluţie guvernează desfăşurarea celor patru Vârste miticei prima Vârstă debutează odată cu ruperea legăturii dintre Cer şi Pământ - „Căderea" din tradiţia biblică - ce are ca efect intrarea sub legile Timpului; ultima Vârstă se încheie cu apogeul manifestării legăturii dintre Cer şi Pământ ce conduce la victoria Eternităţii asupra Timpului. Trebuie să fac precizarea că pe tot parcursul lucrării am adoptat în mod convenţional formularea: „activitatea energetic-informaţională a Centrului", pentru a desemna manifestarea legăturii dintre Cer şi Pământ; manifestrea legăturii dintre Cer şi Pământ fiind efectul acţiunii/influenţelor Polului Ceresc, prin intermediul Axului Lumii, asupra Polului Pământesc (Centrul Primordial/Centrul Lumii). Acel eveniment mitic prezentat ca o rupere/tăiere a legăturii dintre Cer şi Pământ, nu semnifică ruperea efectivă a Axului Lumii - pentru că într-un astfel de caz Pământul ar dispărea instantaneu şi definitiv în neant - ci semnifică o întrerupere a comunicaţiei exterioare, vizibile dintre cei doi Poli, precum şi o diminuare abruptă şi radicală a influenţelor invizibile, subtile, ale Polului Ceresc şi implicit ale Centrului Primordial. Când influenţa spirituală a Centrului scade, devin dominante influenţele telurice, grosiere, iar evoluţia umanităţii intră pe o traiectorie centrifugă, umanitatea îndepărtându-se astfel de unitatea primordială şi afundându-se în multiplicitate (SOLVE), Decadenţa, degradarea continuă pe toate planurile - semnalată de mitul celor patru Vârste succesive ale omenirii - este rezultatul acestui proces. După cum spune Rene Guenon, „există pentru umanitate grade în depărtarea de Centrul Primordial, şi acestor grade le corespunde distincţia diferitelor Yuga (Vârste - n.n.)"[19] . Diminuarea influenţelor Polului Ceresc ce determină începutul domniei Timpului şi debutul ciclului celor patru Vârste mitice nu poate fi decât abruptă - şi, ca urmare, generatoare de cataclisme teribile de proporţii planetare - şi, de asemenea, nu poate fi decât radicală din perspectiva faptului că porneşte de la maximul absolut din in Mo tempore; nu reprezintă însă pragul minim, pentru că, după cum reiese din mitul celor patru Vârste, decadenţa este progresivă

18 Ibidem, pag. 72-73.

19 Rene Guenon: Regele lumii, Ed. Rosmarin, Bucureşti, 1999, pag. 71 (subsol).

pe măsură ce se avansează în ciclu - ceea ce înseamnă că diminuarea influenţelor Polului Ceresc se continuă lent dar progresiv, pentru a determina Analizarea fazei solve. Odată pragul minim atins, pentru ca în Analul ciclului manifestarea legăturii dintre Cer şi Pământ să atingă apogeul, influenţele Polului Ceresc intră în mod necesar pe o curbă ascendentă, reactivează forţa de atracţie a Centrului Primordial imprimând o traiectorie centripetă evoluţiei umanităţii (COAGULA).

"Astfel, a fost o seară,
şi apoi a fost o dimineaţă."

Această succintă formulă - care apare de şase ori în Geneza (Facerea) din Vechiul Testament - este rezumatul desfăşurării procesului Creaţiei în fiecare dintre fazele sale constitutive şi, în acelaşi timp, rezumatul desfăşurării întregului proces al Creaţiei în ansamblul ei.

"Pământul era pustiu şi gol; peste faţa adâncului de ape era întuneric, şi Duhul lui Dumnezeu se mişca pe deasupra apelor.

Dumnezeu a zis: «Să fie lumină!» Şi a fost lumină.

Dumnezeu a văzut că lumina era bună; şi Dumnezeu a despărţit lumina de întuneric.

Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte.

Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua întâi.

[...] Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua a doua.

[...] Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua a treia.

[...] Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua a patra.

[...] Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua a cincea.

[...] Apoi Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; [...]».

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut.

Dumnezeu i-a binecuvântat, şi Dumnezeu le-a zis: «Creşteţi, înmulţiţi- vă, umpleţi pământul, şi supuneţi-l; [...]»

Dumnezeu s-a uitat la tot ce făcuse; şi iată că erau foarte bune. Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua a şasea. "[20]

Deci mai întâi a fost o seară: seară este atunci când lumina începe să scadă; seara anunţă şi precede noaptea, deci întunericul.

Şi apoi a fost o dimineaţă: dimineaţă este atunci când apar zorii şi când lumina începe să crească; dimineaţa anunţă şi precede ziua, deci lumina deplină.

20 Vechiul Testament, Geneza (Facerea) 1,2-31.

Conform tradiției biblice, naşterea umanității a avut loc (odată cu ruperea legăturii dintre Cer şi Pământ) în seara izgonirii din Eden a lui Adam care, creat în unitate dar apoi devenit Adam şi Eva (solve: unu devenit doi), a mâncat din rodul dualității - rodul pomului cunoştinței binelui şi răului. Zorii dimineții refacerii legăturii dintre Cer şi Pământ s-au arătat atunci când însuşi Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul Iisus Christos, a coborât în lume pentru a aduce oamenilor Evanghelia, Vestea cea Bună a Mântuirii.

OFILIREA ŞI RE-ÎNFLORIREA LOTUSULUI CU 1000 DE PETALE AL TERREI

> *„Simbolismul este, cu sensurile sale multiple şi suprapuse, mijlocul de expresie firesc al oricărei învățături inițiatice veritabile [...], mijlocul cel mai bine adaptat transmiterii adevărurilor de ordin superior, religioase şi metafizice. "*[21]

După cum s-a văzut, corelarea informațiilor transmise prin limbajul simbolic al miturilor - provenite din diverse tradiții - a revelat un adevăr fundamental: intensitatea acțiunii/influențelor exercitate de Polul Ceresc - prin intermediul Axului Lumii - asupra Polului Pământesc prezintă o variație ciclică; iar această variație a intensității influențelor Polului Ceresc guvernează legile ciclice în general şi, în particular, desfăşurarea celor patru Vârste mitice ale omenirii.

Acelaşi adevăr este dezvăluit, şi în acelaşi timp confirmat, prin limbajul sintetic al simbolurilor în imagini integrate într-o mandală, care îl exprimă concis şi totodată în întreaga lui complexitate - după cum se va vedea în continuare.

Fig. 1 - pag. 232. Mandală.[22] Această mandală, conservată şi transmisă de tradiția tibetană, prin precizia şi importanța excepțională a informațiilor pe care le conține - la care se adaugă frumusețea şi armonia ei desăvârşită - este o dovadă elocventă a existenței Tradiției Primordiale; pentru că numai existența Tradiției Primordiale poate justifica existența acestei mandale.

Ca şi în cazul altor reprezentări simbolice complexe analizate pe parcursul lucrării, în planul desenului mandalei din imagine, deci într-un acelaşi plan, sunt întrețesute simboluri axiale reprezentând verticala absolută, şi simboluri care - conform tradiției - se înscriu în plan orizontal dar reprezintă realități de ordine diferite, deci planuri orizontale situate la niveluri diferite. în plus, se observă că unele simboluri au conturul marcat de linii duble, şi, indiferent dacă acestea sunt simboluri axiale (cazul triunghiului cu vârful în sus) sau care se înscriu într-un plan orizontal, conturul dublat semnalează că este vorba despre două simboluri ce reprezintă ace laşi

21 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinței Sacre, Ed. Humanitas, 1997, Bucureşti, pag. 84, 13.

22 Reproducere după Jose Arguelles: Mandală, Shambala, Bercley and London, 1972. în lucrarea după care s-a făcut reproducerea, această mandală nu este reprezentată color, deci culorile nu sunt autentice; de asemenea, numerotarea mâinilor cu lotuşi nu aparține desenului original, această numerotare fiind introdusă în scopul simplificării expunerii.

principiu, exprimându-i fie acelaşi aspect la două niveluri de realitate diferite fie două aspecte simultane ale acţiunii fie două faze succesive ale acţiunii.

Mandală este alcătuită din două subansamble:

1. Un subansamblu este reprodus la pag. 232 - „Detaliu(a)"; este deci zona mediană a mandalei şi reprezintă Axul Lumii - verticala absolută - care prin Centru penetrează Pământul şi în acelaşi timp îl uneşte cu Cerul. Centrul Lumii este figurat de steaua cu 8 raze care prin iradiaţiile ei, prin simbolul Polului (svastica) ce-i marchează centrul şi prin faptul că este înscrisă într-un cerc exprimă expansiunea Lumii noastre pornind din Centrul Primordial, sub acţiunea Principiului. Partea inferioară a Axului Lumii este reprezentată de caduceul figurat în forma care se regăseşte pe monedele anteromane ale Daciei precum şi în reprezentarea lui Ianus Bifrons pe monede romane (vezi pag. 232 - „Detaliu (c)" şi imaginile care îl încadrează). Mai trebuie menţionat faptul că punctului de deasupra arcului de cerc din reprezentarea caduceului dacic îi corespunde în mandală centrul svasticii. Acest caduceu penetrează o floare de lotus cu 8 petale care se înalţă dintr-un vas (cupă). După cum arată Rene Guenon[23] referindu-se la simbolismul florilor în general, una dintre principalele semnificaţii ale acestora se raportează la principiul feminin sau pasiv al manifestării, adică Prakriti - substanţa universală care este însăşi rădăcina oricărei manifestări; potirul florii, asemenea cupei, fiind receptacul al influenţelor cereşti. Floarea de lotus din imagine este reprezentată în poziţie verticală, iar steaua cu 8 raze şi simbolul svasticii figurat în centrul ei se înscriu în plan orizontal - ceea ce înseamnă că văzută de sus, floarea de lotus cu cele 8 petale ale sale se identifică în cele 8 raze ale stelei, iar simbolul Polului (svastica) se proiectează în potirul lotusului; regăsim astfel, transpusă în imagini, formula sacră sanscrită: „OM mani padme hum" care se traduce prin „OM giuvaier în floarea de lotus". În tradiţia hindusă Lumea este reprezentată uneori sub forma unei flori de lotus cu 8 petale în centrul căreia se înalţă Meru, Muntele Polar - Centru şi Ax al Lumii. Această tradiţie se identifică în zona mediană a mandalei, unde triunghiul cu vârful în sus (din extremitatea superioară) care figurează Muntele Polar, este situat în centrul florii de lotus - cu 8 petale - penetrate de caduceu.

2. Al doilea subansamblu este reprodus la pag. 232 - „Detaliu(b)"; este alcătuit din alăturarea celor două fragmente rămase după îndepărtarea zonei mediane a mandalei, pentru că cele două fragmente formează în realitate o imagine unitară ce reprezintă două simboluri orizontale, suprapuse: în interior crucea cu braţe egale, deci crucea orizontală, şi svastica figurată de cele patru braţe întinse, cu lotuşi în mâini - braţele propriu-zis fiind schiţate prin dublarea conturului crucii. În desenul de ansamblu al mandalei fragmentarea acestei imagini a fost necesară, pe de o parte, pentru a permite reprezentarea în planul desenului a segmentului ce figurează verticala, şi, pe de altă parte, pentru a indica faptul că această verticală trece prin centrul imaginii alcătuite de cele două fragmente laterale. Se poate chiar spune că în

23 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, 1997, Bucureşti, pag. 76, 88.

OFILIREA ŞI RE-ÎNFLORIREA LOTUSULUI CU 1000 DE PETALE AL TERREI

"Astfel a fost o seară si apoi o dimineață"

Fig. 1. Mandală.

Detaliu (*a*) din Fig. 1.

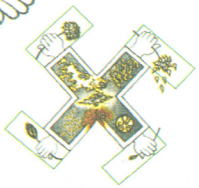

Detaliu (*b*) din Fig. 1.

Motiv popular în broderiile bucovinene (vezi pag. 20).

Cea de-a treia *față* a lui Ianus. Vezi pag. 119-120.

Caduceul pe monede anteromane ale Daciei. Vezi pag. 120-122.

Detaliu (*c*) din Fig. 1.

„Tradiția ne spune că înaintea glorioasei dinastii din Lassa, înaintea înțeleptului Passepa, înainte de Tsangkhapa, Domnul Atotputernic locuia în Occident, pe un munte înconjurat de mari păduri [...]. In acel timp exista încă Floarea pe svastică [...]. Dar ciclurile negre L-au determinat să părăsească Occidentul şi să vină in Orient, la poporul nostru. Atunci El a umbrit Floarea, şi svastica singură rămâne, simbol al puterii centrale a Giuvaerului Cerului. Atotputernicia Lui ne ocroteşte, dar legile inexorabile ne domină şi în fața ciclurilor sumbre trebuie să se ascundă şi să aştepte. "

Jean Marques-Riviere: A l'ombre des monasteres Tibetains (Vezi pag. 175-176).

cazul în care simbolurile axiale ar fi reprezentate conform cu poziția şi orientarea lor reală, deci în centru şi perpendiculare pe planul desenului, „Detaliu (b)" ar reprezenta imaginea completă a mandalei.

Dacă în ansamblul mandalei (Fig. 1) facem abstracție de brațele cu lotuşi dar luăm în considerare crucea orizontală, regăsim simbolul Chrismei cu 6 brațe din tradiția creştină - reprodusă, pentru comparare, la pag. 232; iar dacă luăm în considerare numai cele două svastici concentrice cu sensuri de rotație contrare (cea din centrul mandalei şi cea figurată de brațele cu lotuşi în mâini), imaginea astfel rezultată o regăsim, practic întocmai, într-un motiv popular din broderiile bucovinene - reprodus, pentru comparare, la pag. 232.

După cum arăta Rene Guenon, svastica este imaginea Acțiunii Principiului (Cerului/Puterii şi Legii lui Dumnezeu) asupra Lumii, este simbolul Polului care, în fapt, este figurat de centrul svasticii. Centrul Lumii este locul în care - prin intermediul Axului Lumii - se exercită direct acțiunea Cerului, şi de aceea Centrul este şi Pol, Polul Pământesc - imaginea oglindită în Centrul Lumii a Polului Ceresc; în consecință, svastica simbol al Polului Pământesc este imaginea în oglindă (inversată) a svasticii simbol al Polului Ceresc.[24] Aceasta este cheia simbolismului celor două svastici concentrice şi cu sensuri de rotație contrare, figurate în mandală. Astfel, svastica celor patru brațe cu lotuşi în mâini reprezintă Polul Ceresc, fapt dovedit de simbolismul mâinii şi al lotusului: „Mâna exprimă ideea de activitate, de putere, de dominație. [...] În ebraică, acelaşi cuvânt semnifică în acelaşi timp şi mână şi putere. [...] În mod tradițional mâna stângă a lui Dumnezeu este pusă în raport cu justiția, iar mâna Lui dreaptă cu mila, compasiunea. [...] Potrivit Canonului budist, mâna strânsă (cazul mâinilor figurate în mandală - n.n.) este simbol al disimulării, al secretului, al esoterismului. [...] În tradiția biblică şi creştină mâna este simbol al puterii şi al supremației. [...] În Vechiul Testament, când se face aluzie la mâna lui Dumnezeu (şi la brațul Lui întins - n.n.), simbolul se referă la Dumnezeu în totalitatea puterii şi eficacității Lui. [...] Mâna lui Dumnezeu este reprezentată adesea ieşind din nori, în vreme ce corpul rămâne ascuns în cer; iar ca semn al divinității ei, mâna apare înconjurată de un nimb crucifer (simbol al Centrului şi al Axului Lumii, asemenea Lotusului - n.n.)".[25] Aceasta este şi semnificația mâinilor figurate în mandală, pentru că cele patru brațe sunt în realitate două: un braț stâng şi un braț drept, deci o pereche de brațe figurate pe două poziții succesive, sugerând rotația în jurul centrului imobil care este Polul Ceresc. Deci acea pereche de mâini/brațe simbolizează Puterea care pune în mişcare Roata Cosmică, şi care nu poate fi decât Puterea lui Dumnezeu. Această semnificație este întărită de cei patru lotuşi care în realitate reprezintă unul singur, şi anume un lotus cu nenumărate petale reprezentat în patru stadii

24 În diversele reprezentări simbolice, sensurile de rotație ale celor două svastici diferă, funcție de contextul reprezentării şi funcție de punctul de vedere pe care îl exprimă - respectiv punctul de vedere al Principiului sau punctul de vedere al manifestării. în cazurile în care ambele simboluri sunt figurate simultan, ca în cazul de față, în raportul dintre ele se aplică întotdeauna analogia inversă (sensurile de rotație sunt inverse).

25 J. Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 481-483.

succesive ale florii, şi ţinut fie de mâna dreaptă fie de mâna stângă. Acest lotus nu poate fi decât Lotusul cu 1000 de petale al Terrei, simbol al Axului Lumii şi al Centrului Suprem. Şi ce mână poate ţine oare această Floare dacă nu mâna/Puterea lui Dumnezeu? Svastica figurată de braţele cu lotuşi în mâini - care după cum s-a văzut este simbol al Polului Ceresc - şi svastica din centrul mandalei au sensuri de rotaţie contrare, ceea ce înseamnă că aceasta din urmă este simbol al Polului Pământesc - fapt confirmat de plasarea ei în centrul stelei cu 8 raze, deci în Centrul Lumii. Dat fiind că cele două svastici desemnează planuri diferite iar centrele lor comunică prin Axul Lumii, concentricitatea acestor două simboluri în mandală este numai aparentă şi se datorează suprapunerii celor două planuri sau, altfel spus, concentricitatea celor două svastici în mandală se datorează faptului că sunt reprezentate aşa cum apar văzute din Polul Ceresc.

Importanţa extraordinară a acestei mandale, deci a informaţiilor pe care le conţine, este dovedită de faptul că însăşi mâna lui Dumnezeu a desenat-o pe bolta cerului, cu stele, şi pe scoarţa pământului, cu munţi - după cum se poate vedea în imaginile prezentate la pag. 233. Datorită faptului că simbolul Polului Ceresc generat de constelaţia Dragonului (Fig. 1) este reprezentat aşa cum se vede de pe Pământ (deci de dedesubt), iar simbolul Polului Ceresc din mandală (Fig. 2) este reprezentat aşa cum s-ar vedea din acest Pol (deci de deasupra), cele două simboluri par a avea sensuri de rotaţie contrare. Privit de asemenea din Polul Ceresc, simbolul generat de Dragonul din stele are acelaşi sens de rotaţie cu omologul său din mandală, ceea ce înseamnă că, în realitate, există o identitate perfectă între mandală reprezentată tridimensional pe cer şi pe pământ - cu stele şi cu munţi, şi replica ei în două dimensiuni, mandală din Fig. 1 - pag. 232. Este semnificativ de asemenea şi faptul că preluarea rolului de stea polară de către steaua „alpha" din constelaţia Dragonului, când simbolul Polului Ceresc apare trasat pe cer, marchează momentele esenţiale ale ciclului celor patru Vârste mitice - acest aspect fiind dezvoltat în ultima parte a capitolului.

„În tradiţia hindusă şi uneori în tradiţia extrem-orientală, Cerul şi Pământul sunt reprezentate ca cele două Roţi ale «Carului Cosmic»; «Axul Lumii» este figurat în acest caz de osia ce uneşte cele două Roţi în centrele lor, osie care, din acest motiv, trebuie privită ca fiind verticală."[26] Roata, însemnând în primul rând rotaţie, mişcare, este imagine a legii schimbării continue căreia i se supune tot ceea ce este manifestat. „Semnificaţia cosmică a Roţii se exprimă în textele vedice.

Rotaţia sa permanentă este reînnoitoare. Din ea se nasc spaţiul şi toate diviziunile timpului [...]. Imobil este numai centrul Roţii, golul butucului care face Roata să se învârtească. [...] Acest gol din butucul Roţii este punctul de aplicaţie a Activităţii cereşti"[27] - este deci punctul de aplicare a Acţiunii Principiului, întrucât „Principiul acţionează în Cosmos prin mijlocirea Cerului [...]. Forma cea mai simplă a Roţii este aceea care prezintă

26 Rene Guenon: La Grande Triade, Ed. Gallimard, Paris, 1957, pag. 192 (subsol).

27 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 660.

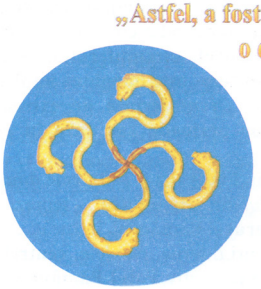

Fig. 1. Simbolul Polului Ceresc - generat prin rotirea constelaţiei Dragonului în jurul Stelei Polare (Alpha Draconis) - imagine a acţiunii Principiului asupra Creaţiei.

Fig. 2. Simbolul Polului Ceresc Detaliu (b) din Fig.l, pag. 232. Ofilirea şi re-înflorirea Lotusului cu 1000 de petale al Terrei.

Fig. 3. Muntele Polar - Vârful Ocolit partea vizibilă a Axului Lumii ce leagă Polul Pământesc cu Polul Ceresc 27 ianuarie 1986 - re-înflorirea Lotusului cu 1000 de petale al Terrei.

Fig. 4. Muntele Polar. Detaliu din Fig. l, pag. 232.

Fig. 5. Simbolul Polului Pământesc - oglindire a Polului Ceresc în Centrul Lumii. În centrul svasticii desenate de munţii Bucegi se înalţă Muntele Polar, Vârful Ocolit

Fig. 6. Simbolul Polului Pământesc - oglindire a Polului Ceresc. Detaliu din Fig. 1. pag. 232 - centrul mandalei; imaginea reproduce desenul ramurilor muntoase ale Bucegilor (Fig. 5).

doar patru raze ce împart circumferința în părți egale, adică două diametre rectangulare formând o cruce în interiorul circumferinței. [...] din punct de vedere temporal, circumferința, dacă este reprezentată ca fiind parcursă într-un anumit sens, este imaginea unui ciclu al manifestării, iar diviziunile determinate pe circumferință de extremitățile brațelor crucii corespund atunci diferitelor perioade sau faze în care se împarte acel ciclu."[28]

În baza acestui simbolism, în mandala din Fig. 1 (pag. 232), cele două cruci suprapuse - scoase în evidență în subansamblul din „Detaliu(b)" - reprezintă cele două Roți ale „Carului Cosmic", respectiv Cerul şi Pământul, întrucât: cele două cruci, după cum am arătat, sunt situate în planuri diferite, paralele, centrele lor - fiind identificate ca reprezentând Polul Ceresc respectiv Polul Pământesc - sunt unite de verticala absolută, Axul Lumii, iar prin rotirea lor în jurul acestor două puncte imobile şi imuabile, extremitățile brațelor generează circumferințele - Roților - care astfel, deşi nu sunt trasate, sunt implicite. În baza aceluiaşi simbolism, luând în considerare ansamblul celor două Roți - Roata Cerească (Cerul) şi Roata Pământească (Pământul) - ale „Carului Cosmic" văzut prin golul butucului Roții Cereşti - aşa cum este prezentat în pag. 232 - „Detaliu(b)" - circumferința (implicită) şi diviziunile determinate pe aceasta de extremitățile brațelor crucii figurează imaginea unui ciclu al Lumii pământene, deci imaginea ciclului celor patru Vârste mitice.

Centrul Roții reprezentând Principiul (unitatea) iar circumferința manifestrea în ansamblul ei sau numai o anumită Lume (multiplicitatea), spițele (razele) Roții marchează legătura permanentă a manifestării cu Principiul care a emanat-o; pentru că manifestraea nu poate exista decât prin Principiu, după cum „circumferința n-ar putea exista fară centrul său, în vreme ce acesta este absolut independent de ea şi conține principial toate circumferințele posibile, determinate printr-o extensie mai mare sau mai mică a razelor. Evident, aceste raze pot fi figurate într-un număr variabil, deoarece ele sunt realmente într-o multitudine indefinită ca şi punctele circumferinței care le sunt extremități."[29] După cum arată Rene Guenon[30], din punct de vedere spațial, manifestarea este „măsurată" efectiv de raza emanată de Principiu, ansamblul tuturor acestor raze acoperind întreaga suprafață a cercului care corespunde, după caz, fie întregului domeniu cosmic fie întregului domeniu al Lumii pe care o reprezintă; în cazul Roții cu patru spițe, cele patru brațe ale crucii formate de două diametre rectangulare sunt echivalente, într-un anumit sens, cu ansamblul tuturor razelor circumferinței, aceste patru spițe rezumând toate momentele unui ciclu în fazele sale principale.

În baza acestui simbolism, în mandala din Fig. 1 (pag. 232), fiecare dintre cele patru spițe ale Roții Pământeşti rezumă o fază/Vârstă a ciclului Lumii noastre; şi, pe de altă parte, sensul de rotație fiind indicat de succesiunea celor patru stadii ale florii de lotus, circumferința

28 Rene Guenon, ibidem, pag. 188-190.

29 Rene Guenon: La Grande Triade, Ed. Gallimard, Paris, 1957, pag. 189.

30 Ibidem, pag. 188, 191-192.

implicită a Roții este, precum am arătat anterior, imaginea unui ciclu complet iar diviziunile determinate pe aceasta de extremitățile spițelor corespund din punct de vedere temporal celor patru perioade/Vârste în care se împarte ciclul. „Întrucât Centrul conține principial întreaga roată, Guillaume Postel descrie Edenul (care el însuşi este în acelaşi timp Centrul şi imaginea Lumii) ca Roata din mijlocul Roții".[31] Acest simbolism se regăseşte în mandala, unde Roata din mijlocul Roții Pământeşti este figurată de steaua cu opt raze solidară cu svastica din centrul ei.

După cum se remarcă în desenul mandalei, cele patru spițe ale Roții Pământeşti sunt reprezentate prin patru dreptunghiuri egale[32] ce se deosebesc între ele prin imaginile figurate în interiorul lor, iar cele patru spițe ale Roții Cereşti se deosebesc între ele prin stadiul în care este reprezentată floarea de lotus din mâna stângă sau din mâna dreaptă figurată în prelungirea fiecărei spițe. Însă acest lotus reprezentat în patru stadii succesive ale florii este Lotusul cu 1000 de petale al Terrei - simbol al Axului Lumii (tija) şi al Centrului Lumii (floarea) - şi, în consecință, trebuie văzut ca fiind plasat în centrul mandalei. Asocierea fiecărui stadiu al florii cu o spiță a Roții Cereşti aflată în corespondență cu o spiță a Roții Pământeşti ilustrează legătura permanentă a Lumii noastre cu Principiul care a emanat-o, şi care acționează asupra ei prin mijlocirea Cerului. Dat fiind că o spiță a Roții Pământeşti rezumă o Vârstă a ciclului (fiecare Vârstă în parte raportându-se în mod evident la întreaga Lume), stadiul florii de lotus care îi corespunde simbolizează puterea de radiație sau intensitatea activității Centrului Lumii caracteristică Vârstei respective. Astfel încât, cele patru stadii succesive ale florii de lotus ilustrează faptul că intensitatea activității Centrului Lumii/Polului Pământesc prezintă o variație ciclică, determinată de Acțiunea/influența diferențiată a Cerului/Polul Ceresc pe parcursul celor patre Vârste mitice. Acest adevăr este pus în lumină o dată în plus, şi cât se poate de explicit, de imaginile din interiorul dreptunghiurilor ce figurează cele patru spițe ale Roții Pământeşti:

- În mâna dreaptă(4) lotusul este înflorit, iar în interiorul dreptunghiului ce figurează spița Roții Pământeşti, prin intervalul determinat de conturul dublu al triunghiului cu vârful în sus (nivelul superior, invizibil al Muntelui Polar), influențele Polului Ceresc, asemenea unor valuri, se revarsă penetrând întreg spațiul.

31 Ibidem, pag. 190 (subsol).

32 Este semnificativ faptul că raportul dintre latura mare şi latura mică ale acestor dreptunghiuri reprezintă, cu o aproximație acceptabilă şi explicabilă, aşa-numita „proporție divină" sau „proporție de aur". Un astfel de dreptunghi este numit, prin tradiție, „dreptunghi de aur", raportul laturilor lui fiind un număr irațional: „numărul de aur"=1,61803399... Măsurate pe desenul mandalei, latura mare a dreptunghiului este de aproximativ 23 mm, iar latura mică este de aproximativ 14 mm; rezultă raportul lor: 23/14 = 1,64...; dacă latura mică ar măsura 14,2 mm raportul lor (23/14,2 = 1,619...) ar reprezenta efectiv „numărul de aur"; în plus, desenul mandalei prezentat în lucrare fiind scanat după o copie realizată manual, mici imperfecțiuni sunt mai mult decât probabile. Ținând seama de aspectele semnalate, se poate admite că în desenul original dimensiunile acestor dreptunghiuri respectă întocmai proporția divină".

- În mâna stângă(1) floarea de lotus se ofileşte, iar acea revărsare a influenţelor cereşti prin Muntele Polar se întrerupe, în interiorul dreptunghiului care figurează spiţa Roţii Pământeşti dăinuind încă vestigiile acelor influenţe.

- În mâna stângă(2), din floarea de lotus a rămas numai capsula cu seminţe, iar în dreptunghiul care figurează spiţa Roţii Pământeşti, acele vestigii ale influenţelor cereşti au devenit şi ele sământă.

- În mâna dreaptă(3) un nou boboc al lotusului începe să crească, iar în interiorul dreptunghiului care figurează spiţa Roţii Pământeşti, prin Centrul Lumii/Polul Pământesc (evidenţiat de această dată prin simbolul din centrul mandalei), încep să picure stropi de ploaie sau de rouă - simboluri tradiţionale ale influenţelor cereşti.

Referitor la simbolismul Roţii este de asemenea semnificativ ceea ce spunea Fulcanelli, anume că "Roata este hieroglifa alchimică a timpului necesar coacerii materiei filosofale şi, ca urmare, a coacerii înseşi"[33].

Această mandală, integrată în ansamblul informaţiilor furnizate de diversele tradiţii, prin limbajul universal al simbolurilor în imagini dezvăluie taina destinului omenirii care, asemenea arborelui prizonier în sământă, este prizonieră în Athanorul[34] hermetic închis al Timpului (necesar coacerii) limitat la cele patru Vârste mitice, între două infinituri atemporale.

Prima Vârstă
Ruperea legăturii dintre Cer şi Pământ
Ofilirea Lotusului cu 1000 de petale al Terrei
„Astfel, a fost o seară..."

Spiţa Roţii Pământeşti(1)[35] reprezintă şi rezumă prima Vârstă a ciclului; căci acel eveniment mitic, ruperea legăturii dintre Cer şi Pământ care a provocat intrarea sub legile Timpului şi debutul ciclului celor patru Vârste ale Lumii, este reprezentat şi esenţa lui este revelată de ofilirea florii de lotus(1) şi de întreruperea afluxului influenţelor cereşti. Esenţa acelui eveniment mitic este scoasă în evidenţă o dată în plus prin faptul că mâna(1) care ţine lotusul este mâna stângă: mâna stângă a lui Dumnezeu este în mod tradiţional pusă în raport cu justiţia, împlinirea Legii; iar în tradiţia chineză şi în cea hindusă mâna stângă corespunde non-acţiunii, şi i se atribuie un caracter pasiv, lunar, nocturn.

Prima Vârstă din ciclu reprezentând debutul disoluţiei {solve} - când vestigiile influenţelor cereşti din illud tempus primordial încă mai dăinuiesc şi când în plan uman decadenţa încă nu-şi face simţită în mod vizibil prezenţa - în plus, fiind raportată la ceea ce a urmat după ea, a fost considerată Vârsta perfectă, ceea ce a permis perpetuarea erorii

33 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 662.

34 Athanorul este creuzetul, vasul „hermetic închis" în care materia primă (brută) este supusă operaţiilor alchimice, în vederea transmutaţiei.

35 în interesul simplificării şi al cursivităţii expunerii, cifrele cu care sunt numerotate mâinile purtătoare de lotuşi (Fig. 1 - pag. 232) vor indica de asemenea lotuşii respectivi, precum şi spiţele corespunzătoare ale Roţii Cereşti şi ale Roţii Pământeşti.

(deliberate) că ar reprezenta Vârsta de Aur a ciclului în care ne aflăm. Această confuzie se mai datorează şi faptului că - în multe cazuri - illud tempus primordial este privit ca prima Vârstă a ciclului, când în realitate reprezintă încununarea Vârstei de Aur a ciclului anterior şi se situează dincolo de imperiul Timpului, în Eternitate. Primei Vârste din ciclu îi corespunde în tradiţia hindusă tretă-yuga, iar în tradiţia greco-romană îi corespunde Vârsta de Argint.

Mai trebuie subliniat faptul că, în baza simbolismului tradiţional prezentat anterior, fragmentul (arcul de cerc) din circumferinţa (implicită) a Roţii Pământeşti cuprins între extremitatea axei spiţei(1) şi extremitatea axei spiţei(2) corespunde, din punct de vedere temporal, desfăşurării primei Vârste a ciclului.

Vârsta a doua

Noaptea

Spiţa Roţii Pământeşti(2) reprezintă şi rezumă Vârsta a doua a ciclului; iar din punct de vedere temporal, arcul de cerc cuprins între extremitatea axei spiţei (2) şi extremitatea axei spiţei (3) corespunde perioadei acestei Vârste.

În mâna (2), care este tot mâna stângă, floarea de lotus văduvită de toate petalele a devenit capsulă cu seminţe; iar în dreptunghiul care figurează spiţa Roţii Pământeşti (2) vestigiile influenţelor cereşti din illud tempus primordial au devenit şi ele seminţe în capsulă. Acest simbolism exprimă caracteristica fundamentală a celei de-a doua Vârste, anume absenţa influenţelor cereşti şi, ca urmare, dominaţia influenţelor pământeşti, influenţelor telurice, grosiere, figurate în mandală de vâlvătaia focului ce arde în lotusul cu 8 petale şi se revarsă în dreptunghiul care figurează spiţa Roţii Pământeşti (2). Acest foc este focul din măruntaiele Pământului - focul ascuns în uterul, matricea Gaiei/Tellus Mater - căci în mijlocul lui, penetrând lotusul, se află extremitatea inferioară a Axului Lumii pe care doarme încolăcită Kundalini[36] a Terrei. Această caracteristică fundamentală a celei de a doua Vârste este pusă în evidenţă - o dată în plus - prin faptul că axa de simetrie a simbolurilor care figurează influenţele telurice coincide cu bisectoarea arcului de cerc ce corespunde desfăşurării în timp a acestei Vârste.

După cum se spune în Vechiul Testament (Facerea), Dumnezeu a numit întunericul „noapte"; iar în tradiţia extrem-orientală, în opoziţie cu lumina, care corespunde influenţelor cereşti, întunericul, deci noaptea, corespunde influenţelor telurice.[37] Astfel, după seara primei Vârste urmează noaptea celei de a doua.

„În mitologia greacă Nyx, personificarea nopţii, era fiica lui Haos (haosul); în tradiţia maya, aceeaşi glifa semnifică: noaptea, interiorul pământului şi moartea. [...] Noaptea simbolizează timpul gestaţiei, al germinării [...]. Ea conţine toate virtualităţile existenţei. [...] Ca toate simbolurile, noaptea prezintă un dublu aspect: este întunericul în care fermentează devenirea şi este pregătire a zilei, când va izbucni lumina vieţii."[38]

36 Vezi pag. 108-110.

37 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris 1982 pag 471

38 Ibidem, pag. 545.

Celei de-a doua Vârste a ciclului îi corespunde în tradiția hindusă dvăpara-yuga, iar în tradiția greco-romană îi corespunde Vârsta de Bronz.

Vârsta a treia
Îmbobocirea Lotusului cu 1000 de petale al Terrei
„... şi apoi a fost o dimineață"

Spița Roții Pământeşti (3) reprezintă şi rezumă Vârsta a treia a ciclului; iar din punct de vedere temporal, arcul de cerc cuprins între extremitatea axei spiței (3) şi extremitatea axei spiței (4) corespunde perioadei acestei Vârste.

Mâna (3) care ține lotusul este de această dată mâna dreaptă, iar - conform tradiției - mâna dreaptă a lui Dumnezeu este pusă în raport cu mila, compasiunea, şi este mâna care binecuvântează. Ținut de mâna dreaptă lotusul prinde viață, un nou boboc stând gata să pocnească pentru a elibera floarea; iar în dreptunghiul care figurează spița Roții Pământeşti (3), unde vâlvătaia influențelor telurice continuă să se reverse, din Polul Pământesc/Centrul Lumii încep să cadă stropi de ploaie sau de rouă pentru a domoli focul matricei Mamei Gaia. „În mod universal ploaia este simbol al influențelor cereşti [...]. Acelaşi simbolism, exprimând însă un ordin mai subtil, se asociază picăturilor de rouă. Imagine a binecuvântării cereşti, roua este esențialmente grația divină dătătoare de viață. [...] în hermetism roua este simbol al Mântuirii [...]. După Lao Zi, căderea picăturilor de rouă dulce este semnul unirii armonioase a Cerului cu Pământul"[39]. „Doctrina ebraică vorbeşte despre o «rouă de lumină» ce emană din «Arborele Vieții» şi prin care se va înfăptui învierea morților"[40].

Întreg acest simbolism exprimă caracteristica fundamentală a celei de a treia Vârste a ciclului, anume străpungerea nopții influențelor telurice de aurora influențelor cereşti - miracolul dimineții refacerii legăturii dintre Cer şi Pământ (coagula).

Celei de a treia Vârste a ciclului îi corespunde în tradiția hindusă kaliyuga, iar în tradiția greco-romană îi corespunde Vârsta de Fier.

Ultima Vârstă - Vârsta a patra
Re-înflorirea Lotusului cu 1000 de petale al Terrei
Apogeul manifestării legăturii dintre Cer şi Pământ
Ziua - Lumina deplină a Mântuirii

Spița Roții Pământeşti (4) reprezintă şi rezumă Vârsta a patra, ultima Vârstă - Vârsta de Aur a ciclului; iar din punct de vedere temporal, arcul de cerc cuprins între extremitatea axei spiței (4) şi extremitatea axei spiței (1) corespunde perioadei acestei Vârste.

În mâna (4) care este mâna dreaptă, mâna care binecuvântează, lotusul înflorit - Floarea de Aur a realizării Marii Opere alchimice din tradiția chineză - îşi etalează întreaga splendoare; iar în dreptunghiul care figurează spița Roții Pământeşti (4), prin Muntele Polar (triunghiul cu vârful în sus) influențele cereşti se revarsă în valuri cuprinzând întreg spațiul, deci Lumea toată. Se remarcă de asemenea că axa de simetrie a triunghiului cu vârful în sus (care corespunde extremității superioare

39 Ibidem, pag. 611, 658-659.

40 Rene Guenon: Regele Lumii, Ed. Rosmarin, Bucureşti, 1994, pag. 29

a Axului Lumii) este bisectoare a arcului de cerc ce corespunde desfăşurării în timp a celei de a patra Vârste.

Întreg acest simbolism exprimă caracteristica fundamentală a ultimei Vârste a ciclului, anume intensificarea acţiunii influenţelor cereşti care în final ating apogeul - ceea ce înseamnă apogeul manifestării legăturii dintre Cer şi Pământ şi victoria Eternităţii asupra Timpului.

Celei de a patra Vârste, ultima din ciclu, îi corespunde în tradiţia hindusă krita-yuga, iar în tradiţia greco-romană îi corespunde Vârsta de Aur.

DURATA UNUI CICLU - MAHAYUGA

Pe baza întregului studiu prezentat, în diagrama din Fig. 2 - pag. 244 este figurată desfăşurarea ciclului celor patru Vârste mitice cu ajutorul unui sistem de două axe de coordonate rectangulare, în care abscisa indică evoluţia timpului iar ordonata indică evoluţia activităţii Centrului Suprem. Intersecţia (originea) celor două axe de coordonate, notată cu litera O, marchează pe abscisă anul naşterii Mântuitorului Iisus Christos, iar pe ordonată marchează pragul minim al intensităţii influenţelor/ activităţii Centrului Suprem. Această reprezentare - care nu are pretenţia de a fi perfectă ci se vrea numai orientativă - necesită câteva precizări:

- Duratele celor patru Vârste sunt indicate - în ordinea succesiunii Vârstelor în ciclu - prin cifrele romane: I, II, III, IV.

- Illud tempus primordial şi illud tempus între care se desfăşoară ciclul, fiind atemporale, nu pot fi reprezentate pe abscisă (axa timpului) dar pot fi, şi sunt poziţionate prin cele două momente extreme ale ciclului: momentul care marchează naşterea Timpului şi implicit a realităţii spaţio-temporale a Lumii noastre, şi momentul care marchează distrugerea Timpului, moment care încheie ciclul.

Diminuarea abruptă şi radicală a activităţii Centrului Suprem la debutul ciclului, în imediata vecinătate a lui illud tempus primordial, este reprezentată de segmentul vertical de dreaptă al traseului diagramei.

- Apogeul manifestării legăturii dintre Cer şi Pământ, la care m-am referit anterior, este reprezentat pe diagramă de maximul pe care îl atinge intensitatea activităţii Centrului la sfârşitul ciclului, deci tot în Timp; odată acest maxim atins se iese instantaneu din Timp şi se intră în Eternitate sau altfel spus, odată acel maxim atins se produce instantaneu o rupere, o schimbare de nivel, o integrare a Lumii întregi într-un ordin superior de realitate.

- Pe diagramă, „pragul de latenţă" reprezintă nivelul de la care activitatea Centrului, continuând să-şi diminueze intensitatea, devine insesizabilă pentru simţul comun sau altfel spus, Centrul Suprem se ocultează. „Pragul de latenţă" traduce în diagramă ceea ce reprezintă în simbolismul mandalei scuturarea tuturor petalelor florii de lotus, precum şi ceea ce reprezintă în relatarea lui Jean Marqucs-Rivicre umbrirea Florii (vezi pag. 232).

- Absenţa influenţelor cereşti - la care m-am referit anterior - este în realitate o absenţă numai aparentă, şi este reprezentată în diagramă de coborârea intensităţii activităţii Centrului Suprem sub pragul de latenţă până la un prag minim care - în mod cert - nu înseamnă zero; căci Acţiunea Cerului asupra Centrului Suprem al Terrei şi implicit activitatea acestuia nu se întrerup niciodată, cazul contrar fiind exclus întrucât ar însemna ruperea efectivă a legăturii dintre Cer şi Pământ, care ar antrena, după cum am mai spus, dispariţia instantanee şi definitivă a Pământului în neant.

- Lupa „A", de pe traseul diagramei, pune în evidenţă faptul că activitatea Centrului Suprem al Terrei prezintă şi o variaţie ciclică anuală a intensităţii; ceea ce înseamnă că un astfel de ciclu complet are perioada de un an, egală deci cu perioada ciclului anual solar. Am numit acest ciclu ciclu anual polar.

După cum am arătat în capitolul al III-lea al lucrării, existenţa ciclului anual polar a fost identificată experimental, cu ocazia cercetării întreprinse la Vârful Ocolit/Muntele Polar, în anii '80. Astfel, în anii 1986,1987 şi 1989[41], în jurul datei de 27 ianuarie pelicula fotografică a pus în evidenţă manifestarea unei activităţi deosebite a Centrului, şi care prezintă aceleaşi caracteristici în toate trei cazurile: un nivel ridicat al intensităţii dovedit de faptul că fenomenul a putut fi înregistrat de peliculă, şi un aspect specific, practic identic al celor trei imagini (vezi pag. 95).

Cinci imagini oarecum similare au mai fost obţinute la sfârşitul lunii octombrie şi începutul lunii noiembrie, dar numai în anul 1987; în perioadele corespunzătoare ale anilor care au urmat nemaiavând posibilitatea repetării experimentului. Cele cinci imagini relevă de asemenea o intensitate înaltă a activităţii Centrului, însă ca aspect diferă semnificativ între ele (vezi pag. 93 şi pag. 95).

Pe baza datelor experimentale prezentate se poate formula următoarea ipoteză: activitatea Centrului atinge intensitatea maximă a ciclului anual polar în preajma solstiţiului de iarnă (21-22 decembrie), când faza descendentă a ciclului anual solar atinge pragul minim. Această ipoteză este susţinută de faptul că în raportul dintre simbolismul „polar" şi simbolismul „solar", conform tradiţiei se aplică analogia inversă. Astfel, în cazul nostru, la solstiţiul de iarnă, când întunericul celei mai lungi nopţi pare a birui lumina Soarelui vizibil, Lumina spirituală a Centrului Suprem devine maximă. Este foarte probabil ca acest fapt să stea la baza tradiţiei conform căreia „iniţiaţii în «marile mistere» ale Antichităţii «contemplau Soarele la miezul nopţii»"[42]; căci simbolic, „miezul nopţii corespunde iernii şi nordului, iar miezul zilei corespunde verii şi sudului; [...] Simbolismul «solar» are un raport evident cu ziua (şi implicit cu vara - n.n.), simbolismul «polar» are, la rându-i, un anumit raport cu noaptea (şi implicit cu iarna - n.n.); şi este destul de semnificativ, referitor la aceasta, că «Soarele de la miezul nopţii» are, literalmente, în ordinea fenomenelor sensibile, reprezentarea sa în regiunile hiperboreene, adică tocmai acolo unde se situează originea Tradiţiei Primordiale."[43]

41 În anul 1988 condiţiile meteorologice nu au permis efectuarea experimentului.

42 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, 1997, Bucureşti, pag. 231 (subsol) .

43 Ibidem, pag.228(subsol), pag. 231 (subsol).

Cum existența unui maxim presupune și existența unui minim, iar ciclul anual solar prezintă un maxim la solstițiul de vară, conform criteriului analogiei inverse ciclul anual polar trebuie să prezinte un minim în preajma acestei date.

Mai trebuie menționat un aspect evidențiat de Rene Guenon, anume că în diferitele tradiții imaginea Soarelui este legată de aceea a arborelui, și că uneori „Soarele e reprezentat ca fructul «Arborelui Lumii»; el își părăsește arborele la începutul unui ciclu și se reîntoarce acolo la sfârșitul acestuia"[44] (solve et coagula)

- ceea ce înseamnă că la sfârșitul ciclului lumina Soarelui vizibil și Lumina Soarelui spiritual, invizibil, devin una sau că Soarele invizibil devine vizibil.

Sfârșitul lui Kali-Yuga - cheia duratei ciclului
Cometa Halley - Steaua Magilor

După cum arată Mircea Eliade,[45] în tradiția hindusă cele patru Vârste ale unui ciclu complet, mahăyuga, sunt puse în raport cu simbolismul numerelor 4,3,2,1 care corespund denumirilor acestor Vârste, denumiri împrumutate din jocul indian de zaruri: aruncarea de zar perfectă, aruncarea care câștigă miza cea mare este aceea a zarului cu patru puncte, și din denumirea acestei aruncări de zar derivă denumirea Vârstei perfecte, desăvârșite - krita-yuga; tretă-yuga își datorează numele aruncării zarului marcat de trei puncte; dvâpara-yuga și-l datorează aruncării zarului marcat de două puncte, iar kali-yuga își datorează numele aruncării zarului marcat de un punct. Mai trebuie precizat că jocul de zaruri avea un caracter ritual, inițiatic, și nu numai în tradiția indiană: „Originea zarurilor, pomenite încă în Rigveda, e străveche și incertă; ele s-au găsit și în unele sarcofage egiptene, sunt citate în Babilon, Iran, China, Japonia, Arabia, Grecia și Roma imperială. [...] Termenul modem provine din cuvântul arab az-zahr (joc de zaruri), care a dat și cuvântul hazard".[46] În mitologia vedică "Dvâpara este zeul jocului de zaruri și în genere al hazardului"[47], numele lui fiind și numele uneia dintre cele patru yuga. Dvâpara - asemenea tuturor zeilor - reprezintă în realitate un principiu cosmic, ceea ce înseamnă că acțiunea mitică a zeului are la bază legile specifice principiului în cauză; faptul că aceste legi sunt greu de deslușit a făcut ca acțiunea lui Dvâpara să fie identificată cu absența legilor și a dat cuvântului „hazard" sensul actual.

Conform tradiției, succesiunea celor patru yuga pe parcursul unui ciclu complet se desfășoară astfel: 1. krita-yuga; 2. tretâ-yuga; 3. dvâpara-yuga; 4. kali-yuga.

Faptul că această succesiune, prin tradiție, este pusă sub semnul lui Dvâpara, zeul jocului de zaruri și al hazardului, insinuează (și deci confirmă) existența unei erori strecurate deliberat (de „zeul hazardului") în descrierea desfășurării ciclului.

44 Ibidem, pag. 319 (subsol).

45 Mircea Eliade: Images et symboles, Ed. Gallimard, Paris, 1952, pag. 80-83.

46 Victor Kernbach: Dicționar de mitologie generală, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1989 pag 158

47 Ibidem, pag. 158.

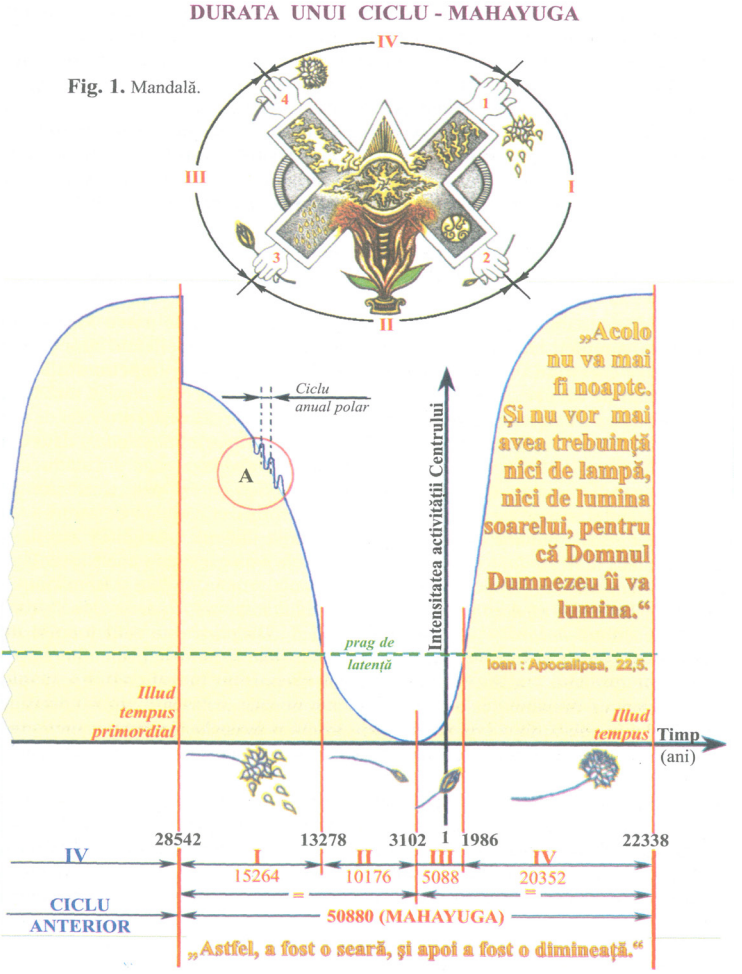

Fig. 1. Mandală.

Fig. 2. **CICLUL ACTUAL** - Variaţia intensităţii activităţii *Centrului* pe parcursul celor patru *Vârste* ale omenirii.

Am arătat anterior că succesiunea reală a celor patru yuga pe parcursul unui ciclu complet se derulează astfel:

1. tretâ-yuga; 2. dvâpara-yuga; 3. kali-yuga; 4. krita-yuga.

După cum spune Mircea Eliade[48], numărul asociat simbolic fiecărei yuga se raportează şi la durata acesteia: lui kali-yuga îi corespunde numărul/(un punct al zarului) şi are durata cea mai mică; lui dvâpara-yuga îi corespunde numărul 2 (două puncte ale zarului) şi are durata de două ori mai mare decât kali-yuga; lui tretâ-yuga îi corespunde numărul 3 (trei puncte ale zarului) şi are durata de trei ori mai mare decât kali-yuga; lui krita-yuga îi corespunde numărul 4 (patru puncte ale zarului) şi are durata cea mai mare, egală cu de patru ori durata lui kaliyuga. În consecinţă, dacă notăm cu „t" durata lui kali-yuga şi ţinem cont de succesiunea reală a celor patru yuga, se poate scrie:

3t+2t+t+4t = 10t = durata unei mahâyuga

Această formulă pune în evidenţă două aspecte cu consecinţe de importanţă capitală pentru problema propusă spre rezolvare:

1. Suma duratelor primelor două yuga este egală cu suma duratelor ultimelor două yuga: 3t+2t = t + 4t = 5t ceea ce înseamnă că graniţa dintre cea de-a doua şi cea de-a treia yuga/Vârstă împarte ciclul în două părţi egale, şi ca urmare intensitatea activităţii Centrului atinge pragul minim la mijlocul ciclului, fiind descendentă (solve) pe parcursul duratei primei jumătăţi şi ascendentă (coagula) pe parcursul duratei celei de a doua jumătăţi a acestuia - vezi Fig. 2 (pag. 244).

După cum spunea Rene Guenon, „în virtutea analogiei fiecăreia din părţile Universului cu întregul, există o corespondenţă între legile tuturor ciclurilor, indiferent de ordinul căruia îi aparţin, aşa încât ciclul anual, de exemplu, va putea fi considerat ca o imagine simplificată a marilor cicluri cosmice, ca un fel de rezumat al însuşi procesului manifestării universale."[49] În baza acestei corespondenţe, imaginea ciclului Vârstelor Lumii aşa cum a fost conturată, se dovedeşte a fi cea reală şi prin faptul că ea se regăseşte în imaginea ciclului anual (solar) - ciclul anual fiind împărţit de cele două solstiţii în două părţi egale: o jumătate ascendentă cuprinsă între solstiţiul de iarnă şi solstiţiul de vară, şi o jumătate descendentă cuprinsă între solstiţiul de vară şi solstiţiul de iarnă. Având în vedere că ciclul Vârstelor Lumii este ciclu polar, dacă este considerat în raport cu ciclul anual (solar) se aplică analogia inversă: solstiţiului de vară (numit „poarta oamenilor"), care reprezintă maximul ciclului solar, îi corespunde mijlocul ciclului Vârstelor Lumii când intensitatea activităţii Centrului atinge pragul minim, iar solstiţiului de iarnă (numit „poarta zeilor"), care reprezintă minimul ciclului solar, îi corespunde începutul şi sfârşitul ciclului Vârstelor Lumii. Se mai remarcă faptul că ciclul anual polar, identificat experimental, este replica la o scară redusă a ciclului Vârstelor Lumii.

45 Mircea Eliade: Images et symboles, Ed. Gallimard, Paris, 1952, pag. 80-83.
46 Vezi pag. 223.

2. Formula în discuţie mai arată că în cazul în care am cunoaşte durata uneia dintre cele patru yuga, am putea calcula duratele celorlalte trei, şi implicit durata întregului ciclu.

Potrivit lui Heinrich Zimmer, „kali-yuga, această Vârstă din ciclul prezent se calculează (pe baza datelor provenite din tradiţia hindusă - n.n.) că a început vineri 18 februarie 3102 î.Chr."[50] La prima vedere, data menţionată surprinde şi trezeşte îndoieli (sau chiar zâmbete) prin faptul că începutul unei Vârste mitice este situat riguros, într-o zi anume; şi totuşi, autoritatea ştiinţifică recunoscută a lui Heinrich Zimmer certifică autenticitatea acestei date; mai mult decât atât, analogia dintre ciclul Vârstelor Lumii şi ciclul anual (solar) conduce la concluzia că aşa cum din punct de vedere astronomic cele două solstiţii sunt marcate de două poziţii specifice ale Soarelui în raport cu Pământul, poziţii atinse în momente pe care astronomii le determină cu precizie de secundă, tot astfel, în cazul Vârstelor Lumii, din punct de vedere astronomic momentele extreme şi momentul mijlocului acestui ciclu - care corespund solstiţiului de iarnă, respectiv solstiţiului de vară din ciclul anual - trebuie să fie marcate de configuraţii specifice ale anumitor corpuri cereşti în raport cu Pământul, configuraţii care ajung să se realizeze pasager, preţ de secunde, la intervale determinate de timp - deci la momente fixate în timp de coordonate precise, asemenea solstiţiilor din ciclul anual. Privit din această perspectivă - aşa cum este menţionată de dr. Heinrich Zimmer - data la care a început kali-yuga nu mai intrigă prin precizie, ci, dimpotrivă, faptul că pe lângă an este indicată şi ziua dovedeşte că informaţia provine din surse ce aparţin Tradiţiei Primordiale; se poate spune chiar, exagerând puţin, că datarea este aproximativă pentru că nu precizează ora, minutul şi secunda.

După cum se vede în diagrama din Fig. 2 - pag. 244, kali-yuga (III) a debutat (în anul 3102 î.Chr.) în momentul în care intensitatea activităţii Centrului, atingând pragul minim care marchează încheierea disoluţiei (solve), a început cursa ascendentă - demarând cea de-a doua operaţie a procesului alchimic, coagularea (coagula). Dar diagrama din Fig. 2 este o traducere în limbaj modern a mandalei (reproduse şi la pag. 244); ceea ce înseamnă că - prin diversiunea lui Dvâpara - acea parte a Tradiţiei care desemnează kali-yuga/Vârsta de Fier ca Vârstă a tenebrelor ce conduce în mod implacabil la disoluţia catastrofică finală, prezintă această Vârstă numai aşa cum se arată în manifestarea ei exterioară înşelătoare; şi este semnificativ faptul că toţi cercetătorii care au abordat problema Vârstelor Lumii s-au referit exclusiv la această parte a Tradiţiei - de unde rezultă în mod evident că mandala în care este revelată dimensiunea esoterică a acestei Vârste, din raţiuni de oportunitate a fost scoasă de sub „pecetea tainei" relativ recent, cel mai probabil în a doua jumătate a secolului al XX-lea, în proximitatea sfârşitului lui kali-yuga.

După cum se poate vedea pe diagramă, naşterea Mântuitorului Iisus Christos s-a petercut la peste 3000 de ani de la momentul în care intensitatea activităţii Centrului a intrat pe curba ascendentă, iar acestui fapt

50 Heinrich Zimmer: Introducere în civilizaţia şi arta indiană, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1983, pag. 83.

îi corespunde în tradiția creştină prăznuirea naşterii Mântuitorului la 25 decembrie[51], deci la 3-4 zile după solstițiul de iarnă (21-22 decembrie) când pragul minim al ciclului solar este depăşit iar faza ascendentă a acestuia este în plină desfăşurare. Mai trebuie menționat ca semnificativ faptul că, în prezent, solstițiul de iarnă corespunde (pe sfera siderală) constelației Săgetătorul, iar acolo se află Centrul Galaxiei noastre[52]. Coborârea a însuşi Fiului lui Dumnezeu printre oameni în timpul Vârstei zise a tenebrelor este dovada incontestabilă că această Vârstă reprezintă în realitate dimineața refacerii legăturii dintre Cer şi Pământ

Cunoscând anul în care a început kali-yuga din ciclul actual, nu mai rămâne de făcut decât un singur pas pentru a putea calcula durata acestei Vârste, şi anume identificarea anului în care kali-yuga ia sfârşit.

Kali-yuga s-a încheiat în anul 1986

La prima vedere pare o fabulație avansarea acestei date pentru sfârşitul lui kali-yuga din ciclul prezent, întrucât sfârşitul lui kali-yuga coincide cu începutul lui krita-yuga, Vârsta de Aur a ciclului, şi în nimic din ceea ce se vede nu se recunosc semnele Vârstei mitice desăvârşite. Această obiecție poate fi însă uşor eliminată făcând apel la analogia dintre ciclul anual (solar) şi ciclul Vârstelor Lumii, având în vedere faptul că cele patru anotimpuri corespund celor patru Vârste mitice.

Astfel, după cum în ciclul anual, din punct de vedere astronomic cele patru anotimpuri debutează la date precise (iarna şi vara la solstiții iar primăvara şi toamna la echinocții) iar între debutul astronomic şi manifestarea efectivă, vizibilă a caracteristicilor specifice fiecărui anotimp există de multe ori un decalaj, tot astfel, în ciclul Vârstelor Lumii poate să existe un decalaj între debutul astronomic al fiecărei Vârste şi manifestarea efectivă, vizibilă a caracteristicilor ei mitice; şi după cum un anotimp care a debutat din punct de vedere astronomic, de multe ori, pentru un timp care poate fi câteodată considerabil împrumută aspectul exterior al anotimpului care l-a precedat, tot astfel, krita-yuga, Vârsta de Aur a ciclului actual se poate ascunde o vreme sub masca de împrumut a lui kali-yuga.

Duminică 9 februarie 1986, ora 6:40 GMT
debutul astronomic al Vârstei de Aur/krita-yuga

„Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, şi vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu. "
Ev. Ioan 14,26

După cum arată diagrama din Fig. 2 - pag. 244, sfârşitul lui kali-yuga (III) coincide cu debutul lui krita-yuga (IV), şi este momentul în care intensitatea activității Centrului a depăşit „pragul de latență"; procesul invers s-a petrecut în momentul trecerii de la prima Vârstă (I) la cea de-a doua (II), când intensitatea activității Centrului a coborât sub „pragul de latență", prezența Centrului Suprem devenind din acel

51 Este cel mai probabil ca maximul ciclului anual polar să fie atins în data de 25 decembrie.

52 I.C. Sângeorzan, I.M. Ştefan: Ghidul cosmosului, Ed. Minerva, Bucureşti, 1980, vol. II, pag. 231, 223.

moment insesizabilă pentru simțul comun - altfel spus, Centrul Suprem s-a ocultat. În mod necesar, în momentul depășirii „pragului de latență" care marchează debutul lui krita-yuga (IV) trebuia să se producă efectul contrar, respectiv revelarea Centrului Suprem - cu alte cuvinte, conform legilor ciclice, odată cu debutul lui krita-yuga prezența Centrului Suprem trebuia să devină sesizabilă pentru simțul comun. Dar simțul comun al oamenilor primei Vârste reprezenta cu totul altceva decât reprezintă simțul comun pentru oamenii actuali; capacități de percepție care pentru oamenii acelei epoci îndepărtate erau fireşti şi generale, la oamenii actuali (moderni), fiind atrofiate, au devenit „paranormale" şi excepții. Din acest motiv, pentru revelarea Centrului Suprem era necesară o interfață uşor accesibilă şi adecvată posibilităților noastre de percepție. Această interfață a fost pelicula fotografică ce a înregistrat în 27 ianuarie 1986 Lumina renăscută a Centrului Suprem, reînflorirea Lotusului cu 1000 de petale al Terrei deasupra Muntelui Polar - Vârful Ocolit din Bucegi (vezi pag. 82: Fig. 1 şi Fig. 2).

Debutul astronomic al lui krita-yuga a fost însă cu aproape 13 zile calendaristice mai târziu, şi anume duminică 9 februarie, ora 6:40 GMT când cometa Halley a trecut la periheliu (cea mai mică distanță de Soare), moment în care Pământul s-a aflat „aproape pe dreapta ce trecea prin Soare şi cometă"[53] - deci Pământul, Soarele şi cometa s-au aliniat. Dar în cazul acesta, după cum se observă, momentul înregistrării Luminii pe pelicula fotografică a precedat momentul astronomic al debutului lui krita-yuga, fapt ce pare a intra în contradicție cu raționamentul prezentat; această contradicție dispare însă dacă ținem cont că ciclul anual polar, al cărui maxim fusese atins în preajma solstițiului de iarnă, se afla la 9 februarie în faza descendentă - ceea ce înseamnă că activitatea Centrului la data de 27 ianuarie prezenta deja un nivel al intensității superior celui din 9 februarie când trebuia să fie depăşit „pragul de latență".

Potrivit analogiei dintre ciclul anual (solar) şi ciclul Vârstelor Lumii, debutul astronomic al lui dvâpara-yuga (II) şi debutul astronomic al lui krita-yuga (IV) corespund în ciclul anual celor două echinocții, întrucât fiecare anotimp se desfăşoară între un solstițiu şi un echinocțiu (sau între un echinocțiu şi un solstițiu), iar cele patru anotimpuri corespund - în ciclul Vârstelor Lumii - celor patru Vârste mitice. Astfel, kali-yuga corespunde verii, pentru că - după cum am arătat - debutul astronomic al lui kali-yuga (III) corespunde solstițiului de vară, ceea ce înseamnă că momentul sfârşitului lui kali-yuga (III) şi al debutului lui kritayuga (IV) corespunde echinocțiului de toamnă, iar krita-yuga este Toamna ciclului Vârstelor Lumii - Vremea Culesului Roadelor, la care s-a referit adesea Mântuitorul. Şi dacă între krita-yuga (IV) şi anotimpul toamnei, şi între dvâpara-yuga (II) şi anotimpul primăverii există o relație simbolică, între traiectoria cometei Halley şi aceste două anotimpuri există o relație efectivă, vizibilă şi scâteietoare

53 Cornelia Cristescu, Gabriela Oprescu, Magda Stavinschi: Cometa Halley, Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1985, pag. 80,82.

în sensul propriu al cuvântului: „Pământul se întâlneşte cu traiectoria cometei Halley de două ori pe an, toamna şi primăvara; legat de aceste întâlniri apar două roiuri meteorice (stele căzătoare[54]- n.n.), unul între 15 şi 26 octombrie cu radiantul în constelaţia Orion, de unde şi numele de Orionide al roiului, iar altul între 30 aprilie şi 11 mai cu radiantul în constelaţia Vărsătorul, de unde şi numele de Aquaride al roiului."[55] Orbita cometei Halley este o elipsă foarte alungită, cometa trecând la periheliu periodic, la intervale ce au o durată medie de 76 de ani. „Planul orbitei cometei face un unghi de 162° cu planul eclipticii[56], cele două planuri intersectându-se de-a lungul unei linii drepte numite linia nodurilor, capetele acestei linii situate pe orbita cometei sunt cele două noduri: ascendent şi respectiv descendent. Când cometa trece prin nodul ascendent, ea părăseşte emisfera sudică a bolţii cereşti intrând în emisfera nordică; situaţia este inversă în cazul traversării nodului descendent. [...] Ţinând seama şi de faptul că afeliul orbitei (punctul cel mai îndepărtat de Soare) este situat la sud de ecliptică, din cei aproximativ 76 de ani, cât reprezintă perioada sa, doar şase luni cometa nu se află sub planul eclipticii. Astfel, în timpul ultimei revoluţii în jurul Soarelui, la 21 noiembrie 1985 cometa Halley a traversat planul eclipticii de la sud spre nord, iar la 20 mai 1986 l-a traversat din nou, de la nord la sud, revenind deci la sud de ecliptică."[57] Prin prisma celor de mai sus, în diagrama din Fig. 2 - pag. 244 „pragul de latenţă" corespunde liniei nodurilor, cele două noduri fiind reprezentate de punctele de intersecţie dintre traseul diagramei şi „pragul de latenţă"; pentru că aşa cum orbita cometei Halley traversează nodul descendent trecând (sub planul eclipticii) în emisfera sudică a bolţii cereşti iar Pământul trece prin acest nod în timpul primăverii, tot astfel curba intensităţii activităţii Centrului traversează nodul său descendent coborând sub „pragul de latenţă" şi marcând, în acest caz, chiar debutul lui dvâpara-yuga (II) - Primăvara ciclului; şi aşa cum orbita cometei Halley traversează nodul ascendent trecând (deasupra eclipticii) în emisfera nordică a bolţii cereşti iar Pământul trece prin acest nod în timpul toamnei, tot astfel curba intensităţii activităţii Centrului traversează nodul său ascendent trecând deasupra „pragului de latenţă" şi marcând, în acest caz, chiar debutul lui krita-yuga (IV) - Toamna ciclului.

Este semnificativ faptul că, tot atunci, în timpul în care cometa Halley evolua în sistemul nostru solar deasupra eclipticii, în emisfera nordică a bolţii cereşti (între 21 noiembrie 1985 şi 20 mai 1986), s-a revelat în întregime marele Templu structurat pe trei niveluri al Centrului Suprem - Mănăstirea

54 Aceste stele căzătoare sunt particole de materie desprinsă din trupul cometei Halley la fiecare trecere la periheliu, şi care continuă să se rotească în jurul Soarelui pe traiectoria acesteia; când Pământul traversează - toamna şi primăvara - orbita cometei, prin frecarea cu păturile dense ale atmosferei aceste particole se încălzesc, încep să lumineze, şi se sting în momentul în care au ars complet. (Ibidem, pag. 136.)

55 Cornelia Cristescu, Gabriela Oprescu, Magda Stavinschi: Cometa Halley, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1985, pag. 137.

56 Ecliptica este drumul aparent, anual al Soarelui pe sfera cerească, planul eclipticii fiind, în realitate, planul în care Pământul se roteşte în jurul Soarelui.

57 Cornelia Cristescu, Gabriela Oprescu, Magda Stavinschi: Cometa Halley, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1985, pag. 66, 141.

de Tămâie, Mănăstirea Dalbă Sfântă zidită cu o secure mare de Omul Mare coborât de la Tatăl de sus din ceriu.

Implicarea cometei Halley în activitatea Centrului Suprem s-ar putea să fie complexă, însă din cele expuse apare destul de clar rolul ei de cronometru ce a măsurat timpul destinat lui dvăpara-yuga (II) şi al lui kali-yuga (III) - vezi şi pag. 28-29, 81, 83.

„Destul de curios, cometele au stârnit dintotdeauna teamă, foarte rar bucurie sau speranţă. La toate popoarele şi în toate epocile apariţia lor neaşteptată (uriaşa coadă a cometei traversând bolta cerească uneori în plină zi) a fost asociată de cele mai multe ori cu o putere stranie, menită să zdruncine ordinea stabilită de veacuri"[58], semn al unui iminent dezastru. „De-a lungul istoriei cometele au generat adevărate «epidemii» de spaimă"[59], şi este grăitor în acest sens felul în care un vestit savant (chirurg), Ambroise Pare, pradă unei psihoze/ halucinaţii colective, a descris şi a schiţat imaginea unei comete ivite pe cer în anul 1527: „Aspectul ei era atât de groaznic, încât a băgat spaima în suflete: unii mureau de frică, iar alţii căzeau la pat. Era un astru de o lungime neobişnuită, având o culoare sângerie. La baza lui se zărea o mână care strângea o lungă sabie de foc, cu trei stele în vârf. Pe ambele părţi ale acestui astru înspimântător se puteau vedea săbii, cuţite şi pumnale însângerate, iar printre ele se iveau chipuri de oameni schimonosite de durere, având ochii holbaţi şi părul vâlvoi."[60]

În imaginea alăturată este reprodusă schiţa realizată de Ambroise Pare[61], reprezentând cometa din anul 1527, aşa cum a descris-o şi cum a fost recepţionată de el şi de către oamenii acelor timpuri. Chiar „în plin secol XX, în 1910, ziarul «La petite republique» scria despre trecerea cometei Halley astfel: «Vom traversa în această noapte (18 mai) coada cometei. [...] Moral nu este nici o îndoială: cometita, boală nouă, face ravagii în Statele Unite, Rusia, Austria, Franţa. Numărul celor care preferă să moară decât să o aştepte în familie este incalculabil»".[62]

58 Cornelia Cristescu, Gabriela Oprescu, Magda Stavinschi: Cometa Halley, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1985, pag. 8.

59 Ion Corvin Sângeorzan, I.M.Ştefan: Ghidul cosmosului, Ed. Minerva, Bucureşti, 1980, vol. I, pag. 191.

60 Abroise Pare citat de Ion Corvin Sângeorzan, I.M.Ştefan, ibidem pag. 190-191.

61 Reproducere ibidem, ilustaţia 5 , pag. 280.

62 Cornelia Cristescu, Gabriela Oprescu, Magda Stavinschi: Cometa Halley, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1985, pag. 46.

Printre nenumăratele astfel de consemnări întâlnite în toate epocile, relatarea şi schiţa lăsate de Ambroise Pare prezintă o importanţă deosebită: ele pun în lumină faptul că la originea acestor „epidemii de spaimă", psihoze şi halucinaţii colective provocate de apariţia unei comete, stau ecourile miturilor escatologice[63] - evenimentele prevestite de aceste mituri fiind asimilate, prin diversiunea lui Dvăpara, cu disoluţia catastrofică finală a Lumii, precedată sau provocată, potrivit unor tradiţii, de apariţia sau de căderea unei comete. Astfel, potrivit tradiţiei vedice, zeul Vişnu se întrupează (avatara) a zecea oară „în ultima perioadă a lui kali-yuga iar la sfârşit se arată întâia oară fară a mai fi mijlocit de un avatar, călare pe calul alb şi ţinând în mână o sabie sclipitoare care va fi de fapt o cometă"[64]; sfârşitul lui kali-yuga fiind considerat (în mod eronat) sfârşitul ciclului şi sfârşitul catastrofic al Lumii prin disoluţie (pralaya), interpretare contrazisă de însăşi funcţia mitică a lui Vişnu: Vişnu, numit şi Salvatorul (Tirthakara), era adorat ca păstrătorul Lumii prin iubire, el fiind cel ce propulsează binele universal; semnificativ este faptul că unul dintre numeroasele lui epitete este Trikakud care înseamnă „Trei piscuri"[65]. De asemenea, potrivit tradiţiei iraniene conservate în Avesta, „la sosirea mântuitorului Saoshyant, din cer va cădea cometa escatologică Gurz sehr incendiind lumea"[66] - „incendierea lumii" putând să însemne, la fel de bine (în sens figurativ/simbolic), incendierea spiritelor prin zdruncinarea din temelii a mentalităţilor, a tuturor concepţiilor considerate fundamentale.

„Se pare totuşi că cea mai celebră apariţie a nu mai puţin celebrei comete Halley a fost cea din anul 1456. [...] Coada i se întindea pe un arc de 60 de grade, ca o splendidă coadă de păun. Ivirea ei într-o perioadă tulbure a Europei a stârnit o panică rar întâlnită. Trecuseră abia trei ani de când turcii invadaseră Constantinopolul şi pericolul pătrunderii lor în Europa creştea de la o zi la alta. Cometa apărea astfel ambelor tabere ca un semn al mâniei divine: turcii vedeau în ea o cruce, creştinilor le apărea ca un iatagan."[67] Anul 1456 a fost şi primul an de domnie al lui Vlad Ţepeş, şi referindu-se la această împrejurare istoricul dr. Ştefan Andreescu spunea: „Pentru a ne da seama cât de ciudată era mentalitatea acestui voievod, aş releva o descoperire monetară datorată lui Octavian Iliescu, numismatul care a reuşit să identifice prima monedă emisă de Vlad Ţepeş. Această monedă este un ban de argint care pe o faţă are gravată o stea cu coadă. Steaua cu coadă nu este nimic altceva decât cometa Halley, celebra cometă care a fost văzută din China până deasupra Italiei în anul 1456. Este exact momentul de început al domniei celei lungi a lui Vlad Ţepeş, 1456-1462; şi este interesant

63 „Escatologia (etim. gr.: eschatos = «ultim»; logos = «cuvânt, ştiinţă») este discursul despre destinele finale, prin care trebuie să se înţeleagă pe de o parte ţelurile supreme, iar pe de altă parte limitele (termenele) ultime, îndeosebi ale lumii şi ale umanităţii. Acest discurs se prezintă adeseori sub forma unor mituri." În aceeaşi categorie se înscriu apocalipsele, dintre care cea mai cunoscută este Apocalipsa după Ioan, din Noul Testament. Etimologic, cuvântul „apocalips" provine din grecescul „apocalypsis" care înseamnă „revelaţie".(Pierre Riffard: Dicţionarul esoterismului, Ed. Meridiane, 1998, pag. 99 şi pag. 34).

64 V. Kernbach: Dicţionar de mitologie generală, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1989, pag. 623.

65 Ibidem, pag. 622.

66 Ibidem, pag. 525.

67 Cornelia Cristescu, Gabriela Oprescu, Magda Stavinschi: Cometa Halley, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1985, pag. 21

că Vlad Ţepeş nu sa sfiit să adopte ca semn benefic steaua cu coadă care, în epocă, în toată Europa stârnea spaimă, şi care era considerată un semn de rău augur."[68] Această ciudăţenie a mentalităţii lui Vlad Ţepeş, diametral opusă mentalităţii contemporanilor săi (şi nu numai), se explică prin apartenenţa voievodului la Şcoala Muntelui Ascuns, şi, în consecinţă, prin cunoaşterea funcţiei reale a acestei comete, a implicării ei în activitatea Centrului Suprem.

Cometa Halley - Steaua Magilor

„După ce S-a născut Iisus, în Betleemul din Iudea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit nişte magi din Răsărit la Ierusalim, şi au întrebat: «Unde este împăratul de curând născut al iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit, şi am venit să ne închinăm Lui.»"[69]

Despre Steaua care a vestit naşterea Mântuitorului, Steaua mergătoare care a arătat locul unde se afla Pruncul divin, vorbesc o mulţime de legende conservate în vechi Scripturi apocrife - care au inspirat însă o bogată iconografie ortodoxă - şi care prezintă, în versiuni diferite şi detaliat, atât imaginea Stelei şi felul în care s-a manifestat ea, cât şi împrejurările care au precedat-o şi evenimentele care i-au urmat. Astfel, „în scrierea anonimă Opus imperfectum in Mutthaeum (după un model probabil anterior sec. al VI-lea), se relatează că magii regali se urcau anual pe Muntele Biruinţelor, la o peşteră cu pomi şi izvoare, ca să aştepte Steaua; aceasta apare după mulţi ani, având chip de copil, şi îi trimite pe magi în Iudeea"[70], nu însă înainte de a le dărui efigia crucii şi de a le destăinui învăţături.[71] Potrivit lui Fulcanelli, aceeaşi legendă (din aceeaşi sursă) mai spune că profeţia despre venirea Stelei care a vestit naşterea Pruncului divin, înţelepţii magi o cunoşteau dintr-o carte atribuită lui Seth (al treilea fiu al lui Adam), şi că au transmis-o de-a lungul generaţiilor, din tată în fiu. Un apocrif slavon din sec. al XV-lea „vorbeşte despre o «stea mergătoare» [...] care avea aripi ca de vultur şi multe raze [...]; «steaua mergătoare [...] s-a pogorât pe un munte şi dintr-însa a ieşit Hristos». Apocriful mai spune că în timpul deplasării ei pe cer, Steaua a fost ţinută sub observaţie de «astronomi», din turnuri special zidite pe culmi de dealuri."[72]

De-a lungul secolelor mulţi cercetători au încercat să identifice această Stea, dar „toate căutările astronomice ale Stelei din Betleem s-au dovedit zadarnice. Au fost avansate mai multe ipoteze: apariţia unei comete, cvadruplă conjuncţie de planete, o nouă stea, etc. S-a ajuns la concluzia că fenomenul este probabil simbolic sau că a fost psihologic şi nu fizic. La data presupusă a fi data naşterii lui Christos, observaţiile astronomice erau aşa de răspândite încât, dacă vreun fenomen important ar fi avut loc, el ar fi fost cu siguranţă remarcat şi consemnat de autorii orientali

68 Dr.Ştefan Andreescu: Vlad Ţepeş a emis o monedă cu cometa Halley care era spaima epocii, Jurnalul Naţional, An IV, Nr. 969, 2 august 1996, pag. 16.

69 Evanghelia după Matei 2, 1-2.

70 V. Kernbach: Dicţionar de mitologie generală, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1989, pag. 557.

71 Fulcanelli: Misterul catedralelor, Ed. Nemira, Bucureşti, 2005, pag. 44.

72 Victor Kernbach, ibidem, pag. 556.

sau romani."[73] Or tocmai anul naşterii Mântuitorului este problema, este cauza eşecului căutărilor; căci ceea ce a făcut imposibilă identificarea astronomică a Stelei Magilor a fost o eroare foarte veche din stabilirea calendarului[74]: anul considerat ca fiind anul naşterii lui Christos, şi, ca urmare, devenit anul 1 al erei creştine, s-a dovedit a nu fi cel real. Astfel, se ştie că Iisus s-a născut în vremea în care Irod era rege al iudeilor, iar „astăzi datările lui Irod cel Mare sunt foarte bine cunoscute: el şi-a început domnia în anul 37 î.Chr. şi a murit în anul 4 î.Chr., ceea ce obligă la a se atribui Mântuitorului o dată de naştere mai timpurie"[75], anterioară anului 4 î.Chr. Anomalia care apare în exprimarea datei reale a naşterii lui Christos, fiind generată de eroarea iniţială din stabilirea calendarului, nu poate fi evitată; numărarea anilor în acest sistem fiind adoptată şi generalizată în toate domeniile şi pe tot globul.

După cum se spune în Evanghelia după Luca (2, 1-7), în vremea în care s-a născut Christos, împăratul romanilor era Cezar Augustus, iar acesta şi-a început domnia în anul 27 î.Chr; ceea ce înseamnă că naşterea Domnului a fost ulterioară acestei date. De asemenea, domeniul de căutare se mai restrânge cu cel puţin doi ani pentru că, după cum se spune în Evanghelia după Matei (2, 2-16), Irod aflând de la magi despre „împăratul de curând născut al iudeilor, [...] a trimis să omoare pe toţi pruncii de parte bărbătească, de la doi ani în jos, care erau în Betleem şi în toate împrejurimile lui, potrivit cu vremea pe care o aflase întocmai de la magi". De aici reiese că după spusele magilor Steaua se ivise cu doi ani în urmă - deci cu cel puţin doi ani înaintea morţii lui Irod. Faptul că se scurseseră doi ani de la apariţia Stelei până la momentul în care magii au ajuns în ţinutul Iudeei se regăseşte în legenda consemnată în Opus imperfectum in Mutthaeum (amintită anterior), unde se spune că „Steaua îi precedă (pe magi - n.n) astfel la drum vreme de doi ani, şi nici pâinea, nici apa nu le lipsiră vreodată. Ceea ce făcură după aceea e povestit mai pe scurt în Evanghelii''[76]

73 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 338.

74 In secolul al VI-lea, călugărul roman Dionisie Scitul (460-556) originar din Dobrogea, „a condamnat cu vehemenţă folosirea de către creştini a erei lui Diocletian (numărarea anilor de la domnia lui Diocletian), care fusese unul dintre cei mai mari prigonitori ai creştinismului. De aceea, Dionisie emite ideea înlocuirii acestei ere cu oricare alta care avea legătură cu creştinismul. În cartea sa «Liber de Paschale», propune instituirea erei de la naşterea mistică a lui Iisus Christos. Astfel a apărut «era noastră» sau «era creştină» cea mai răspândită astăzi pe glob. Pe baza unor socoteli arbitrare, Dionisie a calculat că naşterea lui Christos ar fi avut loc cu 525 ani în urmă, adică în anul 284 înainte de era lui Diocletian sau în anul 753 «ab Urbe condita», astfel că anul 1 al erei creştine coincide cu anul 754 de la fundarea Romei. [...] călugărul roman ne lăsând nici un document referitor la modul în care a calculat data naşterii lui Christos [...]. Trebuie menţionat că, în decurs de peste cinci secole, creştinii ne având cronologia instituită de Dionisie, nu posedau cunoştinţe despre momentul naşterii lui Christos şi nici nu se gândeau asupra acestei probleme. [...] Cronologia propusă de Dionisie nu a fost admisă dintr-o dată. Prima menţiune oficială despre data naşterii lui Christos a apărut în documentele bisericeşti abia peste două secole după Dionisie, prin anul 742. Răspândirea acestei ere s-a făcut lent. [...] În Roma papală a fost folosită abia în timpul papei loan al XIII-lea (965-972), astfel că de la acea vreme se poate spune că era creştină s-a generalizat în Occident. [...] În Rusia, prin decretul emis de ţarul Petru cel Mare, s-a impus folosirea acestei ere începând cu anul 1700". (George Stănilă: Sisteme calendaristice, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1980, pag. 121-123.)

75 J.P.Bagot, J.Cl.Dubs: Cum să citim Biblia, Ed. Arhiepiscopia Romano-Catolică, Bucureşti, 1994, pag. 41.

76 Fulcanelli: Misterul catedralelor, Ed. Nemira, Bucureşti, 2005, pag. 44.

Concluzia este că Steaua Magilor trebuie căutată într-unul dintre anii cuprinşi între 27 î.Chr. - 6 î.Chr. În acest interval de timp, în anul 11 î.Chr., este atestată apariţia cometei Halley.[77] Cometa Halley care a vestit în anul 1986 încheierea Vârstei de Fier (kali-yuga) şi debutul Vârstei de Aur (krita-yuga), a fost - cu siguranţă - aceeaşi Stea care în anul 11 î.Chr. a vestit coborârea Fiului lui Dumnezeu printre oameni[78]. Acest adevăr i-a fost revelat pictorului florentin Giotto, căci în fresca reprezentând Adoraţia magilor - aflată în Capela Arena din Padova - el a dat Stelei din Betleem chipul cometei Halley la a cărei apariţie din anul 1301 fusese martor[79]; numai un miracol, o revelaţie dumnezeiască îi putea da lui Giotto îndrăzneala de a reprezenta astfel Steaua aducătoare a celei mai mari şi mai fericite veşti din istoria omenirii, pentru că pictorul florentin sfidase cu această reprezentare regulile bine stabilite ale iconografiei şi credinţa adânc înrădăcinată că stelele cu coadă sunt adevăraţi monştri cereşti vestitori sau aducători de dezastre.

În anul 1986 cometa Halley revenea în împărăţia Soarelui pentru a vesti sfârşitul hulitei Vârste de Fier {kali-yuga) şi debutul mult visatei Vârste de Aur (krita-yuga); şi pentru prima oară de la naşterea Mântuitorului, pământenii, în sfârşit eliberaţi de spaime, au aşteptat-o cu nerăbdare şi au întâmpinat-o cu bucurie. Un complex organism internaţional (International Halley Watch)[80] s-a format, din timp, pentru a coordona întreaga activitate de observare a cometei; şi potrivit legilor neştiute patronate de Dvâpara - legi ale căror efecte le numim noi uneori coincidenţe - grupul internaţional însărcinat cu pregătirea programelor spaţiale (Interagency Consultative Groupe) s-a reunit pentru prima oară (în septembrie 1981) chiar la Padova, acolo unde cartea de identitate a aşteptatei Stele mergătoare trona de aproape şapte secole autentificată de Giotto, pe zidul Capelei Arena. În premieră absolută, pământenii au trimis atunci în întâmpinarea cometei cinci sonde spaţiale, cinci emisari pentru a-i ura bun venit, dar mai ales pentru a o observa de aproape. În anul 1986 (13/14 martie) misiunea de a ridica ultimul văl sub care se ascundea cometa a revenit tot lui Giotto; era vorba de această dată despre una dintre sondele spaţiale care purta numele pictorului florentin, şi care străpungând coama învolburată a cometei a pătruns în epicentrul vijeliei; şi aruncând o privire sub ultimul ei văl ne-a transmis, asemenea pictorului Giotto, „imagini extraordinare, cu detalii nemaivăzute"[81] ale chipului ascuns al miraculoasei Stele mergătoare.

77 Cornelia Cristescu, Gabriela Oprescu, Magda Stavinschi: Cometa Halley, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1985, pag. 20.

78 în consecinţă, anul 2000 de la Naşterea Mântuitorului a fost anul 1989 (1989+11=2000); este semnificativ faptul că în anul 1989, în luna martie s-a produs o aurora boreală deasupra cotului Carpaţilor, dar care din cauza plafonului de nori a putu fi văzută numai de către meteorologii de la staţiile Omu şi Vrancea.

79 Cornelia Cristescu, Gabriela Oprescu, Magda Stavinschi: Cometa Halley, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1985, pag. 25-29.

80 Ibidem, pag. 164-165.

81 „[...] După evenimentul astronomic din martie 1986, cometa Halley a devenit sora noastră pitică, un astru planetezimal de 15x8 Km, plămadă din plămada Soarelui, ca întregul sistem planetar. Forma nucleului, prelungă, şi structura sa, nu ca un bloc de gheaţă murdară,

După ce în anul 11 î. Chr a vestit naşterea Mântuitorului, cometa Halley a mai revenit de 26 de ori la periheliu; la ultima trecere, a 26-a, în anul 1986 marcând sfârşitul Vârstei de Fier şi debutul Vârstei de Aur. Acest număr al trecerilor[82] la periheliu se remarcă prin faptul că, în calitate de simbol numeric, 26 se asociază simbolismului funcţiilor Centrului Suprem (vezi pag. 43-44).

Cunoscând atât data când a început kali-yuga: 18 februarie 3102 î.Chr, cât şi data când a luat sfârşit: 9 februarie 1986, poate fi stabilită durata (t) a acestei Vârste:

durata lui kali-yuga (III) = t = 3102 + 1986 = 5088 ani

Ţinând cont de relaţiile de la pag. 245 se pot calcula duratele celorlalte trei Vârste, precum şi durata ciclului complet, mahâyuga:

durata lui tretă-yuga (I) = 3[t] = 3[5]088 = 15264 ani
durata lui dvâpara-yuga (II) = 2[t] = 2[5]088 = 10176 ani
durata lui kali-yuga (III) = 1[t] = 1[5]088 = 5088 ani
durata lui krita-yuga (IV) = 4[t] = 4[5]088 = 20352 ani
durata ciclului complet, mahâyuga = 10[t]= 10[5]088 = 50880 ani

Mişcarea de precesie a Terrei
Dubla spirală - Castor şi Polux; Uroborosul
Orologiul din stele

„Mişcările Pământului sunt numeroase şi foarte complexe (14 mişcări identificate până acum). Cele mai importante sunt: rotaţia în jurul propriei axe; revoluţia în jurul Soarelui; precesia; nutaţia; mişcările efectuate împreună cu întregul sistem solar în cadrul Galaxiei"[83] - respectiv o deplasare faţă de stelele apropiate într-o direcţie denumită „apex" solar (situat în constelaţia Hercules), şi, împreună cu stelele din vecinătatea sistemului solar, o mişcare de revoluţie în jurul nucleului galactic (sistemul solar efectuând un tur complet al Galaxiei într-o perioadă ce a fost apreciată la 200-250 milioane de ani). Corelate, două dintre aceste mişcări ale Pământului, anume precesia şi mişcarea de translaţie în cadrul Galaxiei joacă un rol determinant în ciclul Vârstelor Lumii.

---

ci ca o rocă neagră, un negru catifelat, în interiorul căreia se află apă, gheaţă, carbon, oxigen, hidrogen, dar şi metale, ca fier, nichel, cupru, cobalt etc . , modifică radical imaginea prestabilită despre comete, în general, şi despre Halley, în special. [...] Cât priveşte relieful cometei, atât sonda Vega 2 cât şi sonda Giotto au semnalat existenţa unor munţi sau coline, precum şi a unui crater. Adăugând la datele enumerate succesiunea zilei şi nopţii, tabloul real al acestui corp ceresc devine parcă mai enigmatic. " (Manole Auneanu: Halley, sora noastră pitică..., Ziarul Contemporanu, Bucureşti, martie 1986, pag. 7,10).

82 Cele 26 de treceri la periheliu ale cometei Halley au avut loc în anii: 66; 141; 218; 295; 374; 451; 530; 607; 684; 760; 837; 912; 989; 1066; 1145; 1222; 1301; 1378; 1456; 1531; 1607; 1682; 1759; 1835; 1910; 1986.

83 Ion Corvin Sîngeorzan, I.M.Ştefan: 229. Ghidul cosmosului, Ed.Minerva, Bucureşti, 1980, vol. I, pag. 88, 112, 228-229

Mişcarea de precesie a Terrei

Mişcarea de precesie constă în deplasarea lentă a direcţiei axei de rotaţie a Pământului sub influenţa combinată a Soarelui şi a Lunii, axa de rotaţie (axa polilor geografici) păstrându-şi însă aceeaşi înclinaţie faţă de ecliptică. Prin această mişcare axa polilor geografici ai Pământului, prelungită în ambele direcţii, descrie pe emisfera nordică cerească {boreală) şi pe emisfera sudică cerească {australă) câte un cerc; fiecare dintre aceste două cercuri (egale) poartă numele de cerc de precesie (nordic/boreal respectiv sudic/austral). După cum se ştie axa de rotaţie a Pământului face cu planul eclipticii un unghi de 66 de grade, 33 de minute şi 15 secunde; centrele celor două cercuri gemene de precesie fiind situate pe dreapta perpendiculară pe planul eclipticii şi care trece prin centrul globului terestru, sunt numite pol nord ecliptic, respectiv pol sud ecliptic - vezi Fig. 1[84] - pag. 258. Datorită combinării mişcării de precesie cu mişcarea de translaţie la care participă Pământul împreună cu întreg sistemul solar, cercul de precesie nu se închide (ca în Fig. 1), în realitate rezultând o spirală în continuă desfăşurare. „Fenomenul de precesie a fost formulat pentru prima oară de Hipparch în anul 130 î.Chr."[85].

„Mişcarea de rotaţie a Pământului, fiind o mişcare destul de uniformă, serveşte drept «orologiu» pentru măsurarea timpului. Într-adevăr, astronomii, luând ca reper stelele îndepărtate şi alte corpuri cereşti, cu ajutorul rotaţiei Pământului determină ora exactă [...] care este apoi păstrată de către aşa-numitele pendule fundamentale."[86] „În raport cu stelele considerate fixe, Pământul efectuează o rotaţie completă în jurul propriei axe în 23 ore, 56 minute şi 4,0905 secunde, de la vest la est. Acest interval de timp constituie ziua siderală, spre deosebire de intervalul obişnuit de rotaţie (24 ore) care se raportează la Soare."[87] „ De asemenea şi mişcarea de revoluţie a Pământului permite măsurarea timpului, anume măsurarea unor intervale de timp mai mari. Perioada de revoluţie a Pământului în jurul Soarelui, egală cu 365,2442 de zile, a fost denumită an tropic"[88] Fiecare dintre aceste două mişcări ale Pământului, prin schimbarea continuă a poziţiei acestuia în raport cu Soarele şi revenirea periodică pe o aceeaşi poziţie după parcurgerea unei rotaţii complete, determină în plan terestru succesiunea unor cicluri: o rotaţie completă a Pământului în jurul axei sale determină ciclul noapte-zi; o rotaţie completă în jurul Soarelui determină ciclul anual al celor patru anotimpuri.

Mişcarea de precesie de asemenea permite măsurarea timpului, anume măsurarea intervalului de timp necesar axei polilor geografici pentru parcurgerea completă a cercurilor de precesie. Prin analogie cu mişcarea de rotaţie şi mişcarea de revoluţie, mişcarea de precesie trebuie să determine

84 Reproducere după G.Chiţulescu, Tr.Chiţulescu: Şapte monumente celebre ale antichităţii, Ed.Tehnică, Bucureşti, 1969, Fig. 49 (pag. 78).

85 G.Chiţulescu, Tr.Chiţulescu, ibidem, pag. 79.

86 Ion Corvin Sîngeorzan: Zece ore de astronomie, Ed.Ştiinţifică, Bucureşti, 1963, pag. 53.

87 Ion Corvin Sîngeorzan: Ghidul cosmosului, Ed.Minerva, Bucureşti, 1980, Vol. I, pag. 88.

88 Ion Corvin Sîngeorzan: Zece ore de astronomie, Ed.Ştiinţifică, Bucureşti, 1963, pag. 54.

în plan terestru succesiunea unor cicluri, prin schimbarea continuă a poziţiei polilor geografici - şi deci a Terrei - faţă de polii ecliptici şi prin revenirea lor periodică pe o aceeaşi poziţie după ce axa care îi uneşte a parcurs simultan şi complet cele două cercuri de precesie. Intervalul de timp în care axa polilor geografici ai Pământului efectuează un tur complet al cercurilor de precesie fiind considerabil, determinarea exactă a acestei durate nu a fost posibilă; durata aproximativă apreciată la 26000 - 25786 de ani a fost determinată prin interpolări, pe baza măsurătorilor astronomice care au crescut în precizie dar care au fost efectuate pe intervale de timp prea scurte faţă de durata ciclului. Potrivit lui Cecil Folescu[89] această durată este de 25725 de ani, potrivit lui Pierre Riffard „astăzi savanţii fixează acest ciclu la 25786 de ani"[90], iar potrivit lui Maurice Cotterell, tradiţia maya atribuie acestui ciclu o durată de 25625 ani.

În Fig. 2[91] - pag. 258 este figurată poziţia cercului de precesie faţă de constelaţiile emisferei nordice cereşti, fiecare punct al cercului de precesie reprezentând locul unde, la un moment dat, axa de rotaţie a Terrei (axa polilor geografici), prelungită, a intersectat sau va intersecta bolta nordică a cerului, astfel încât, un anumit punct, pentru un anumit moment, devine polul nordic ceresc - punctul fix în jurul căruia se produce rotaţia aparentă a firmamentului; dacă în respectivul punct sau în vecinătatea lui se află o stea, deplasarea axei polilor fiind foarte lentă, această stea devine pentru mai multe sute de ani Steaua Polară, steaua care indică nordul geografic. În momentul de faţă Steaua Polară este steaua alpha (α) din constelaţia Ursa Mică.

Ciclul anual al celor patru anotimpuri este ciclu solar, care privit din perspectivă osmică se datorează mişcării de revoluţie a Pământului în jurul Soarelui imobil în raport cu Pământul, dar care aşa cum este perceput de pe Pământ se datorează mersului aparent al Soarelui, urmărind ecliptica, pe sfera cerească. Privit din această ultimă perspectivă, conform tradiţiei, mersul Soarelui pe ecliptică reprezintă ordinea celestă căreia îi corespunde în ordinea terestră succesiunea celor patru anotimpuri. Spre deosebire de acest ciclu solar, ciclul care trebuie să corespundă în ordinea terestră mişcării de precesie este ciclu polar, fiind determinat de mersul polului ceresc astronomic pe cercul de precesie, şi care reprezintă ordinea celestă. Dar acest pol ceresc astronomic, detectabil şi pasager, nu este în realitate decât substitutul, simbolul punctului de aplicare a Acţiunii Principiului asupra Creaţiei, este deci simbolul Polului Ceresc unic şi imobil, şi care, aparţinând unui ordin superior de realitate, este invizibil şi nedetectabil; ceea ce înseamnă că ciclul polar din ordinea terestră care trebuie să corespundă deplasării polului ceresc astronomic din ordinea celestă sensibilă, se datorează în realitate Acţiunii diferenţiate în timp a Principiului, prin intermediul Polului Ceresc unic şi imobil şi

89 Cecil Folescu: Ce este Universul?, Ed.Albatros, Bucureşti, 1988, pag. 245.

90 Pierre Riffard: Dicţionarul esoterismului, Ed.Nemira, Bucureşti, 1998, pag. 31,225.

91 Reproducere după G.Chiţulescu, Tr.Chiţulescu: Şapte monumente celebre ale antichităţii Ed.Tehnica, Bucureşti, 1969, Fig. 50 (pag. 79).

DUBLA SPIRALA A CICLULUI VARSTELOR LUMII

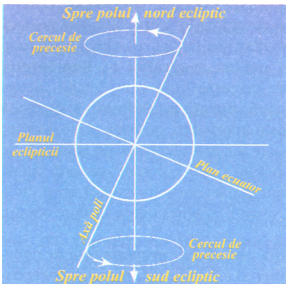

Fig. 1. Reprezentare schematica a cercurilor de precesie.

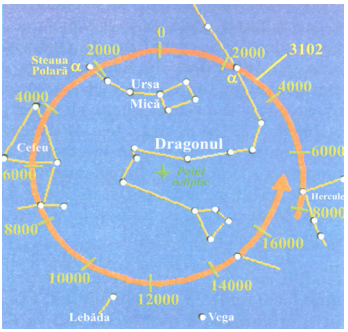

Fig. 2. Poziția cercului de precesie față de constelațiile emisferei boreale; reperul 0 indică începutul erei creştine.

Fig. 3. Castor şi Pollux - gemenii inseparabili. Aversul unei monede de argint descoperite la Histria (sec. IV-V î.Chr.).

Fig. 4 (a,b) Dubla spirală în două variante scrijelite pe coloana Cerului din tradiția populară românească.

Fig. 5. Uroboros (disc de bronz din Benin).

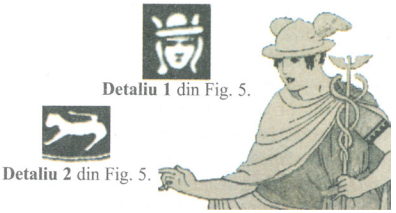

Fig. 6. Hermes Mercurius Trismegistus.

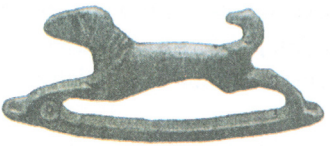

Fig 7. Canis sidereus, simbolul constelației australe Caniş Maior (Câinele Mare). Figură de bronz descoperită în România".

care aparţine ordinii divine, suprasensibile - căci aşa cum spunea Rene Guenon[92], în natură sensibilul poate simboliza suprasensibilul, ordinea naturală, în întregime, fiind un simbol al ordinii divine (inferiorul poate simboliza superiorul, dar invers este imposibil); aşa încât, din această perspectivă, constelaţiile nu sunt decât nişte simboluri, iar legile mişcării aştrilor traduc în plan fizic principiile metafizice de care ele depind.

Concluzia este că acel ciclu polar care trebuie să se manifeste în ordinea terestră ca urmare a precesiei axei de rotaţie a Pământului nu poate fi decât ciclul Vârstelor Lumii, în acest sens fiind evidentă analogia dintre deplasarea polului ceresc astronomic - simbol al Polului Ceresc imobil - pe cercul de precesie, şi deplasarea pe traiectorie circulară a Lotusului - simbol al Centrului Suprem imobil - aşa cum se prezintă în mandala din Fig. 1 - pag. 244 (vezi şi Fig. 2 - pag. 235). Cu această concluzie par însă a intra în contradicţie duratele celor două cicluri: durata ciclului din ordinea naturală (sensibilă) celestă - respectiv parcurgerea completă a cercului de precesie de către polul ceresc astronomic - care este de aproximativ 25786 (sau 25725 sau 25625) de ani, şi durata ciclului Vârstelor Lumii ce i-ar corespunde în ordinea terestră şi care, după cum a rezultat, este de 50880 de ani. Dar ciclul Vârstelor Lumii se compune din două faze distincte, egale ca durată: o fază descendentă (solve) şi o fază ascendentă (coagula), fiecare dintre ele desfaşurându-se pe parcursul unei jumătăţi a ciclului, respectiv în 25440 de ani. După cum se poate constata, această valoare este foarte apropiată de valorile avansate pentru durata parcurgerii cercului de precesie de către polul ceresc astronomic: între 25786 şi 25440 diferenţa reprezintă 1,34%, între 25725 şi 25440 diferenţa reprezintă 1,1% iar între 25625 şi 25440 diferenţa reprezintă 0,72%. Este evident că nu poate fi vorba de o banală coincidenţă, cu atât mai mult cu cât date provenite din tradiţii, şi care vor fi prezentate în continuare, indică faptul că ciclul Vârstelor Lumii corespunde unei duble parcurgeri a cercului de precesie.

Or în aceste condiţii ar rezulta că, în realitate, polul ceresc astronomic efectuează un tur complet al cercului de precesie în 25440 de ani, iar o dublă parcurgere a cercului de precesie însumând 50880 de ani reprezintă ordinea celestă căreia îi corespunde în ordinea terestră ciclul celor patru Vârste ale Lumii şi implicit ale omenirii.

Dubla spirală - Castor şi Pollux; Uroborosul

După cum s-a văzut, pe parcursul unui ciclu complet al Vârstelor omenirii atracţia exercitată de Pământ (prin influenţele telurice) şi atracţia exercitată de Cer (prin influenţele Cereşti) se produc în sens invers una faţă de alta, determinând, în raport cu Principiul, „acea dublă mişcare alternativă de expansiune şi de resorbţie [...] în care constau, în esenţă, cele două faze complementare ale oricărui proces de manifestare”[93]: o fază descendentă sau centrifugă (îndepărtarea de Centru) - care corespunde în alchimie operaţiei solve - urmată de o fază ascendentă sau centripetă (întoarcerea la

92 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, 1997, Bucureşti, pag. 18,98.
93 Ibidem, pag. 442.

Centru) - care corespunde operației coagula - „şi care sunt comparate în mod tradițional cu cele două faze ale respirației (expirația şi aspirația - n.n.) precum şi cu dubla mişcare a inimii (diastola şi sistola)”[94] . Acest proces, descris în limbaj simbolic (matematic) modern, se identifică de asemenea figurat în diagrama din Fig. 2 - pag. 244.

Faptul că din două astfel de faze complementare şi succesive se compune orice proces de manifestare este atestat de toate tradițiile, fiind exprimat în diferite moduri prin simboluri echivalente dintre care „dubla spirală” - Fig. 4 (a, b)[95] - pag. 258 - se remarcă prin răspândire şi elocvență. După cum spune Rene Guenon[96], dubla spirală juca un rol extrem de important în arta tradițională a celor mai diverse culturi străvechi, fiind considerată astăzi, în general, conform tendințelor moderne, ca un simplu motiv „ornamental” sau „decorativ”; se ignoră sau se uită astfel faptul că la origini toate „ornamentațiile” aveau un caracter exclusiv simbolic, chiar dacă au supraviețuit continuând să fie folosite în epoci în care acest caracter a încetat să mai fie înțeles. Ca orice simbol tradițional dubla spirală are o pluralitate de sensuri, atât din punct de vedere macrocosmic cât şi din punct de vedere microcosmic, sensuri care nu se exclud ci se completează reciproc (vezi şi pag. 112-113).

Reprezentată în diverse variante, dubla spirală se regăseşte modelată din metale prețioase (ca aşa-zise „obiecte de podoabă”), figurată pe obiecte confecționate din astfel de metale sau pe obiecte ceramice descoperite de arheologi în întreg spațiul carpato-danubian - în mod cu totul deosebit, ca un laitmotiv, apărând pe ceramica aparținând culturii Cucuteni (3600 - 2500 î.Chr.) - şi continuă să persiste până în zilele noastre în arta populară.

Relevant este faptul că dubla spirală se numără printre simbolurile scrijelite pe reprezentările Coloanei Cerului din tradiția populară românească (vezi pag.25 - Fig.2: poziția 7.4), pentru că asocierea - prin tradiție - a dublei spirale cu Coloana ce face legătura dintre Cer şi Pământ indică faptul că acest simbol exprimă un anumit aspect sau un anumit efect al Acțiunii Polului Ceresc - prin intermediul Axului Lumii - asupra Polului Pământesc şi, în consecință, asupra Lumii noastre.

Dubla spirală, aşa cum se prezintă în variantele din Fig. 4(a,b) - pag. 258, este figurată printr-o linie curbă continuă ale cărei jumătăți înfaşurându-se în jurul a două puncte, în direcții contrare (una în jos şi alta în sus), generează cele două spirale ce o alcătuiesc. După cum se poate constata, ambele spirale componente prezintă acelaşi sens de înfăşurare (invers acelor de ceasornic), însă pentru parcurgerea integrală şi continuă a întregului traseu al desenului una dintre spirale trebuie parcursă în sensul desfăşurării ei, deci centrifug, iar cea de a doua spirală trebuie parcursă în sensul înfăşurării ei, deci centripet. Ținând cont de faptul că aceste două

94 Rene Guenon: La Grande Triade, Ed. Gallimard, Paris, 1957, pag. 191.

95 Reproducere după Romulus Vulcănescu: Coloana Cerului, Ed. Academiei Romane, Bucureşti, 1972, pag. 202.

96 Rene Guenon, ibidem, pag. 46.

variante ale dublei spirale sunt asociate cu Coloana Cerului, rezultă în mod evident că desfăşurarea ciclului Vârstelor Lumii - cu cele două faze ale sale succesive şi complementare - este figurată de fiecare dintre cele două variante ale dublei spirale; caracteristicile celor două faze ale ciclului - privite din perspectiva Principiului - fiind scoase în evidenţă de varianta din Fig. 4(a): prima fază, descendentă sau centifugă {solve), este reprezentată de spirala înfăşurată în jos şi parcursă în sens centrifug, iar cea de a doua fază, ascendentă sau centripetă {coagula), este reprezentată de spirala înfăşurată în sus şi parcursă în sens centripet. Această variantă a dublei spirale este figurată şi pe vasul aparţinând culturii Cucuteni - Fig. 1[97] - pag. 263.

Faptul că un ciclu al Vârstelor Lumii se desfăşoară pe parcursul unei duble parcurgeri a cercului de precesie - de către extremitatea superioară (nordică)[98] a axei polilor geografici - este indicat, după cum se va vedea, de dubla spirală în varianta din Fig. 4(b) - pag. 258, care se revelează pe cerul nopţii strălucind în forma constelaţiei Dragonul. Reprezentări similare se regăsesc de asemenea pe ceramica cucuteniană unde este pus în evidenţă şi faptul că aceste cicluri se succed într-un număr indefinit, aşa cum este consemnat de tradiţia hindusă - vezi pag. 263: Fig. 2[99], Fig. 3[100] şi Fig. 4[101].

Dubla spirală în varianta din Fig. 4(b) - pag. 258 poate fi privită ca o transpunere în plan a unei spirale elicoidale cu două spire ce se înfăşoară în jurul unui cilindru vertical invizibil, întrucât dacă spira superioară a acestei spirale tridimensionale este adusă în acelaşi plan cu spira sa inferioară (prin rabatere în sensul acelor de ceasornic) se obţine o astfel de dublă spirală. Acest raţionament ne conduce la cercul de precesie care în realitate nu este un cerc, ci o spiră a unei spirale elicoidale ce se înfăşoară pe un cilindru invizibil a cărui axă de rotaţie este axa polilor ecliptici. Din această perspectivă, axa polilor ecliptici fiind fixă devine simbol al Axului Lumii, polul nord ecliptic (care este centrul fiecăreia dintre spirele acestei spirale) devine simbol al Polului Ceresc invizibil şi imobil, iar dubla spirală care figurează în plan două spire succesive ale respectivei spirale tridimensionale defineşte sub aspect temporal un ciclu complet, deci un ciclu care se desfăşoară pe durata unei duble parcurgeri a cercului de precesie şi care nu poate fi decât ciclul Vârstelor Lumii. În acest sens sunt grăitoare două moduri de reprezentare ale dublei spirale descrise de Rene Guenon[102]: în simbolurile antice dubla spirală - varianta din Fig. 4(a) - este uneori înlocuită prin două ansambluri de cercuri concentrice trasate în jurul a două puncte marcate; în ţările islamice unde dubla

97 Reproducere după Vladimir Dumitrescu: Arta culturii Cucuteni, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1979, Fig. 88.

98 Conform tradiţiei Polul Ceresc se află la extremitatea superioară a Axului Lumii şi reprezintă Nordul, „Nordul Suprem"; din acest motiv întregul simbolism astronomic asociat Polului Ceresc se raportează - în general - la emisfera siderală nordică, şi din acelaşi motiv mă voi referi numai la cercul de precesie nordic deşi ambele cercuri de precesie (nordic şi sudic) sunt parcurse simultan de axa polilor geografici ai Terrei.

99 Reproducere după Vladimir Dumitrescu, ibidem, Fig. 91.

100 Reproducere ibidem, Fig. 83.

101 Reproducere ibidem, Fig. 82.

102 Rene Guenon: La Grande Triade, Ed. Gallimard, Paris, 1957, pag. 52,47 (subsol).

spirală este elementul principal al anumitor talismane foarte răspândite, în unele variante, punctele în jurul cărora se înfăşoară cele două spirale solidare ale simbolului sunt marcate de câte o stea, iar deasupra şi respectiv dedesubtul liniei care leagă cele două spirale una de alta, pe verticala mediană, se află Soarele şi Luna. Din aceste două moduri de reprezentare, şi corespunzător punctului de vedere din care am considerat simbolismul dublei spirale, rezultă în mod evident că cele două stele sunt în realitate una şi aceeaşi, respectiv Polul Ceresc, cele două spirale solidare fiind două spire/cercuri de precesie succesive generate de mişcarea de precesie a Pământului, mişcare datorată influenței combinate a Soarelui şi a Lunii asupra acestuia.

Dubla spirală a ciclului Vârstelor omenirii se regăseşte figurată şi de limbajul simbolic al mitului, personificată fiind în tradiția greco-romană de Dioscuri, cei doi frați gemeni Castor şi Pollux legați de o exemplară iubire frățească ce-i face inseparabili, precum cele două spirale ale simbolului.

Conform mitului, Leda, frumoasa soție a regelui Spartei, Tyndar, fiind sedusă - prin vicleşug - de Zeus/Jupiter metamorfozat în lebădă, a adus pe lume la timpul cuvenit - ca păsările - două ouă. Pollux s-a ivit din unul dintre aceste ouă iar Castor din celălalt. Pollux era fiul lui Zeus/Jupiter iar Castor era fiul lui Tyndar, cei doi gemeni fiind numiți în povestiri şi poeme fie Tyndarizi - fiii lui Tyndar - fie Dioscuri - fiii lui Zeus/Jupiter (Dios). Imediat după ce s-au născut, Castor şi Pollux au fost luați de Zeus/Jupiter şi dați în grija lui Hermes/Mercur care le-a fost tutore şi care le-a dat învățătura. Pollux - ca fiu al lui Zeus - era nemuritor, în vreme ce Castor - fiul lui Tyndar - era muritor. Crescând împreună, între cei doi gemeni ai Ledei s-a legat o atât de puternică prietenie frățească încât, când într-o luptă Castor rănit este pe punctul de a se stinge, Pollux îndurerat înălță rugă spre Tatăl său din cer: „«Lasă-mă Tată, să mor împreună cu fratele meu! Viața fără prieteni nu înseamnă nimic [...]. Astfel grăi Pollux şi se tânguia amar. Atunci i s-a arătă Jupiter şi-i zise: tu eşti într-adevăr fiul meu, dar fratele tău este născut dintr-un muritor. Cu toate acestea, ascultă-mă şi-ți alege: ori să locuieşti singur în ceriu, împreună cu frații tăi Minerva şi Marte, scutit de moarte şi lipsit de urâta bătrânețe ori, dacă te gândeşti atâta la fratele tău Castor şi dacă vrei să împărtăşeşti cu el toate, să petreci împreună cu el o jumătate din zilele tale în mijlocul muritorilor şi cealalată jumătate în palatul de aur al ceriului. Aşa grăi Jupiter, iar Pollux nu stă un moment la îndoială. Şi atunci, ca prin minune, ochii lui Castor s-au deschis iar gura lui a început să vorbească». De aici înainte cei doi frați trăiesc şi mor pe rând, fiecare câte şase luni pe an. În cele din urmă, Jupiter, mişcat de această dragoste frățească, i-a transferat pe amândoi în ceriu, aşezându-i printre astre, unde formează de atunci constelația Gemenii; când o stea apare, cealaltă apune.”[103]

103 G. Popa-Lisseanu: Mitologia greco-romană, Ediția a VIII-a, Ed. Universul, Bucureşti, 1944, pag. 288.

CELE DOUA VARIANTE ALE DUBLEI SPIRALE FIGURATE PE CERAMICA CUCUTENIANĂ

Fig. 1. Vas descoperit la Truşeşti (Jud. Botoşani); faza Cucuteni A (3600 Î.Chr.).

Fig. 2. Chiup descoperit la Mărgineni; faza Cucuteni A (3600 î.Chr.)

Fig. 3. Cupă descoperită la Frumuşica; faza Cucuteni A (3600 î.Chr.).

Fig. 4. Vas descoperit la Izvoare; faza Cucuteni A (3600 î.Chr.).

Castor cel muritor şi Pollux cel nemuritor, gemenii mitici inseparabili, împreună, reprezintă omul muritor prin trup (Castor) şi nemuritor prin spirit (Pollux); căci conform Tradiţiei, Omul este fiu al Cerului şi al Pământului, purtând în sine, inseparabile, două naturi: natura pământeană moştenită de la mama care este pământeană şi de la tatăl pământean, şi natura cerească, scânteia divină sădită în el de Tatăl ceresc - şi tocmai de aceea cei doi gemeni ai Ledei sunt numiţi fie Tyndarizi (fiii lui Tyndar) fie Dioscuri (fiii lui Zeus/Jupiter). Acest adevăr a fost confirmat de Mântuitorul Iisus Christos când - prin ucenicii săi - ne-a învăţat: „El le-a zis: «când vă rugaţi, ziceţi: Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfiinţească-se Numele Tău...»[104]"

Mitul dezvăluie de asemenea destinul, devenirea fiinţei umane, căci prin sacrificiul consimţit al naturii sale divine personificate de Pollux, natura sa pământeană personificată de Castor este îndumnezeită, şi astfel, omul unificat, prin graţia Tatălui ceresc, devine nemuritor ocupându-şi locul printre stele, în împărăţia Cerurilor.

Conform legii analogiei dintre parte şi întreg, simbolismul Dioscurilor/Tyndarizilor se aplică în egală măsură umanităţii în ansamblul ei. Privit din acest punct de vedere, cei doi gemeni mitici figurează dubla spirală a Vârstelor omenirii, acest aspect fiind pus în evidenţă prin modul în care sunt reprezentaţi Castor şi Pollux în arta tradiţională greco-romană şi confirmat de o aparentă contradicţie conţinută de mit - înţelegând prin acesta ansamblul diverselor lui variante. Astfel, pe aversul unei monede de argint descoperite la Histria, şi reprodus în Fig. 3[105] . pag 258, dubla spirală figurată de Dioscuri este evidentă: spirala înfăşurată în jos - vezi Fig. 4(a,b) - este figurată de Castor care priveşte în jos, iar spirala înfăşurată în sus este figurată de Pollux care priveşte în sus. De cele mai multe ori însă în arta antică Dioscurii sunt înfăţişaţi „având în mâini sulițe lungi, purtând pe cap coifuri semisferice (deci cu baza circulară - n.n.), iar pe creştetele lor se află întotdeauna câte o stea."[106] Regăsim astfel dubla spirală aşa cum apare pe unele talismane răspândite în ţările islamice şi descrise anterior: cele două spirale solidare care au în centrele lor câte o stea = bazele circulare ale coifurilor gemenilor inseparabili şi stelele din creştetele lor - ceea ce înseamnă că, din punctul de vedere considerat, bazele circulare ale coifurilor sunt două cercuri succesive de precesie, cele două stele sunt una şi aceeaşi şi reprezintă Polul Ceresc, iar sulițele, după cum am mai arătat, reprezintă Axul Lumii. în ceea ce priveşte aparenta contradicţie conţinută de mit, aceasta constă în faptul că, pe de o parte, Jupiter acceptă opţiunea lui Pollux de a petrece împreună cu Castor o jumătate din zilele lui în mijlocul muritorilor iar ceai a lată jumătate în ceriu, şi pe de altă parte se spune că după alegerea făcută de Pollux „cei doi fraţi trăiesc şi mor pe rând, fiecare câte şase luni pe an" (deci câte jumătate de an), după cum în constelaţia Gemenii una dintre stele răsare când cealaltă apune. Dacă mitul este

104 Noul Testament, Evanghelia după Luca 11,2.

105 Reproducere după Vasile Drăguţ: Arta românească, Vol. I, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1982 pag. 41.

106 Alexandru Mitru: Legendele Olimpului, Vol. II, Ed. Ion Creangă, Bucureşti, 1972, pag. 137.

interpretat *r la lettre*, ar însemna că Jupiter nu şi-a ţinut promisiunea şi că de fapt cei doi fraţi au fost despărţiţi: când unul dintre ei este pe Pământ celălalt este în Cer. Contradicţia dispare însă în cazul în care Castor şi Pollux reprezintă dubla natură, pământeană şi cerească a omenirii în ansamblul ei, natura pământeană amplificată de influenţele telurice fiind dominantă pe parcursul primei jumătăţi a ciclului celor patru Vârste mitice, iar natura cerească amplificată de influenţele cereşti devenind dominantă în cea de-a doua jumătate; „jumătate din zile" sau cele „şase luni pe an" la care se referă mitul simbolizând, în mod evident, jumătate de ciclu.

La pag. 267 este reprodusă harta[107] (parţială) a constelaţiilor vizibile din emisfera nordică a Pământului în epoca actuală, hartă pe care este trasat cercul de precesie. Cercul numerotat cu 1 reprezintă deci limitele bolţii cereşti vizibile din emisfera nordică a Pământului în zilele noastre, când axa de rotaţie a Terrei întâlneşte firmamentul în punctul „P1" marcat cu roşu pe cercul de precesie - altfel spus, când polul ceresc astronomic se află în punctul „P1"; cercul (galben) numerotat cu 2 reprezintă limitele bolţii cereşti vizibile din emisfera nordică a Pământului când polul ceresc astronomic se va afla în punctul P2 marcat cu galben pe cercul de precesie - punctul P2 corespunzând, conform datelor din Fig. 2 - pag. 258, aproximativ anului 8200; cercul (galben) numerotat cu 3 reprezintă limitele bolţii cereşti vizibile din emisfera nordică a Pământului în jurul anului 14500, când polul ceresc astronomic se va afla în punctul P3 marcat cu galben pe cercul de precesie; cercul (galben) numerotat cu 4 reprezintă limitele bolţii cereşti vizibile din emisfera nordică a Pământului în jurul anului 4500 î.Chr. sau în jurul anului 20900, când polul ceresc astronomic s-a aflat în punctul P4 marcat cu galben pe cercul de precesie sau se va afla în punctul ce corespunde punctului P4 pe cercul de precesie următor.

Sirius, cea mai strălucitoare stea de pe cerul nopţii, este numită şi Steaua Câinelui deoarece face parte din constelaţia Câinele Mare. Constelaţia Câinele Mare este o constelaţie australă, fiind situată sub ecuatorul ceresc, pe emisfera cerească sudică (australă). Referitor la denumirile constelaţiilor este important de subliniat faptul că „acestea purtau încă din secolul al XII-lea î.Chr. aceleaşi nume pe care le poartă şi astăzi, şi că nu au fost desenate în mod arbitrar pe cer"[108], ci conform cerinţelor simbolismului traditional.

După cum se poate observa pe harta cerului (pag. 267), pe durata deplasării polului ceresc astronomic pe arcul de cerc P2 P3 P4, care reprezintă aproximativ jumătate din cercul de precesie, Sirius, Steaua Câinelui, rămâne în tot acest timp în afara cercurilor extreme „2" şi „4", deci în afara limitelor bolţii cereşti vizibile din emisfera nordică a Pământului - ceea ce înseamnă că ciclic, preţ de aproximativ 12700 de ani Sirius se ascunde privirilor locuitorilor emisferei nordice a

107 Reproducere după Enescu M., Ionescu M., Freymayer E.: Harta cerului, Planetarium, Constanfa.

108 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 229.

Pământului. Considerând punctul P1 ca fiind - de această dată - în poziția indicată de marcajul galben pe cercul de precesie, se constată că pe durata parcurgerii arcului de cerc P1-P2-P3 de către polul ceresc astronomic distanța dintre Sirius (Steaua Câinelui) şi acest pol ceresc pasager creşte, aşa încât dincolo de punctul P2 Sirius devine invizibilă, iar pe durata parcurgerii arcului de cerc P3 -P4 -Pl de către polul ceresc astronomic distanța dintre acesta şi Steaua Câinelui se micşorează, dincolo de punctul P4 redevenind vizibilă; cele două arcuri de cerc, P1-P2-P3 şi P3-P4-P1 reprezentând de asemenea, fiecare, câte aproximativ jumătate din cercul de precesie. Ținând cont şi de faptul că polul ceresc astronomic este simbol al Polului Ceresc, se poate spune că ciclic, pe durata unei rotații complete a axei polilor geografici ai Pământului, Câinele Mare purtător al stelei Sirius se lansează într-o cursă ce prezintă două faze aproximativ egale ca durate, dar contrare ca tendințe: o fază în care Câinele Mare se îndepărtează, fuge de Polul Ceresc, şi o fază în care revine, aleargă înspre Polul Ceresc.

După cum se va vedea în continuare, cursa ciclică a Câinelui Mare prezentată mai sus, cursă datorată mişcării de precesie a Pământului, apare reprezentată simbolic pe discul de bronz din Benin reprodus în Fig. 5 - pag. 258 unde, integrată în simbolismul desenului imprimat pe acesta, confirmă faptul că ciclul celor patru Vârste ale Lumii se desfăşoară pe durata unei duble parcurgeri a cercului de precesie de către extremitatea superioară a axei de rotație a Terrei. Desenul imprimat pe discul din Benin, al cărui simbolism a fost parțial prezentat în capitolul al III-lea al lucrării, poate fi numit „mandala din Benin" întrucât, în mod evident, se înrudeşte ca semnificație şi concepție cu mandatele orientale.

În imagine, Fig. 5 - pag. 256, se remarcă şarpele ceresc Uroboros - simbol tradițional cu multiple aplicații în ştiințele hermetice - şarpele care este reprezentat încolăcit în formă de cerc şi ajungându-şi astfel coada cu gura. „Uroborosul, imagine a întoarcerii multiplului la Unul, şi deci a Unicității primordiale şi finale, [...] apare gravat ca circumferință a celor dintâi reprezentări ale Lumii precum pe acest disc din Benin, fără îndoială cea mai veche imago mundi negro-africană unde, unind contrariile, ține în strânsoarea trupului său sinuos oceanele primordiale în mijlocul cărora plutește pătratul Terrei. [...] Uroborosul este simbolul manifestării şi al resorbției ciclice; [...] Dacă trimite la imaginea cercului, el este înainte de toate dinamica cercului - cu alte cuvinte el este prima roată [...]. Animator universal, Uroborosul nu este numai promotorul vieții, ci şi al duratei: el creează atât viața cât şi timpul. El este reprezentat adesea sub forma unui lanț răsucit care este lanțul orelor. Antrenând mişcarea astrelor, Uroborosul este fără îndoială prima reprezentare, mama Zodiacului."[109]

Îndeobşte acest simbol este văzut ca înfățişând un şarpe care muşcându-şi propria coadă se hrăneşte din sine, neîncetând să se învârtă astfel în el însuşi, şi, în consecință, ca reprezentând o eternă

109 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 532-533,694.

CURSA CICLICA A CÂINELUI MARE

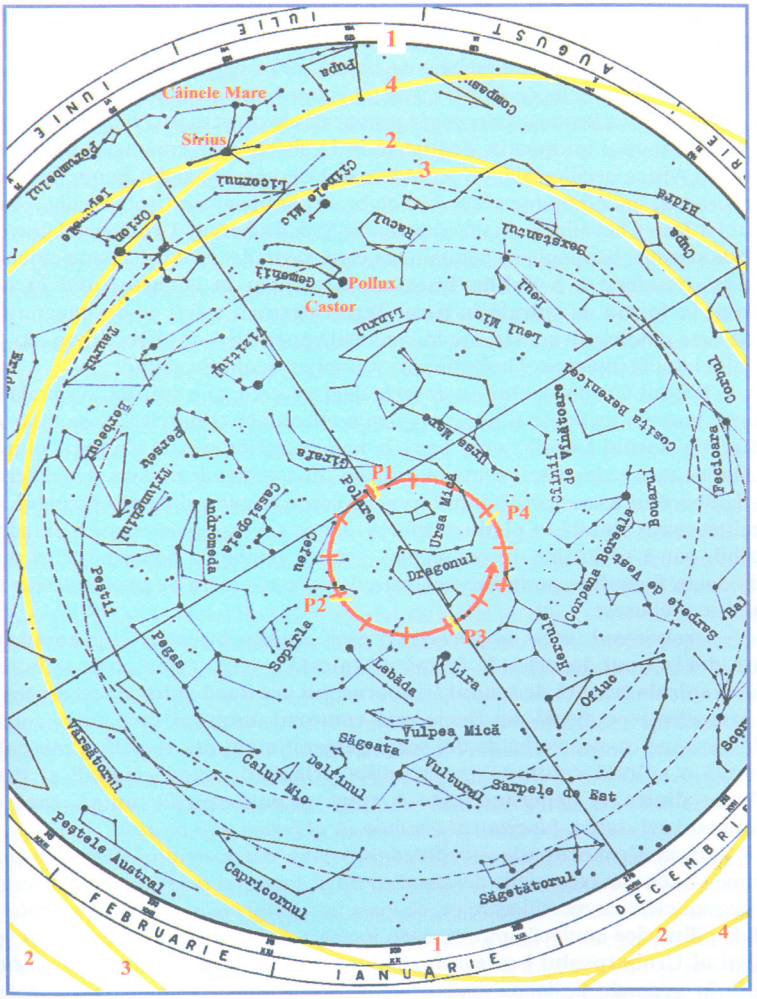

Cercul de precesie figurat pe harta - partiala - a constelatiilor vizibile din emisfera nordica a Pamantului in epoca actuala, constelatii cuprinse in interiorul cercului numerotat cu 1.

Cercurile (de culoare galbena) numerotate cu 2, 3 si 4 reprezinta limitele boltii ceresti vizzibile din emisfera nordica a Pamantului in perioadele in care polul ceresc astronomic se afla in puctul P2, in punctul P3 si respectiv in punctul P4 al cercului de precesie.

repetare, un ciclu închis din care nu se poate evada, în care nu există speranța transcendenței, trecerii într-un plan superior - ciclul despre care este vorba fiind, în mod evident, ciclul Vârstelor Lumii. Această semnificație atribuită Uroborosului, larg răspândită şi cvasi unanim acceptată, este tributară ideii conform căreia încheierea ciclului celor patru Vârste mitice s-ar produce la sfârşitul lui kali-yuga prin disoluția catastrofică a Lumii - idee care, după cum am arătat, s-a insinuat prin ceața provocată de diversiunea lui Dvâpara. Însă această tălmăcire a informației codificate în Uroboros este contrazisă de tradițiile încă vii în Africa occidentală, cu precădere în Dahomey, actualul Benin, deci chiar în teritoriul de unde provine acest disc de bronz cu imaginea Uroborosului. Astfel, potivit lui Jean Chevalier şi Alain Gheerbrant[110], în Dahomey Uroborosul gravat pe disc este şi astăzi bătrânul zeu natural Dan care, „asimilat pe de altă parte curcubeului, este considerat a fi dublu, bisexuat şi geamăn în el însuşi, doi în unul, încolăcit în formă de spirală în jurul Terrei pentru a o feri de dezintegrare”[111]. Aceste date mitologice conservate în credințele populației din Benin, pun într-o cu totul altă lumină imaginea Uroborosului şi implicit semnificația lui:

- Trupul Uroborosului nu descrie deci un cerc, ci o spirală, o spirală care conform tradiției nu poate fi decât o spirală elicoidală cilindrică ce se înfăşoară pe direcția Axului Lumii; astfel încât în reprezentările acestui simbol - cilindrul invizibil pe care se încolăceşte trupul şarpelui fiind perpendicular pe planul desenului

- Uroborosul apare încolăcit în formă de cerc, iar gura şi coada şarpelui, care în realitate sunt situate în planuri diferite dar pe aceeaşi generatoare a cilindrului invizibil, par a se întâlni. în consecință, şarpele Uroboros neputând să-şi muşte coada, toate filozofiile pesimiste generate de această eroare de interpretare a simbolului se prăbuşesc.

- Uroborosul, acest şarpe ceresc, este „dublu, bisexuat şi geamăn în el însuşi, doi în unul, încolăcit în formă de spirală” - ceea ce nu poate să însemne decât că spirala trasată de trupul Uroborosului are două spire. Acest aspect este pus în evidență pe discul din Benin prin conturul dublu al şarpelui - conturul dublu indicând că este vorba de doi şerpi gemeni înlănțuiți, femelă şi mascul, ce formează o spirală continuă, gura unuia prinzând coada celuilalt şi trupul fiecăruia dintre ei generând câte o spiră a unei spirale unice, care este Uroborosul cel dublu, bisexuat şi geamăn în el însuşi, doi în unul.

Şarpele Uroboros este o reprezentare sintetică a ciclului Vârstelor Lumii, definindu-i atât caracteristicile desfăşurării cât şi durata, şi revelând legătura organică a acestui ciclu cu mersul astrelor, cu viața întregului cosmos. Astfel, spiralei elicoidale cilindrice cu două spire trasate în acest caz de trupurile celor doi şerpi gemeni ai Uroborosului i se asociază, după cum am arătat, simbolismul dublei spirale în general, şi, în particular, simbolismul dublei spirale reprezentate de gemenii mitici inseparabili, Castor şi Pollux. Mai trebuie remarcat faptul că dubla

110 Ibidem, pag. 695.
111 Ibidem, pag. 724.

spirală ascunsă în spirala cilindrică elicoidală cu două spire a şarpelui ceresc Uroboros revelează înrudirea, dacă nu chiar identitatea acestuia cu Dragonul ceresc, constelaţia Dragonul ce desenează pe firmament dubla spirală. Dubla spirală defineşte caracteristicile desfăşurării ciclului, faptul că acesta este compus din două faze succesive egale ca durate dar complementare ca tendinţe: o fază centrifugă sau descendentă şi o fază centripetă sau ascendentă, acest aspect fiind subliniat o dată în plus în cazul Uroborosului prin bisexualitatea lui mitică. În ceea ce priveşte durata ciclului Vârstelor Lumii, după cum se va vedea în continuare, mandala din Benin pune în evidenţă faptul că cele două spire ale spiralei Uroborosului reprezintă traiectoria polului ceresc astronomic pe durata a două rotaţii complete, specifice mişcării de precesie a Terrei.

În imagine, Fig. 5 - pag. 258, pe cercul exterior, deci pe cerul cel mai înalt, apare un acelaşi câine alergând, reprezentat de 8 (4 • 2) ori. Aceste 8 imagini ale câinelui marchează, în mod evident, 8 poziţii intermediare pe care le ocupă acesta pe traseul dublei sale curse orientate o dată în sensul acelor de ceasornic şi o dată în sensul contrar, în ambele cazuri având însă aceeaşi ţintă: cele trei sulițe plasate în partea superioară a desenului. Mai trebuie remarcat faptul că cele două sensuri contrare ale cursei câinelui se regăsesc în sensurile de parcurs ale celor două spirale solidare componente ale dublei spirale, după cum se poate constata prin comparare cu Fig. 4 din aceeaşi pagină. În capitolul al III-lea al lucrării (pag. 129-131) am arătat că aceste trei sulițe reprezintă întreitul Stâlp al Cerului, deci Axul Lumii. Dar Axul Lumii face legătura dintre Polul Ceresc şi Polul Pământesc, ceea ce înseamnă că ţinta dublei curse a câinelui care aleargă pe cerc, deci pe cer, este fără îndoială Polul Ceresc, iar câinele nu poate fi decât constelaţia Câinele Mare, Câinele purtător al stelei Sirius. Cele trei sulițe de pe discul din Benin, reprezentând Axul Lumii, trebuie văzute ca fiind plasate în centrul desenului şi perpendiculare pe planul acestuia; ca urmare, dubla cursă a câinelui trebuie văzută ca desfâşurându-se pe întreaga circumferinţă a cercului, respectiv pe o semicircumferinţă într-un sens, iar pe cealaltă în sensul contrar - circumferinţa reprezentând în realitate nu traseul cursei ci durata acesteia, respectiv timpul necesar polului ceresc astronomic pentru parcurgerea integrală a cercului de precesie, iar o semicircumferinţă reprezentând, în mod evident, jumătate din acest timp. Există însă un aspect care, la prima vedere, ar părea să pună sub semnul întrebării identificarea câinelui de pe discul din Benin ca reprezentare a constelaţiei Câinele Mare: în vreme ce câinele de pe discul din Benin se îndreaptă spre Polul Ceresc pe ambele jumătăţi cu sensuri contrare ale cursei sale, Câinele Mare - în cursa pe care o efectuează ciclic pe cer la fiecare rotaţie completă a axei polilor geografici ai Terrei - se îndepărtează de Pol pe parcursul unei jumătăţi a traseului său şi se îndreaptă către Pol pe parcursul celeilalte jumătăţi. Contradicţia care se naşte astfel este numai aparentă, şi ea dispare în cazul în care discul din Benin prezintă evoluţia Câinelui Mare pe durata a două rotaţii complete ale axei polilor geografici - timp în care constelaţia se îndepărtează şi se apropie de Pol în două rânduri. Pentru a se indica faptul că tocmai despre acest caz este vorba, în imagine sunt reprezentate numai

perioadele în care Câinele Mare se îndreaptă spre Pol în timpul fiecăreia dintre cele două rotații complete ale axei polilor geografici. Această interpretare este susținută de faptul că traiectoria desenată de polul ceresc astronomic este, în cazul menționat, ca şi trupul Uroborosului, o spirală cilindrică elicoidală cu două spire; în plus, deplasarea polului ceresc astronomic pe această traiectorie este cauza sau, s-ar putea spune, este motorul cursei ciclice a constelației Câinele Mare, iar conform tradiției Uroborosul antrenează mişcarea astrelor. Devine astfel evident că Uroborosul personifică două spire/cercuri de precesie consecutive, definind astfel durata ciclului Vârstelor Lumii.

Pe discul din Benin se mai remarcă faptul că pe fiecare dintre cele două sensuri contrare ale cursei câinelui, între cele 4 imagini ale acestuia, sunt intercalate câte 3 imagini cu chipul unui aceluiaşi personaj. Acest simbolism numeric subliniază - o dată în plus - faptul că despre interacțiunile dintre forțele cereşti şi cele pământeşti este vorba şi că aceste interacțiuni generează două faze distincte complementare ale unui aceluiaşi ciclu, întrucât: conform tradiției 3 este simbolul numeric al Cerului iar 4 este simbolul numeric al Pământului; numerele 3 şi 4 asociate dau numărul 7, iar „numărul 7 astfel alcătuit (3 + 4) reprezintă totalitatea Universului în mişcare”[112]; „numărul 7 este în mod universal simbolul unei totalități, dar al unei totalități (sau perfecțiuni) dinamice”[113], în această calitate desemnând şi „împlinirea unui timp, a unei ere, a unei faze”[114]. O fază lunară durează 7 zile, iar cele 4 faze lunare (7 • 4) formează un ciclu complet. În acelaşi fel, pe discul din Benin numărul 7 (3 + 4) marcând un sens al cursei câinelui desemnează împlinirea unei faze; ambele sensuri (contrare) ale cursei fiind marcate astfel, rezultă (3+4) • 2 = 7 • 2 şi reprezintă un ciclu complet alcătuit din două faze distincte (complementare), un ciclu generat de interacțiunile dintre Cer şi Pământ, de totalitatea Universului în mişcare. Comparând „Detaliu 1” din Fig. 5 - pag. 258 cu Fig. 6[115] din aceeaşi pagină, identitatea personajului reprezentat pe discul din Benin devine evidentă: el este însuşi Hermes Mercurius Trismegistus, crainicul divin, purtând pe creştet inconfundabila-i pălărie cu aripi şi boruri largi. Astfel, mandala din Benin revelează faptul că acel câine care în arta grecoromană apare însoțindu-l pe Hermes/Mercurius, şi care îndeobşte este raportat exclusiv la funcția de psihopomp[116] a zeului, reprezintă în realitate Câinele ceresc purtător al stelei Sirius, constelația Câinele Mare. Nicolae Densuşianu tălmăcind acest simbolism pe baza altor vestigii ale Tradiției, scria: „Câinele era animalul sacru al lui Hermes sau Mercurius [...]. Acest atribut al zeului Hermes reprezenta de fapt constelația australă numită Câinele Ceresc, compusă din 20 de stele, între care Sirius, steaua cea mai frumoasă şi mai strălucitoare a ceriului, consacrată în particular lui Hermes”[117]. Pentru a sublinia rolul pe care l-a avut în teologia veche a Daciei constelația

112 Ibidem, pag. 687.

113 Ibidem, pag. 688.

114 Ibidem, pag. 688.

115 Reproducere după G.Popa Lisseanu: Mitologia greco-romană, Ed. Universul, Bucureşti, 1944, ediția a VIII-a.

116 Funcția de psihopomp este funcția de călăuză în împărăția morții.

117 Nicolae Densuşianu: Dacia preistorică, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1986, pag. 494.

Câinele Mare, Nicolae Densuşianu prezintă o figurină de bronz descoperită pe teritoriul României, reprodusă în Fig. 7[118] - pag. 258.

Această figurină înfăţişează un câine alergând, despre care autorul scria:„în partea dinainte, sub piciorul stâng al câinelui, se observă o cavitate mică de formă circulară, destinată pentru o piatră lucitoare sau o steluţă emblematică. Tot astfel era reprezentată constelaţia Sirius (Câinele Mare - n.n.) şi după învăţatul evreu Aben Ezra: Figura Canis, in cuius sinistropede anteriore lucerna (Dupuis, VII.53). Arcul de cerc pe care se reazemă figura este perforat la ambele capete, de unde rezultă că acest simbol astronomic a fost destinat să fie fixat pe un obiect de formă emisferică (pe suprafaţa interioară, concavă a acestuia - n.n)"[119] sau pe partea concavă a circumferinţei unui cerc, întocmai cum apare câinele pe discul din Benin - câinele care, după cum se poate constata, este practic identic cu cel de bronz. Trebuie spus că descifrarea simbolismului câinelui de pe discul din Benin are la bază asemănarea izbitoare dintre acesta şi câinele de bronz, şi, implicit, interpretarea dată de Nicolae Densuşianu acestei figurine străvechi. Mai trebuie subliniat faptul că figurina de bronz prezentată de Nicolae Densuşianu nu este unicat; o figurină identică, o „fibulă sarmatică (?) de bronz şi fier", prezintă şi Vasile Pîrvan în lucrarea sa Getica, în planşa VII, Fig. 4.

Mediator între Cer şi Pământ şi identificat cu zeul egiptean Thot, Hermes Trismegistus cunoaşte secretele divine, „concentrând în el două principii maxime: Logosul (Hu) şi Cunoaşterea cosmică (Sia)"[120]; el asigură trecerea, călătoria între cele trei Lumi (infernală, pământească, cerească); el este zeul iniţierii în mistere; tot ce e ascuns, tainic în Cer şi pe Pământ, este dezvăluit de el. Reprezentarea explicită pe discul din Benin a lui Hermes Trismegistus indică sursa şi implicit importanţa excepţională a informaţiilor formulate sintetic în imagine, prin intermediul limbajului specific acestui crainic divin.

Orologiul din stele

După cum s-a văzut, date provenind din Tradiţia Primordială, date integrate în tradiţiile sacre ale diverselor popoare care le-au conservat şi transmis peste milenii, arată că ciclului celor patru Vârste mitice ale omenirii îi corespund, în ordinea cerească sensibilă, două rotaţii succesive complete ale polului ceresc astronomic pe cercul de precesie. Ciclul Vârstelor omenirii fiind alcătuit din două faze succesive complementare şi egale ca durată, primele două Vârste care alcătuiesc faza centrifugă {solve) se desfăşoară pe durata unei rotaţii complete a polului ceresc astronomic pe cercul de precesie, iar celelalte două Vârste care alcătuiesc faza centripetă {coagula) se desfăşoară pe durata următoarei rotaţii complete a acestui pol - ceea ce înseamnă că începutul, pragul dintre cele două faze complementare şi sfârşitul ciclului celor patru Vârste mitice sunt marcate pe sfera siderală de una şi aceeaşi poziţie a polului ceresc astronomic. Întrucât coordonata

118 Reproducere ibidem pag. 494 Fig. 247. După cum afirmă Nicolae Densuşianu, această figurină de bronz se afla in colecţia sa particulara.

119 Ibidem, pag. 494.

120 Victor Kernbach: Dicţionar de mitologie generală, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1989, pag. 587.

temporală a mijlocului ciclului în care ne aflăm este cunoscută, respectiv anul 3102 î.Chr. când a avut loc încheierea fazei centrifuge (solve) şi debutul fazei centripete (coagula), poziţia polului ceresc astronomic de la această dată se poate determina pe cercul de precesie reprezentat în Fig. 2 - pag. 258. După cum se observă în imagine, la anul 3102 î.Chr. polul ceresc astronomic se afla în vecinătatea stelei alpha din constelaţia Dragonul, ceea ce înseamnă că steaua Alpha Draconis este Steaua Polară a începutului, a pragului dintre cele două faze complementare şi a sfârşitului ciclului Vârstelor Lumii şi că, în consecinţă, la aceste trei momente cruciale Dragonul din stele - „stând în mijlocul cerului ca un rege pe tronul său" - face să se rotească întreg firmamentul, revelând oamenilor adevărata Putere ce pune în mişcare Roata cosmică, Puterea Polului Ceresc simbolizat de Steaua Polară.

Această poziţie privilegiată a constelaţiei Dragonul pe firmament, poziţie graţie căreia Dragonul ceresc poartă în coadă Steaua Polară a începutului, a mijlocului şi a sfârşitului ciclului Vârstelor Lumii, încununează o serie de alte particularităţi (prezentate pe parcursul lucrării) ale acestei constelaţii, elucidând pe deplin rolul de prim rang acordat Dragonului ceresc în simbolismul tradiţional, precum şi misterul puterii care i se atribuie. în acest sens trebuie menţionat faptul că în Marea Piramidă, „piramida lui Keops" de la Gizeh, din Egipt, axa coridorului care porneşte de la intrarea principală şi deschide accesul spre inima grandiosului monument, „este centrată cu o foarte mare precizie pe Steaua Polară din epoca construirii celor trei piramide: precizia de 4 minute a unghiului făcut în raport cu steaua alpha a Dragonului, ceea ce în vremea mai sus amintită reprezenta exact nordul geografic"[121] - cu menţiunea că steaua Alpha Draconis, care se află situată chiar pe cercul de precesie, a devenit efectiv pol ceresc astronomic în jurul anului 2600 î.Chr.122 Se poate conchide că intrarea în faza centripetă (coagula) a ciclului în care ne aflăm, marcată pe cer de Steaua Polară Alpha Draconis (indicată tocmai din acest motiv de coridorul ce dă acces în Marea Piramidă), pe Pământ a fost marcată, în mod evident, prin însăşi construirea ansamblului acestor trei piramide aliniate de la Gizeh, ansamblu orientat pe direcţia NE-SV asemenea întreitului Stâlp al Cerului pe care îl simbolizează, şi a cărui imagine era astfel actualizată în conformitate cu legile Roţii Timpului.

Analogia dintre ansamblul acestor trei piramide şi întreitul Stâlp al Cerului nu se reduce la aspectul menţionat şi la faptul că piramida este imagine a Muntelui Polar şi simbol geometric spaţial al Centrului: astfel, Marea Piramidă, „piramida lui Keops", situată în partea de NE a ansamblului format de cele trei piramide, corespunde vârfului Omu care, de asemenea, este cel mai înalt dintre cele trei vârfuri ale întreitului Stâlp al Cerului; şi după cum diferenţa de înălţime dintre vârful Omu (2505 m) şi Vârful Ocolit (2503 m) este foarte mică, tot foarte mică este în plus, după

121 Constantin Daniel: Civilizaţia Egiptului Antic, Ed. Sport-Turism, Bucureşti, 1976, pag. 266.

122 Ion Corvin-Sângeorzan, I.M. Ştefan: Ghidul cosmosului, Ed. Minerva, Bucureşti, 1980, pag. 89.

cum prin orientarea sa Columna Cerului de pe vârful Omu trimite la Vârful Ocolit, partea vizibilă a Polului Pământesc, coridorul de acces în Marea Piramidă trimite prin orientarea sa la Polul Ceresc simbolizat de Steaua Polară din anul 3102 î.Chr., steaua Alpha Draconis. La toate acestea se adaugă semnificaţia camerei reginei şi a camerei regelui din Marea Piramidă, semnificaţie ce a fost prezentată în capitolul al III-lea al lucrării; şi se mai poate adăuga prezenţa Sfinxului în ambele cazuri şi, de asemenea, faptul că aşa cum vârful Omu a eclipsat Vârful Ocolit şi vârful Găvanu ocultând întreitul Stâlp al Cerului pe durata celei de-a treia Vârste, Kali Yuga, tot aşa şi piramida lui Keops a eclipsat celelalte două piramide îndreptând toată atenţia cercetătorilor asupra ei, ocultând astfel, pentru aceeaşi perioadă, semnificaţia şi scopul real al construirii ansamblului celor trei piramide de la Gizeh.

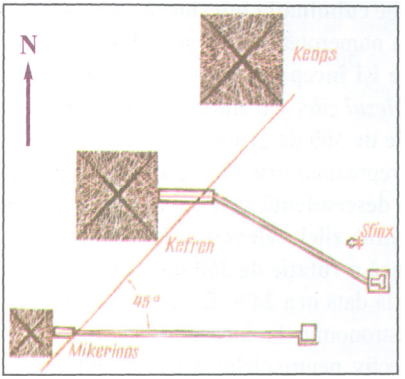

„Poziţia reciprocă a celor trei piramide mari de la Gizeh".[123]

Mişcarea de rotaţie a Pământului în jurul propriei axe determină în plan terestru succesiunea unor cicluri, cicluri în care alternează perioade de întuneric şi de lumină, noapte-zi, şi care corespund în ordinea cerească sensibilă cursei ascendente şi descendente a Soarelui pe sfera cerească. O rotaţie completă a Pământului în jurul axei sale - percepută ca o cursă a Soarelui pe sfera cerească de la culminaţia inferioară la culminaţia superioară şi revenirea acestuia în punctul de pornire, la culminaţia inferioară - determină un ciclu complet ce defineşte o zi calendaristică. Aşa cum limbile ceasornicului indică mijlocul unei zile calendaristice atunci când vizează diviziunea ce poartă pe cadranul său numărul 12, tot astfel polul ceresc astronomic din anul 3102 î.Chr. a indicat mijlocul ciclului actual al Vârstelor Lumii pe Orologiul din stele - Orologiu al cărui cadran este cercul de precesie şi a cărui limbă este axa de rotaţie a Terrei.

123 Reproducere după G.Chiţulescu, Tr.Chiţulescu: Şapte monumente celebre ale antichităţii, Ed. Tehnică, Bucureşti, 1969,

Întrucât între legile tuturor ciclurilor - indiferent de ordinul căruia îi aparţin - există corespondenţă, această corespondenţă se regăseşte şi în raportul dintre Orologiul din stele - care măsoară timpul ciclului Vârstelor Lumii - şi ceasornicul construit de om - care măsoară timpul unei zile calendaristice - însă, desigur, această corespondenţă se exprimă printr-o analogie în sens invers, întrucât ciclul Vârstelor Lumii este ciclul polar iar ciclul determinat de rotaţia Pământului în jurul propriei axe este ciclul solar:

- Pentru a măsura timpul unui ciclu complet, atât limba mică (ce indică ora) a ceasornicului cât şi limba Orologiului din stele efectuează, fiecare pe cadranul său, câte două rotaţii complete (2 • 360°), limba Orologiului din stele rotindu-se însă în sens invers acelor de ceasornic (vezi Fig. 2 - pag. 258).

- Începutul unei zile calendaristice[124] pe orice meridian se consideră a fi la miezul nopţii, în momentul trecerii inferioare a Soarelui la meridianul locului când astrul zilei atinge culminaţia inferioară, moment în care limbile ceasornicului vizează diviziunea numerotată cu 12 pe cadranul său, indicând ora 0^{00}; de la miezul nopţii Soarele îşi începe cursa ascendentă, momentul culminaţiei superioare reprezentând miezul zilei sau amiaza, când limba mică a ceasornicului după ce a efectuat o rotaţie de 360 de grade vizează din nou diviziunea notată cu 12 şi care de această dată reprezintă ora 12^{00}; după ce atinge culminaţia superioară Soarele începe cursa descendentă spre culminaţia inferioară de la miezul nopţii care marchează sfârşitul zilei calendaristice, când limba mică a ceasornicului după ce a efectuat încă o rotaţie de 360 de grade indică aceeaşi diviziune, „12", ce reprezintă de această dată ora 24^{00}. Tot astfel limba Orologiului din stele indică acelaşi pol ceresc astronomic la începutul, la mijlocul şi la sfârşitul ciclului Vârstelor Lumii, respectiv, pentru ciclul actual în anul 28542 î.Chr. care corespunde orei 0^{00}, în anul 3102 î.Chr. care corespunde orei 12^{00} şi în anul 22338 care corespunde orei 24^{00} (vezi Fig. 2 - pag. 244). În concluzie, ceasornicul măsoară timpul unei zile calendaristice punând în evidenţă faptul că aceasta - asemenea ciclului anual al celor patru anotimpuri şi asemenea ciclului Vârstelor Lumii - prezintă două faze egale ca durate dar complementare ca tendinţe, şi că succesiunea acestor două faze, prima ascendentă iar a doua descendentă, este - ca şi în cazul ciclului anual solar - inversă faţă de succesiunea celor două faze ale ciclului Vârstelor Lumii unde prima fază este descendentă (centrifugă) iar cea de a doua fază este ascendentă (centripetă).

124 O zi solară reală este intervalul de timp dintre două culminaţii superioare consecutive ale Soarelui, moment în care astrul zilei ajuns în planul meridianului locului atinge înălţimea maximă deasupra orizontului. Ziua solară reală variază periodic datorită înclinaţiei planului eclipticii faţă de planul ecuatorului ceresc, precum şi datorită formei eliptice a orbitei Pământului. Ceasornicele noastre nu sunt reglate după mişcarea aparentă a Soarelui real, ci după cea a unui „Soare mijlociu" care, în decurs de un an, efectuează o revoluţie completă în jurul Pământului având o mişcare uniformă pe ecliptică. Momentul trecerii superioare a „Soarelui mijlociu" la meridianul locului se numeşte amiază mijlocie, iar intervalul de timp dintre două amiezi mijlocii reprezintă ziua solară mijlocie - unitate fundamentală de timp care se împarte în 24 de ore mijlocii, fiecare oră în 60 de minute, iar fiecare minut în 60 de secunde de timp solar mijloc. (George Stănilă: Sisteme calendaristice, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1980, pag. 18-19).

Dacă - precum durata unei zile calendaristice - durata ciclului Vârstelor Lumii se împarte în 24 de ore simbolice pe care le voi numi Ore Polare, o Oră Polară va fi egală cu 2120 (50880/24) de ani solari şi, în consecinţă, pe Orologiul din stele acelaşi pol ceresc astronomic a indicat în anul 28542 î.Chr. Ora Polară 0^{00} a ciclului actual, în anul 3102 î.Chr. a indicat Ora Polară 12^{00}, iar în anul 22338 va indica Ora Polară 24^{00} a acestui ciclu.

Am arătat anterior că Sirius, Steaua Câinelui, pe care grecii o numeau Sothis iar egiptenii Sepedet, absentă circa 12700 de ani de pe cerul vizibil din emisfera nordică a Pământului, îşi face din nou apariţia după anul 4500 î.Chr. Este foarte probabil ca acest eveniment astronomic să se fi petrecut la latitudinea oraşului Memphis în anul 4229 î.Chr., an în care este plasat de către cercetători începutul calendarului vechi egiptean[125], când răsăritul heliacal[126] al lui Sirius a coincis cu venirea verii şi cu începutul revărsării Nilului. Coincidenţa acestor trei fenomene a determinat instituirea calendarului vechi egiptean în care Anul Nou începea odată cu răsăritul heliacal al lui Sirius - apariţia cu puţin timp înainte de răsăritul Soarelui a celei mai strălucitoare dintre stele marcând astfel prima zi a primei luni a anului, lună consacrată lui Thot (Hermes Trismegistus). Steaua Sirius numită Sepedet, „Stăpâna anului", figura în panteonul egiptean personificată de o zeitate feminină.

Luând în considerare anul 4229 î.Chr. ca fiind anul reapariţiei pe firmament a stelei Sirius, rezultă că până la Ora polară 12^{00} - când s-a încheiat faza descendentă şi a început faza ascendentă a ciclului actual al Vârstelor Lumii - s-au scurs 1127 (4229-3102) de ani solari care pe Orologiul din stele reprezintă aproximativ 32 de Minute Polare. Privit din această ultimă perspectivă se poate spune că reapariţia lui Sirius, steaua care întrece în strălucire toate stelele cerului nopţii, vestea atunci apropiata ivire a zorilor unei noi Ere, Era refacerii legăturii dintre Cer şi Pământ, iar cu 32 de Minute Polare înainte de Ora Polară 24^{00} - după încă o lungă absenţă - steaua Sirius îşi face din nou apariţia pentru a vesti apropiata victorie a Eternităţii asupra Timpului. În plus, după cum rezultă din harta cerului de la pag. 267 corelată cu Fig. 2 - pag. 258, apropierea maximă a Stelei Câinelui de Polul Ceresc (simbolizat de polul ceresc astronomic) s-a produs anterior anului 2000 dar în vecinătatea acestuia, deci în proximitatea anului 1986 sau poate chiar în acel an, vestind apropierea sau marcând începutul ultimei dintre cele patru Vârste mitice, ivirea zorilor Vârstei de Aur a ciclului în care ne aflăm.

Importanţa deosebită pentru ciclul Vârstelor Lumii a perioadelor în care Câinele Mare purtător al stelei Sirius se apropie de Polul Ceresc este semnalată de discul din Benin, iar în mitologia românească zorile sunt personificate de „Zorilă"[127], identificat de folclorul vechi cu steaua Sirius.

---

125 Constantin Daniel: Cultura spirituală a Egiptului Antic, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1985, pag. 164.

126 Răsăritul heliacal este răsăritul unui astru la orizontul Soarelui, dimineaţa, înainte de răsăritul acestuia.

127 Victor Kernbach: Dicţionar de mitologie generală, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1989, pag. 659.

Capitolul VII
COSMOGONIE ŞI COSMOLOGIE

„Savanţii admit în general că Universul nostru a fost creat de o explozie, acum trei sau patru miliarde de ani. Explozie a ce? [...] în ce priveşte naşterea sistemului nostru solar, ipotezele sunt la fel de vagi. [...]

Profesorul H.N. Roussel, rezumând chestiunea, scrie cu umor: «Până când să aflăm noi cum s-a întâmplat, singurul lucru realmente sigur e că sistemul solar s-a format într-un anumit fel»".[1]

„În toate religiile tradiţionale cosmogonia şi miturile de origine (originea omului, a regalităţii, a instituţiilor sociale, a riturilor etc..) constituiau esenţa Ştiinţei Sacre."[2] Cosmogonia, scria Mircea Eliade[3], era modelul exemplar ce trebuia urmat în realizarea oricărui lucru, indiferent de anvergura lui, căci Cosmosul fiind operă divină era santificat în însăşi structura sa, şi de aceea era arhetipul ideal al oricărei situaţii creatoare şi al oricărei creaţii; prin extensie, tot ce era bine făcut, bine construit, format, structurat, într-un cuvânt: tot ce era făcut perfect, armonios, fertil, se asemăna cu un cosmos, şi prin aceasta se integra în sacralitatea Cosmosului, participa la Creaţia divină devenind sacru.

Conform tradiţiei, „vârful Muntelui Cosmic nu este numai punctul cel mai înalt al Terrei; el este buricul Pământului, punctul unde a început Creaţia. «Cel Prea Sfânt a creat lumea ca un embrion» - afirmă un text rabinic. «Aşa cum un embrion creşte pornind de la buric, în acelaşi fel Dumnezeu a început să creeze lumea de la buric, şi de aici ea s-a răspândit în toate direcţiile». Acelaşi simbolism se regăseşte în tradiţiile Indiei: în Rig Veda se spune că Universul şi-a început expansiunea pornind dintr-un punct central. Creaţia omului, replică a cosmologiei, a avut loc de asemenea într-un punct central, în Centrul Lumii. Conform tradiţiei mesopotamiene omul a fost fasonat în «buricul Pământului», acolo unde se află şi «legătura dintre Cer şi Pământ». [...] Paradisul unde a fost creat Adam se află, bineînţeles, în Centrul Lumii. Paradisul este «buricul Pământului», şi, după o tradiţie siriană, se află situat «pe un munte mai înalt decât toţi ceilalţi munţi»"[4] - mai înalt nu sub aspect fizic ci prin faptul că se uneşte cu Cerul. „Aşa cum există un buric al Pământului, Steaua Polară în jurul căreia pare a se roti firmamentul este frecvent desemnată prin numele de buricul Cerului".[5]

---

1 Louis Pauwels, Jacques Bergier: Dimineaţa magicienilor, Ed. Nemira, Bucureşti, 1994, pag. 218-219.

2 Mircea Eliade: Istoria credinţelor şi ideilor religioase, vol.I, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1991, pag. 93.

3 Mircea Eliade citat de Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 239.

4 Mircea Eliade: Images et symboles, Ed. Gallimard, 1952, pag. 54-55.

5 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 526

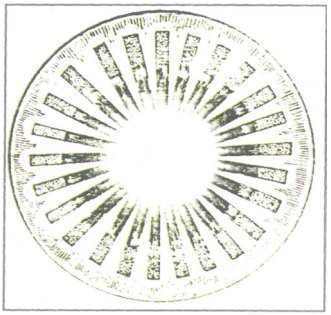

„COSMOGONIE - Punctul primordial din care s-a desfăşurat Universul."[6]

În mod universal, buricul (omphalosul) este simbol al Centrului/ Polului. Un foarte mare număr de tradiţii plasează originea Terrei şi a Lumii sau originea întregului Cosmos, a Universului, într-un buric, de unde manifestarea s-a propagat în toate direcţiile.

Aceste informaţii transmise de tradiţii conduc la următoarele concluzii:

1. Atât apariţia/naşterea Cosmosului, în ansamblul său, cât şi formarea/naşterea Pământului au fost guvernate de aceleaşi legi, adevăr pe care tradiţia îl sintetizează în formula: „partea este conţinută în întreg, întregul este conţinut în parte".

2. Punctul Primordial, buricul din care s-a desfăşurat Universul este Centrul Universului, este Polul Ceresc, este, deopotrivă, Punctul Originar de unde s-a propagat Verbul creator şi Verbul însuşi.

3. Prin generalizare, rezultă că asemenea Universului toate structurile macrocosmice care îl alcătuiesc - fie ele planete, stele, galaxii, supergalaxii ... - prezintă câte un Centru propriu, un buric ce le este origine şi pornind de la care s-au dezvoltat, au crescut precum creşte un embrion. în acest context este de remarcat faptul că şarpele desenat de lanţul munţilor Carpaţi şi Balcani (vezi pag. 114 - Fig. 1), şarpele în formă de „S" (dublă spirală) străpuns la mijloc (în Centru) de Axul Lumii, se regăseşte în forma celor mai cunoscute şi mai răspândite tipuri de galaxii, galaxiile spirale cu două braţe; corespondentul Centrului (buricului) Terrei este centrul de rotaţie al galaxiei care este şi Centrul (buricul) acesteia, aşa încât lanţul munţilor Carpaţi şi Balcani poate fi asimilat cu o galaxie spirală pietrificată.

4. Conform Tradiţiei, Centrul Lumii, Polul Pământesc este o reflectare a Polului Ceresc; Polul Pământesc este în legătură cu Polul Ceresc prin intermediul Axului Lumii care, „la drept vorbind, nu este decât o porţiune a Axului

6 Reproducere după Jean Chevalier, Alain Gheerbrant, ibidem, pag. 239.

Manifestării Universale însuşi."[7] De aici, în mod evident, prin generalizare se desprinde concluzia: Centrele proprii ale tuturor structurilor macrocosmice ale Universului sunt conectate la Polul Ceresc prin acest Ax Cosmic, Axul Manifestării Universale (din care Axul Lumii noastre reprezintă o porţiune), întrucât toate structurile macrocosmice ale Universului au crescut din Axul Manifestării Universale a cărui origine este Polul Ceresc.

Rene Guenon prezintă două modalităţi diferite ale simbolismului tradiţional: una „polară" şi una „solară".[8] Astfel (potrivit autorului menţionat), în cazul celei de a doua modalităţi prin „Cosmos" se înţelege sistemul solar, în centrul butucului Roţii Cosmice aflându-se Soarele; ca urmare, domeniul „extracosmic" devine domeniul aflat dincolo de Soare şi este considerat domeniul „nemuririi"; ieşirea din „Cosmos" efectuându-se prin „Poarta Soarelui" care în simbolismul evanghelic este „poarta strâmtă" ce permite accesul în „împărăţia lui Dumnezeu". Acest simbolism, plasând Soarele în centrul butucului Roţii Cosmice, pe de o parte, pune în evidenţă faptul că structura sistemului solar reproduce la scară redusă structura întregului Cosmos, faptul că partea şi întregul au la bază acelaşi tipar; pe de altă parte, Soarele privit în raport cu toate corpurile cereşti ce gravitează în jurul său, este centrul imobil din care iradiază lumina, este substitutul zonal al Polului Ceresc, ceea ce înseamnă că în calitatea sa de Pol Ceresc mandatar, Soarele este în conexiune cu Pământul prin intermediul Axului Lumii şi este, de asemenea, în conexiune cu fiecare dintre membrii sistemului solar prin intermediul porţiunii din Axul Cosmic ce îi revine.[9] Dat fiind că Soarele este în legătură cu Polul Ceresc prin Axul Manifestării Universale, iar Pământul, conform simbolismului „polar" este şi el în legătură cu Polul Ceresc simbolizat de Steaua Polară, rezultă că Axul Lumii leagă Polul Pământesc de Polul Ceresc trecând prin Centrul Soarelui, aceeaşi schemă fiind valabilă pentru toţi membrii sistemului solar. Extinzând analogia şi având în vedere că sistemul solar face parte dintr-o Galaxie şi se roteşte în jurul Centrului acesteia care este fix în raport cu Soarele, rezultă că Centrul Galaxiei este, de asemenea, un substitut zonal al Polului Ceresc şi, în calitatea sa de Pol Ceresc mandatar, Centrul Galaxiei este în conexiune cu Soarele prin intermediul Axului Manifestării Universale, Centrul Galaxiei fiind conectat la Polul Ceresc prin intermediul aceluiaşi Ax Cosmic. în mod evident, aceeaşi schemă trebuie să fie valabilă pentru toate stelele şi pentru toate structurile stelare ce compun Galaxia noastră şi orice Galaxie. în consecinţă, rezultă că Axul Lumii leagă Polul Pământesc de Polul Ceresc trecând prin Centrul Soarelui şi prin Centrul Galaxiei, şi poate prin Centrele unor alte structuri cosmice mult mai cuprinzătoare.

7 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 359.

8 Rene Guenon, ibidem, pag. 219-222; 260-263.

9 în legătură cu acest aspect voi prezenta, fără comentarii, un fapt cu multiple semnificaţii pe care cititorul le va intui fără dificultate: „Celebrul atomist Niels Bohr, pe când era student, a avut un vis straniu. El s-a văzut pe un soare de gaz arzător. Planetele treceau şuierând. Erau legate de acel soare prin filamente subţiri şi se învârteau în jurul lui. Deodată, gazul s-a solidificat, soarele şi planetele s-au micşorat. Niels Bohr s-a trezit în clipa aceea şi şi-a dat seama că descoperise modelul mult căutat al atomului. «Soarele» era centrul fix în jurul căruia se învârteau electronii, întreaga fizică atomică modernă şi aplicaţiile ei au ieşit din acel vis" (Louis Pauwels, Jacques Bergier: Dimineaţa magicienilor, Ed. Nemira, Bucureşti, 1994, pag. 294.)

Sintetizând, se poate spune că Universul, în ansamblul său, se înfăţişază asemenea unui Arbore ce creşte din Polul Ceresc.

Un alt simbol tradiţional al Axului Lumii este scara; iar în baza acestui simbolism şi din perspectiva concluziilor de mai sus, se poate spune că Soarele şi Centrul Galaxiei reprezintă două dintre treptele Scării ce urcă de la Pământ la Cer, prima treaptă fiind Centrul Suprem al Terrei.

Dar cea mai completă şi mai elocventă imagine a Universului şi a legilor care îl guvernează este revelată de simbolismul „Arborelui Cosmic" ce se asociază conceptului de „Centru". Atunci cînd e vorba de aceste mari simboluri, spunea Mircea Eliade, „Arborele Cosmic, bunăoară, există ceva fundamental ce revine în diversele culturi: un secret al Universului care este şi secretul condiţiei umane. Prin aceasta ni se va dezvălui nu numai solidaritatea între condiţia umană şi condiţia cosmică, dar şi faptul că este vorba, pentru fiecare, de propriul său destin. Această revelaţie vizează propria mea viaţă. [...] Arbore sau Cruce, este vorba de acelaşi mister al morţii şi al învierii."[10]

După cum s-a văzut, modelul Universului identificat pe baza simbolismului Axului şi Centrului Lumii prezintă de asemenea aspectul de arbore, cum de altfel era firesc, pentru că Axul Lumilor/Axul Lumii şi Arborele Cosmic/Arborele Lumii sau Arborele Vieţii, ca şi Scara ce urcă de la Pământ la Cer, sunt simboluri echivalente ale aceluiaşi principiu pe care, completându-se şi confirmându-se reciproc, îl definesc sub multiplele lui aspecte. în acest sens este relevantă, de asemenea, tradiţia conform căreia „stelele sunt fructe ale Arborelui Cosmic".[11]

„Arborele reprezintă una dintre cele mai bogate şi mai răspândite teme simbolice, în măsura în care chiar şi numai bibliografia ei ar putea alcătui o carte. Mircea Eliade distinge şapte interpretări principale pe care de altfel nu le consideră exhaustive, dar care se articulează toate în jurul ideii de Cosmos viu, în perpetuuă regenerare. [...] arborele exprimă, de asemenea, prin înfrunzirea şi desfrunzirea lui anuală, caracterul ciclic al evoluţiei cosmice. [...] considerat în mod universal ca un simbol al raporturilor ce se stabilesc între Cer şi Pământ, arborele are un caracter central într-o aşa măsură încât, Arborele Lumii este un sinonim al Axului Lumii. [...] Arbore Cosmic, Ax al Lumii, Arbore al Vieţii, acest simbol se întâlneşte pretutindeni în civilizaţiile străvechi."[12]

Este de remarcat faptul, evidenţiat de Rene Guenon, că „în anumite texte tradiţionale hinduse este vorba despre doi arbori, unul «cosmic» şi celălalt «supracosmic»; cum, fireşte, cei doi arbori sunt suprapuşi, unul poate fi considerat ca o reflectare a celuilalt, şi, în acelaşi timp, trunchiurile lor se continuă unul pe celălalt, aşa încât ele constituie două părţi ale unui trunchi unic [...]. Zoharul vorbeşte şi el despre doi arbori, unul superior şi altul inferior; iar în câteva reprezentări, în special

10 Mircea Eliade: încercarea labirintului, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1990, pag. 113.

11 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 57.

12 Ibidem, pag. 51-52; 55.

pe un sigiliu asirian, se disting doi arbori suprapuşi."[13]

Simbolismul celor doi arbori suprapuşi, unul „cosmic"/"inferior" şi celălalt „supracosmic"/„superior", este în perfect acord cu modelul Universului conturat pe baza simbolismului Axului şi Centrului Lumii, confirmându-1: arborele „cosmic"/„inferior" se identifică în imaginea sistemului solar care în baza unui anumit simbolism (prezentat anterior) are înțelesul de „Cosmos", şi care considerat individual are el însuşi aspectul de arbore - Soarele crescând din trunchiul acestuia şi ramurile crescând din Soare; trunchiul din care creşte Soarele se continuă până în Centrul Galaxiei din care cresc ramurile arborelui „supracosmic"/ „superior", trunchiul unic prelungindu-se până în buricul Cerului/ Polul Ceresc unde îi este rădăcina.

În mod evident, Arborele ce înfățişază Universul având rădăcina în Polul Ceresc, deci având rădăcina în sus din perspectivă terestră, apare ca un arbore răsturnat[14] - aspect ce nu poate decât să confirme acest model al Universului rezultat pe baza simbolismului Axului şi Centrului Lumii, întrucât conform tradiției „arborele răsturnat este o ideogramă ce simbolizează Cosmosul"[15]. Potrivit lui Jean Chevalier şi Alain Gheerbrant16, existența unei tradiții a arborelui răsturnat este atestată de textele vedice, de esoterismul ebraic, de Islam, de folclorul islandez, şi, de asemenea, imaginea arborelui răsturnat se regăseşte în gândirea medievală. Astfel, „în India este venerat arborele numit Ashvattha, ca o manifestare a sacrului (hierofanie). [...] Ashvattha este venerat în măsura în care încorporează sau simbolizează Universul reprezentat de Arborele Cosmic al diferitelor mitologii. [...] Simbolismul hindus al arborelui răsturnat, care se exprimă mai ales în Bhagavad Gita, semnifică de asemenea că rădăcinile sunt principiul manifestării, în vreme ce ramurile sunt manifestarea în desfăşurarea ei. [...] în Katha-Upanishad se spune: «Acest Ashvatta etern, ale cărui rădăcini merg în sus şi ale cărui ramuri merg în jos, este purul, este Brahman; Brahman este numit Ne-Moartea; toate Lumile aflându-se în el». Mircea Eliade comentează: arborele Ashvattha reprezintă aici în toată claritatea sa manifestarea lui Brahman în Cosmos, cu alte cuvinte reprezintă Creația ca o mişcare descendentă."[17] - Brahman fiind, în tradiția vedică, Principiul Suprem sau Ființa absolută: brahman a cărui manifestare universală integrală este riguros nulă față de Infinitatea sa, este «necalificat » (nirguna) dincolo de orice «distincție» (nirvishsesha) şi absolut necondiționat. Metafizic, manifestarea nu poate fi considerată decât în dependență față de principiul Suprem"[18]; „după Maitri-Upanishad, Brahman, Ființa absolută, se manifestă în acelaşi timp sub două aspecte polare:

13 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinței Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 318.

14 Universul oferă imaginea unui arbore răsturnat numai din perspectivă terestră, întrucât privit din perspectivă cosmică noțiunile de „sus" şi „jos" sunt lipsite de sens.

15 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 56.

16 Ibidem, pag. 55-57.

17 Ibidem, pag. 55-57.

18 Rene Guenon: Omul şi devenirea sa după Vedânda, Ed. Antet, 1995, pag. 62.

Timpul şi Eternitatea".[19]

„Potrivit Kabbalei, propagarea Luminii (Aor) pornind din Punctul primordial dă naştere spaţiului. Este interpretarea lui Fiat Lux din Facerea, care este de asemenea iluminare, ordonarea haosului prin vibraţie [...]. În Evanghelia după loan (1,1-9) Lumina primordială este identificată cu Logosul [...]. Celebra Tabula Smaragdina, atribuită lui Thot-Hermes Trismegistus, [...] evocă astfel Creaţia Lumii: «Ceea ce a apărut mai întâi a fost Lumina Cuvântului lui Dumnezeu»"[20]. Potrivit lui Rene Guenon[21], în toate doctrinele tradiţionale se evidenţiază o relaţie imediată între Logos, Lumină şi Viaţă (Verbum, Lux et Vita). „într-un pasaj din Zohar în care «Arborele Vieţii» este descris ca «întinzându-se de sus în jos», apărând deci răsturnat, este reprezentat ca un «Arbore de Lumină»"[22]; şi, după cum arată autorul menţionat[23], în privinţa faptului că acest Arbore mitic (Arborele Cosmic, Arborele Lumii, Arborele Vieţii, etc..) este de natura luminii şi a focului există acordul unanim al tuturor tradiţiilor şi, mai mult decât atât, acest aspect este confirmat de simbolismul Axului Lumii (vezi pag. 70; 81-82). În mod evident, Lumina ascunsă în natura Arborelui mitic (ce înfăţişază şi defineşte Universul în aspectele lui fundamentale) este şi SEVA lui, este Lumina invizibilă a cărei sursă este Polul Ceresc, LUMINA NE-CREATA în care Cunoaşterea, Viaţa, focul şi lumina vizibilă îşi au izvorul.

Asemenea unui arbore, Universul se revelează a fi o structură unitară, un organism viu în perpetuuă regenerare, reunind în continuitatea centrală a trunchiului său discontinuitatea periferică a ramurilor. In maniera ştiinţei moderne, Universul ar putea fi definit ca un sistem energetic-informaţional natural în care tot este în contact cu Totul, făcând posibilă comunicarea şi schimbul.

După cum spunea Mircea Eliade, în toate religiile tradiţionale cosmogonia şi miturile de origine constituiau esenţa Ştiinţei Sacre. Iar potrivit tradiţiei, Ştiinţa Sacră este Tradiţia Primordială - din care toate formele tradiţionale particulare au derivat - Ştiinţa prin excelenţă, revelată la începutul timpurilor, „Revelaţia fiind opera Logosului ca însăşi Creaţia."[24]

POST-SCRIPTUM

Prin definiţie, ştiinţa modernă nu ia în calcul nici ca eventuală ipoteză existenţa lui Dumnezeu, Făcătorul cerului şi al pământului, văzutelor tuturor şi nevăzutelor. Şi totuşi, vorbind despre adevărul ştiinţific, Albert Einstein spunea: „În mod sigur, convingerea - înrudită

19 Mircea Eliade: Mituri, vise şi mistere, Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1998, pag. 62.

20 Jean Chevalier, Alain Gheerbrant: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982, pag. 471-472.

21 Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997, pag. 322.

22 Ibidem, pag. 320.

23 Ibidem, pag. 319-320; 322.

24 Ibidem, pag. 155.

cu sentimentul religios - că lumea este rațională sau cel puțin inteligibilă, este la baza oricărui travaliu ştiințific cât de cât elaborat. Această convingere este forma în care eu mi-l imaginez pe Dumnezeu."[25] Cu certitudine, sub impulsul acestei convingeri intuind unitatea a tot ce există, Einstein şi-a propus „să construiască o teorie generală, o teorie unitară, care să descrie într-un singur sistem de ecuații atât proprietățile luminii, ale materiei, cât şi ale gravitației. [...] Timp de douăzeci de ani, cu o răbdare infinită, fară a se lăsa influențat de eşecuri, dar şi fară a-şi face iluzii, Einstein lucră la elaborarea acestei teorii unitare"[26], fară să o poată însă finaliza.

Știința modernă, fundamentată pe observație şi experiment, reprezintă o încercare temerară de a atinge Centrul Labirintului pornind de la periferiile acestuia, deci de a ajunge la Unitate pornind de la diversitate, în disprețul, cel puțin declarat, al Firului Ariadnei trasat de Știința Sacră.[27] Valoarea şi mai ales rolul ştiinței moderne nu pot fi în nici un caz contestate, întrucât, cu toate capcanele Labirintului şi făcând abstracție de faptul că Timpul este limitat, teoretic (în sens probabilist), ştiința modernă are şansa de a-şi atinge, cândva, efectiv scopul propus sau cel puțin, dar în mod sigur, are şansa de a se apropia suficient de mult de el în timp util; iar atunci, ştiința modernă, revelându-se a fi şi ea o Cale (Calea lui Toma necredinciosul), va fi zguduită din temelii de cea mai mare descoperire din istoria ei: descoperirea lui Dumnezeu - altfel spus, ştiința modernă se va dovedi a fi, conform normelor proprii, o demonstrație riguroasă a existenței lui Dumnezeu, prin metoda cunoscută şi validată în matematică sub numele de metoda reducerii la absurd.

Criza lumii modeme ce tinde a contamina întraga lume, dincolo de cauzele exterioare, imediate, cărora le este atribuită, reprezintă în fapt o criză existențială; şi, spune Mircea Eliade, „orice criză existențială pune în acelaşi timp, din nou, problema realității lumii şi a modului de a fi al omului în lume. Criza este, în cele din urmă, «religioasă»."[28] Cauza profundă a crizei lumii moderne („înțelegând prin «lume modernă» societatea occidentală contemporană, dar şi o anume stare de spirit care s-a format prin aluviuni succesive începând cu Renaşterea şi Reforma"[29]) constă în faptul că „o mare parte a acestei lumi moderne şi-a pierdut Credința"[30]. Prin pierderea Credinței, certitudinile esențiale ale existenței fundamentate pe Credință se prăbuşesc, fiind înlocuite de certitudinea „Neantului": naşterea din „Neant" şi dispariția în „Neant". Astfel, omul modern pentru care religia creştină a devenit literă moartă, cu o existență golită de sens, anguasat de spectrul morții, trăieşte terorizat de scurgerea

25 Albert Einstein citat de Francoise Balibar: Einstein. Bucuria gândirii, Ed. Univers, Bucureşti, 2007 (motto).

26 Francoise Balibar: Einstein. Bucuria gândirii, Ed. Univers, Bucureşti, 2007, pag. 96.

27 în rândul marilor oameni de ştiință s-ar părea că există destule excepții, cum ar fi Newton, de exemplu, despre care se ştie cu certitudine că a fost pasionat de studiul Alchimiei, şi, mai mult decât atât, sunt indicii că ar fi fost chiar practicant.

28 Mircea Eliade: Mituri, vise şi mistere, Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1998, pag. 13.

29 Ibidem, pag. 32.

30 Ibidem, pag. 56.

implacabilă a timpului şi de „presentimentul obscur al sfârşitului lumii”[31], irosindu-şi viaţa în activităţi din ce în ce mai aberante, de cele mai multe ori autodistructive şi distructive la scară planetară. Însă pentru rezolvarea crizei lumii moderne cu toate efectele sau cauzele ei aparente (în care se includ încălzirea globală şi schimbarea cu consecinţe catastrofale a climei, epuizarea resurselor de orice fel ale planetei, etc...) există o soluţie, soluţie unică dar infailibilă: întoarcerea fiului risipitor la Tatăl.

„«Fapta rea», cum zic hinduşii, nu este de a trăi în Timp, ci de a crede că nu există nimic în afara Timpului. Eşti devorat de Timp, de Istorie, nu pentru că trăieşti în Timp, ci pentru vina de a crede în realitatea absolută a Timpului şi deci de a uita şi dispreţui Eternitatea”.[32] în esenţă, tâlcul aventurii lui Parsifal[33] revelează acelaşi Adevăr: **MOARTEA EXISTĂ PENTRU SIMPLUL MOTIV CĂ OAMENII AU PIERDUT GUSTUL NEMURIRII.**

„Cel ce şedea pe scaunul de domnie a zis: «Iată, Eu fac toate lucrurile noi»“.
(Ioan: *Apocalipsa* 21,5.)

31 Ibidem, pag. 63.
32 Ibidem, pag. 22.
33 Vezi pag. 83

Nota: In imagine este prezentat un fragment din “Mielul si cei optzeci de batrani”, anoul nr. 7 al Apocalipsei din Anger, Tapiserie de Nicolas Bataille, 1373-1387. Muzeul Tapiseriilor, Angers. (Reroducere dupa Pierre Gilbert: Biblia Cartea, Cărţile, Ed.Univers, Bucureşti, 2007, pag. 111.)

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

*** Biblia: Noul Testament) Vechiul Testament.

Andreescu Ştefan: Vlad Ţepeş a emis o monedă cu cometa Halley care era spaima epocii, Jurnalul Naţional, An IV, Nr. 969, 2 august 1996.

Arguelles Jose and Mirriam: Mandata, Shambala, Berkeley and London, 1972.

Arhimandrit Bălan Ioanichie: Pelerinaj la Mormântul Domnului, Ed. Romanului şi Huşilor.

Bagot J.P, Dubs J.CL: Cum să citim Biblia, Ed. Arhiep. Romano-Catolică, Bucureşti, 1994.

Balibar Franţoise: Einstein. Bucuria gândirii, Ed. Univers, Bucureşti, 2007.

Barnea I.: Steagul dacilor pe Arcul de Triumf al lui Galerius?, Magazin istoric, anul XII, nr.l (130), 1978.

Bergier Jacques: Les livres maudits, traducere şi adaptare de D. Petrescu, în revista Orizont-Magazin, noiembrie 1985 - martie 1986.

Berinde A., Lugoj an S.: Contribuţii la cunoaşterea limbii dacilor, Ed. Facla, Timişoara, 1984.

Bonnard Andre: Civilizaţia greacă, vol. II, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1967.

Borda Valentin, Simion Nicolae: Ani de drumeţie, Ed. Sport-Turism, Bucureşti, 1976.

Breban Vasile: Dicţionar al limbii române contemporane, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1980.

Buffier Felix: Miturile lui Homer şi gândirea greacă, Ed. Univers, Bucureşti, 1987.

Busuioceanu Alexandru: ZamoLxis, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1985.

Gândea Virgil: Raţiunea dominantă, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1979.

Chevalier Jean, Gheerbrant Alain: Dictionnaire des Symboles, Ed. Robert Laffont, Paris, 1982.

Chihaia Pavel: De la Negru Vodă la Neagoe Basarab, Ed. Academiei R.S.R., Bucureşti, 1976.

Chiţulescu G., Chiţulescu Tr.: Şapte monumente celebre ale antichităţii, Ed. Tehnică, Bucureşti, 1969.

Churchward James: Le monde occulte de Mu, Ed. Tai lu, 1972; Mu - continentul dispărut, Ed. Saeculum, I.O., Ed. Vestala, Bucureşti, 1996.

Constantin Dumitru: Un posibil model funcţional al omului, inspirat de medicina tradiţională, Almanah Anticipaţia al rev. Ştiinţă şi Tehnică, Bucureşti, 1988.

Constantinescu N.: Basarab întâiul, Tihomir şi - poate - Seneslau, Magazin istoric, anul IV, Nr.4 (37) aprilie 1970; Curtea de Argeş - străveche vatră voievodală după 1150, Magazin istoric, Anul XII Nr.l (130) ianuarie 1978.

Constantiniu Florin: Vlad Ţepeş - realitate şi mit, ziarul Contemporanul, 1986.

Cristescu Cornelia, Oprescu Gabriela, Stavinschi Magda: Cometa Halley, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1985.

Daicoviciu H.: Dacii, Bucureşti, 1965.

Daniel Constantin: Cultura spirituală a Egiptului Antic, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1985; Civilizaţia Egiptului Antic, Ed. Sport-Turism, Bucureşti, 1976.

Davy M.M.: Encyclopedic des Mystiques Orientates, Ed. Robert Laffont, France, 1975.

Densuşianu Nicolae: Dacia preistorică, Institutul de Arte Grafice Carol Gobi, Bucureşti, 1913; Dacia preistorică, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1986; Revoluţia lui Horia în Transilvania şi Ungaria, 1784 - 1785, scrisă pe baza documentelor oficiale, publicată în 1884.

Diodor: Biblioteca Istorică, Ed. Sport-Turism, Bucureşti, 1981.

Dogarii Maria: Aspiraţia poporului român spre unitate şi independenţă oglindită în simbol heraldic, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1981.

Dogaru Maria, Popovici loan: Album heraldic medieval - stema Daciei, Magazin istoric, Anul XX, Nr. 11 (236), 1986.

Drăguţ Vasile: Arta românească, vol. I, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1982.

Dumbravă Bucura: Cartea munţilor, Ed. Stadion, Bucureşti, 1970.

Dumitrescu Vladimir: Arta culturii Cucuteni, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1979.

Dunăre Nicolae: Arta populară din Munţii Apuseni, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1981.

Eliade Mircea: Cosmologie şi alchimie babiloniană, Ed. Moldova, Iaşi, 1991; De la Zalmoxis la Genghis-Han, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1980; Images et symboles, Ed. Gallimard, Paris, 1952; Istoria credinţelor şi ideilor religioase, vol. II, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1986; Istoria credinţelor şi ideilor religioase, vol. I, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1991; Le mythe de Veternei retour, Ed. Gallimard, Paris, 1969; Le yoga immortalite et liberte, Ed. Payot, Paris, 1960; Mitul eternei reîntoareceri, Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1999; Mituri, vise şi mistere, Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1998; Yoga Nemurire şi libertate, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1993; încercarea Labirintului, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1990.

Evola Julius: Tradiţia Hermetică, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1999.

Folescu Cecil: Ce este Universul?, Ed.Albatros, Bucureşti, 1988.

Fulcanelli: Misterul catedralelor, Ed. Nemira, Bucureşti, 2005.

Giurescu C C , Matei H.C, Constantiniu R, Popa M.D., Nicolescu N.C, Rădulescu Gh.: Istoria României în date, Ed. Enciclopedică Română, Bucureşti, 1972.

Grigoraş Em.C: Criptografia şi istoria românească, Ed. CVLTVRA Naţională, Bucureşti, 1924.

Guenon Rene: La Grande Triade, Ed. Gallimard, Paris, 1957; Regele Lumii, Ed. Rosmarin, Bucureşti, 1994; Simboluri ale Ştiinţei Sacre, Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997; Omul şi devenirea sa după Vedânda, Ed. Antet, 1995.

Kernbach Victor: Dicţionar de mitologie generală, Ed. Albatros, 1983; Miturile esenţiale, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1978.

Lalouette Claire: Civilizaţia Egiptului Antic, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1987.

Lillin Andrei A.: Mitul marelui vânător, Ed. Facla, Timişoara, 1986.

Lisseanu Popa G.: Mitologia Greco-Romană, Ed. Universul, Bucureşti, 1944.

Lovinescu Vasile: Al patrulea hagialâc, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1981; Creangă şi Creanga de Aur, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1989; Dacia hiperboreeană, Ed. Rosmarin, Bucureşti, 1994.

Malory Thomas: Moartea regelui Arthur, Ed. Minerva, Bucureşti, 1979.

Marqucs-Rivicre Jean: A Tombre des monastcres thibetains, Ed. Victor Attinger, 1929, Paris Matie M.E.: Miturile Egiptului Antic, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1958.

Miclea Ion, Florescu Radu: Geto-dacii, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1980;

Probota, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1978; Strămoşii românilor - vestigii milenare de cultură şi artă. Geto-dacii, Ed. Meridiane, 1980.

Mitru Alexandru: Din marile legende ale lumii, Ed. Junimea, Iaşi, 1976.

Miu Sever: Elada, memoria lumii, Ed. Viaţa Medicală Românească, Bucureşti, 2000.

Oppermann Manfred: Tracii între arcul Carpatic şi Marea Egee, Ed. Militară, Bucureşti, 1988.

Pârvan Vasile: Getica, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1982.

Pauwels Louis, Bergier Jaques: Dimineaţa magicienilor, Ed. Nemira, Bucureşti, 1994.

Petringenaru Andrei: Imagine şi simbol la Brâncuşi, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1983.

Popescu Petru Demetru: Basarabii, Ed. Albatros, Bucureşti, 1989.

Ruzo Daniel: Los ultimos dias del Apocalipsis, Ed. Iztaccihuatl, Uruguai, 1970.

Sadoveanu Mihail: Creanga de aur, Ed. Minerva, Bucureşti, 1986.

Săveanu Simion: Aventuri prin tunelul timpului, Ed. Sport - Turism, Bucureşti, 1977.

Sîngeorzan Ion Corvin, Ştefan I.M.: Ghidul cosmosului, Ed.Minerva, Bucureşti, 1980.

Sourdel Dominique, Sourdel-Thomine Jeanine: Civilizaţia Islamului clasic, vol.I.

Souzenelle Annick: De Varbre de vie au schema corporel, Ed. Dangles, Frances, 1977.

Soveja Maria, Burlacu Ioana, Opriş loan: Mărturii ale trecutului. Album de documente, Direcţia generală a Arhivelor Statului, Bucureşti, 1981.

Strachină Olivia şi Alexandru: Tricolorul românesc - tradiţie şi permanenţă, Rev.

Manuscriptum, Nr.2, 1986, editată de Muzeul Literaturii Române (63) Anul XVII.

Stănilă George: Sisteme calendaristice, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1980.

U Ceng-En: Călătorie spre soare-apune, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1971.

Vulcănescu Romulus: Coloana Cerului, Ed. Academiei Române, Bucureşti, 1972; Mitologia română, Ed. Academiei R.S.R., Bucureşti, 1985.

Wolfram von Eschenbach: Poeme epice ale Evului Mediu - Parsifal, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1978.

Zărnescu Constantin: Aforismele şi textele lui Brâncuşi, Ed. Scrisul Românesc, Craiova, 1980.

Zhou Shirong, Ou GuangfAn: Călător la grota de foc, Ed. Pentru Turism, Bucureşti, 1990.

Zimmer Heinrich: Introducere în civilizaţia şi arta indiană, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1983.

În Bucegi, în zona Vârfului Omu se află cel mai important Centru Energetic-Informațional natural al planetei; existența lui este semnalată de toate tradițiile, sub numele sau mai exact prin conceptul de *„Centru“*.

Zona care conține acest Centru este Sanctuarul principal *Altarul Kogaiononului*. Deci Muntele Sacru al dacilor se află în Bucegi; el este structurat pe trei niveluri care corespundeau la tot atâtea trepte de inițiere:

- Primul nivel Peștera lui Zalmoxis identificată cu Peștera Ialomiței, în 12 mai 1986;
- Al doilea nivel Platoul Babelor unde se află Sfinxul de la care a început totul, în 25 noiembrie 1984;
- Al treilea nivel Zona Vârfului Omu, care este Sanctuarul principal.

Strămoșii noștri nu au ales întâmplător acest munte; ei cunoșteau existența acestui Centru precum și legile care guvernează „funcționalitatea“ lui căci, după cum afirma Herodot, *geții, cei mai viteji și mai drepți dintre traci, știau a se face nemuritori*.

„Vârstele umanității“ sunt determinate de variația activității energetic-informaționale a acestui Centru, activitate supusă legilor ciclice universale.

Legile care guvernează acest Centru planetar conexiunile, funcția și activitatea lui prin generalizare, conduc la cheia problemelor fundamentale rămase fără răspuns ale cosmogoniei și cosmologiei.

editura ȘTEFAN

ISBN 978-973-118-055-7
9 789731 180557
www.cartea-ta.ro